

A No. 17689

42511

கந்த புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய

கந்த புராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

ஒன்பதாம் தொகுதி

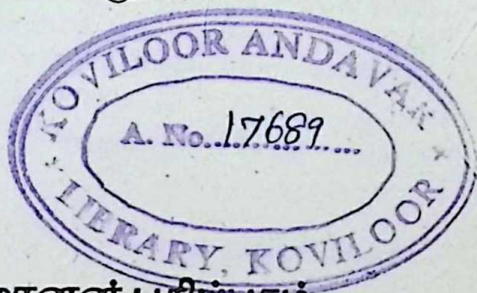
6. தட்ச காண்டம் - முற்பகுதி

உரையாசிரியர்

புலவர் அ.மாணிக்கம் M.A.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)

அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,

141, உஸ்மான் சாலை,

தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு : 1989

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

அச்சிட்டோர்:

சௌந்தரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-30.

பதிப்புரை

கந்த புராணத்தின் இந்த ஒன்பதாம் தொகுதி தட்ச காண்டத்தின் முற்பகுதியாகும்.

இதில் சிவபெருமானின் பெருமைகள் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. ஏராளமான நிகழ்ச்சிகளை இப்பகுதி தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்கிறது.

சிவபெருமான்மீது காணப்படும் பிறையும், கங்கையும், புலித்தோல் ஆடையும் இன்ன பிறவும் எவ்வாறு அப்பெருமானால் ஏற்கப் பட்டன என்னும் நிகழ்ச்சிகள் நெஞ்சைக் கவரும் வண்ணம் கூறப்பட்டுள்ளன.

படித்துச் சுவைத்து இன்புறுமாறு கேட்டுக் கொள் கிறோம்.

—பதிப்பகத்தார்.

பொருளடக்கம்

தட்ச காண்டம் (முற்பகுதி)

எண்	பக்கம்
1. உபதேசப் படலம்	6
2. தக்கன் தவம் செய் படலம்	26
3. தக்கன் மகப்பெறு படலம்	40
4. சந்திர சாபப் படலம்	70
5. உமை கயிலை நீங்கு படலம்	98
6. காளிந்திப் படலம்	122
7. உமை தவம் புரி படலம்	132
8. திருமணப் படலம்	148
9. தக்கன் கயிலை செல் படலம்	170
10. பிரம யாகப் படலம்	180
11. சாலை செய் படலம்	196
12. ததீசிப் படலம்	218
13. ததீசி உத்தரப் படலம்	250

கந்தபுராணம்

ஒன்பதாம் தொகுதி

தட்ச காண்டம்

(முற்பகுதி)

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M. A.

ஆறாவது

தட்ச காண்டம்

(முற்பகுதி)

1. உபதேசப்படலம்

8279 மாயையின் வலியோ னாகி மான்முத லோரை
வென்றே
ஆயிரத் தோரெட் டண்டம் அரசசெய் துகநூற்
றெட்டுக்
காயம தழிவின் றாகிக் கடவுளர்க்கு அலக்கண்
செய்த
தீயஞர் முதலைச் செற்ற குமரன்றாள் சென்னி
வைப்பாம்.

8280 உலகினுள் மேல தாகி ஒங்குபே ரொளியாய்
வான்மேல்
தலைமைய தாகி வைகுஞ் சத்திய வுலகந் தன்னில்
புலனுணர் முனிவர் தேவர் புதல்வர்கள் புடையில்
போற்ற
மலரயன் தனது கோயில் மன்றில்வீற் றிருந்தான்
அன்றே.

ஆறாவது

தட்ச காண்டம்

(முற்பகுதி)

1. உபதேசப் படலம்

8279. தான் பெற்ற மாயையின் சார்பினால் வன்மை உடையவனாய்த், திருமால் முதலான தேவர்களை எல்லாம் வென்று, நூற்று எட்டு யுககாலம் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களை ஆண்டு, தன் உடலானது அழிவற்றதாகித், தேவர்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கி வந்த தீயவனான 'சூரபன்மன்' என்ற அசுரர் தலைவனை அழித்த முருகப் பெருமானின் திருவடிகளைத் தலைமீது கொண்டு வணங்குவோமாக!"

8280. பலவுலகங்களுள் மேலானதாக வளரும் மிக்க ஒளியுடையதாகப் பூவுலகத்துக்கு மேலே உள்ள வான் உலகங்களுக்குள் மேலானதாக விளங்குவது சத்திய உலகம். அந்தவுலகத்தில் ஐம்புலன்களின் போக்கை உணர்ந்த துறவியரும். தேவர்களும், உபப் பிரமர்களான புதல்வரும் இரண்டு பக்கங்களிலேயும் வணங்கித் துதிக்க, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இயல்பினரான நான்முகன் தன் கோயிலிலே உள்ள மண்டபத்தில் இனிதே வீற்றிருந்தார்.

8 □ கந்தபுராணம்

8281 இருந்திடு காலை வேதா யாவையும் அளிப்ப
மேனாள்
தெரிந்தருள் பதின்ம ராகுஞ் சீர்கெழு குமரர்
தம்முள்
பொருந்திய தக்கன் என்னும் புந்தியின் மேலோன்
முன்செய்
அருந்தவ நெறியால் ஈதொன் றையனை வினவ
லுற்றான்.

8282 தேவரின் முதல்வ ராகிச் சிற்சுணத் தலைவர் ஆகி
முவரில் உயர்ந்தோ ராகி முடிவிலா ஒருவ ராகி
ஓவற வுயிர்கள் தோறும் உயிரென வுறைவோ
ராகி
மேவினர் தம்மைத் தேற விளம்புதி மேலோ
யென்றான்.

8283 என்றுதன் மைந்தன் இவ்வா றியம்பலும்
மலரோன் கேளா
நன்றிது மொழிவன் கேட்டி நாரணன் தானும்
யானும்
அன்றமர் இயற்றும் எல்லை அழலென எழுந்து
வானில்
சென்றதோர் சிவனே யார்க்கும் மேலவன்
தெளிநீ என்றான்.

8281. நான்முகன் அவ்வாறு இருந்த சமயத்தில், எல்லாவற்றையும் படைத்தல் என்ற தொழிலைச் செய்யும் பொருட்டாக, முற்காலத்தில் சிந்தித்துப் பெற்ற சிறப்புடைய புதல்வர் பத்துப் பேருள் ஒருவனான அங்கு இருந்த 'தக்கன்' என்ற அறிவால் சிறந்தவன், முன்பு செய்துள்ள அரிய தவ நெறியால் தன் தந்தையான நான்முகனை நோக்கித் தன் ஐயம் ஒன்றை வினவினான்.

8282. "மேலான என் தந்தையே! தேவர்களுடைய தலைவராகி, ஞான குணமுதல்வராக முன்று மூர்த்திகளுள் உயர்ந்தவராகி, இறுதி இல்லாத ஒருவராகி, உயிர்கள் தோறும் உயிர்களாகி, அந்தவுயிர்களை விட்டு எக்காலத்தும் நீங்காதவராய்க் கலந்து இருப்பராக விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளை 'இவர்' என்று யான் தெளிவு கொள்ள எனக்குத் தெரிவிப்பாயாக!"

8283. என்று மேற்கண்டவண்ணம் தன் மகன் தக்கன் வினவிடவும், நான்முகன் அதனைக் கேட்டு "நீ வினவியது நன்று! உன் ஐயத்துக்கு விடை சொல்வேன், கேள்! முற்காலத்தில் திருமாலும் நானும் 'யார் முழுமுதற் கடவுள்' என நிச்சயித்துக் கொள்ளும் பொருட்டுப் போரிட்டோம். அச்சமயத்தில் பரம் பொருள் அக்கினி வடிவமாக எமக்கு நடுவில் எழுந்து வானளாவி நின்றது. இந்நிகழ்ச்சியை நீ அறிவாயாக. தீம்பிழம்பாக எழுந்து நின்ற அப் பரம் பொருள் சிவபெருமானே ஆவார். அப் பெருமானே எங்கள் இருவருக்கும் மூவர்க்கும் எல்லாருக்கும் மேலானவர். என் மகனே, தக்கனே, நீ தெளிவு கொள்வாயாக!" என்று நான்முகன் உரைத்தார்.

40 [1] கந்தபுராணம்

8284 தருசெயல் வல்லோன் ஈது சாற்றலும் செயலோர்
முன்றின்
இருசெயல் புரியும் நீவிர் ஏதில ராகப் பின்னர்
ஒருசெயல் புரியும் ஈசன் உங்களுக் கிறை வனாகி
வருசெயல் என்னோ சிந்தை மயக்கற வுரைத்தி
யென்றான்.

8285 தகற்புழ் கருத்தின் மிக்க தக்கன்ஈ துரைத்த
லோடும்
சிற்பரன் நிலைமை அன்னான் அருளினால்
தெரிந்த வேதாச்
சொற்படு மறைகள் முன்றி துகளறக் கற்றுத்
தூய
நற்பொருள் தெரிந்த வாறு நன்றுநன் றென்ன
நக்கான்.

8286 பின்னுற முடிப்பான் தன்னைப் பிரானெனத்
தேற்றும் தன்மை
என்னென வுரைத்தி மைந்த எங்களைச் [சுரரை
ஏனைத்
துன்னிய வுயிர்கள் தம்மைத் தொலைவுசெய்
திடுவன் ஈற்றில்
அன்னவன் என்னில் முன்னம் அளித்தவன் அவனே
அன்றோ.

8284. படைத்தல் தொழிலில் வல்லவரான நான்முகன், 'பரம்பொருள் சிவபெருமானே ஆவார்' என்று சொன்னார். அப்போது அவருடைய மகனான தக்கன், "படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற மூன்று தொழில் கூளில், படைத்தல் காத்தல் இரு செயல்களைச் செய்யும் நான்முகன், திருமால் என்ற நீவிர் தலைமை பெறாது அயலவராக, படைத்தல் காத்தல் தொழில்களுக்குப் பின் நிகழ்வதான அழித்தல் என்ற ஒரு செயலைச் செய்யும் உருத்திரன் உங்கள் இருவருக்கும் தலைவராக விளங்குவதற்குக் காரணம் யாது? என் மன மயக்கம் நீங்குமாறு விளக்குக" என்று வினவினான்.

8285. தந்தையான, தம்மைப் புகழும் எண்ணம் கொண்ட தக்கன், சிவபெருமானை இகழும் குறிப்பில் மேற்கண்டவாறு உரைத்தவுடனே, அந்தச் சிவபெருமானின் இயல்புகளை அப் பெருமானின் அருளால் அறிந்து கொண்ட நான்முகன், தன் மகனை நோக்கி, "தக்கனே! நீ ஆசாரிய மாணவர் முறையில் சொல்லப்பட்டு வரும் வேதங்களை நீ மூன்பு குற்றம் இல்லாது கற்றுத் தூய நல்லமெய்ப்பொருளை உணர்ந்த விதம் நல்லது, நல்லது!" என்று சொல்லி நகைத்தார்.

8286. "மகனே! சங்கார காலத்திலே, எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அழித்தருளுபவரான உருத்திரரை முதன்மைக் கடவுள் என்று தெளிவிக்கும் இயல்பு யாது என்று வினவினாய்! நான்முகனும் திருமாலும் ஆகிய எங்களையும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் மற்றும் செறிந்த உயிர் இனங்களையும் சங்கார காலத்தில் அழித்தருளுபவர் அப்பெருமானே ஆவார். ஆதலால் படைப்பின் தொடக்கக் காலத்தில் படைத்தருளிய வரும் அந்தப் பெருமானே ஆவர் அல்லரோ?

'12 □ கந்தபுராணம்

8287 அந்தநாள் ஒருவனாகி ஆருயிர்த் தொகையைத்
தொன்னாள்
வந்தவா றொடுங்கச் செய்து மன்னியே மீட்டும்
அன்னை
தந்தையாய் உயிர்கட் கேற்ற தனுமுதல் அளிக்கும்
முக்கண்
எந்தைதன் செய்கை முற்றும் இனையதென்
றிசைக்கற் பாற்றோ.

8288 செங்ஙண் மால் தன்னை என்னைத் திண்திறல்
மொய்ம்பின் நல்கி
அங்கண்மா ஞாலங் காப்பும் அளிப்பதும் உதவி
யாமும்
உங்கள்பால் இருத்து மென்றெம் முயிருள்நின்
றியற்றா நின்றான்
எங்களால் முடியுஞ் செய்கை யாவதும் இல்லை
கண்டாய்.

8289 உயிருள்நின் றியற்றல் அன்றி உற்றநஞ் சிந்தை
உள்ளும்
இயன்முறை வழாது காப்போன் இருவிழி யகத்து
மானான்
மயலுறு பொழுதும் எம்பால் வந்தருள் செய்வன்
தானோர்
செயல்புரி கின்றான் போல எம்மொடு செறிவன்
அன்றே.

8287. அந்தச் சங்கார காலத்தில். சிவபெருமான் தாம் ஒருவராய் அரிய உயிர்களின் கூட்டத்தைப் படைப்பின் தொடக்கக் காலத்தில் தோன்றியவாறு ஒடுங்குமாறு செய்து, அந்த நிலைக்கு ஏற்றவாறு நிலைத்து நின்று பொருந்திய பின் தாயும் தந்தையுமாய், உயிர்களை அவற்றின் வினைகளுக்கு ஏற்றவாறு உடல் முதலியவற்றை அளித்தருளுபவர். இத்தகையவரான முக்கண்ணரான எம் தந்தையின் செயல் எல்லாவற்றையும் இத்தன்மையுடையது என்று சொல்லக் கூடுமோ?

8288. 'மகனே' சிவந்த விழிகளையுடைய திருமாலை யுன் நான்முகனான என்னையும் வன்மையான ஆற்றல் கொண்ட தம் தோள்களிலிருந்து படைத்தார். அழகிய இடம் அகன்ற பெரிய உலகத்தைக் காத்தலும் படைத்தலும் ஆகிய செயல்களை எங்கட்கு அச் சிவபெருமான் அருளினார். அருளி, 'யாமும் உங்களை விட்டு நீங்காமல் உம்முடனே இருப்போம்' என்று சொல்லியருளி, எங்கள் உயிர்களுக்குள் உயிராய் நின்று, எம் தொழில்களை அப் பெருமானே செய்தருள்கின்றார். அப் பெருமான் இல்லாமல் எங்களால் முடியும் செயல் ஒன்றுமில்லை.

8289. "தம் இயல்பாகிய முறையாலே தப்பாமல் எல்லாவுயிர்களையும் காப்பவரான அப்பெருமான், நான்முகன் திருமால் ஆன எம் உயிர்களுக்குள் உயிராய்க் கலந்து நின்று, எம் தொழில்களைச் செய்து வைத்தலே அல்லாது, அவற்றைச் செய்வதற்குக் கருவியாக அமைந்த எம் உள்ளங்களுள் தம் இரண்டு கண்களினுள்ளும் கலந்து நின்று சிந்தித்தல், காணுதல் என்னும் தொழில்களைச் செய்வதற்கும் இன்றியமையாதவராக உள்ளார். காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற முக்குணத்தால் யாங்கள் மயங்கும் காலத்திலும் எம்மிடம் வெளிப்பட்டு அருள் செய்வார். இவ்வாறு மூன்று தொழில்களுக்கும் காரணராக இருந்து கொண்டே தாமும் ஒரு தொழிலான அழித்தலை மட்டும் செய்பவரைப் போல நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் என எமது வரிசையிலும் வைத்து அவர் எண்ணப் படுவார்."

14 □ கந்தபுராணம்

8290 எள்ளுறும் எண்ணெய் என்ன எறிமணி அரவ
 மென்னக்
 கள்ளுறு போது கான்ற கடியெனச் சலாகை
 தன்னில்
 தள்ளுற அரிய சோதி தானென உலக மெங்கும்
 உள்ளொடு புறமு மாகி ஒருமையால் பரவும்
 அன்றே.

8291 வேதமே முதலா வுள்ள வியன்கலை அனைத்தும்
 தொன்னாள்
 ஒதினான் அவனே எங்கட் குரைத்திட உணர்ந்தா
 மன்றே
 ஈதுநீ அவற்றிற் காண்டி யாருமொன் றாகக்
 கொண்டாய்
 பேதையோ பெரிது மென்னப் பிதாமகன் இனைய
 சொற்றான்.

8292 அவனிது புகற லோடும் அருள்மகன் இசைப்பான்
 மேலாம்
 சிவனருள் வேதம் பூதத் திறத்தையும் உயிர்க
 ளோடும்
 எவரையும் பிரம மென்றே இசைப்பதென் எனது
 நெஞ்சம்
 கவலுறு கின்ற தெந்தை கழறுதி கடிதின்
 என்றான்.

8290. “ஒருமையால் அப்பெருமான் எள்ளில் பொருந்தியுள்ள நெய்யைப் போலவும், அடிக்கப்படுகின்ற மணியில் பொருந்திய ஓசையைப் போலவும், தேன் பொருந்திய மலரில் பொருந்திய மணத்தைப் போலவும், மணியிலே பொருந்திய ஒளி போலவும், உலகம் முழுவதிலும் உள்ளும் புறமுமாகப் பிரிவில்லாது ஒருமைப்பட்டால் பரந்து பட்டு நின்றருளுபவர் ஆவார்.”

8291. “தொடக்க காலத்தில் வேதம் முதலான கலைகளையெல்லாம் எங்கட்கு ஓதியருளியவர் அப்பெருமானே ஆவார். அவர் அவ்வேதங்களை எங்களுக்கு உபதேசிக்க நாங்கள் உணர்ந்தோம். இந்த உண்மையை நீ அந்த மறைகளிலே காண்பாயாக! நீயோ அப்பெருமானையும் அகப்படுத்தி யாவரையும் ஒன்றாக மதித்தனை! என் மகனான தக்கனே, நீ பெரிதும் பேதை ஆனாய்!” என்று இவ்வாறு நான்முகன் தன் மகன் தக்கனை நோக்கிச் சொன்னார்.

8292. அந் நான்முகன் இவ்வாறு உரைக்கவும், அவருடைய மகனான தக்கன் சொல்லலானான். “சிவபெருமான் அருளிய வேதம் உயிர்களையும் ஐந்து பூதங்களையும் மற்றத் தேவரையும் ‘பிரமம்’ என்றே அங்கங்கு எடுத்துச் சொல்வதென்ன? அதன் உண்மையை அறியாது எனது மனம் கவலை அடைகின்றது. என் தந்தையே! விரைவாக என் ஐயத்தைப் போக்கித் தெளிவு கொள்ளச் செய்வாயாக!” என்று தக்கன் சொன்னான்.

16 □ கந்தபுராணம்

3293 என்னலுங் கமலத் தண்ண லியாவரும் தெரிதல்
 தேற்றா
 உன்னரும் பெற்றி ஈதென் றுணர்தரக் கேட்டி
 அன்னான்
 சொன்னதோர் மறைகள் தம்மில் துணிபுகேள்
 இறுதி யில்லா
 முன்னவற் காத லுண்மை ஒழிந்தன
 முகம னாமால்

3294 ஆதலால் ஈசன் அல்லா அனைவர்க்கும் உயிர்க்கும்
 ஐந்தாம்
 பூதமா னவைக்கும் ஏற்றம் புகலுதல் முகம னாகும்
 ஒதலா மேல தாக ஒருபொருள் புகழ் வேண்டின்
 வேதபா ரகரை அன்றோ யானென விளம்பு
 கின்றார்

3295 யாதொரு பொருளை யாவர் இறைஞ்சினும்
 அதுபோய் முக்கண்
 ஆதியை அடையும் அம்மா அங்கது போலத்
 தொல்லை
 வேதம துரைக்க நின்ற வியன்புகழ் அனைத்தும்
 மேலாம்
 நாதனை அணுகும் எல்லா நதிகளும் கடல்சென்
 றென்ன.

8293. என்று மேற் கண்டவண்ணம் தக்கன் நான் முகனை நோக்கி வினவினான். தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் கூறத் தொடங்கினார். “மகனே யாவராலும் உணர்தற்கு முடியாத நினைத்தற்கு அரிய வேதக் கருத்தின் தன்மையை இஃது என நீ உணருமாறு நான் கூறக் கேட்பாயாக! அச்சிவபெருமானால் கூறப்பட்டனவும் ஓர்ந்நு உணர்தற்குரியனவுமான வேதங்களின் முடிந்த முடிவான கருத்தைக் கேள். இறுதி என்பது இல்லாத முதல்வரான அச்சிவபெருமானுக்கு ‘சிவமே பரப்பிரமம்’ எனக் கூறுவது உண்மையானதாகும். அதுவன்றி எவரையும் எல்லாவற்றையும் பிரமம் எனக் கூறுவது உபசாரமாகக் கூறுவதாகும்.

8294. “எனவே, உண்மையும் உபசாரமுமான வேத வழக்கு இருந்தவாற்றால், சிவபெருமான் அல்லாத யாவருக்கும் ஐந்து பூதங்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் உயர்வு கூறுதல் உபசாரமாகும். பொருளைப் புகழ்ந்து கூறவேண்டுமானால், அதன் இயல்பைவிட உயர்வு உடையதாகச் சொல்லுதல் உகை வழக்காகும். வேதங்களை ஓதிய பார்ப்பனரைப் ‘பிரமாக்கள்’ என்று எனது பெயரால் அன்றோ உபசாரமாகச் சொல்கின்றனர்?

3295. “எந்த ஒரு பொருளை எவர் வணங்கினாலும் அந்த வணக்கமானது மூன்று கண்களையுடைய முதல்வரான சிவபெருமானைப் போய்ச் சேரும். அது அங்கு அடைவது போல, பழைய வேதங்களில் மற்றத் தேவர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்துரைப்பவையெல்லாம், எல்லா ஆறுகளும் கடலை அடைவது போல, முதல்வரான சிவபெருமானை அடையும்.

18 □ கந்தபுராணம்

- 8296 கேளினி மைந்த வேதக் கிளையெல்லாம் இயம்பு
கின்ற
சூளுரை சிவனே யெல்லாந் தோற்றுவித் தளித்து
மாற்றி
மீளவுந் தருகின் றானும் வியனுயிர்க்கு அருளை
நல்கி
ஆளும்நா யகனும் ஆதி அந்தமி லோனும் என்னும்.
- 8297 அத்தனும் பகவன் தானும் அருவமும் உருவு
மாகும்
சுத்தனும் உணர்தற் கொண்ணாச் சோதியு
மியாண்டு மேவும்.
சித்தனும் அநாதி தானுந் தேவர்கள் தேவு மென்று
நித்தனும் உயிர்க்குள் நீங்கா நிருத்தனும் அவேன
என்னும்
- 8298 மூன்றெனும் உலகந் தன்னில் முளைத்திடு
பொருளை யெல்லாம்
ஈன்றருள் புரியுந் தாதை எனுந்திரயம் பகனும்
யார்க்கும்
சான்றென நிற்கின் றோனும் தானுவும் பரனுந்
தன்னைப்
போன்றவர் உயர்ந்தோர் இல்லாப் புங்கவன்
தானும் என்னும்.
- 8299 அண்ணலும் ஏகன் தானும் அளப்பருங் குணத்தி
னானும்
கண்ணனும் அயனுந் தம்மால் காணிய நில்லான்
தானும்
பெண்ணொடான் அலிய தென்னும் பெற்றியி
லோனும் யாரும்
எண்ணிய எண்ணி யாங்கே ஈபவன் தானும்
என்னும்.

8296. “மகனே! அச்சிவபெருமானின் இயல்பு இவ்வாறு இருத்தலால், இனி, வேதக் கிளைகள் எல்லாம் எடுத்துக் கூறும் ஆணை மொழியைக் கேள்! எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து ஒடுக்கி, ஒடுக்கியபடியே மீண்டும் படைப்பவனும், பக்குவம் அடைந்த ஆன்மாக்களுக்கு அருளி ஆட்கொள்ளும் தலைவனும், முதலும் முடிவும் இல்லாதவனும் அந்தச் சிவபெருமானே என்று அந்த வேதச் சாகைகள் எடுத்துக் கூறும்.

8287. “உலகத்திற்குத் தந்தையாகவும், ஆறு குணங் களையுடையவனும் அருவம் உருவம் அருவுருவம் என்ற இவையாய் விளங்கும் தூயவனும், அறிதற்கு அரிய ஒளியும், எங்கும் பரவியிருக்கின்ற சித்துப் பொருளானவனும் அநாதியாய் உள்ளவனும், தேவாதி தேவனும், என்றும் உள்ள நித்தியமானவனும், உயிர்க்குள் உயிராய் நீங்காதிருந்து நர்த்தனம் செய்பவனும் அந்தச் சிவனே என்றும் அந்த வேதக்கிளைகள் சொல்லும்.

8298. “முன்றாக உள்ள உலகத்துள் தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து அவற்றுக்கு அருள் செய்யும் முன்று உலகத்துக்கும் தந்தை என்னும் பொருளைத் தரும் ‘திரயம்’ ‘பகன்’ என்னும் பெயரை உடையவனும், எல்லார்க்கும் சான்றாக நிற்பவனும், அழிவற்றவனும், மேலானவனும், தனக்கு நிகரானவர் இல்லாதவனும் அந்தச் சிவபெருமானே என்றும் அந்த வேதச் சாகைகள் சொல்லும்.

8299. , ‘பெருமையுடையவனும், ஒருவனாய் விளங்குபவனும், அளத்தற்கு இயலாத குணம் உடையவனும், திருமால், அயன் ஆகியவர்களால் அடிமுடி தேடிக் காண இயலாதவனும், பெண், ஆண், அவி, என்ற தன்மை இல்லாதவனும், எவரும் எண்ணியவற்றை எண்ணிய வண்ணமே அளிப்பவனும், அச்சிவபெருமானே என்று அந்த வேதச் சாகைகள் கூறும்.

20 □ கந்தபுராணம்

8300 விதிமுதல் உரைக்க நின்ற வியனுயிர்த்
 தொகைகட் கெல்லாம்
 பதியென அருளுந் தொன்மைப் பசுபதி தானும்
 அன்னோர்க்கு
 அதிகனென் றெவருந் தேற ஆங்கவர் துஞ்ச வெந்த
 பொதிதரு பலியும் என்பும் புனைபவன் தானும்
 என்னும்.

8301 ஊன்புகும் எவரை யுந்தள் ஒங்குணத்
 தொடுக்கித் தானே
 வான்புக லாகி நின்று மற்றவர் குணங்க ளூடு
 தான்புக வில்லா தோனும் தன்னியல் இணைய
 தென்றே
 யான்புக லரிய தேவும் ஈசனும் அவனே என்னும்.

8302 அன்றியும் ஒன்று கேண்மோ அம்புய னாதி யாகி
 நின்றவர் தம்மை யெல்லாம் நீக்கியச் சிவனென்
 றுள்ள
 ஒன்றொரு முதல்வன் தானே உய்த்திடு முத்தி
 வேண்டின்
 என்றும்அஃ தியம்பிற் றென்னின் யாவரே தேவர்
 ஆவார்.

8300. “நான்முகன் முதலாகஎடுத்துக் கூறப்படுகின்ற நிலை பெற்ற பெரிய உயிர்க்கூட்டம் எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனாம் அருள் செய்யும் பழைமையான பசுபதியும், அந்த நான்முகன் முதலானவர்க்கு மேலானவன் என்று எவரும் தெளிவு கொள்ளும்படி அவர்கள் எல்லாம் இறந்து போக, வெந்த அவர்களுடைய உடலால் ஆன சாம்பலும் எலும்பும் என்பனவற்றை அணிந்திருப்பவனும் அப் பெருமானே ஆவார் என அவ் வேதம் கூறும்.

8301. ஊனால் ஆன உடலில் புகும் எல்லாரையும் தன் சிறந்த குணத்துள் ஒடுங்கச் செய்து, தானே யாவர்க்கும் புகலிடமாக நிலை பெற்று, பிறப்பு எடுத்த அவர்களுடைய மாயா குணங்களுக்குள் தான் கலத்தல் இல்லாதவனும், தன் தன்மை இத்தகையது என்று என்னால் உரைப்பதற்கு இயலாத கடவுளும் தலைவனும் அந்தச் சிவபெருமானே என்று அந்த வேதங்கள் சொல்லும்.

8302. “மேலே சொன்னபடியே அல்லாமலும், மகனே, முக்கியமான ஒன்றைக்கேள்! ஒருவர் வீடுபேற்றை வேண்டினால், அதனை அளிக்க வல்லவர் நான்முகன் முதலான தேவர் அல்லர் என அன்னாரையெல்லால் விலக்கி சிவபெருமான் என்று சொல்லப்பட்டுள்ள ஒருவனான அப் பெருமானே வீடுபேற்றை அளிக்க வல்லவன் எனவும் அந்த வேதம் கூறுகின்றது. வேதத்தின் வழக்கு இவ்வாறு உள்ளது இதனால் முழுமுதற் கடவுள் யார் என்பதை நீ உரைப்பாயாக!

22 □ கந்தபுராணம்

8303 பரசிவன் உணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த்
 தொகையு மென்றும்
 விரவிய துயர்க்கி றெய்தி வீடுபே றடைதும்
 என்றல்
 உருவமில் விசம்பின் தோலை உரித்துடுப்
 பதற்கொப் பென்றே
 பெருமறை இயம்பிற் றென்னில் பின்னுமோர்
 சான்றும் உண்டோ.

9304 இன்னமும் பலவுண் டன்னாற்கு இயம்பிய மறையின்
 வாய்மை.
 அன்னதை எனக்கும் உன்னி அறையொணா
 தறைவன் என்னில்
 பன்னெடுங் காலந் தேயும் பகரினும் உலவா
 தென்பா ல்
 முன்னமீ துணர்ந்தா யேனும் மோகமுற் றாய்கொல்
 ஐயா.

8305 காரெழில் புரையும் மேனிக் கண்ணனை என்னைப்
 பின்னை
 ஆரையும் புகழும் வேதம் அரந்தனைத் துதித்த
 தேபோல்
 ஒருரை விளம்பிற் றுண்டோ உரைத்தது முகமன்
 என்றே
 பேருல கறிய முன்னும் பின்னரும் விலக்கிற்
 றன்றே

8303. “பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானை உணரும் உணர்ச்சி இன்றிப் பல உயிர்களான கூட்டமும் தம்மிடம் பழங்காலம் தொட்டுப் பொருந்தியதான துன்பத்துக்கு இறுதி கண்டு, நாம் நம் முயற்சியாலே வீடுபேறு அடைவோம் என்று நினைப்பதனால் அந்த நினைப்பு, வடிவம் இல்லாத வானத்தின் தோலை உரித்து உடுப்பது முடியக் கூடியது என்று நினைக்கும் நினைப்புக்கு ஒப்பாம் என்று அந்தப் பெரிய வேதம் உரைத்துள்ளது. வேதத்தின் கருத்து இப்படியிருக்கின்றது. அங்ஙனமானால், அதற்கு மேலும் ஒரு சாட்சி இருக்கின்றதோ!

8304. “அந்தச் சிவபெருமானுக்கு, சிவ பரம் பொருள் பற்றிக் கூறிய வேத உண்மைகள் மேலே சொல்லப்பட்டவையே அல்லாது இன்னும் பலவுண்டு. அவற்றையெல்லாம் வேதத்துக்குரிய என்னாலும் சிந்தித்து எடுத்துக் கூறுவது என்பது இயலாது. அவற்றை ஒருவாறு எடுத்துச் சொல்லத் தொடங்கினால் பல நீண்ட காலம் கழியும். அங்ஙனம் நெடுங்காலம் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாலும் அப்பெருமானைப் பற்றிய உண்மை முற்றுப் பெறாது. முன்பு என்னிடம் இவற்றையெல்லாம் கேட்டு உணர்ந்தாய் என்றாலும், மகனே, இப்போது மயக்கம் உடைந்தாய் போலும்!

8305. “கரிய மேகத்தைப் போன்ற அழகிய மேனியை யுடைய திருமாலையும் நான்முகனான என்னையும் மற்ற இந்திரன் முதலான தேவர் யாவரையும் புகழ்ந்து பேசுகின்ற வேதம் சிவபெருமானைத் துதித்தது போல எம் போன்ற வரை ஒரு சொல்லாவது பேசியதுண்டோ? இல்லை. எம் போன்றவரைப் புகழ்ந்து பேசியது உண்டானால் அது உபசாரமே ஆகும். என்று இப்படி உலகம் அறியுமாறு தொடக்கத்திலும் எங்களை விலக்கி வைத்தது இறுதியிலும் எங்களை விலக்கி வைத்தது.

24 □ கந்தபுராணம்

8306 நான்மறை தனிலோர் பாகம் நாரமார் கடவுள்
 சென்னி
 மேன்மைய தியம்பும் எம்மை விண்ணவர் தம்மை
 ஏனைப்
 பான்மைகொள் பூதந் தன்னைப் பல்பொருள்
 தனையும் பாதி
 தான்மொழிந் திடுமால் ஈது தவறல உணர்தி
 தக்கோய்-

8307 நம்மையும் பரமென் றுன்னி நாதனிற் சிறப்புச்
 செய்யும்
 வெம்மைகொள் நெஞ்சர் தீரா விழுமவெந் நிரயம்
 வீழ்வர்
 தம்மையஃ தெடுத்தல் செய்யா சமமெனப்
 புகல்கிற் போர்கள்
 எம்மையுந் துயர மென்னும் இருங்கடல் படுப்பர்
 அன்றே-

8308 கானுறு புலித்தோ லாடைக் கண்ணுதற் கடவுட்
 கன்பர்
 ஆனவ ரென்றும் அன்னாற் கடித்தொழில் புரிந்து
 வாழும்
 வானவ ரென்றும் எம்மை வழத்தினர்க்
 கருள்வோம் அல்லா
 ஏனையர் தம்மைத் தெவ்வென் றெண்ணியே
 இருத்தும் யாமே-

8306. “தக்கனே! நான்கு மறைகளில் ஒப்பில்லாத பாகமான பாதிப்பகுதி கங்கை நீரைத் தரித்த தலையை யுடைய சிவபெருமானின் பரத்துவ (மேன்மையான) நிலையைக் கூறுவதாகும். திருமால், நான்முகன் ஆகிய எம்மைப் பற்றியும் மற்றத் தேவரைப் பற்றியும் தம் தம் இயல்புடன் விளங்கும் மண் முதலான ஐந்து பூதங்களைப் பற்றியும் எஞ்சிய பாதிப் பகுதி எடுத்துக் கூறும். இவ்வாறு கூறுதல் பாரபட்சம் அன்று. நீ சிவபரம் பொருள் பற்றிக் கூறும் பகுதியுண்மையை அறிந்து கொள்வாயாக.

8307. தேவரான நம்மையும் பரம்பொருள் என எண்ணி அச்சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் சிறப்புப் போல் நமக்கும் சிறப்புச் செய்யும் அறியாமையான கொடுமையுடைய நெஞ்சையுடையவர் நீங்காத துன்பத்தைச் செய்கின்ற நரகத்தில் விழுவார். அன்னாரை நரகம் கரையேற விடாது. அப்பரம் பொருளுடன் எம்மையும் வலிதில் சமம் என்று உரைப்பவர்கள் தம்மையே அல்லாமல் எம்மையும் துன்பம் என்ற பெரிய கடலுக்குள் வீழச் செய்பவர் ஆவர்.

8308. “காட்டில் வாழும் புலியினது தோலை ஆடையாய் உடுத்துக் கொண்ட நெற்றிக் கண் உடைய சிவபெருமானுக்கு அன்பராக இருப்பவர் என்றும், அப் பெருமானுக்கு அடித்தொண்டு செய்து வாழும் தேவர் என்றும் எண்ணி எங்களை வணங்குபவர்க்கு, யாங்கள் அவர்கள் விரும்பியவற்றை அருளுவோம். அங்ஙனமின்றிச் சமத்துவ அறிவுடைய வரிசை அறியாத மற்றவரை நாம் நம்பகைவர் என்றே எண்ணுவோம்.

26 □ கந்தபுராணம்

- 8309 பதியரன் பாசந் தன்னில் பட்டுழல் பசுநாம் என்றே
 விதியொடு மறைகள் கூறும் மெய்ம்மையைத்
 தெளிய வேண்டின்
 இதுவேன வுரைப்பன் யாங்கள் இவ்வர சியற்ற
 ஈசன்
 அதிர்கழல் அருச்சித் தேத்தும் ஆலயம் பலவும்
 காண் டு

- 8310 அவனருள் பெறாது முத்தி அடைந்தனர் இல்லை
 அல்லால்
 அவனருள் இன்றி வாழும் அமரரும் யாரும்
 இல்லை
 அவனருள் எய்தின் எய்தா அரும்பொருள் இல்லை
 ஆணை
 அவனல திறைவன் இல்லை அவனைந் யடைதி
 என்றான் -

2. துக்கன் துவம்செய் படலம்

- 8311 தந்தை இவ்வகை உரைத்தலும் கேட்டுணர் தக்கன்
 முந்து வீடுசேர் நெறியினை முன்னலன் முக்கண்
 எந்தை யால்அயன் முதலவர் தம்மினும்
 யானோற்று
 அந்த மில்வளம் பெறுவனென் றுன்னினன்
 அகத்துள் -

8309. "சிவபெருமானே பரம்பொருளான பத் ஆவர். மும்மலங்களான பாசத்தால் கட்டுண்டு உழல்கின்ற நாம் பசு ஆவோம்' என்று இங்ஙனம் வேதங்கள் உடன்பாட்டு வாய்பாட்டால் கூறுகின்றன. இந்த உண்மையைத் தெளிவாக அறிய விரும்பினால் அதற்குரிய பிரமாணத்தை இது எனச் சுட்டிக்காட்டிப் பின்வருமாறு சொல்வேன். பிரம திருமாலான யாங்கள் படைத்தல் காத்தலான இத்தகைய தொழில்களை நடத்தும் பொருட்டுச் சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கித் துதிக்கின்ற சிவலாயங்கள் பல வற்றையும் காண்பாயாக!

8310. "அப்பெருமானின் அருளைப் பெறாமல் வீடு பேறு அடைந்தவர் எவரும் இல்லை. அவ்வாறின்றி, அப்பெருமானின் அருள் இன்றி வாழுகின்ற தேவர் ஒருவரும் இல்லை. அப்பெருமானின் அருள் கிடைக்கப் பெற்றால் கிடைக்காத அரிய பொருள் என ஒன்றில்லை. இந்த உண்மையை ஆணையிட்டுச் சொல்கின்றேன். அப்பெருமானே அல்லாமல் பரம் பொருளான இறைவன் என்று ஒருவர் இல்லை. எனவே, நீ அப்பெருமானை அடைக்கலம் அடைவாயாக!"; என்று நான்முகன் தக்கனுக்கு அறிவுரை கூறி முடித்தார்.

2. தக்கன் தவம் செய் படலம்

8311. தந்தையான நான்முகன் இங்ஙனம் சொல்லும், அவற்றைக் கேட்ட தக்கன், ஊழ்வினை காரணமாக முதன்மையான வீடுபேற்றை அடையும் வழியை நினைக்கவில்லை. 'நான்முகன் முதலானவரை விட மிக்க தவம் செய்து முடிவற்ற வளங்களையெல்லாம் அடைவேன்,' என நெஞ்சில் நினைத்தான்.

40 □ கந்தபுராணம்

- 8312 ஏத வல்வினை உழந்திடும் ஊழினால் இதனைக்
காத லோடுனித் தந்தையை வணங்கிநீ கழறும்
ஆதி தன்னையான் பரமென அறிந்தனன்
அவன்பால்
மாத வத்தினால் பெற்றிட வேண்டினன் வளனே.
- 8313 கணிப்பில் மாதவம் புரிதர ஓரிடம் கடிதில்
பணித்து நல்குதி விடையென நான்முகப் பகவன்
இணைப்பி லாததன் மனத்திடைத் [தொல்லைநாள்
எழுந்த
மணிப்பெ ருந்தடத் தேகென விடுத்தனன்
மன்னோ.
- 8314 ஈசன் நல்லருள் அன்னதோர் மானதம் என்னும்
வாச நீர்த்தடம் போகிஓர் சாரிடை வைகி
வீச கால்மழை ஆதபம் பணிபட மெலியாப்
பாசம் நீக்குந ராமென அருந்தவம் பயின்றான்.
- 8315 காலை நேர்பெற ஓட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுற படிவத்து
ஏதலும் அன்பினில் மஞ்சனம் ஆட்டியே இறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்.
- 8316 சுத்தம் நீடிய தன்னுளம் ஒருமையில் தொடர
இத்தி றத்தினால் எம்பிராற் கருச்சனை இயற்றிச்
சித்த மேல்அவன் நாமமும் விதிமுறை செப்பிப்
பத்து நூறியாண்டு அருந்தவம் புரிந்தனன்
பழையோன்.

8312. வல்வினையால் வரும் துன்பத்தை அடைவதற்குரிய ஊழால், 'வளம் பெறுவேன்' என்னும் இதை விரும்பத்துடன் மனத்துள் நினைத்து, தக்கன், தன் தந்தையை வணங்கினான்; 'நீ உரைக்கும் ஆதியான சிவ பெருமானைப் பரம் பொருள் என அறிந்து கொண்டேன். அப்பெருமானிடம் பெருந்தவத்தைச் செய்து வளங்களைப் பெற எண்ணினேன்' என்று அவன் சொன்னான்.

8313. "அளவில்லாத பெரிய தவம் செய்வதற்கு உரிய ஓர் இடத்தை விரைவாகக் கட்டளை இட்டு விடையளிப்பாயாக!" என்று தக்கன் நான்முகனை நோக்கி வினவினான், அதற்கு அந்நான்முகன் முன் ஒரு காலத்தில் ஒப்பில்லாத தன் மனத்துள் உண்டான அழகிய பெரிய 'மானச சரோவம்' நீர்நிலைக்குப் போவாயாக என்று விடைதந்து அனுப்பினார்.

8314. சிவபெருமானின் நல்ல அருளைப் போன்றதும் நிகரில்லாததுமான 'மானதம்' என்ற பெயரைக் கொண்ட மணம் கமழும் நீர்நிறைந்த தடாகத்தைத் தக்கன் அடைந்தான். அதன் ஒரு பக்கத்தில் தங்கியிருந்து வீசும் காற்று, மழை, வெயில், பனி என்ற இவை தன் மேல் படுவதால் மெலிவடைந்து, பாசமான மலத்தை ஒழிப்பவரைப் போல் அரிய தவத்தைச் செய்தான், (ஆதபம்—வெயில்)

8315. தக்கன், தன் பிராணவாயுவை நேராக ஓடச் செய்து மூலாக்கினியை எழுப்பி, நெற்றியில் உள்ள அமிர் தத்தை உருக்கி, தனது தூயவடிவில் சுரக்கும் அன்பாகிய நீரால் அபிடேகம் செய்து, கொல்லாமை முதலான சிலங்களான பெருமையுடைய மலர்களை அணிவித்து, மனத்தால் செய்யும் உள்பூசையைச் சிவபெருமானுக்குச் செய்தான் (கால்—பிராண வாயு)

8316. பழைமையான அந்தத் தக்கன் தூய தன் மனம் ஒரு நெறிப்படர, மேலே சொன்னபடி சிவபெருமானை அருச்சித்து, உள்ளத்தில் சிவபெருமானின் பெயரை விதிப்படி உச்சரித்து, ஆயிரம் ஆண்டுகள் அரிய தவத்தைச் செய்தான்.

30 □ கந்தபுராணம்

8317 அன்னம் ஊர்திசேய் அன்னமா தவஞ்செயும்
 அதனை
 முன்னி நல்வளன் உதவுவான் மூரிவெள் ளேற்றில்
 பொன்னின் மால்வரை வெள்ளியங் கிரிமிசைப்
 போந்தால்
 என்ன வந்தனன் உமையுடன் எம்மையாள்
 இறைவன்

8318 வந்த செய்கையைத் தெரிதலும் விரைந்தெழீஇ
 மற்றென்
 சிந்தை எண்ணமும் முடிந்தன வால்எனச் செப்பி
 உந்து காதலும் சுளிப்புமுள் புக்குநின் றுலவ
 எந்தை தன்னடி பரவுவல் யானென எதிர்ந்தான்.

8319 சென்று கண்ணுதல் அடிமுறை வணங்கியே
 சிறப்பித்து
 ஒன்று போலிய ஆயிரந் துதிமுறை யுரையா
 நின்ற காலையில் உன்செயல் மகிழ்ந்தனம்
 நினக்கென்
 இன்று வேண்டிய தியம்புதி யால்கடி தெனலும்.

8320 ஆற்று தற்கரு நோன்மைய னாகியோன் அமலன்
 பேற்றின் வேண்டுவ கொள்கென இசைத்தலும்
 பிறவி
 மாற்றும் முந்திய திரந்திலன் தொல்விதி வழியே
 ஏற்ற புந்தியும் சேறவின் மயங்கியீ திசைப்பான்

8317. அன்ன வாகனனான நான்முகனின் மகனான தக்கன், அத்தகைய பெரிய தவத்தைச் செய்வதனை, எம்மை ஆள்கின்ற சிவபெருமான் தன் திருவுளத்தில் கொண்டார்; அந்தத் தக்கனுக்கு அவன் வேண்டும் நல்ல வளங்களைத் தரும் பொருட்டாகப் பொன்னால் ஆன பெரிய மலையானது அழகிய வெள்ளிய மலை மீது அமர்ந்து வந்ததைப் போல், வன்மையான வெண்மையான காளைமீது உமையம்மையாருடன் எழுந்தருளினார்.

8318. சிவபெருமான் அவ்வாறு எழுந்தருளியதை அறிந்தவுடன் தக்கன் விரைவாக எழுந்தான்; “என் மனத்தில் உண்டான எண்ணங்கள் எல்லாம் நிறைவேறின” என்று சொல்லி, பிடர் பிடித்துத் தள்ளும் ஆசையும், அந்த ஆசை நிறைவேறுவதால் உண்டான செருக்கும் உள்ளத்தில் புகுந்து நிலைத்து நின்று உலவ, “எம்பெருமானின் அடிகளை நான் வணங்குவேன்.” என்று அப்பெருமானின் எதிரே போனான்.

8319. தக்கன் சிவபெருமானின் எதிரே சென்று நெற்றிக் கண்ணரான அவருடைய அடிகளை முறையாக வணங்கிப் புகழ்ந்து ஒன்றை ஒன்று ஒத்திருக்கும் தோத்திரங்களை ஆயிரம் முறை சொல்லி நின்றான். அப்போது, “தக்கனே! உன் செயலுக்கு மகிழ்ந்தோம்! உனக்கு வேண்டியது யாது? இப்போதே விரைவாய்ச் சொல்வாயாக!” என்று சிவபெருமான் மொழிந்தார்.

8320. குற்றமில்லாதவரான சிவபெருமான், “பேறுகளுக்குள்ளே நீ விரும்பும் பேற்றைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக!” என்று உரைத்தார். உரைக்க, செய்வதற்கரிய தவத்தைச் செய்த தக்கன் பிறவிப் பிணிப்பைப் போக்கும் விடு பேற்றை இரந்து கேட்கவில்லை. பழைய ஊழ்வினையின் வழியே அவனது அறிவும் செல்வதால் மயங்கிக்கூறலானான்.

வேறு

- 8321 நீணி லப்பெரு வைப்பும் நிகரிலா
வீணை வல்லவர் ஏனையர் மேவிய
சேனும் மாலயன் ஊரும் திசையுமென்
ஆணை செல்ல அளித்தருள் செய்திலால்.
- 8322 உன்னை வந்து வழுத்தும் உயிரெலாம்
என்னை வந்து வழுத்தவும் யானினி
நின்னை யன்றி நெஞ்சாலும் பிறர்தமைப்
பின்னை வந்தியாப் பெற்றியும் ஈதியால்.
- 8323 ஆய தேவர் அவுணர்கள் யாரும்யான்
ஏய செய்கை இயற்றவும் எற்குநந்
சேயி னோர்களும் சிற்றிடை மாதரும்
மாய்வில் கொள்கையில் மல்கவும் நல்குதி.
- 8324 ஆதி யாகி அனைத்தையும் ஈன்றநின்
பாதி யான பராபரை யான்பெறு
மாத ராக மறையவ னாகிநீ
காத லாகக் கடிமணம் செய்தியால்
- 8325 என்று தக்கன் இயம்பலும் இங்கிது
நன்று னக்கது நல்கினம் நன்னெறி
நின்றி என்னில் நிலைக்குமிச் சீரெனா
மன்று னாடிய வானவன் போயினான்.
- 8326 ஈசன் அவ்வரம் ஈந்தனன் ஏகலும்
நேச மோடவன் நீர்மையைப் போற்றியே
தேசின் மிக்க சிறுவிதி யாரினும்
பேசொ ணாத பெருமகிழ் வெய்தினான்.

8321. “நீண்ட பெரிய பூமியிலும், ஒப்பற்ற வீணை இசைப்பதில் வல்லவரான காந்தருவரும் மற்றவரும் வாழ்கின்ற மேல் உலகிலும், நான்முகன் திருமால் ஆகியவரின் உலகங்களிலும், திசைகளுமான எல்லா இடங்களிலும், என் ஆணை செல்லும்படியான வரத்தை எனக்கு அருளுக.”

8322. “தங்களை வந்து வணங்கும் உயிர்கள் எல்லாம் இனிமேல் என்னையும் வந்து வணங்கவும், இன்று தொடங்கி உன்னையன்றிப் பிறரை மனத்தாலும் வணங்காத தன்மையையும் எனக்கு அருளுவீராக!

8323. “உயர்ந்த தேவர்களும் அவுணர்களும் மற்று முள்ளவர்களும் நான் இட்ட ஏவலைச் செய்யவும், எனக்கு, நல்ல ஆண் மக்களும் சிறிய இடையையுடைய பெண்களும் நீண்ட ஆயுள் உடையவராய்ப் பெருகவும் அருளுவீராக!”

8324. “ஆதிசக்தியாய் எல்லாவுலகங்களையும் பெற்றெடுத்த தங்களின் பாதித் திருவுருவமான பராசக்தியான தேவி, யான் பெற்ற பெண் ஆதல் வேண்டும். தாங்கள் மறைய வராய்க் காதல் கொண்டு அந்த என் மகளான பராசக்தியை மணம் செய்தருள வேண்டும். (பரா பரை—பராசக்தி)

8325. என்று மேற்கண்ட வண்ணம் தக்கன் சிவபெருமானிடம் கூறினான். கூறவும், “இங்கு நீ வேண்டும் வரமானது நன்று! அந்த வரத்தை உனக்குத் தந்தோம். தக்கனே! நீ நல்ல நெறியிலே நின்றாயானால் நீ பெற்ற இச் சிறப்பு நிலைத்து நிற்கும்” என்று சொல்லித் திருவம்பலத்தில் நடனம் செய்யும் இறைவன் மறைந்தருளினார்.

8326. சிவபெருமான் தக்கன் கேட்ட வரத்தைத் தந்து விட்டு நீங்கிச் செல்லவும், வரப்பிரசாதத்தால் ஒளியுடைய தக்கன், சிவபெருமானின் இயல்புகளை அன்புடனே துதித்தான்; யாவராலும் பேசுவதற்கரிய பெருமகிழ்வை அடைந்தான்.

34 □ கந்தபுராணம்

- 9327 ஓகை மேயவன் ஓதிம வூர்திமேல்
ஏகும் ஐயனை எண்ணலும் அச்செயல்
ஆக மீதுகண் டன்னவன் மங்கையோர்
பாகன் ஈந்த பரிசுணர்ந் தானரோ.

வேறு

- 8328 பெற்றிடு மதலை யெய்தும் பேற்றினை யவன்பால்
மேல்வந்
துற்றிடு திறத்தை யெல்லாம் ஒருங்குற
வுணர்வால் நாடித்
தெற்றென உணர்ந்து தக்கன் சிவனடி உன்னிப்
பன்னாள்
நற்றவம் புரிந்த வாறும் நன்றென உயிர்த்து
நக்கான்.
- 8329 முப்புர முடிய முன்னாள் முனிந்தவன் நிலைமை
யான
மெய்ப்பொருள் பகர்ந்தேன் மைந்தன் வீடுபெற்று
உய்ய அன்னான்
இப்பரி சானான் அந்தோ என்னினிச் செய்கேன்
நிம்பங்
கைப்பது போமோ நானாங் கடலமிர் துதவி
னாலும்.
- 8330 ஆலமார் களத்தோன் தானே ஆதியென் றுணர்ந்து
போந்து
சாலவே இந்நாள் காறும் தலையதாந் தவத்துள்
தங்கி
னாலமேல் என்றும் நீங்கா நவையொடு பவமும்
பெற்றான்
மேலைநாள் வினைக்கீ டுற்ற விதியையார் விலக்க
வல்லார்.

8327. மகிழ்ச்சி பெற்ற தக்கன், அன்னப்பறவை மீது ஊரும் தன் தந்தையை எண்ணினான். உடனே அவனுடைய தந்தையான நான்முகன், தக்கன் தன் உள்ளத்தில் நினைத்ததை உணர்ந்து, உமையொருபாகனான சிவபெருமானை தக்கனுக்கு அளித்த வரத்தின் இயல்பை உணர்ந்தார்.

8328. நான்முகன், தம்மால் பெற்றெடுக்கப்பட்ட மகனான தக்கன், வரத்தால் அடையும் பேறுகளும், அப் பேற்றால் அவனிடம் உண்டாகும் மாற்றங்களும் என்ற எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர உள் உணர்வால் நன்றாக ஆராய்ந்துவிரைவாய் அறிந்தார்; “தக்கன் சிவபெருமானின் அடிகளை நினைந்து பல காலம் நல்ல தவம் செய்துகன்மை நல்லது” என்று பெரு முச்சுவிட்டு நகைத்தார்.

8329. “என் மகன் தக்கன் வீடுபேறு பெற்று உய்யும் பொருட்டாக, முன் காலத்தில் திரிபுரங்களைச் சினந்து எரித்த சிவபெருமானின் மெய்மையான பரம் பொருள் இயல்புகளை எல்லாம் அவனுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். அவனோ இப்படி ஆனான். அந்தோ, நான் இனி என்ன செய்வேன்? நாள்தோறும் பாற்கடலில் உண்டான அமிழ் தத்தை ஊற்றினாலும் வேம்பு கசக்கும் தன்மையினின்று நீங்குமோ?

8330. “நஞ்சு பொருந்திய கழுத்தையுடைய சிவபெருமானே பரம் பொருள் ஆவார்” என்று உணர்ந்து, தக்கன் அந்த வுணர்ச்சியுடன் தானே போய் இந்நாள்வரை சிறந்த தவ ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தும், உலக இன்பமே மேலானது என்று நினைத்து நீங்காத குற்றங்களையும் அவற்றால் உண்டாகும் பிறவியையுமே பெற்றுக் கொண்டான். முன் நாளில் தேடி வைத்துக் கொண்ட வினைக்குத் தகுதியாய் வந்து பொருந்திய விதியை விலக்க வல்லவர் யார்?

- 8331 செய்வதென் இனியான் என்னாச் சிந்தையின்
அவலம் செய்து
மைவளர் தீய புந்தி மைந்தனை அடைந்து வல்லே
மெய்வகை யாசி கூறி மேவலும் வெய்ய தக்கன்
இவ்விடை நகரமொன்றை இயற்றுதி ஐய
வென்றான்.
- 8332 என்னஅத் தக்கன் கூற இமைப்பினில் அமைப்பன்
என்றே
கொன்னுறு கமலத் தண்ணல் குறிப்பொடு கரங்க
ளாலே
தன்னகர் என்ன ஒன்று தக்கமா புரியீ தென்றே
பொன்னகர் நாணுக் கொள்ளப் புவியிடைப்
புரிந்தான் அன்றே.
- 8333 அந்தமா நகரந் தன்னில் அருந்தவத் தக்கன் சென்று
சிந்தையுள் உவகை பூத்துச் சேணகர் தன்னுள்
ஒன்றும்
இந்தவா றணிய் தன்றால் இணையிதற்கு இஃதே
என்னாந்
தந்தைபால் அன்பு செய்து தன்பெருங் கோயில்
புக்கான்.
- 8334 தன்பெருங் கோயில் எய்தித் தவமுனி வரர்வந்
தேத்த
மன்பெருந் தன்மை கூறும் மடங்கலம் தவிசின்
உம்பர்
இன்புறு திருவி னோடும் இனிதுவீற் றிருந்தான்
என்ப
பொன்புனை கிரியின் மீது பொலஞ்சுடர்க் கதிருந்
றென்ன.

8331. “நான்முகன் இனி நான் செய்யத் தக்கது யாது?” என்று நெஞ்சத்தில் துயரம் அடைந்து, மயக்கம் மிக்கு வளர்கின்ற கொடிய அறிவுடைய மகனான தக்கனை விரைவில் அடைந்தார். வடிவால் மெய்ம்மை வகையைச் சேர்ந்த ஆசிகளை உரைத்தார். கொடியவனான தக்கன், அவரை நோக்கி, “தந்தையே! இந்த இடத்தில் ஒரு நகரத்தை உருவாக்குவாயாக!” என்றான்.

8332. என்று அந்தத் தக்கன் கூற, பெருமையுடைய தாமரையை ஆசனமாகக் கொண்ட பிரமன், ‘இமைப் போதில் தக்கன் கூறிய நகரத்தை, உருவாக்குவேன்’ என்று சொல்லி, தன் குறிப்பின் வழியே, ஒரு நகரத்தை, அந்த நகரம் ‘தக்க மாபுரி’ என்று பெயர் வழங்கப்பட்டி, தம் சத்திய வுலகத்தில் உள்ள நகரத்தை ஒப்ப, சொர்க்க நகரம் வெட்கம் அடையுமாறு, தம் கைகளால் இவ்வூவுலகலத்தில் இயற்றினார்.

8333. அந்தப் பெருமையுடைய தக்கமாபுரிக்குள் அரிய தவத்தைச் செய்த தக்கன் புகுந்தான்; மனத்துள் மகிழ்ச்சி மிக்கான்; “வான்உலகில் உள்ள நகரங்களுள் எதுவும் இந்நகரம் போல் அழகுடையது அன்று இந்த நகரத்துக்கு இணை இந்த நகரமே!” என்ற அந்த நகரத்தைப் படைத்த தந்தை நான்முகனிடம் அன்பு மிக்கவனாய்த் தனக்குரிய பெரிய மாளிகையை அடைந்தான்.

8334. தக்கன் தன் பெரிய மாளிகையை அடைந்து, தவத்தையுடைய முனிவர் வந்து துதிக்க பெருமையுடன் கூடிய தலைமைத் தன்மையைக் காட்டுகின்ற அழகான அரியணை மீது பொன்னால் ஆன மேருமலை மீது பொன்னிறக் கதிர்களையுடைய கதிரவன் உதித்தது போல, இன்பம் மிகும் செல்வங்களுடன் இனிதாக வீற்றிருந்தான்.

38 □ கந்தபுராணம்

- 8335 கேசரி அணையின் மீது கெழீஇயின தக்கன்
எண்ணோன்
சசன்நல் வரம்பெற் றுள்ள இயற்கையை ஏமஞ்
சான்ற
தேசிக னாகும் பொன்போய்ச் செப்பலுந் துணுக்க
மெய்தி
வாசவன் முதலா வுள்ள வானவர் யாரும்
போந்தார்.
- 8336 வானவர் போந்த பான்மை வரன்முறை தெரிந்து
மற்றைத்
தானவர் குரவ னானோன் தயித்தியர்க் கிறையைச்
சார்ந்து
போனதுன் னவலம் அஞ்சேல் புரந்தரன் தனக்குத்
தக்கன்
ஆனவன் தலைவ னானான் அன்னவன் சேர்தி
என்றான்.
- 8337 சேருதி யென்னு மாற்றம் செவிதளிர்ப் பெய்தக்
கேளா
ஆரயிர் தருந்தி னான்போல் அகமுறும் உவகை
பொங்க
மேருவின் ஒருசார் வையும் வெந்திறல் அவுணர்
கோமான்
காரென எழுந்து தொல்லைக் கிளைஞரைக்
கலந்து போந்தான்.
- 8338 ஆளரி ஏறு போலும் அவுணர்கோன் சேற லோடும்
வாளுறு கதிர்ப்புத் தேனும் மதியமும் மற்று முள்ள
கோளொடு நாளும் ஏனைக் குழவுறு கணத்தி
னோரும்
நீளிருந் தடந்தோர் மீதும் மானத்தும் நெறியில்
சென்றார்

8335. அரியணையின் மீது அரசு வீற்றிருக்கும் தக்கன் எட்டுத் தோள்களையுடைய சிவபெருமானிடம் நல்ல வரங்களைப் பெற்றுள்ளான் என்ற தன்மையை கலக்கம் உடைய தேவர் குருவான வியாழ பகவான் இந்திரன் முதலான தேவர்களிடம் சென்று கூறினார். அத் தேவர்கள் துன்பம் அடைந்து, தக்கனிடம் சென்றனர்.

8336. தேவர் தக்கனிடம் சென்ற தன்மையையும், செலுத்துவதற்குரிய முறையையும், அசுரரின் குருவான சுக்கிர பகவான் அறிந்தார். அவர் இந்திரனுக்கு அஞ்சி மேரு மலையில் ஒளிந்திருந்த அசுரர்க்கு அரசனான அசுரேந்திரனை அடைந்து “உனக்குத் தேவர்களால் உண்டான துன்பம் தொலைந்தது! அஞ்ச வேண்டிய தில்லை!” என்று ஆகி கூறி, “இந்திரனுக்குத் தக்கன் தலை வனாகி விட்டான்” என்ற காரணத்தையும் சொல்லி. “அந்தத் தக்கனை நீ அடைவாயாக” என்று சொன்னார்

8337. மேருமலையின் ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கியிருக்கும் கொடிய ஆற்றல் உடைய அசுரரின் தலைவன் அசுரேந்திரன், சுக்கிராச்சாரியார், ‘நீ தக்கனை அடைவாயாக’ என்று சொன்ன சொல்லைத் தன் செவி குளிரக் கேட்டான். அமிழ்தத்தை உண்டவனைப் போல உள்ளத்தில் பெருகிய மகிழ்ச்சி வெளியே புலப்பட, கருக்கொண்ட மேகம் போல எழுந்து, பழைய சுற்றத்தவரைக் கூடி அவர்களுடனே தக்கனிடம் சென்றான்.

8338. நரசிம்மத்தைப் போன்ற அசுரேந்திரன் தக்கனிடம் செல்லுதலும், ஒளியுடைய சூரியனும், சந்திரனும், மற்றக் கோள்களும், நாள்களும், மற்றக் கூட்டமான கணங்களாக உள்ளவரும், நீண்ட பெரிய தேர்மீதும் விமானத்தின் மீதும் தக்கனிடம் செல்லும் நெறியில் சென்றனர்.

40 □ கந்தபுராணம்

8339 மங்குல்தோய் விண்ணின் பாலார் மாதிரம் காவ
 லோர்கள்
 அந்தத நிலையத் துள்ளார் அனையவர் பிறரும்
 உற்றார்
 இங்கிவர் யாருந் தக்கன் இணையடி வணங்கி ஈசன்
 பொங்குபே ரருளின் ஆற்றல் புகழ்ந்தன ராகி
 நின்றார்.

8340 அவ்வகை முளரி அண்ணல் ஆதியாம் அமரர்
 தத்தம்
 செய்வினை யாக வுன்னி வைகலுஞ் செறிந்து
 போற்ற
 மெய்வகை உணராத் தக்கன் வியன்மதிக் குடையுங்
 கோலும்
 எவ்வகை உலகுஞ் செல்ல இருந்தர சியற்றல்
 செய்தான்.

3. தக்கன் மகப்பெறு படலம்

8341 ஆங்கவன் தேவி யானாள் அருந்ததிக் கற்பின்
 மிக்காள்
 வாங்கிய நுகப்பின் நல்லாள் மறைக்கொடி
 யெனுநா மத்தாள்
 பூங்கம லத்துப் புத்தேள் பொன்னடி தன்னில்
 வந்தாள்
 ஒங்குதொல் உலகுக் கெல்லாம் ஒருதனி முதல்வி
 யானாள்

8339. மேகம் தவழும் வானத்தில் உள்ளவர், திக்குப் பாலகர், பாம்புகள் வாழ்கின்ற பாதல உலகத்தில் உள்ளவர் ஆகியவரும் மற்றவரும் தக்கனைச் சென்றடைந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தக்கனின் இரு அடிகளையும் வணங்கினர். சிவபெருமானின் பெருகும் பெரிய அருளால் அவனுக்குக் கிடைத்த ஆற்றல்களைப் புகழ்ந்த வண்ணம் நின்றனர்.

8340. இங்ஙனம் தாமரையை இருக்கையாக உடைய நான்முகன் முதலான அமரர்கள் தாம் தாம் செய்யக் கூடிய கடமையாக எண்ணி, நாஸ்தோறும் நெருங்கிச் சென்று துதிக்க, மெய் உணர்ச்சி இல்லாத தக்கன் பெரிய சந்திர வட்டக் குடையும், ஆணையும் எல்லாவுலகங்களிலும் செல்லுமாறு அரசு வீற்றிருந்து ஆளலானான்.

3. தக்கன் மகப்பெறு படலம்

8341. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் அழகிய அடிகளில் தோன்றியவளும், துவளும் இடையினை யுடையவளும், வேத வல்லி என்ற பெயரையுடையவளும், அருந்ததியைப் போன்ற கற்புடையவளுமான சிறப்புடைய வள், அந்தத் தக்கனுக்கு மனைவியானாள். அதனால் அந்த வேதவல்லி உயர்ந்த பழைமையான உலகம் எல்லா வற்றுக்கும் ஒப்பில்லாத தலைவியானாள்.

வேறு

- 8342 சேயிழை அவளொடு செறிந்து புல்லியே
மீயுயர் கமலவேல் விரிஞ்சன் காதலன்
மாஇரும் பணிபதி மணிகள் ஈன்றென
ஆயிர மைந்தரை அருளி னானரோ.
- 8343 அப்பெரு மைந்தர்கள் ஆயி னோர்க்கெலாம்
முப்புரி நூல்விதி முறையின் ஆற்றியே
செப்பரி மறைகளின் திறமும் ஈந்துபின்
இப்பரி சொன்றினை இசைத்தல் மேயினான்.
- 8344 நல்லதோர் மானதம் நணுகி நீவீர்கள்
எல்லிரும் ஈசனை எண்ணி நோற்றிரீஇப்
பல்லுயி ரும்தரும் பரிசு பெற்றிவண்
செல்லுதி ராலெனச் செப்பி ஏவினான்.
- 8345 ஏயின காலையில் இறைஞ்சி மைந்தர்கள்
போயினர் மாதனப் பொய்கை புக்கனர்
ஆயிடைப் படிந்தனர் அரனை உன்னியே
மாயிரு நோன்பினை யியற்றி வைகினார்.
- 8346 நேரற இன்னணம் நெடிது நோற்புழி
நாரதன் என்பவன் நண்ணி யாயிடை
வாரியுள் ஆற்றவும் வருந்து கிற்றிரால்
காரியம் யாவது கழறு வீரன்றான்.
- 8347 என்னலும் முனிவகே னியாங்கள் நல்கிடும்
முன்னுற நல்குவான் முயன்று முக்கணான்
தன்னடி உன்னியே தவத்தை ஆற்றுதும்
அன்னதும் எந்தைதன் ஆணையா லென்றார்.

8342. மலர்களுள் சிறந்ததான தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் மகனான தக்கன் அந்த வேத வல்லியுடன் சேர்ந்து பெருமையுடைய பாம்புகளின் அரசனான ஆதிசேடன் மணிகளை உதவியது போல், ஆயிரம் மைந்தரைப் பெற்றான்.

8343. அந்த எண்ணிக்கையால் பெருமை மிக்க மைந்தர் எல்லார்க்கும், முப்புரிநூல் பூனும் சடங்கை வேத விதிப்படி செய்தான். சொல்வதற்கரிய வேதங்களை ஒதும் திறத்தையும் அவர்க்கு அளித்தான்; பின், கீழ்க்கண்டவாறு சொல்லானான்.

8344. “தக்கன் நீங்கள் எல்லாரும் நல்லதாகிய ஒப்பில்லாத மானதப் பொய்கையை அடைந்து தங்கி, சிவபெருமானை நினைத்துத் தவம் செய்து பல உயிர்களையும் படைக்கின்ற உத்தியோகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு இங்குத் திரும்பி வருவீர்களாக!” என்று கூறி அனுப்பினான்.

8345. தக்கன் அவ்வாறு ஆணையிட்டு ஏவினபோது அம் மைந்தர் தம் தந்தையான தக்கனை வணங்கி விட்டு மானதப் பொய்கையைப் போய் அடைந்தனர். அந்த நீர் நிலையில் முழுகிச் சிவபெருமானை நினைத்து மிகப் பெரிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

8346. இவ்வாறு ஒப்பில்லாதபடி நீண்டகாலம் அம் மைந்தர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, அங்கு நாரத முனிவர் வந்தார். அங்கு அவர்களைப் பார்த்து அம் முனிவர் “நீர் நிலையில் தவம் கிடந்து பெரிதும் வருந்தியிருக்கின்றீர். இதனால் நீங்கள் அடையும் இன்பம் யாதோ? கூறுக” என்றார்.

8347. என்று நாரத முனிவர் வினவவும், அம் மைந்தர் அவரைப் பார்த்து, “முனிவரே! கேட்பீராக! தக்கனின் மைந்தரான யாங்கள் முதன்மை பெறப் படைக்கும் தொழிலைச் செய்யும் பொருட்டு, மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் அருள் செய்வதற்காக. அப் பெருமானின் திருவடிகளை நினைந்து தவத்தை முயன்று செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். இங்ஙனம் செய்வதும் எம் தந்தையின் ஆணையாலாகும்,” என்று மொழிந்தனர்.

44 □ கந்தபுராணம்

- 8348 அறிந்திடு முனிவரன் அதனைக் கேட்டலும்
செறிந்திடு கரத்தொடு செங்கை தாக்குற
எறிந்தனன் நகைத்தனன் இதுகொல் ஈசனால்
பெறும்பரி சேயெனப் பின்னுங் கூறினான்.
- 8349 ஈசனை யேறினைந் திறைஞ்சி யேத்தியே
பேசரும் அருந்தவம் பிடித்து மூவகைப்
பாசம தகல்நெறி படரச் சிந்தியீர்.
ஆசறு படைப்பினுக் கார்வம் செய்திரோ.
- 8350 சிறப்புள அருந்தவம் செய்து நீர்இனி
உறப்படு கதிமுறை உரைப்பக் கேட்டிரால்
பிறப்புள திடருள தன்றிப் பின்னரும்
இறப்புள ததுநுமக் கினிய தாகுமோ.
- 8351 இன்றுநீர் வெஃகிய தியற்று நான்முகன்
தன்றலை ஐந்தினில் ஒன்று சங்கரன்
பொன்திகழ் கரங்கொளப் புகுந்த தீமையும்
நின்றதோர் பழியையும் நினைக்கி லீர்கொலோ.
- 8352 என்னலது இறையவர் யார்க்கும் யான்
முன்னவன் என்றுநான் முகத்தன் மாலொடு
பன்னெடு நாளமர் பயின்று சோதிகண்
டன்னம தானதும் அறிந்தி லீர்கொலோ.

8348. அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த நாரத முனிவர் தக்கனின் மைந்தர் கூறியதைக் கேட்டார். பொருந்திய ஒரு கையுடன் மற்றக் கையைச் சேர்த்துக் கை கொட்டிச் சிரித்து, “இது தானோ சிவபெருமானிடத்தில் பெறும் பேறு?” என்று கூறினார். மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

8349. “சிவனையே நினைந்து வணங்கிப் பேசுவதற்கு அரிய தவத்தைச் செய்தும் மூன்று வகையான பாசங்களும் நீங்கும் வழியில் செல்வதற்கு நீவிர் எண்ணவில்லை! குற்றம் பெறுவதற்குக் காரணமான படைக்கும் தொழிலைப் பெறுவதற்கு விரும்பினீர். (உம் அறிவு இருந்தவாறு என்னே!)

8350. “நீங்கள் சிறப்புடைய அரியதவத்தைச் செய்து வைத்தும், பெற வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பாததால், இனி உங்களால் அடையப்படும் கதிகளின் கிரமத்தை விளக்கிக் கூறக் கேட்பீராக! நீங்கள் விரும்பும் நெறியிலே பிறப்பு என்பது ஒன்றுண்டு. பிறவியால் துன்பம் உண்டாகும். அதுவேயன்றிப் பின் அஞ்சுவதற்குரிய இறப்பும் உண்டாகும். இத்துணை துன்பத்தைத் தருகின்ற படைப்புத் தொழில் தவத்தவரான உங்கட்கு இனியதாகுமோ?

8351. “இப்போது நீங்கள் விரும்பிய படைப்புத் தொழிலை இயற்றிக் கொண்டிருக்கும் நான்முகன், தம் ஐந்து தலைகளுள் ஒன்றைச் சிவபெருமான் அழகு விளங்கும் திருக் கரத்தால் கிள்ளி எடுக்கும் படியாக, அந்த நான்முகனிடம் உண்டான செருக்கையும் அதனால் உண்டான பழியினையும் நீங்கள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை போலும்!

8352. “என்னையல்லாது வேறு முழுமுதற் கடவுள் இல்லை; படைப்பவனான நானே முதலில் உள்ளவன்,” என்று சொல்லி, பிரமன் திருமாலுடன் பல நெடுங்காலம் போர் செய்து, பரம் பொருளைச் சோதி உருவில் கண்டு, அந்தச் சோதியின் முடியைத் தேடிக்காண அன்னப் பறவை வடிவு எடுத்த வரலாற்றை நீங்கள் அறியவில்லை போலும்!

- 8353 நேயமெண் ணுற்றென நிறைந்த கண்ணுதல்
நாயகன் விதித்திட நம்மில் யாவையும்
ஆயவென் றகந்தையுற்று அமர்வன் அன்னவன்
மாயமென் றுரைத்திடுந் தளையின் வன்மையால்.
- 8354 பற்றொடு முழுதுயிர் படைக்கும் பான்மையால்
பெற்றிடு பயனெவன் பெருமை யல்லது
நற்றவ முனிவிர்காள் தன்கி தென்றொரு
பொற்றளை தம்பதம் பூட்ட லாகுமோ.
- 8355 எத்துணை எத்துணை இன்பம் வேண்டுநர்க்கு
அத்துணை அலக்கண்வத் தடையும் ஆங்கது
மெய்த்திறம் நீவிரும் விதியின் நிறற்றிரேல்
கைத்துறு துயரெனுங் கடலில் சார்திரால்.
- 8356 அன்றியும் ஈசனை அயர்த்தி யாமிறை
என்றுளம் உன்னுதிர் இசைவில் தீவினை
மன்றவு மாற்றுதிர் மயக்கம் கொள்ளுதிர்
ஒன்றிய பேருணர் வொருவிப் போதிரால்.
- 8357 வீட்டிடும் இச்செயல் வீடு சேர்தர
மோட்டுறு நிலைகொடு முயன்று கூடுதிர்
ஈட்டுறு நன்னெறிக் கியைவ தொன்றினைக்
காட்டியே இனைத்தெனக் கழற லாகுமோ.

8353. “நெய் எள்ளிலே நிறைந்து நின்றாற் போல, எங்கும் நிறைந்த நெற்றிக் கண்ணரான சிவன் எல்லாவற்றையும் படைத்திடவும், அவையெல்லாம் நம்மால் படைக்கப்பட்டன என்று, அந்த நான்முகன், வஞ்சனை என்னும் மலப் பிணிப்பின் வன்மையால் செருக்குக் கொண்டிருப்பார்.

8354. “நல்ல தவம் செய்யும் முனிவர்களே! பற்றுக் காரணமாக எல்லாவுயிர்களையும் படைக்கும் தொழிலைப் பெற்றுக் கொள்ளும் தன்மையால், வீண் பெருமையே அல்லாது பெறக் கூடிய நிலைத்த பயன் யாது உளது? பொன் விலங்கு ஒன்றை இது அழகியது என்று, நாம் கால்களில் பூட்டிக் கொள்வது அறிவுடைமையாகுமோ?

8355. “எவ்வளவு எவ்வளவு இன்பத்தை மக்கள் விரும்புகின்றனரோ, அவர்களுக்கு அவ்வளவு அவ்வளவு துன்பம் வந்து சேரும். அவ்வாறு ஆவது உண்மையே! நீங்களும் படைத்தல் தொழிலை விரும்பி அந்த நெறியில் நின்றால், ஒரு சமயத்தில் வெறுப்புக் கொண்டு, மிகுந்த துன்பமான கடலில் முழுகுவீர்!

8356. “அதுவே அல்லாமலும் இறைவனையும் மறந்து படைக்கும் தொழிலுடைய யாமே பரப் பிரம்மம் என்று மனத்தில் எண்ணிவிடுவீர்! அதனால் பொருத்தமில்லாத பல கொடிய செயல்களையும் செய்வீர். இங்ஙனம் மயக்கம் அடைவீர். இறைவனுடன் ஒன்றிய பேரழிவை விட்டு விலகி நடப்பீர்!

8357. “எனவே துன்பத்துக்குக் காரணமான இப் படைப்புத் தொழிலின் மீது உண்டாகும் விருப்பத்தைக் கைவிடுவீராக! உயர்வான நிலையில் நின்று கொண்டு வீடு பேறு அடைவதற்குரியவற்றை முயன்று செய்யுங்கள். சம்பாதிக்கப்படுகின்ற நல்ல வீட்டு நெறிக்கு ஒத்த ஒன்றை எடுத்துக் காட்டி, அந்த நெறியை இந்த இயல்புடையது என்று உவமையால் சொல்லக் கூடுமோ?

- 8358 அற்றமில் தவம்புரிந் தரிய வீட்டினைப்
பெற்றவர் அளப்பிலர் பெறுவ தாகியே
உற்றவர் அளப்பிலர் உலகில் சிற்சில
மற்றவர் தமதியல் வகுப்பக் கேண்மினோ.
- 8359 சுற்றம தரனடித் தொண்டர் அல்லது
மற்றிலர் அவனடி மலர்க ளேயலால்
பற்றிலர் சாலவும் இனிய பண்பினர்
குற்றமது அகன்றதோர் கொள்கை மேயினார்.
- 8360 நேசமுற் றடைபவர் நினைப்பின் நீக்கரும்
ஆசறுத் தருள்பொழி அறிவின் மேலையோர்
ஈசனைக் குறுகிஎஞ் ஞான்றும் வாழ்பவர்
பேசுதற் கரியதோர் பெருமை எய்தினார்.
- 8361 ஆதலின் அவரென அவாஇன் றுற்றிடு
மேதகு நெறியுநீஇ வீடு சேருதிர்
ஏதமில் வெறுக்கைபெற் றெண்ணந் தீர்ந்திடும்
தாதைதன் பணியினைத் தவிர்திர் என்னவே.
- 8362 அந்தமில் வீடுபே றடையும் ஊழுடை
மைந்தர் கள்ளுர்புடை வந்து தேர்வுறாத்
தந்தைசொல் வினுமிது தக்க தேயெனப்
புந்திகொண் டடிகளை வணங்கிப் போற்றினார்.

8358. “இந்த வலகத்தில் அழிவற்ற தவத்தைச் செய்து அரிய வீடு பேற்றைப் பெற்றவர் அளவு இல்லாதவர். வீடுபேற்றைப் பெறுவதற்கு முயல்பவர்களும் அளவு இல்லாதவர். வீடு பெற முயல்பவரது சில இயல்புகளை வகுத்துச் சொல்லக் கேட்பீராக!

8359. “வீடுபேற்றை விரும்புவர்க்கு, சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்பவரே உறவினர் ஆவார். சிவனடியாரையன்றி அவர்களுக்கு வேறு சுற்றம் இல்லை. அவர்கள் சிவபெருமானின் திருவடிகளான மலரையே அன்றிப் பிறவற்றில் பற்று இல்லாதவர்கள். இவற்றால் அவர்கள் இனிய பண்பினர். அவர்கள் குற்றம் இல்லாத கொள்கையை உடையவர் ஆவார்கள்.

8360. வீடுபேற்றை விரும்பி, அதை அடைவதற்குத் தவம் செய்பவர் நீக்குவதற்கு அரியமாசினை நினைப்பினின்று விலக்குவர்; திருவருளால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட ஞான அறிவு மிக்கவர், சிவபெருமானை அணுகி எக்காலத்தும் மாற்றம் இல்லாத பெருவாழ்வு உடையவர் ஆவார். அதனால் பேசுவதற்கு அரிய ஒப்பில்லாத பெருமையுடையவர் ஆவார்.

8361. “வீடு பேற்றை விரும்புவரின் இயல்பு இது. ஆதலால், அவர்களைப் போல, வேறொரு பற்று இல்லாது, அடையத்தக்க அவ்வீட்டு நெறியைப் பேணிக் குற்றம் இல்லாத அருட்செல்வத்தை அடைந்து வீடுபேற்றை அடைவீராக! நல்ல எண்ணம் இல்லாத உம் தந்தையின் கட்டளையைக் கைவிடுங்கள்” என்று இவ்வாறு நாரத முனிவர் கூறினார்.

8362. முடிவில்லாத வீடுபேற்றை அடைவதற்குரிய ஊழை உடைய அந்த மைந்தர்கள், ஒரு பக்கத்தில் கூடித் தமக்குள் ஆலோசனை செய்தனர். ‘நாரத முனிவரின் இந்த வுடதேசம் தந்தையான தக்கனின் கட்டளையைவிட உயர்ந்தது!’ என்று முடிவு செய்து, குருவாக வந்த நாரதர் அடிகளை வணங்கித் துதித்தனர்.

50 □ கந்தபுராணம்

வேறு

8363 போற்று மைந்த ரைப்பெரும் புறந்தழீஇ
 அரன்புகழ்
 சாற்றி வீடு வெஃகுறும் தவத்தினோர்கள்
 நிலையினைத்
 தேற்றி மந்தி ரங்களுஞ் செயற்கையும்
 புணர்த்தியே
 மாற்றினன் தொல்லுணர்வு தன்னை
 மற்றொருண்மை உதவினான்.

8364 வேறொரு ருண்மை உதவல்செய்து விதியின்நாடி
 வேதநூல்
 கூறு கின்ற முறைபுரிந்து குமரர்யாரும்
 இன்னணம்
 ஈறின் மாத வங்கள் ஆற்றி எல்லைதீர்ந்த
 முத்தியில்
 சேறி ரென்று முனிவன்ஒல்லை சேணெழுந்து
 போயினான்.

8365 போகு நார தன்புகழ்ந்து பொன்னடித் தலத்தின்
 மேல்
 ஓகை யோடு தாழ்ந்துமுன் உணர்த்துபான்மை
 உன்னியே
 மோக மடதி யானதீமை முழுதுமாற்றி மோனிகள்
 ஆகி மைந்தர் எவரும், அங்கண் ஆற்றினார்
 அருந்தவம்

8363. நாரதர் தம்மை வணங்குகின்ற தக்கனின் மைந்தரை அவர் தம் பெருமையுடைய முதுகினைத் தடவி, சிவ பெருமானின் புகழை எடுத்துச் சொல்லி, வீடுபேற்றை விரும்பும் தவத்தவரின் நிலையைத் தெளிவித்து, அதற்குரிய மந்திரங்களையும் செயலையும் பயிலச் செய்து, அவர்களின் பழைய எண்ணத்தை மாற்றினார்; ஒன்றான வீட்டு நெறி உண்மையை உபதேசித்தார்.

8364. வேறானதும் ஒன்றானதுமான முத்தி யுண்மையை உபதேசம் செய்து, “குமரரே, நீங்கள் எல்லாம் முறைப்படி ஆராய்ந்து வேதநூல் சொல்லும் முறையை மேற்கொண்டு, இவ்வாறு ஈறு இல்லாத சிறந்த தவங்களைச் செய்து, எல்லையில்லாத முக்தி நெறியில் செல்வீராக!” என்று சொல்லி நாரதர் வான் வழியே விரைந்து போனார்.

8365. வான்வழியே செல்லும் நாரத முனிவரைப் புகழ்ந்து அவரது பொன்னான அடிகளின் மீது மகிழ்ச்சியுடன் வணக்கம் செய்து, முன்பு உபதேசித்த முத்தி நெறி இயல்புகளை எண்ணி மோகம் முதலான குற்றம் எல்லாம் தம்மிடம் இல்லாமல் நீக்கி, மௌன விரதத்தை மேற்கொண்டு, தக்கனின் மைந்தர் எல்லாரும் செய்வதற்கு அருமையான தவத்தை செய்தார்கள்.

- 8366 அருந்த வங்கள் பலவும்ஆற்றி அவர்கள்வீடு
சேர்தலும்
இருந்த வம்பு ரிந்த தக்கன் இளைஞர்பெற்றி
இன்னமும்
தெரிந்த தில்லைஎன்று சிந்தை செய்துபோத
வுணர்வினால்
பொருந்த நோக்க லுற்ற வட்பு குந்த பான்மை
கண்டனன்.
- 8367 மானதத்த டத்தி னூடு மாற்றருந்த வத்தராய்
மோனமுற்ற சிறுவர் பாலின் முன்னிவந்து
நாரதன்
ஞானமுற்று மோதி யென்சொல் நவையதென்று
மாற்றியே
மேனிலைக்கண் உய்த்து மீண்டு விண்படர்ந்து
போயினான்.
- 8368 மிக்க மைந்தர்அவன் உரைத்த விதியினின்று
வீடுபே
ஹாக்க லோடுமே யினார்கள் ஒருவரின்றி எற்கினி
மக்க ளின்றெனத் தெரீஇ வருத்தமுற்றி ருந்திடும்
தக்கன் மற்றும் ஆயிரந் தவச்சிறாரை
உதவினான்.
- 8369 பெற்ற மைந்தரைத் தழீஇப் பிறங்குகாமர்
மீச்செல
அற்றமில் சிறப்பின் வேதம் அறிவுறுத்தி ஆதியாம்
நெற்றியங் கணாணை உன்னி நீவிர்யாவும்
நல்குவான்
நற்ற வஞ்செய்து அணைதிர் மானதத்தடத்
தில்என்னவே.

8366. அரிய தவங்கள் பலவற்றையும் செய்து அம் மைந்தர்கள் வீடுபேற்றை அடைந்தனர். அடைய, பெருந்தவங்களைச் செய்த தக்கன் தம் மைந்தரின் நிலைமை இன்னது என்று இதுவரை தெரியவில்லையே என்று இப்படி எண்ணி, ஞான உணர்வில் அவர்களுக்கு யாது நேர்ந்தது எனப் பொருந்த நோக்க, அங்கு நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்து கொண்டான்.

8367. “மானத நீர்நிலையில் நீக்க இயலாத தவத்தை உடையவராய் மௌன நிலையிலே இருந்த என் குழந்தைகளிடம், நாரத முனிவன் மனச் சங்கற்பம் செய்து கொண்டு வந்து முக்தி நெறிக்கான ஞானம் முழுவதையும் உபதேசித்து, என் ஆணையைத் தவறுடையது என்று விலக்கி, மேலான வீட்டு நெறியில் அவர்கள் போகுமாறு செய்து, பின்பு வான் வழியே சென்றுவிட்டான்.

8368, “என் ஆயிரம் மைந்தரும் — ஒருவரும் எஞ்சியில்லாமல் சுற்றத்துடனே அந்த நாரத முனிவன் உபதேசித்த வீட்டு நெறியில் நின்று முத்தியை அடைந்தனர். இனி எனக்கு மக்கள் இல்லை, என உணர்ந்து துன்பம் அடைந்து வாளா இருந்த தக்கன், மீண்டும் தவம் செய்வதற்குரிய ஆயிரம் மைந்தரைப் பெற்றான்.

8369. மைந்தரைப் பெற்றதால் அழகு மேன்மேலும் விளங்க, தான் பெற்ற மைந்தரைத் தழுவிக்கொண்டு, தக்கன், அழிவற்ற சிறந்த வேதங்களை அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தி, “நீங்கள் எல்லாம் முதல்வரான நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானை நினைந்து எல்லாவற்றையும் படைக்கும் பொருட்டு, மானத நீர் நிலையை அடைந்து நல்ல தவத்தைச் செய்யுங்கள்” என்று கூறினான்.

54 □ கந்தபுராணம்

8370 கேட்ட மைந்தர் தாதைதாள் கெழீஇயதங்கள்
சென்னியில்
சூட்டி ஏவல் போற்றிஅன்ன தூமலர்த் தடத்
திடை
ஈட்ட மோடு சென்றிருந் திருந்தவம் புரிந்தனர்
காட்டி லுள்ள கயமுனிக் கணங்கள்அங்
கணுற்றென.

வேறு

8371 ஆன காலையில் அனைய மைந்தர்கள்
ஊன மின்றிநோற் றொழுக முன்னரே
போன நாரதன் புணர்ப்பொன் றோர்ந்திடா
மான தத்தட மருங்கில் எய்தினான்.

8372 எய்தி யாவர்நீர் யாரும் மாதவம்
செய்திர் எப்பொருள் சேர்தல் வெஃகினீர்
நொய்தில் அன்னது நுவல மேண்டுமால்
கைத வம்பெறாக் கருத்தி னீரென.

8373 தந்தை யாகியோன் தக்கன் ஆங்கவற்கு
அந்தி வண்ணனார் அருளும் பேற்றினால்
வந்த மைந்தரேம் யாங்கண் மற்றவன்
இந்த வான்தடத் தெம்மை ஏவினான்.

8374 தேவ தேவனைச் சிந்தை யில்கொடே
ஆவி யோடுடல் அவச நோற்றிரீஇ
ஓவில் பல்லுயிர் உதவல் பெற்றிட
ஏவி னானெமை என்று சொற்றனர்.

8370. தக்கன் இவ்வாறு சொன்னவற்றைக் கேட்ட மைந்தர், தம் தந்தையின் பாதங்களைத் தம் தலை மீது பொருந்தச் சூட்டி, அவனது கட்டளையைப் போற்றி, அந்தத் தூய்மையான மலர்களையுடைய மானத பொய்கையைக் கூட்டமாகப் போய் அடைந்தனர். அங்குக் காட்டில் உள்ள யானைக் கன்றின் கூட்டங்கள் வந்து ஒருங்கே கூடியது போல் கூடியிருந்து பெரிய தவத்தைச் செய்தார்கள்.

8371. அத்தகைய சமயத்தில், அம்மைந்தர் குற்றம் இல்லாது தவத்தை மறக்கொண்டு ஒழுகினர். அவ்வாறாக, முன்பு அந்த இடத்துக்குச் சென்ற நாரதமுனிவர், ஓர் உபாயத்தைத் தம் மனத்துள் சிந்தித்து, மானத நீர்நிலையின் கரையில் மீண்டும் சென்றார்.

8372. தக்கனின் மைந்தர் தவம் செய்யும் மானத நீர்நிலை இடத்தை நாரத முனிவர் மீண்டும் அடைந்து, “வஞ்சம் இல்லாத மனத்தையுடையவர்களே! பெருந்தவத்தைச் செய்பவரான நீவிர் யார்? தவத்தாலே எந்தப் பொருளை அடைய விரும்பினீர்? விரைவில் உங்கள் எண்ணத்தை எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று வினவ,

8373. “எம் தந்தை தக்கன் என்று அழைக்கப் படுபவன். அந்தத் தக்கனுக்குச் சிவந்த நிறத்தையுடைய சிவபெருமான் அருளிய வரத்தால் பிறந்த மைந்தர் யாங்கள், எம் தந்தையான அத்தக்கன் இந்த உயர்ச்சி பொருந்திய நீர்நிலைக்கு எம்மை அனுப்பினான்.

8374. “மாதேவரான சிவபெருமானை உள்ளத்தில் நினைத்துக் கொண்டு உயிரும் உடலும் வருந்தத் தவம் செய்து, ஒழிவில்லாத பல உயிர்களைப் படைக்குந் தொழிலைப் பெறுவதற்காக எம் தந்தை எங்களை இங்கு அனுப்பினார்” என்று கூறினர்.

56 □ கந்தபுராணம்

- 8375 சொற்ற காலையில் துகளில் தூயவன்
நற்ற வம்செய்வீர் தாதன் தாளையே
பற்ற தாவுளீர் பயனென் றுன்னலீர்
குற்பம் யாவரே குறுக லார்களே.
- 8376 நோற்றி யாவையும் நோக்கிச் செய்விலை
பேற்றை எய்துவீர் பிறப்பு மாய்வது
மாற்று வீரலீர் மயக்கந் தீர்ந்திரோ
ஏற்றம் என்கொல்நீர் ஈகின் றீரினும்.
- 8377 மேய மாசுதோய் விழைவின் மெய்யினர்
தூய தோர்தடந் துறையை எய்தியும்
சேய சேதகந் திளைத்தல் போலுமால்
நீயிர் கொண்டதோர் நிலைமை தானுமே.
- 8378 தலைய தாகிய தவந்த னக்குநீர்
விலைய தாப்பெறும் விதியின் செய்கையும்
நிலைய தாகுமோ நீடு நாளொடே
உலக மீதுசீர் உறுவ தன்றியே.

8375. தக்கனின் மைந்தர் - மேற்கண்ட வண்ணம் கூறிப்போது, குற்றம் இல்லாத தூய நாரத முனிவர், “நல்ல தவத்தைச் செய்பவர்களே! நீங்கள் சிவபெருமானின் திருவடிகளையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டுள்ளீர்கள். அவ்வாறு பற்றிக் கொண்டிருப்பதே முக்கியப் பயனாகும் என்று எண்ணுவதில்லை. இந்த வுலகத்தில் இலக்கைத் தவறு தலான குற்றத்தைச் செய்யாதவர் யார்?

8376. தவத்தைச் செய்து எல்லா உயிர்களின் நிலையையும் பார்த்துப் படைத்தல் தொழிலைச் செய்கின்ற பேற்றை அடைவதற்குத் தவம் செய்பவர்களே! நீங்கள் செய்யும் தவத்தின் பயனாகப் படைக்கின்றீர் என்று வைத்துக்கொள்வோம். எடுத்துக்கொண்ட தொழிலால் பிறப்பு இறப்பு என்ற துன்பத்தை மாற்ற வல்லமையுடையீரோ? மாற்றும் வல்லமை உங்கட்கு இல்லை! அது போக, போக்குதற்கரிய அஞ்ஞானமான மயக்கத்தைத் தான் போக்கிக் கொள்வீரோ? அதுவும் முடியாதே! எனவே, படைப்புத் தொழிலால் பெறும் உயர்வு யாதோ?

8377. “முன்னே பொருந்திய அழுக்கு மூடிய விரும்பத் தகாத உடலை உடையவர் தூயதும், ஒப்பில்லாததுமான பெரிய நீர்த் துறையை அடைந்தும், தங்கட்கு அருகில் உள்ள நீரைப் பயன்படுத்தாது, தொலைவில் உள்ள சேற்றில் முழுகுவதும், நீங்கள் மேற்கொண்ட இந்த நிலைமையும் தம்முள் ஒத்தனவே ஆகும்.

8378. “உயர்வான தவத்துக்கு நீங்கள் விலையாகப் பெறும் படைக்கும் தொழிலும் நிலைபெற்ற இவ்வுலகத்தில் நெடுங்காலம் சிறப்புற்று வாழ்வதற்குத் துணையாவதன்றி நிலையானதாகுமோ?

58 □ கந்தபுராணம்

வேறு

8379 போவதும் றெவதும் பொருமலும் நன்குமின்று
ஆவதோர் கதியதே ஆருயிர்க் குறுதியாம்
நீவிரக் கதியினை நினைகிலீர் இறுதியும்
ஓவரும் பிறவியும் உம்மைவிட் டகலுமோ.

8380 சிறுவர்தம் முள்ளமும் சேயிழை மகளிர்தம்
அறிவுமா லெய்தினோர் சிந்தையும் ஆனவால்
உறுவதோர் பனுவலும் உற்றிடும் பெற்றியே
யெறுவதாம் அன்றியே பின்னரென் றாகுமோ.

8381 ஆதலால் உங்களுக் கருள்செயும் தன்மையான்
தாதையா கின்றதோர் தக்கனே எனின் அவன்
பேதையாம் ஈசனால் பெருவளம் பெற்றவன்
பாததா மரையினில் பரிவுறா நெறியாமையால்

8382 ஆங்கவன் மையலோன் ஆதலால் அவனருள்
நீங்கனும் அனையரே நெறிதரும் தேசிகன்
தீங்கெலாம் நீக்கியே சிவகதிப் பாற்பட
ஓங்குபேர் அருளொடும் உணர்த்துவான்

அல்லனோ.

8379. “இறப்பும் பிறப்பும், துன்பமும் இன்பமும் என்னும் இவ்விரட்டைகள் இல்லாது போகக் கூடிய முத்தி நெறியே அரிய உயிருக்கு உறுதியை அளிப்பதாகும். அத்தகைய சிறந்த முத்தி நெறியை நீங்கள் நினைக்கவில்லை. முத்தி நெறியை நினைக்காத உங்களை, இறப்பும், ஒழியாத பிறப்பும் விட்டு நீங்குமோ? நீங்கா.

8380. சிறுவரின் உள்ளமும், மகளிரின் அறிவையும், மயக்கம் அடைந்தவரின் நினைவையும் போல், நீங்கள் தவத்தைச் செய்து படைப்புத் தொழிலைப் பெறுகின்ற எண்ணமும் இயல்பாய் ஒரு தன்மையைக் கொண்டனவேயாகும். அது வன்றி வேறொன்று ஆகுமோ? ஆகாதே! (அடையக் கூடிய பேற்றினை அடைவதே செய்யக்கூடியது; அதுவே அறிவு டைமை!)

8381. “ஆகவே, உங்களுக்கு நூலை உபதேசிக்கும் தன்மையுடைய தேசிகனும் தவறு செய்வதில் தவறாக தக்கனே ஆவான். அந்தத் தக்கன் அறிவற்றவன். ஆதலால் தான் சிவபெருமானிடம் அப்பெருமானின் திருவடிகளில் அன்பு கொள்ளாத நெறியில், நிலையில்லாத தன்மை கொண்ட வளங்களை வரமாக வேண்டிப் பெற்றான்.

8382. “அந்தத் தக்கன் மயக்க அறிவினன் ஆதலால், அந்த அறிவு மயக்கமுடையவன் பெற்ற மைந்தரான நீங்களும் அத்தகைய மயக்கத்தை உடையவரே! ஞான வழியைப் போதிக்கும் தேசிகர் என்பவர், தீய நெறியில் செல்லும் போக்குகள் எல்லாவற்றையும் விலக்கிச், சிவ கதியில் செல்லும் பொருட்டு மிகுகின்ற பேரருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு உபதேசிப்பார் அல்லரோ!

60. □ கந்தபுராணம்

8383 முந்துமா யிரவரும் முன்பரிப் பொய்கைவாய்த்
தந்தைதன் பணியின்மூ தாதைபோல் நல்கவே
வந்துளார் நோற்றுழி மயலறத் தேற்றியே
அந்தமா நெறிநிறீ இ அரியவீடருளினாம்.

8384 என்னலும் நாரதன் எழில்மலர்த் தாளிணை
சென்னிமேல் சேர்த்தியே சிறியரேம் உய்யவே
உன்னியீண் டேகிறீர் உணர்த்துமெய்ந் நெறியினை
இன்னதென் றுணர்கிலேம் எமக்கருள் புரிதிரால்.

8385 என்பவர்க் கருள்புரிந் தெண்ணிலார் வத்தொடு
நன்பொருள் காட்சியை நானுமக் குதவியே
வன்புலத் தாறுபோய் மதிமருண் டின்பமுந்
துன்புமுந் றுழல்பவந் தொலைவுசெய் திடுவனால்.

8386 ஆதியார் தாளிணை அருளொடே வழிபடும்
நீதியாம் நீரினார் நிலைமையாய் நின்றிடும்
பாதநான் கவர்பெறும் பதமுநான் கதனுளே
ஓதியார் பெறுவதோர் உயர்பெருங் கதியதே.

8383. முன்பும் உம் தமையர் ஆயிரம் பேரும் தந்தை தக்கனின் கட்டளையால் தந்தையினுடைய தந்தையான பிரமரைப் போல் படைக்கும் தொழிலைச் செய்யும் பொருட்டாக இந்த மானதப் பொய்கையில் வந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அங்ஙனம் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, அவர்களின் மயக்கம் நீங்கும் படி உபதேசம் செய்து முடிவான முத்தி நெறியில் அவர்களை நிறுத்திப் பெறுவதற்கு அரிய வீடுபேற்றைத் தந்தோம்.”

8384. என்று நாரத முனிவர் உரைக்கவும், அந்த நாரத முனிவரின் மலர் போன்ற இரண்டு திருவடிகளைத் தம் தலைமேல் கொண்டு “சிறியவரான நாங்கனும் உய்யும் பொருட்டாகத் திருவுளம் கொண்டு இங்கு எழுந்தருளி, எங்களுக்கு உணர்த்தக் கூடிய உண்மை நெறியை, இத்தகையது என்று அறியோம். ஆதலால், தாங்கள் எங்களுக்கு அதனை உபதேசித்தருள வேண்டும்.”

8385. என்று இவ்வாறு வேண்டிக் கொண்ட தக்கனின் மைந்தர்களுக்கு அளவற்ற ஆர்வத்துடன் அருள் பாலித்து, நான் உங்களுக்கு நல்ல மெய்ப் பொருட்காட்சியை வருவித்து வலிய ஐம்புல வழியிலே போய் அறிவு கலங்கி, இன்பம் துன்பம் என்ற சுழலில் அகப்பட்டு, உழலும் பிறனித் துன்பத்தை ஒழியச் செய்வேன்” எனக் கூறலானார்.

8386. “இளைஞர்களே! ஆதியான சிவபெருமானின் திருவடிகளை அக்கடவுளின் அருளால் வழிபடும் நீதியான தன்மையுடையவர் சாதித்து, நிலையாய் நிற்கும் பாதங்கள் நான்காகும். அச்சாதகத்தால் பெறும் பதங்களும் நான்காகும். அந்த நான்கினுள் ஞான பாத சாதகர்கள் அடைவது ஒப்பில்லாத பெருங்கதியான நான்காவதாகும். (அதுவே சாயுச்சியமாகும்.)

பதம் நான்கு: (1) சாலோகம் (2) சாமீபம், (3) சாரூபம் (4) சாயுச்சியம்

- 8387 முத்தியென் றிடுவதே மொழிவதோர் நாமமாம்
அத்திறம் கடவுளர்க் காயினுந் தெரிவதோ
நித்தன்அன் புறுவதோர் நெறியராய் இருவினை
ஒத்தபண் போர்களால் உணரலாம் அல்லதே.
- 8388 அந்நிலைக் கண்ணுளார் ஆதியார் தாளடைந்து
இன்னலுக் கிடையதாம் இப்பெரும் பிறவியுட்
பின்னருந் றிடுகிலர் பேசுதற் கரியதோர்
நன்னலத் தொடுகெழீஇ நானுமின் புறுவரே.
- 8389 ஆதலால் நீவிரும் அந்நெறிப் பாலுநீஇ
மேதைசால் யோகினால் வீடுசே ருதிரெனா
ஆதியாம் இறைவனுரல் அறையுமுண் மைகளெலாம்
நாதனார் அருளிளால் நாரத னுரைசெய்தான்.
- 8390 அன்றுநா ரதமுனி அவரெலாம் அவ்வழி
நின்றிடும் படிநிறீஇ நெறிகொள்வான் உலகமேல்
சென்றனன் பின்னரச் சிறுவரா யிரவரும்
ஒன்றுசிந் தனையினால் உயர்தவத் தொழுகினார்.
- 8391 உயர்தவக் கிழமையில் ஒழுகியே உற்றுளோர்
மயல்தொலைத் தருள்சிவன் மன்னுபே ரருளினால்
வியனெறிப் பாலதாம் வீடுபே நெய்தினார்
அயன்மகற் கினிமைகூர் ஆயிரம் குமரரும்.

8387. “அந்த உயர்ந்த கதிக்குச் சொல்லப்படும் ஒரு பெயர் ‘முத்தி’ என்பதாகும். அந்த முத்தியினது இயல்பு நித்தரான சிவபெருமான் மீது அன்புமிகும் ஞான நெறியினராய், இருவினை ஒப்புற்ற மலபரி பாகர்களால் (ஞானிகளால்) ஒருவாறு உணரக்கூடும். அதுவல்லாமல், தேவர்களுக்கும் அறிதற்கு அரியதாகும்.

8388. “அந்த ஞான சாதகர் சிவபெருமானின் பாத கமலங்களை அடைந்து, துன்பத்துக்கு இடமானதான இந்தப் பெரிய பிறவிச் சுழியுள் இனி விழமாட்டார். சொல்லுக்கு எட்டாததும் ஒன்றாயதும், ஆன சிவத்துடன் இருமையின் ஒருமை அடைந்து கணந்தோறும் இன்புறுவர்.

8389. “ஆதலால் நீங்களும் அந்த ஞான நெறியிலே நின்று பேரறிவு மிக்க ஞான யோக சாதகத்தால் முத்தியை அடைவீராக!” என்று முதல்வரான சிவபெருமான் அருளிய வேதங்கள் கூறும் உண்மைகள் அனைத்தையும் சிவனின் திருவருளினால் நாரத முனிவர் உபதேசித்தார்,

8390. நாரதமுனிவர் மேற்கண்டவாறு கூறிய உபதேசத்தைக் கேட்டு அவர்கள் எல்லாம் அப்போதே அந்த ஞானநெறியில் நிற்கும் வண்ணம் நிறுத்தி, வான் வழியைக் கொண்ட மேல் உலகத்துக்குப் போனார். பின்பு அந்தத் தக்கனின் மக்களான சிறுவர் ஆயிரம் பேரும் ஒருமையுடைய நினைவுடன் உயர்ந்த தவநெறியிலே நின்றனர்.

8391. நான்முகனின் மகனான தக்கனுக்கு இனிய வரான ஆயிரம் மைந்தரும் உயர்ந்த தவநெறியில் நின்று ஒழுகித், தம்மை அடைந்தவரின் மயக்கத்தைப் போக்கி அருள் செய்யும் சிவபெருமானின் திருவருளினால் உயர் நெறியான வீடுபேற்றை அடைந்தனர்.

- 8392 உங்ஙனம் நாரதன் ஓதியது உணர்வுறா
இங்ஙனம் வீடுபே ரெய்தலுஞ் சிறுவர்கள்
எங்ஙனம் போயினார் இன்னும்வந் திலரெனா
அங்ஙனஞ் சிறுஸ்தி அயருவான் ஆயினான்.

வேறு

- 8393 போதத் துணர்வால் அவர்க்கண்ணுறும் போழ்து
தன்னின்
மேதக்க மைந்தர் தமைநாரதன் மேவி மேலாம்
ஓதித் திறமுள்ளன கூற உணர்ந்து நோற்றுத்
தீதற்று வீடு புகுதன்மை தெரிந்தது அன்றே.
- 8394 தெரிகின்ற வேலைக் கிளர்கின்றது சீற்றம் உள்ளம்
பரிகின்ற தாவி பதைக்கின்றது பையுள் மாலை
விரிகின்ற தம்மா வியர்க்கின்றது மேனி விண்ணின்
றிரிகின் றதுகோள் இரங்குற்றது ஞால மெல்லாம்
- 8395 தன்பா லகர்தஞ் செயல்கண்டு தளர்ந்து சோரும்
வன்பா லினனா கியதக்கன் வரத்தை வேண்டும்
என்பாலர் என்பால் இலதாக்கினன் எண்ண மிக்கு
நன்பால் உலகத்து மூல்வானினி நாளு மென்றான்.
- 8396 மேனா ரதன்செய் புணர்ப்புன்னி வெகுண்டு
தக்கன்
நோனாது சாபம் நுவன்றே நனிநோற்க மைந்தர்
ஆனாரை நல்கேன் மகப்பெற்ற தமையு மென்னா
மானார் தமையே புரியத்தன் மனம்வ லித்தான்.

8392. மேற்கூறியபடி நாரத முனிவர் உபதேசித்த முத்தி நெறியை உணர்ந்து மைந்தர் ஆயிரம் பேரும் இவ்வாறு முத்தியை அடைந்தனர். இதை அறியாத தக்கன் 'தவம் செய்யச் சென்ற மைந்தர் இன்னமும் வரவில்லை! இவர்களும் எவ்வாறு ஆயினரோ!' என்று எண்ணி, தளர்ச்சி அடையலானான்.

8393. தக்கன் தனது ஞான உணர்வாலே அம் மைந்தரை நோக்கிய போது, மேன்மையுடைய அம் மைந்தரை, நாரத முனிவர் அடைந்து, மேன்மையான ஞானத் திறங்களை உபதேசிக்க, அவர்கள் அவற்றை உணர்ந்து அவ்வழியில் நின்று தவம் செய்து தீமைகள் நீங்கப் பெற்று வீடுபேறு அடைந்த தன்மை புலப்பட்டது.

8394. தக்கன் தன் ஞானவுணர்வால் நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்து கொண்டபோது, அவனுக்குச் சினம் மேலும் மேலும் கிளர்ந்தது; மனம் வருந்தியது; உயிர் துடிதுடித்தது; துன்பம் மிக்கது; உடல் வியர்த்தது; கிரகங்கள் வானத்தில் இல்லாமல் ஓடின; உலகம் முழுவதும் புலம்பியது.

8395. தன் மைந்தர் நாரத முனிவரின் சொல்லைக் கேட்டுச்செய்தசெய்கையை உணர்ந்து, தளர்ந்து சோர்கின்ற கொடியவனான தக்கன் 'படைத்தல் தொழிலை விரும்பும் வரத்தை வேண்டும் என் மைந்தரை, என் சார்பு வழி நில்லாமல், உள்ளத்தில் மாற்றம் செய்தவன் எவனோ அவன், எண்ணங்கள் அதிகரித்து, நன்மையுடைய இந்த வலகத்தில், இனி நாள்தோறும் வருந்தித் திரியக் கடவன்,' எனச் சாபம் இட்டான்.

8396. தக்கன் நாரத முனிவர் செய்த சூழ்ச்சியை எண்ணி, பொறுமை இழந்து சினந்து, சாபச் சொல்லைக் கூறி, பின், 'படைப்புத் தொழிலைப் பெறத் தவம் செய்வ தற்காக ஆயிரக் கணக்கான மைந்தரை இனிப் பெற மாட்டேன்! ஆண் மக்களைப் பெற்றது போதும், என்று எண்ணினான். மான் போன்ற விழிகளையுடைய பெண் மக்களையே பெற எண்ணினான்.

வேறு

- 8397 இருபதின் மேலும் மூவர் ஏந்திழை மாரை நல்கிப்
பெருமை கொள் தக்கன் தன்மன் பிருகுவே மரிசி
யென்போன்
கருணை கொள்பு லயத்தின் அங்கிராப் புலகன்
வசிட்டன்
திரிவில் அத்திரி தீவேள்வி சீர்ப்பி தராவுக்கு
ஈந்தான்.
- 8398 துய்யதோர் சுபுத்தி புத்தி சுரசையே திருதி துட்டை
செய்யநற் கிரியை கீர்த்தி சிரத்தையோ டிலச்சை
மேதா
மைவிழிக் கத்தி சாந்தை வபுவைமுன் தருமன்
வேட்டுப்
பொய்தவிர் இருபா னேழு புதல்வரை அளித்தான்
மன்னோ.
- 8399 கேதமில் பிருகு என்பான் கியாதியைக் கொண்டு
புல்லி
ஏதமில் விதாதாத் தாதா என்றிரு சிறாரை ஈன்று
சீதள வசனம் கொண்ட செந்திரு வையுமுன் தந்து
மாதவன் தனக்கு நல்கி மாதவத் திருந்தான்
மாதோ.
- 8400 தாரணி புகழ்ம ரீசி சம்பூதி தன்னை வேட்டாங்கு
ஈரிரு பிணாக்கள் ஈந்தான் இவர்வழிப் பிறந்தார்
பல்லோர்
போரியல் புலத்தை வென்ற புலத்திய முனிவன்
என்பான்
நாரிசன் னதியை வேட்டு நம்மகார் பலரைத்
தந்தான்.

8397. பெருமையுடைய தக்கன் இருடத்து மூன்று பெண் மக்களைப் பெற்றான். தருமன், பிருகு, மரீசி என்று சொல்லப்படுபவன், கருணையுடைய புலத்தியன், அங்கிரா, புலகன், வசிட்டன், கெடுதல் இல்லாத அத்திரி, அக்கினி, கிரது, சிறப்புப் பொருந்திய பிதரா என்ற பதினொருவருக்கு அப் பெண் மக்களை மணம் செய்து தந்தான்.

8398. “தூய ஒப்பில்லாத சுபுத்தி, புத்தி, சுரசை, திருதி, துட்டை, நல்ல கிரியை, கிர்த்தி, சிரத்தை, இலச்சை, மேதா, கரிய விழியையுடைய கத்தி, சாந்தை, வபு என்னும் பதின் மூவரை முதலில் தருமன் மணந்து சத்திய சந்தரான இருபத்தேழு புதல்வரைப் பெற்றான்.

8399. குற்றம் இல்லாத ‘பிருகு’ என்ற முனிவன் ‘கியாதி’ என்பவளை மணந்து கலந்து குவிர்ந்த தாமரை மலரை இடமாகக் கொண்ட திருமகளை முதலில் பெற்றெடுத்துத் திருமாலுக்கு மணம் செய்து தந்தான். பின் துன்பம் இல்லாத ‘விதாதா’ ‘தாதா’ என்று சொல்லப்படும் இரு புதல்வரையும் பெற்றுச் சிறந்த தவத்தை மேற் கொண்டான்.

8400. உலகத்தார் புகழும் ‘மரீசி’ என்பவன் சம்பூதியை மணந்து நான்கு பெண் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். இந்த நான்கு பெண்கள் வழியில் பலர் தோன்றினர். போர் செய்யும் ஐந்து புலன்களை வென்ற ‘புலத்திய முனிவன்’ என்பவன் நாரிசன்னதியை மணந்து நல்ல பிள்ளைகளைப் பெற்றான்.

{ 68 □ கந்தபுராணம்

- 8401 அங்கிரா மிருதி என்னும் ஆயிழை தனைம ணந்து
பங்கமில் அங்கி தீரன் பரதனாம் மகாரைப் பெற்று
மங்கையர் நால்வர் தம்மை மகிழ்ந்துடன்
அளித்தான் அன்னார்
தங்குடிப் பிறந்த மேலைத் தவத்தரும் அளப்பி
லோரால்.
- 8402 பெருமைகொள் புலகன் என்போன் பிருதியைக்
கொண்டு தத்தாத்
திரிதனைப் பயந்தான் அன்னோன் சீர்வழிக்
கும்பன் போந்தான்
ஒருமைசேர் வசிட்டன் என்போன் ஊற்சையை
மணம்செய் தாங்கோர்
தெரிவையை நல்கி மைந்தர் எழுவரைச் சிறப்பில்
தந்தான்.
- 8403 அத்திரி என்னு மேலோன் அனகுயை தன்னை
வேட்டுச்
சத்தி நேத்திரனே திங்கன் சனிசங்க் தானன்
என்னும்
புத்திரர் தம்மைத் தந்தான் பொங்குதீச் சுவாவை
வேட்டு
மெய்த்திறல் படைத்த மைந்தர் மூவரை
விரைவொடு ஈந்தான்.
- 8404 கவிபுகழ் கிரது வானோன் கமைதனை மணத்தில்
கூடி
உலகையின் மூன்று பாலர் உதவினன் பிதரா
என்போன்
சுவாதையென் றிசைக்க நின்ற துடியிடை தன்னை
வீட்டுத்
தவலருஞ் சிறப்பின் மேனை தரணிமங் கையரைத்
தந்தான்.

8401. 'அங்கிரா' என்பவன் 'மிருதி' என்ற பெண்ணை மணந்து குற்றம் இல்லாத 'அங்கதீரன்' பரதன் என்னும் புதல்வரைப் பெற்று அவர்களுடன் நான்கு பெண் மக்களையும் பெற்றான். அவர்கள் வழியில் பிறந்த உயர்ந்த தவத்தவரும் பலர் ஆவர்.

8402. பெருமையுடைய 'புலகன்' என்பவன் 'பிருதி' யை மணந்து 'தத்தாத்திரி' என்ற மைந்தரைப் பெற்றான். அவனது சிறந்த மரபில் 'கும்பன்' என்பவன் பிறந்தான். ஒருமையுடைய 'வசிட்டன்' என்பவன் 'ஊற்சை'யை மணந்து ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்று ஏழு மைந்தரையும் சிறப்புடனே பெற்றான்.

8403. 'அத்திரி' என்பவன் 'அனகுயை' என்பவளை மணந்து, 'சத்திநேத்திரன்', 'சந்திரன்', 'சனி', 'சங்க தானன்' என்னும் மைத்தரைப் பெற்றான். இயல்புடைய அக்கினி 'சுவாகா தேவி' என்பவளை மணந்து உடல் வன்மையுடைய மூன்று மைந்தரை விரைவாகப் பெற்றான்.

8404. மிக்க புகழையுடைய 'கிரது' என்பவன் 'கமை' என்பவளை மணந்து மகிழ்வுடன் மைந்தர் மூவரைப் பெற்றான். 'பிதரா' என்பவன் 'சுவதை' என்று கூறப்படுகின்ற இளையவளாய் விளங்கிய துடி போன்ற இடையை யுடையவளை மணந்து, கேடில்லாத சிறப்புடைய 'மேனை', 'பூமி' என்னும் மங்கையரைப் பெற்றான்.

70 □ கந்தபுராணம்

8405 அந்தநன் மேனை தன்னை ஆர்வமோ டிமவான்
கொண்டான்.
முந்துறு தரணி தன்னை முறையினால் மேரு
வேட்டு
மந்தர கிரியை நல்க மற்றது நோற்று முக்கண்
எந்தைதன் னிடத்தெஞ் ஞான்றும் இருந்திடப்
பெற்றது அன்றே.

8406 விண்ணுயர் மேருப் பின்னர் வேலையென் பவளை
நல்கித்
தண்ணுறு கடற்கு நல்கச் சரவணி என்ன
ஆங்கோர்
பெண்ணினை அனையன் பெற்றுப் பெரும்புகழ்ப்
பிராசி னப்பேர்
அண்ணலுக் குதவ அன்னான் ஐயிரு மகாரைத்
தந்தான்.

4. சந்திர சாபப் படலம்

8407 இன்னபல் கிளைகள் மல்க இருந்திடும் தக்கன்
பின்னர்த்
துன்னிப நாண்ம னத்துள் தொகைபெறும் இருபா
னேழு
கன்னியர் தம்மை நல்கிக் கடிமண விதியி னீரால்
தன்னிகர் இல்லாப் பொற்பின் தண்மதிக் கடவுட்
கீந்தான்.

8405. அந்த நல்ல 'மேனை' என்பவளை இமயமலை அரசன் விருப்பத்துடன் மணந்தான். முதன்மையுடைய 'பூமி' என்பவளை 'மேருமலை' முறைப்படி மணம் செய்து 'மந்திர கிரி'யைப் பெற்றது; அந்த 'மந்திர கிரி', தவம் செய்து, மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் எக்காலத்தும் தன்னிடம் வீற்றிருக்கும் பேற்றைப் பெற்றது.

8406. வானத்தை அளாவிய 'மேரு' 'வேலை' என்பவளைப் பெற்று, குளிர்ச்சி மிக்க 'வருணனுக்கு' மணம் செய்து தந்தது. அவ்வுருணன் 'சரவணி' என்னும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றான். அவளை, பெரும்புகழையும் 'பிராசினை' என்னும் பெயரையுமுடைய சிறந்த முனிவனுக்கு மணம் செய்து தந்தான். அந்தப் பிரசின முனிவன் பத்து மைந்தரைப் பெற்றான்.

4. சந்திர சாபப் படலம்

8407. தக்கன் இத்தகைய பல உறவினர் பெருக அரசு வீற்றிருந்தான். பின்பு விண்மீன்களுக்குள்ளே இருபத்தேழு என்னும் எண் உடைய 'அசுவினி' முதலிய பெண் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். தனக்கு ஒப்பில்லாத அழகையுடைய குளிர்ந்த சந்திரனுக்கு அவர்களை முறைப்படி திருமணம் செய்து தந்தான்.

72 கந்தபுராணம்

- 8408 ஈந்தபின் மதியை நோக்கி யார்க்குமோர் பெற்றித்
தாக
வாய்ந்திடும் ஆர்வம் உய்த்து மருவுதி சிலர்பால்
அன்பில்
தோய்ந்தொரு சிலரை எள்ளிச் சுளிகிற்பாய்
அல்லை என்னா
ஆய்ந்திவை புகன்று தேற்றி அனையரோடு ஏகச்
செய்தான்.
- 8409 ஏகிய கடவுள் திங்கள் இலங்கெழில் மானத் தேறி
மாகநீள் நெறியிற் போந்து மடந்தையர் அவரை
யெல்லாம்
ஒகையால் மேவ வுன்னி ஓர்பகற் கொருவர்
பாலாய்ப்
போகமார், இன்ப மாற்றி வைகலும் புணர்ச்சி
செய்தான்.
- 8410 இன்னணம் புணர்ச்சி போற்றி ஏகிய திங்கள்
புத்தேள்
பன்னியர் அனையர் தம்மில் பழுதிலா ஆரல்
தானும்
பின்னவள் தானும் ஆற்றப் பேரெழி லுடைய
ராக
அன்னவர் திறத்து மேலாம் ஆர்வமோ டனாக
லுற்றான்.
- 8411 ஏனையர் தம்பால் சேரான் இருதுவின் வேலை
பூத்த
தேனிமிர் சொல்லார் மாட்டுச் சேருறாக் கணவ
ரேபோல்
வானிடை மதியப் புத்தேள் மறுத்தனன் திரியும்
வேலை
ஆனதோர் பான்மை நோக்கி அவரெலாம் முனிந்து
போனார்.

8408. மணம் செய்து தந்த பின்பு, தக்கன் சந்திரனை, நோக்கி, “நீ இப்பெண்கள் எல்லாரிடத்திலும் ஒரு தன்மையான காதலுடன் இருத்தல் வேண்டும். சிலரிடத்து அன்புடன் கூடி மற்றச் சிலரை இகழ்ந்து வெறுப்புக் கொள்ள வேண்டாம்!” என்று இத்தகைய அறிவுரைகளைச் சொல்லித் தெளிவித்து, அப்பெண்களுடன் அச்சந்திரன் செல்லுமாறு செய்தான்.

8409. அங்கிருந்து சென்ற சந்திரன், விளங்கும் அழகுடைய விமானத்தில் ஏறி, வான் வழியிலே போய், அம்மனைவியர் எல்லாரையும் மகிழ்வுடன் தழுவ எண்ணி, ஒரு நாளைக்கு, ஒருத்தியுடன் தங்கித் தெவிட்டாத இன்பத்தை அனுபவித்து, நாள்தோறும் அவர்களைக் கூடி வாழ்ந்தான்.

8410. இவ்வாறு தம் மனைவியருடன் கூடி வாழ்ந்த சந்திரன், அம்மனைவியருள், குற்றம் இல்லாத கார்த்திகையும் உரோகினியும் மிக்க பேரழகு உடையவராக விளங்கியதாலே, அவ்விருவரிடம் மிக்க காதலுடையவனாக விளங்கி வந்தான். (ஆரல்-கார்த்திகை, பின்னவள்-உரோகினி).

8411. மற்ற மனைவியரைச் சேராமல், பூப்பு எய்திய இருது காலத்தில் தேன் போன்ற இனிய சொல்லுடைய பெண்களை அணுகாத கணவரைப் போல, சந்திரன் சேர மறுத்தவனாக, வானில் உலவி வந்தான். அப்போது, அவனுடைய அத்தகைய இயல்பைப் பார்த்து மற்ற மனைவியர் எல்லாரும் சினந்து சென்றனர்.

74 □ கந்தபுராணம்

412 போந்தனர் தக்கன் தன்பால் பொருமியே

பொலம்பூண் கொங்கை
ஏந்திழை மாதர் தங்கள் கேள்வன தியற்கை கூறக்
காந்திய உளத்த னாகிக் கனன்றவன் கலைகள்
எல்லாம்
தேய்ந்தில வாக என்று தீமொழிச் சாபஞ்
செய்தான்.

1413 செப்பருந் திருவில் வைகுஞ் சிறுவிதி என்பான்

சொற்ற
இப்பெருஞ் சாபம் தன்னால் என்றுமெஞ் சாத
திங்கள்
ஒப்பருங் கலைகள் வைகற் கோரொரு கலையாய்
அஃகாப்
பொய்ப்பெருஞ் செல்வம் பெற்றோன் புகழெனக்
குறைந்த அன்றே.

414 மூன்றுறழ் ஐந்து வைகல் முடிந்துழி மதியம்

என்போன்
ஆன்றதன் கலையின் மூவைந் தமிழதலும் அவனே
என்னச்
சான்றுரை செய்தல்போல் ஓர் தண்கலை இருத்த
லோடும்
மான்றனன் மெலிந்து வெள்கி வானவர் கோனை
உற்றான்.

3415 தக்கனென் பவன்சா பத்தால் தண்கலை

அனைத்தும் போகி
இக்கலை ஒன்று நின்ற தீதும்இன் றிறக்கும்
என்னில்
மிக்கஎன் னியல்புங் குன்றும் வியன்பெயர்
தொலையும் யாண்டும்
புக்கதொல் புகழும் போகும் புகல்வசை யாகும்
அன்றே.

84'12. பொன்னால் இயன்ற அணிகளை அணிந்த கொங்கைகளையும், அணிந்த அணிகளையும் உடைய அப் பெண்கள், தம் தந்தை தக்கனிடம் சென்றனர். வருந்தி, தம் கணவன் சந்திரனின் போக்கை எடுத்துக் கூறினர். அதனால் தக்கன் எரிந்த உள்ளத்தை உடையவனாய்ச் சினந்து “அச்சந்திரனின் கலைகள் எல்லாம் தேய்ந்து இல்லாதாருக!” என்று கொடிய மொழிகளால் சாபத்தை இட்டான்.

84'13. சொல்வதற்கு இயலாத சொல்வத்தில் இருக்கும் தக்கன் இட்ட இந்தச் சாபத்தால், எக்காலத்தும் குறையாத சந்திரனின் ஒப்பில்லாத கலைகள் நான்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாய்க் குறைவதாய்—பொய்யான பெரிய செல்வம் உடையவனின் பொய்ப்புகழ் தேய்வது போலத் தேய்ந்து தேய்ந்து குறைந்து போயின.

84'14. பதினைந்து நாட்கள் சென்ற போது சந்திரன், நிறைந்த குளிர்ந்த கலைகளில் பதினைந்து தேய்ந்து அழிந்து போகவும், எஞ்சி நின்ற ஒரு கலை மட்டும், ‘இவன்தான் சந்திரன்,’ என்று சான்று சொல்வது போலிருந்தது; அதனால் அவன் மயங்கி மெலிந்து நாணம் கொண்டு, வான வர்க்கு அரசனான இந்திரனை அடைந்தான்.

84'15. “தக்கன் என்பவன் அளித்த சாபத்தால் குளிர்ந்த கலைகள் அனைத்தும் குன்றித் தொலைந்து இந்த ஒரு கலை மட்டும் எஞ்சி நிற்கின்றது. இன்றுடன் இந்தக் கலையும் தொலையுமாயின். மேலான என் பண்பும்குறையும்; பெருமையுடைய என் பெயரும் அழியும்; எங்கும் பரந்த புகழும் போகும்; வசையே எனக்குப் புகலிடமாகும்.

76 □ சுந்தபுராணம்

- 8416 ஈங்கினிச் செய்வ தென்னோ உணர்கிலேன்
எற்கோர் புந்தி
தீங்கற வுரைத்தி யென்னச் செப்பினன் இரங்கி
ஏங்கித்
தாங்கரும் பையுள் வேலை சார்தலுந் தழுவி
எற்கோர்
பாங்கனை அஞ்சல் என்னா இவைசில பகர்தல்
உற்றான்.
- 8417 எந்தைவாழ் கயிலை தன்னில் இபழகன் முதிரை
யாவும்
தந்தபே ரகடும் அங்கைச் சகுலியும் நோக்கி நக்காய்
அந்தநாள் அனையான் சீறி ஆரும்நிற் காணா
ராகி-
நிந்தைசெய் தகல வேநீ நீசரின் திகழ்தி என்றான்.
- 8418 என்றவச் சாபம் தன்னா வியாவரும் இறப்ப
எள்ளி
அன்றுதொட் டுனைநோக் காராய் அகலநீ வெள்கி
விண்மேல்
சென்றிலை ஒடுங்கல் நாடித் திசைமுகன் முதலோர்
வெள்ளிக்
குன்றடை ஏகி முன்னோன் குரைகழல் பணிந்து
சொல்வார்.
- 8419 காண்தகு நினது மேன்மை கருதிடான் இகழ்ந்து
மாசு
பூண்டனன் அதனால் திங்கள் பொருமலுந்
ஹோடுங்கும் அன்னான்
வேண்டுமிவ் வுலகிற் கெந்தை விதித்திடு சாபத்
தன்மை
ஆண்டொரு வைகல் போற்ற அருள்புரிந் தளித்தி
என்றார்.

8416. “இனி இப்போது செய்யக் கூடியது யாது? நான் அறியேன்! குறைவு நீங்க எனக்கு அறிவுரை புகல்வாயாக!” என்று சந்திரன் சொல்லிப் புலம்பி வருந்தித் துன்பக்கடலுள் மூழ்கினான். அப்போது இந்திரன் சந்திரனை அணைத்துக் கொண்டு, “எனக்கு ஒப்பில்லாத நண்பனே! நீ அஞ்ச வேண்டாம்!” என்று அவன் சிலவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

8417. “முன்காலத்தில், எம்பெருமானான சிவன் வீற்றிருக்கின்ற கயிலாயத்தில் இருந்த விநாயகப் பெருமானின் முதிரை வருக்கங்கள் அனைத்தையும் உட்கொண்ட பெரிய வயிற்றையும், அழகிய கையில் உள்ள கொழுக்கட்டையையும் கண்டு நீ நகைத்தாய்! அப்போது அந்த விநாயகப் பெருமான் உன்னைச் சினந்து, யாரும் உன்னை நோக்காத வராய் உன்னை இகழ்ந்து விலகிச் செல்லும் பொருட்டு, ‘நீ நீசரைப் போல விளங்குவாயாக!’ எனச் சாபம் இட்டார்,

8418. “மேற்கண்டவாறு அந்த விநாயகர் இட்ட சாபத்தாலே, அன்றிவிருந்து உன்னைஎவரும் பாராதவராய் மிகவும் இகழ்ந்து நீங்க, நீ வெட்கம் அடைந்து, வானத்தில் திரிவதில்லை. உனது மெலிவைக் கண்டு, நான்முகன் முதலானவர் வெள்ளிமலையான கயிலாயத்துக்குப் போய், மூத்த பிள்ளையான விநாயகரின் ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த திருவடிகளை வணங்கிச் சொல்லிக் கொள்ளலானார்.

8419. “காண்பதற்குரிய தங்களின் மேன்மையை எண்ணிட பாராதவனாய்ச் சந்திரன் தங்களை இகழ்ந்து குற்றம் உடையவன் ஆனான். அதனால் இப்போது துன்பம் அடைந்து வருந்துகின்றான். அவன் இவ் வுலகத்திற்கு வேண்டியவன். ஆகவே, தாங்கள் இட்ட சாபப் பயனை ஒருமாதத்திற்கு ஒருநாள் பொருந்த அருள் செய்யவேண்டும். செய்து, அச் சந்திரனைப் பாதுகாக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

78 ஐ கந்தபுராணம்

- 8420 ஐங்கரன் அதனைக் கேளா அவ்வகை அருள்
வெய்யோன்
திங்களின் முதலாம் பாலிற் செல்லுற நாலாம்
வைகல்
மங்குல்கு மூலகம் நோக்கா மரபினால் வதிந்தாய்
மற்றப்
புங்கவற் கந்நாள் மிக்க பூசனை புரிய மேலோர்.
- 8421 இதுபழி ஒன்று நிற்க இன்றுநீ தக்கன் தன்னால்
புதியதோர் குறையும் பெற்றாய் பொலிவோடு
திருவும் தீர்ந்தாய்
மதியினை மதிய தற்றாய் மற்றினி வல்லை
சென்று
விதியொடு பகர்நி சேயை வேண்டியீ தகற்று
மென்றான்.
- 8422 வச்சிரம் எடுத்த செம்மல் மற்றிலை புகலும்
எல்லை
இச்செயல் இனிது வல்லே ஏகுவல் அவ்வாறு
என்னா
அச்சென வெழுந்து திங்கள் அவன்பணி
தலைக்கொண் டேகி
முச்சகந் தன்னின் மேலாம் முளரியான் உலகம்
புக்கான்.
- 8423 தாமரை என்னும் தண்பூந் தவிசுடைத் திகழ்ந்த
அண்ணல்
மாமல ரடியின் வீழா மாதுலன் வெகுண்டு
சொற்ற
தீமொழி யுணர்த்தி உன்றன் சேயினைத்
தெருட்டித் தீயேன்
தோமுறு கவலை மாற்றித் துடைத்திஇச் சாப
மென்றான்.

8420. “ஐந்து கைகளையுடைய அந்த விநாயகப் பெருமான் அவர்களுடைய வேண்டுகோளைக் கேட்டு ‘அவ்வாறே ஆகட்டும்!’ என்று அருள் செய்தார். குரியனுக்குரிய மாதமான ஆவணியின் சதுர்த்தி நாளில், மேகம் பொருந்தும் வானத்தை உலகினர் நோக்காத ஒரு முறையில், மேலோர் அந்த ஆவணி மாதச் சதுர்த்தியில் அப் பெருமானுக்குச் சிறந்த பூசைகள் செய்ய, நீசத் தன்மையுடன் கூடிய நீ ஒதுங்கி வாழ்ந்தாய்.”

8421. “இத்தப் பழி ஒன்றே போதுமானதாக இருக்க, இப்போது தக்கனால் புதியதொரு சாபத்தையும் பெற்றுக் கொண்டாய். மதியே, நீ மதியற்றவன்! இனி விரைவாகப் போய் நான்முகனிடம் முறையிட்டுக் கொள். அவர் தம் மகனான தக்கனை வேண்டி இச் சாபத்தை நீக்குவார்” என்று இந்திரன் கூறினான்.

8422. வச்சிராயுதத்தை உடைய இந்திரன், இவற்றைச் சொல்லும் போது, “இது நல்லது! அவ்வாறே செய்வதற்கு விரைந்து போவேன்!” என்று சொல்லி, அந்த இந்திரனின் பணியைத் தலை மேற்கொண்டு, சந்திரன் விரைந்து எழுந்து சென்று மூன்று உலகங்களிலும் சிறந்த தான தாமரையை இருக்கையாக உடைய பிரமனின் சத்திய வுலகத்தை அடைந்தான்.

8423. சந்திரன், தாமரை என்ற குளிர்ந்த இருக்கையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனின் சிறந்த மலரடிகளில் விழுந்து வணங்கினான், மாமனான தக்கன் சினந்து சொன்ன கொடிய சாபத்தைக் கூறி, “உம் மைந்தனைத் தெளியுச் செய்து, தீயோன் அனுபவிக்கும் குற்றமான கவலையை நீக்கி இந்தச் சாபத்தைப் போக்கியருளுக,” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

80 □ கந்தபுராணம்

8424 அன்னது மொழிந்த திங்கட் கம்புயன் மொழிவான்
 ஈண்டுத்
 தன்னுள நெறிப்பால் அன்றிச் சார்கிலன் தக்கன்
 என்பான்
 என்னுரை இறையும் கொள்ளான் யான் அவன்
 மாட்டும் செல்லேன்
 முன்னுளன் அல்லன் யார்க்கும் முதல்வனே யாகி
 நின்றான்.

8425 சொல்லுவ பிறஎன் வேறு தொல்லைநாள்
 யானே கூற
 அல்உறழ் கண்டத் தெந்தை அரும்பெருந் தன்மை
 யாவும்
 ஒல்லையின் உணர்ந்து பன்னாள் உழந்ததோர்
 தவத்தால் இந்த
 எல்லையில் திருவின் வைகி இறையும் அங் கவனை
 எண்ணான்.

வேறு

8426 செக்கரில் படர்சடைத் தீயின் தோற்றமாம்
 முக்கணா யகன்எதிர் மொழிந்து வேண்டலாம்
 எக்குறை யாயினும் எவரும் ஈண்டையில்
 தக்கன் முன் ஒருரை சாற்ற லாகுமோ.

8427 அண்ணலந் திருவிடை அழுந்தி யாரையும்
 எண்ணலன் செந்நெறி இயற்ற வேர்கிலன்
 கண்ணிலன் மதியிலன் களிப்பி னோர்மகன்
 மண்ணிடை விரைவொடும் வழிக்கொண் டாலென.

8428 களியுறு பெற்றியன் கறுவு சிந்தையன்
 அளியறு முகத்தினன் அருளில் வாய்மையன்
 தெளிதரும் உணர்விலன் சிதைந்து மேலிவன்
 விளிவுறு பொருட்டின்னும் மேன்மை பெற்றுளான்.

8424. அதைக் கூறிய சந்திரனுக்கு நான்முகன் கூறலா னார், “என் மகன் தக்கன் இப்போது தன் மனம் போன போக்கிலே செல்பவனே அல்லாமல் மற்றொரு சார்பைக் கொள்பவன் அல்லன். என் சொல்லைச் சிறிதும் கேட்க மாட்டான். எல்லார்க்கும் தான் தலைவனாய் விளங்குகின்றான்.”

8425. “இதற்கு மேல் அவனைப் பற்றிச் சொல்லக் கூடியது யாது? முன் காலத்தில் நானே உபதேசம் செய்ய, அவன், நீலகண்டரான சிவபெருமானின் அரிய பெரிய இயல்புகள் எல்லாவற்றையும் விரைவாக உணர்ந்து பல காலம் முயன்று செய்த ஒப்பற்ற தவத்தின் பயனாக அளவில்லாத இந்தச் செல்வத்தைப் பெற்று, அதில் முழுகிப் பின்பு அச்செல்வத்தைத் தந்த சிவபெருமானையும் எண்ணிப் பாராதவன் ஆனான்.

8426. “சிவந்த வானம் போன்ற விரிந்த சடையும் தீயின் வடிவும் பொருந்திய முக்கண்ணசுரான சிவபெருமான் மூன்று, யாரும் எக்குறையாயினும் முறையீடு செய்து வேண்டிக் கொள்ளலாம். இப்போதைய தக்கனின் எதிரில் எப்படிப் பட்டவரானாலும் ஒரு சொல்லேனும் சொல்ல முடியுமோ?

8427. “கண் இல்லாதவனும் அறிவு இல்லாதவனும் கள் உண்டு களிப்பவனுமான ஒருமகன் தனக்குத் துணை ஒன்றை வேண்டாதவனாய் பூமியில் விரைந்து தானே வழி பிடித்து நடந்து போனதுபோல், தக்கன் பெரிய செல்வத்துள் முழுகி யாரையும் மதிக்காதவனாய் நல்ல ஒழுக்க நெறியை நடத்தச் சிந்தியாதவன் ஆனான்.

8428. “இந்தத் தக்கன் மிக்க களிப்பை உடையவன், கறுவுகின்ற நெஞ்சை உடையவன்; அருள்இல்லாத முகத்தை உடையவன்; இரக்கம் இல்லாத சொல்லை உடையவன்; தெளிந்த உணர்வு இல்லாதவன். இத்தகையவன் இனி அழிந்து தொலையும் பொருட்டாகவே இந்த மேன்மை களையெல்லாம் பெற்றிருக்கின்றான்.”

8429 ஈண்டிவன் விளிதலுமின்றி எம்மனோர்
பூண்டநன் நிலைகளும் போக்கல் சிந்தியான்
நீண்ட செஞ் சடை முடி நிமலன் அன்னவன்
வேண்டிய வரமெலாம் விரைவில் நல்கினான்.

8430 அன்னது நிற்கயாம் அவனை வேண்டுவம்
என்னினும் முனிவுறா இகழும் எம்மையும்
நின்னுறி சாபமும் நீக்கலான் இனிப்
பின்னொரு நெறியுள பேசக் கேண்மியா.

8431 செய்யனைக் கண்ணுதற் சிவனை எம்மனோர்க்கு
ஐயனை அடிகளை அமலனாகிய
மெய்யனை அடைந்து நின்மேனி மாசனை
ஓய்யென அகற்றிலை உணர்வி லாய்கொலோ.

8432 ஈதவன் முன்புசென் றிசைக்க நீக்குநின்
பேதுற அனையது பேசல் வேண்டுமோ
மேதரும் இருளினால் விளங்கி டாதவை
ஆதவன் காட்டுதற்கு ஐயஞ் செய்வரோ.

8433 சிறாரென நமையெலாம் சிறப்பின் நல்கிய
இறால்புரை சடைமுடி எந்தைக் கன்பராய்
உறாதவர் தம்மையும் உற்ற பான்மையர்
பெறாததோர் பொருளையும் பேச வல்லமோ.

8434 தெருளொடு தன்னடி சேரும் தோண்டினோர்
பருவரல் ஒழித்திடும் பான்மைக் கல்லவோ
விரிகடர் கெழுவிய வெள்ளி ஓங்கலின்
அருளுரு வெய்தியே அமலன் மேயதே.

8429. “இந்தத் தக்கன் தான் தொலைதலும் இல்லாது எம் போன்றவர் மேற்கொண்ட நல்ல நிலைகள் தன்னாலே கெடுக்கப்படுவதையும் மனத்தில் எண்ணிப் பாரான்; நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான், அந்தக் கொடியவன்விரும்பிய வரங்களை யெல்லாம் தந்தருளினார்.

8430. “அதுபோக, நாம் இருவரும் அவனை வேண்டிக் கொண்டாலும், அவன் சினந்து நம்மையும் இகழ்வான். உனக்கு உண்டான சாபத்தையும் போக்கமாட்டான். இனி செய்யக் கூடியதாக உள்ள ஒரு வழியைக் கூறக் கேட்பாயாக!

8431. “செந்நிறத்தை உடையவனை, நெற்றிக்கண்ணை உடையவனை, சிவனை, எங்கட்குத் தலைவனை, அடிகளை, குற்றமில்லாத உடலை உடையவனை அடைந்து உன் உடலில் ஏற்ற குற்றத்தைப் போற்றுவதற்குரியை! ஆனால், அங்ஙனம் நீ செய்யவில்லை! அத்தகைய உணர்ச்சி உனக்கு வரவில்லை போலும்!

8432. “அந்தச் சிவபெருமானின் திருமுன் சென்று இந்தச் சாபச் செய்தியை எடுத்துச் சொல்லின் அவர் நின் கலக்கமான குறையைப் போக்கியருளுவார். அவர் அங்ஙனம் செய்வார் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மிக்க இருளால் மூடப்பட்டு விளங்காத பொருள்களைக் கதிரவன் விளக்கம் செய்து புலப்படுத்திக் காட்டுவான் என்பதில் யாரும் ஐயம் கொள்வாரோ?

8433. “நம்மையெல்லாம் தம் குழந்தைகளைப் போல் சிறப்பில் வைத்த, தேன் அடை போன்ற சடையையுடைய எம்பெருமானுக்கு அன்பராய் அடைக்கலம் அடையாதவரின் இயல்பையும், அன்பராய் அடைக்கலம் அடைந்தவர் பெறமுடியாது இருக்கும் ஒரு செல்வத்தையும், நாம் எடுத்துக் கூற முடியுமோ?

8434. “பரந்த கதிர்களையுடைய வெள்ளி மலையான கயிலாய மலையில் சிவபெருமான் அருள உருவம் கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பது, தெளிந்த அறிவுடன் தம் திருவடிகளை அடைக்கலம் என்று அடைபவரின் துன்பத்தை நீக்கியருளும் பொருட்டன்றோ!

84 □ கந்தபுராணம்

8435 இடுக்கணங் கொருவர்மாட் டெய்தின் எந்தைதன்
 அடித்துணை அரணமென் றடைவ ரேயெனில்
 துடைத்தவர் வினைகளுந் தொலைக்கும்
 இப்பொருள்
 பிடித்திலை ஆற்றவும் பேதை நீரைநீ.

8436 அந்தியஞ் சடைமுடி அண்ணல் தன்அடி
 சிந்தைசெய் தடைந்திடு சிறுவன் மேல்வரு
 வெந்திறல் நடுவனை விலக்கி அன்றுமுன்
 வந்தருள் புரிந்தது மறத்தி போலுமால்.

8437 வீஞ்சிய திரைகெழு வேலை தன்வயின்
 நஞ்சமன் றெழுதலும் நடுங்கி நாம்அவன்
 தஞ்சென அடியினை சாரத் தான்மிசைந்
 தஞ்சலென் றருளிய தயர்க்க லாகுமோ.

8438 வார்த்தன உமையவன் மலர்க்கைத் தோன்றியே
 ஆர்த்தெழு கங்கைஇவ் அகிலம் எங்கணும்
 போர்த்திட வெருவியாம் போற்றச் சென்னியில்
 சேர்த்தியன் றளித்ததுந் தேற்றி லாய்கொலோ.

8435. “ஒருவரிடம் துன்பம் உண்டாக, அவர் எம் தந்தையான சிவபெருமானிடத்தில் அவருடைய இரு திருவடிகளை அடைக்கலமாக அடைவாரானால், அவருக்கு உண்டான இடுக்கண்ணையும் பற்றில்லாது நீக்கி, அவருடைய வினைகளையும் நீக்கியருள்வார்! சந்திரனே! நீ இந்த உண்மைப் பொருளைக் கடைப் பிடிக்கவில்லை! எனவே, நீ பெரிதும் அறியாமை உடையவன் ஆவாய்!

8436. “அந்திக் காலத்தில் காணப் பெறும் சிவந்த வானத்தைப் போன்ற அழகிய சடைமுடியையுடைய சிவ பெருமானின் திருவடிகளை மனத்தில் எண்ணி, அப் பெருமானின் திருவடிகளையே அடைக்கலமாக அடைந்த சிறுவனான மார்க்கண்டேயன் மீது வந்த கொடிய வலிமையுடைய எமனை உதைத்து விலக்கி, அப்போதே அந்த மார்க்கண்டேயன் முன் தோன்றித் திருவருள் செய்ததை, சந்திரனே மறந்து விட்டாய் போலும்!

8437. “மிகுந்த அலைகளையுடைய திருப்பாற் கடலைக்கடைந்த காலத்தில், ஆலகாலவிடம் தோன்றுதலும், நாம் எல்லாம் நடுக்கம் கொண்டு அடைக்கலம் என்று அவர் திருவடிகளை அடைய, அவர் அப்போது, அந்த ஆலகால விடத்தை உண்டு, ‘அஞ்ச வேண்டாம்’ என்று நமக்கு அருள் செய்ததை மறத்தல் கூடுமோ?

8438. கச்சை அணிந்த மாப்பினையுடைய உமையம்மையாரின் மலர் போன்ற திருக்கையில் தோன்றி, ஆரவாரம் செய்து எழுகின்ற கங்கையாறானது, இந்த வலகம் முழுவதையும் பரவி ஓடி மூடிக் கொள்ள, நாம் அதற்கு அஞ்சிச் சிவபெருமானைத் துதித்தோம். அப்போது அந்தக் கங்கையைத் திருமுடியில் குட்டிக் கொண்டு அந்த நாளில் நம்மைப் பாதுகாத்ததனை நீ தெளியவில்லையோ!

86 □ கந்தபுராணம்

- 8439 அளப்பருங் குணத்தின்எம் மண்ணல் அன்பரால்
கொளப்படும் பேரருள் கூற்றின் பாலதோ
கிளத்திட அரியதேல் கேடில் பல்பகல்
உளப்பட உன்னினும் உலவிற் றாகுமோ.
- 8440 ஆதலின் ஈண்டுநின்று ஆதி நாயகன்
காதலின் மேயவக் கயிலை யுற்றவன்
பாதமிங் கரணெனப் பற்றி வல்லைநின்
பேதுறல் ஒழிமதி பெருந்தன் மாமதி.
- 8441 என்றலும் அயன்பதத்து இறைஞ்சி எம்பிரான்
நன்றிவை புகன்றனை ஞ்.ன மூர்த்திபால்
சென்றடை வேனெனச் செப்ரி வெள்ளியங்
குன்றினை அணைந்து பொன்கோயில் மேயினான்.
- 8442 தன்னுரு பருவரல் சாற்றக் காவலோன்
மன்னருள் நிலையொடு மரபின் உய்த்திடப்
பொன்னவிர் செஞ்சடைப் புனித நாயகன்
முன்னுற வணங்கினன் முடிவில் அன்பினால்.
- 8443 மேற்றிகழ் உபநிட வேத வாய்மையால்
போற்றலும் வந்ததென் புகல்தி யாலெனச்
சாற்றினன் உயிர் தொறும் தங்கித் தொல்வினை
தேற்றுபு விழுமுறை செலுத்தும் தொன்மை
யோன்.

8439. “அளவில்லாத குணங்களையுடைய எம் இறைவன், அடியார் பொருட்டுச் செய்த அருள் திறம் சொல்லில் அடங்குவதோ? சொல்லில் அடங்காதாயின், மனத்தில் எண்ணலாமே என்றால், இடையீடு படாத பல காலம் மனத்தில் நினைத்தாலும், முடிவு பெறுமோ?

8440 “குளிர்ந்த கதிரையுடைய சந்திரனே, ஆதலால், இங்கிருந்து நீங்கிச் சென்று, ஆதி இறைவனான சிவ பெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலையை அடைந்து, அவனுடைய திருப் பொற்பாதங்களே அடைக்கலம் எனப் பற்றி, உனக்கு ஏற்பட்ட சாபத்துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்வாயாக!”

8441. என்று நான் முகன் உரைத்தான். உரைக்கவும், சந்திரன் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, “எம் பெருமானே! நன்மையான இவற்றையெல்லாம் எமக்குக் கூறினீர்! ஞான வடிவினான இறைவனைப் போய் அடைவேன்” என்று சொல்லி, அழகிய கயிலாய மலையை அடைந்து அப்பெருமானின் பொன் கோயிலை அடைந்தான்.

8442. சந்திரன் தனக்குண்டான துன்பத்தை எடுத்துக் சொல்ல, வாயில் காப்பரான நந்திதேவர், இறைவனின் அனுமதிப்படி முறையாய் உள்ளே செல்ல, பொன்மயமாக விளங்கும் சிவந்த சடையினரான சிவபெருமானின் முன்பு, அவன் எல்லையற்ற அன்புடன் வணங்கினான்.

8443. உயர்ந்து விளங்கும் தேவ உபநிடதச் சொற்களால் துதிக்கவும், உயிர்கள் தோறும் உயிராய் இருந்து அந்த வுயிர்களின் பழைமையான வினைகளை அறிந்து, முகர்ந்து கொண்ட ஊழ் வினையை முறைப்படி அனுபவிக்கச் செய்விக்கின்ற பழைமையான சிவபெருமான், “நீ இங்கே வந்ததன் காரணம் யாது? சொல்!” எனவினவினார்.

88 □ கந்தபுராணம்

- 8444 நங்களை அலைத்திடு நண்ண லன்தனை
இங்கிவண் அடுத்தும்என் றிருட்கள் சூழ்ந்தென
மங்குலின் நிறங்கொடு வடிவம் வேறதாம்
திங்கள்நின் றெம்பிராற் கினைய செப்புவான்.
- 8445 வன்றிறல் தக்கன்முன் வழங்கு தீச்சொலால்
துன்றிருங் கலையெலாம் தொலைந்து போந்திட
ஒன்றிவண் இருந்ததால் உதவும் தேய்ந்திடும்
இன்றினி வினையினே வியாது செய்வதே.
- 8446 எஞ்சிய இக்கலை இருக்கத் தேய்தரு
விஞ்சிய கலைஎலா மேவ நல்குதி
தஞ்சநின் னலதிலை என்னத் தண்மதி
அஞ்சலை என்றனன் அருளின் ஆழியான்.
- 8447 தீர்ந்தன அன்றியே திங்கள் தன்னிடை
ஆர்ந்திடு கலையினை அங்கை யால்கொளா
வார்ந்திடு சடைமிசை வயங்கச் சேர்த்தினான்
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே.
- 8448 மேக்குயர் தலைவராம் விண்ணு ளோர்கள்பால்
தாக்குறு வினையையும் சாபம் யாவையும்
நீக்கிய தலைவன்இந் நிலவின் சாபத்தைப்
போக்கினன் என்பது புகழின் பாலதோ.

8444. நம்மை வருத்தும் பகைவனைஇங்கு அழிப்போம் என்று இருட்டலங்கள் சூழ்ந்தது போல, இருளின் நிறம் பொருந்தி, வடிவம் வேறுபட்டுள்ள சந்திரன், சிவபிரான் திரு முன்பு நின்று, அவர்க்கு பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

8445. “வலிய ஆற்றலுடைய தக்கன் முன்னம் இட்ட சாபத்தால், நெருங்கிய கலைகள் எல்லாம் தேய்ந்திட, ஒரு கலை மட்டும் என்னிடம் எஞ்சியுள்ளது. இதுவும் இன்று தேய்ந்து ஒழிந்து போகும். தீவினையேன் இனிச் செய்வது யாது?

8446. “மற்றக் கலைகள் எல்லாம் தேயாமல் இருக்கவும், தேய்ந்து போன மிக்க கலைகள் யாவும் வந்து என்னிடம் பொருந்தவும் எனக்கு அருள் செய்வீரா! தங்களை யல்லாது எனக்குப் புகலிடம் வேறில்லை!” என்று சந்திரன் வேண்டிக் கொண்டான். அருட்கடலான சிவபெருமான், “குளிர்ந்த சந்திரனே! அஞ்சாதே!” என்று அடைக்கலம் தந்தார்.

8447. குறைந்து போன கலைகளைச் சேராது சந்திரனிடத்தில் மிஞ்சியிருந்த ஒரு கலையைச் சிவபெருமான் அழகான தம் திருக்கரத்தால் எடுத்து நீண்ட சடை மீது சூட்டிக் கொண்டார். தக்கன் இட்ட சாபம் அங்கு நெருங்கவில்லை.

8448. மிகவும் உயர்ந்த தலைவரான தேவரிடத்தில் அவர்களை வருத்தும் மிக்க வினைகளையும் எத்தகைய சாபங்களையும் விலக்கி அருள் செய்தவரான சிவபெருமான், இந்தச் சந்திரன் அடைந்த சாபத்தைப்போக்கினார் என்பது சிவபெருமானின் பேராற்றல் என்று எடுத்துப் புகழ்ந்து பேசும் தன்மையுடையதோ?

90 □ கந்தபுராணம்

8449 நெற்றியம் கண்ணுடை நிமலத் தெம்பிரான்
உற்றவர்க் கருள்புரி கின்ற உண்மையைத்
தெற்றென உணர்த்தல்போல் திங்க ளின்கலை
கற்றையஞ் சடைமிசைக் கவின்று பூத்ததே.

வேறு

8450 எந்தை அவ்வழி மதியினை நோக்கிந் யாதும்
சிந்தை செய்திடேல் எம்முடிச் சேர்த்திய
சிறப்பால்
அந்த மில்லையிக் கலையிவண் இருந்திடும்
அதனால்
வந்து தோன்றுநின் கலையெலாம் நாடொறும்
மரபால்.

8451 நின்ன தொல்கலை ஐந்துமூப் பகல்டை நிரம்பிப்
பின்னர் அவ்வழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான்
முன்னை ஆவிதோ றிருந்தெலாம் இயற்றிய
முதல்வன்.

8452 முதல்வன் இவ்வகை அருள்புரிந் திடுதலும் முளரிப்
பதயு கங்களில் வணங்கினன் விடைகொடு படரா
மதிய வானவன் தன்னுல கடைந்துதொன் மரபில்
கதிகொள் செய்வினை புரிந்தனன் வளர்ந்தன
கலையே.

8449. நெற்றியில் விழியுடையவரான குற்றமற்ற சிவ பெருமான் தம்மை அடைக்கலமாக அடைந்தவர்க்கு அருள் செய்கின்ற உண்மையை விரைந்து தெரிவிப்பது போல், சந்திரனின் அந்தக் கலை, அப்பெருமானின் கற்றையான அழகான சடையின் மீது அழகுடன் விளங்கியது.

8450, எம் தந்தையான சிவபெருமான் சந்திரனை நோக்கி, "நீ உள்ளத்தில் கலக்கம் கொள்ளாதே! எம் சடை முடியில் தரித்துக் கொண்ட சிறப்பால் எஞ்சியிருந்த ஒரு கலைக்குத் தேய்வு ஆகிய அழிவு இல்லை. இந்தக் கலை எம் முடியில் எப்போதும் நிலையாய் இருக்கும். அதனால், தேய்ந்துபோன உன் கலைகள் யாவும் நாள்தோறும், நாளுக்கு ஒன்றாக உன்னிடம் வந்து வளர்ந்து வரும்." (எம் பெருமான் முடியில் இருந்து கொண்டே சந்திரனிடமும் அக்கலை தேய்வு இல்லாதிருக்கும்) என்பது கருத்து.

8451. பழைமையான உயிர்கள்தோறும் ஒன்றாய்க் கலந்திருந்து எல்லாவற்றையும் இயற்றியருளும் சிவபெருமான், "உன் தேய்ந்து போன கலைகள் பதினைந்து நாட்களில் நிரம்பி, பின்பு அப்படியே தேய்ந்து வந்து, ஒருகலை தேயாது நிலைக்கும். இனி எந்தக் காலமும் இப்படியாக வளரவும் தேயவும் ஆகிய செயல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்று மொழிந்தார்."

8452. பரம்பொருளான இறைவன் அவ்வாறு அருள் செய்திடவும், தாமரை மலர் போன்ற அவருடைய பொற்பாதங்களை வணங்கி, விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்று, சந்திரன் தன் உலகத்தை அடைந்தான். முன்பு போலத் தன் திரிந்து வருவதலான செயலைச் செய்து வந்தான். அவனுடைய தேய்ந்த கலைகள் எல்லாம் வளர்ந்தன.

92 □ கந்தபுராணம்

8453 ஒன்று வைகலுக் கோர்கலை யாய்நிறைந்து ஒங்கி
நின்ற தொன்னிலை நிரம்பியே பன்னுற நெறியே
சென்று தேய்ந்துவந். தொருகலை சிதைவுறா தாகி
என்றும் ஆவதும் அழிவதும் போன்றனன்
இரவோன்.

8454 செங்க ணான்முதல் அனைவரும் அம்மதித்
திறத்தை
அங்கண் நாடியே தக்கனால் இவன்கலை
அனைத்தும்
மங்கு மாறுமேல் வளர்வதும் இயற்கையா
வகுத்தான்
எங்கள் நாயகன் செய்கை யாஅறிந்தனர்
என்றார்.

8455 செக்கர் வாவமேற் கிளர்ந்தெழு திங்களின்
செயலை
ஒக்க நாடிய சிந்தையாந் தூதினால் உணர்ந்து
தக்க னென்பவன் கனன்றியான் உரைத்தசா
பத்தை
நக்க னேகொலாந் தடுக்கவல் லானென நகைத்
தான்.

8456 எந்தை தந்தந்தை யாவரும் மருகனுக்
கியான்முன்
தந்த வாய்மையை விலக்கிலர் விலக்கான் றன்முன்
வந்தும் வேண்டிலர் அச்சமுந் நிருந்தனர் மற்றத்
தந்தை தாயிலா ஒருவனாம் என்னுரை தடுப்பான்.

8453. இரவுப் பொழுதுக்கு உரிய சந்திரன், ஒரு நாளைக்கு ஒரு கலை வளர்வதாய் நிறைந்து உயர்ந்து, நிலை பெற்ற பழைய நிலையில், முழுமையாய் நிரம்பிய பின்பு, முறைப்படி சென்று தேய்ந்து, ஒரு கலை மட்டும் தேயாததாகி இப்படி நாள்தோறும் இறத்தலையும் பிறத்தலையும் உடைய வனாக விளங்கினான்.

8454. சிவந்த கண்ணையுடைய திருமால் முதலான தேவர் அனைவரும், அந்தச் சந்திரனின் தன்மையை உணர்ந்து, “இந்தச் சந்திரனின் கலைகள் எல்லாம் தக்கனது சாபத்தால் தேய்ந்துபோனதையும், பின் ஒரு கலை சிவபெருமானின் முடிமீது இருந்திடும் சிறப்பால் வளர்ந்து வருவதையும், இச்சந்திரனுக்கு இயற்கையாகுமாறு சிவபெருமான் வகுத்தார். எனவே, எம் பெருமானின் அருள் செய்கையை யாரே அறிய வல்லவர்?” என்று உரைத்தனர்.

8455. சிவந்த வானத்தின் மீது விளங்கித் தோன்றும் சந்திரனின் இயல்பைப் பொருந்த ஆராய்ந்த தக்கன் என்பவன் மனமான தூதினால் நிகழ்ந்தவை எல்லாவற்றையும் அறிந்து சினந்து, “நான் இட்ட சாபத்தைத் தடுக்கவல்லவன் நக்கனோ (சிவனோ)?” எனக் கூறிச் சிரித்தான்.

8456. “என் மருகனான சந்திரனுக்கு யான் இட்ட சாபத்தை என் தந்தையான நான்முகனும் அவருடைய தந்தையான திருமாலும் மற்ற எல்லாரும் தடுக்கவில்லை. விலக்குவதற்காக என் எதிரில் வந்து வேண்டியவருமில்லை. எல்லாரும் அச்சம் அடைந்திருந்தனர். இங்ஙனமாக, நான் இட்ட சாபத்தைத் தடுப்பவன் தந்தையும் தாயுமில்லாத ஏகனான சிவனாம்!

8457 நன்று நன்றியாம் பரம்பொருள் நான்முகன்
முதலாந்
துன்று தொல்லுயிர் யாவையும் அழித்தும்ஐந்
தொழிலும்
நின்று நாம்புரி கின்றனம் எங்கணும் நீங்காம்
என்று தன்மனத் தகந்தைஉற் றான்கொலோ
ஈசன்.

8458 அன்ன தன்றியே இன்னமொன் றுண்டுபா
ரகத்தில்
தன்னை யேநிகர் தக்கனும் நோற்றிடு தவத்தான்
என்ன திருவுரு வுதவினம் என்பதை நினைந்தோ
என்ன தாணையை இகழ்ந்தனன் இத்திறம்
இழைத்தான்.

8459 செய்ய தோர்பரம் பொருளியா மென்பது
தெளிந்தும்
வைய மீதில்இத் திருவெலாம் பெற்றுநம் மலர்த்
தாள்
கையி னால்தொழான் என்கொல் முன்னியான்
கழறும்
வெய்ய வாய்மையை விவுக்கினன் சிவனென
வெகுண்டான்.

8460 தகவும் ஈரமும் நீங்கிய புரைநெறித் தக்கன்
புகலும் வாய்மையைத் தோர்ந்துழிப் புலகன்என்
றுரைப்போன்
நிகரில் கண்ணுதல் கடவுளை எள்ளலை நிண்ணை
இகழ்வர் யாவரும் எஞ்சும்உன் வெறுக்கையும்
என்றான்.

8457. “யாமே பரம்பொருள். நான்முகன் முதலான உயிர்கள் யாவற்றையும் அழித்தும் நாம் அழிவில்லாது நின்று ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்றோம். எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றோம்” என்று இப்படித் தன் மனத்தில் அச்சிவன் செருக்குக் கொண்டான் போலும்!

8458. “அதுவே அல்லாது, வேறு ஒன்றும் உண்டு! பூவுலகில் தனக்கு ஒப்பு தானே ஆன தக்கனும் எம்மை நோக்கிச் செய்த தவத்தை உடையவன் என்று, இவ்வளங்களை எல்லாம் நாமே அவனுக்கு அளித்வோம், என்பதை நினைத்துத் தானோ என் சாபத்தைப் பொருட்படுத்தாது இப்படிச் செய்து விட்டான்.

8459. “யாம் செம்பொருளான பரம்பொருள் என்பதைத் தெளிந்து வைத்தும், உலகத்தில் இச்செல்வம் எல்லாம் எம்மிடமிருந்து அடைந்திருந்தும், நம் மலரடிகளைத் தக்கன் கையெடுத்துக் கும்பிட மாட்டான்” என்று எண்ணிப் போலும் யான் முன் சந்திரனுக்குத் தந்த கொடிய சாபத்தைச் சிவன் விலக்கிட்டான்” எனத் தக்கன் சினந்தான்.

8460. நடுவுநிலையும் அன்பும் இல்லாத குற்றம் பொருந்திய நெறியில் செல்லும் தக்கன், சொல்லும் சொல்லைக் கேட்டபொழுது, புலகர் என்று சொல்லப்படும் முனிவர், “ஒப்பில்லாத சிவபெருமானை இகழாதே! இகழ்ந்தால் உன்னை யாவரும் இகழ்வார். உன்செல்வமும் அழியும்” என்று சொன்னார்.

8461 என்ற வன்முக நோக்கியே தவத்தினால் என்கண்
நின்ற இத்திரு நீங்குமோ நெடியமால் முதலோர்
என்றும் என்பணி மறுத்திலர் எள்ளுவது உண்டோ
நன்று நன்றுநின் னுணர்வெனச் சிறுவிதி நக்கான்.

8462 முறுவ லித்திடு தக்கனைக் கண்ணுநீஇ முனிவன்
பிறரி ழிப்புரை கூடுறா தென்னினும் பெருஞ்சீர்
குறைவு பெற்றிடா தென்னினும் நினக்கருள்
கொடுத்த
இறைவ னைப்பழித் திடுவது தகுவதோ என்றான்.

8463 புலகன் என்றிடு முனிவரன் இனையன புகல
விலகு தீநெறி ஆற்றிய சிறுவிதி வினவி
அலகி லாததன் னாற்றலும் பெருந்திரு அனைத்தும்
உலகில் நீங்குவான் பெருமிதங் கொண்டிவை
உரைப்பான்.

8464 நோற்று முன்னியான் பெற்ற இத்திரு
நுகர்ந்திடுமுன்
மாற்று வான்அலன் செய்வனை முறைஅலால்
வலிதின்
ஏற்ற மாகஒன் றிழைக்கலன் ஆதலால் என்பால்
ஆற்ற லால்அரன் செய்கின்ற தென்னென
அறைந்தான்.

8465 அறைத லோடுமப் புலகனென் றுரைப்பவன்
அனைத்தே
உறுதி யாயினும் ஈசனை இகழ்ந்தவர் உய்யார்
மறையெ லாமவை சொற்றது மற்றவன் தன்னை
இறையும் எள்ளலை மனம்கொடு பராவுதி இனிநீ.

8461. என்று சொன்ன புலக முனிவரின் முகத்தைப் பார்த்து, “தவத்தால் நான் பெற்ற இந்த வளங்கள் எல்லாம் என்னிடமிருந்து நீங்குமோ? திருமால் முதலானவர் எப்போதும் என் கட்டளையை மறுத்தவர் இல்லை. அப்படிப்பட்டவர் என்னை இகழ்வதும் உண்டோ? புலகரே, உம் அறிவு இருந்தவிதம் நல்லது, நல்லது!” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

8462. இகழ்வாகச் சிரிக்கும் தக்கனைப் புலக முனிவர் பார்த்து, “பிறர் இகழ்ந்து கூறும் உரை உன்னைச் சாராது என்றாலும், நீ பெற்ற பெரும் வளம் குறையாதாயினும், உனக்கு அருள் செய்த சிவபெருமானைப் பழித்துக் கூறுவது தகுமோ?” என்றார்.

8463. புலகர் என்ற முனிவர் இவற்றைக் கூற, பெரியோர் விலகும் தீய நெறியில் சென்ற தக்கன், தவ வலிமையும் தவத்தினால் பெற்ற பெருஞ் செல்வம் அனைத்தும் இந்த வுலகத்தில் கெடுமாறு செருக்குக் கொண்டு பின்வருவனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

8464. “முன்னம் நான் தவம் செய்து பெற்ற இச் செல்வத்தை அனுபவிப்பதற்கு முன், அதை உதவியவன் மாற்ற மாட்டான். ஒருவன் செய்த வினைக்குத் தகுந்தபடி அல்லாது, அந்த வினையின் அளவுக்கு அதிகமாக வலியதாக ஒன்றைச் செய்யான். ஆகவே சிவபெருமான் என்னிடத்தில் தன் வன்மையால் செய்வது யாது?” என்று சொன்னான்.

8465. இவ்வாறு தக்கன் சொன்னான். அந்தப் புலகர் அவன் கூறியதைக் கேட்டு, “நீ கூறியதே உறுதியாயினும், சிவபெருமானை இகழ்ந்தவர் உய்வதில்லை. வேதம் எல்லாம் அதனை அறுதியிட்டுரைத்துள்ளது. எனவே, அப்பெருமானை எள்ளளவும் இகழாதே! இனி நீ மனத்தால் அப்பெருமானைத் துதிப்பாயாக!

- 8466 தன்ன டைந்தவர் ஆகுல மாற்றியே தகவால்
என்ன தோர்பொருள் வெஃகினும் ஈகின்ற தியற்கை
அன்ன வற்கது மதிதெரிந் தடைதலும் அவன்பால்
நின்னின் உற்றசா பத்தினை நீக்கினன் நெறியால்.
- 8467 கற்றை வான்கலை நிறைந்தபின் முன்னநீ கனன்று
சொற்ற வாய்மையும் நிறுவினன் நாடொறும்
சுருங்கச்
செற்றம் என்இனித் திங்கள்நின் மருகன்அச்
சிவனாம்
பெற்றம் ஊர்தியும் அம்முறை யாவனால் பின்னாள்.
- 8468 என்ன இத்திறம் மொழிதலும் சினமகன்று
இமையோர்
அன்னம் ஊர்தியோ வியாவரும் புகழ்தர
அனையான்
பன்னெ டும்பகல் அரசின்வீற் றிருந்தனன் பரையாங்
கன்னி மற்றவன் மகண்மையாய்வருதல்
கட்டுரைப்பாம்.

5. உமை கயிலை நீங்கு படலம்

- 8469 கமல மூர்த்தியும் கண்ணனுங் காண்கிலா
அமல மேனியை அன்பினர் காணுற
நிமல மாகிய நீள்கயி லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந் தானரோ.

8466. “தம்மை அடைக்கலமானவரின் துன்பத்தை ஒழித்துத் தகுதியுடன் எப்படிப்பட்ட பொருளை விரும்பினாலும், விரும்பியதைத் தந்தருளுவது அச்சிவபெருமானின் இயல்பாகும். அந்த இயல்பைச் சந்திரன் அறிந்து, அப்பெருமானிடம் அடைக்கலமாய் அடைய, அவர் தமக்கு இயல்பான முறையினாலே உன்னால் ஏற்பட்ட சாபத்தை நீக்கினார்.

8467. “தொகுதியான உயர்ந்த கலைகள் நிரம்பிய பின்பு, நிரம்பியவாறே நாள்தோறும் குறைந்து தேய்வதால், அப்பெருமான் நீ சினந்து கூறிய சாபத்தையும் நிலைக்கச் செய்தவருமானார். எனவே, இனி உன் கோபத்தால் என்ன பயன்? அதுபோக, சந்திரனோ உன் மருமகன். காளை வாகனத்தை உடைய சிவபெருமானும் பிற்காலத்தில் உனக்கு அம்முறையினராக ஆகப்போகின்றார்!”

8468. என்று இவ்வாறு பலகுமுனிவர் உரைத்தார். உரைக்கவும், தக்கன் சினம் தணிந்து, தேவர்களும் அன்னப் பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட பிரமதேவரும் யாவரும் புகழப் பல நெடுங்காலம் அரசாண்டிருந்தான். அத்தக்கனுடைய மகளாய் உமையம்மையார் அவதாரம் செய்ததை இனிக் கூறுவோம். (பரையாங்கன்னி- பராசக்தி)

5. உமை கயிலை நீங்கு படலம்

8469. தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் திருமாலும் நீதிக் காணமுடியாத குற்றமற்ற தம் திருமேனியை, அன்பையுடைய அடியார் கண்டு உய்யும் பொருட்டாகச் சிவபெருமான் பெரிய தூய கயிலைய மலை மீது அருள் செய்யும் முகமாக வீற்றிருந்தார்.

- 8470 வீற்றி ருந்தவன் மெல்லடி கைதொழுஉப்
போற்றி யுன்றன் பொருவரு மெய்மையைச்
சாற்று வாயெனச் சங்கரி வேண்டலும்
ஆற்ற அன்புசெய் தாங்கருள் செய்குவான்.

வேறு

- 8471 உருவொடு குணம்செயல் ஒன்றும் இன்றியே
நிருமல மாய்ச்சிவன் நிறைந்து நின்றதும்
பரவிய வுயிர்த்தொகைப் பந்தம் நீக்குவான்
ஒருதனிச் சத்தியால் உன்னல் உற்றதும்.

- 8472 ஐந்தியல் சத்திகள் ஆயி னோர்தமைத்
தந்ததும் அருவுருத் தாங்கி அவ்வழிச்
சிந்தனை அருச்சனை செய்தி யாவரும்
உய்ந்திடச் சதாசிவ வருவைத் துற்றதும்.

- 8473 இருபதின் மேலும்ஐந் தீசன் கேவல
உருவம தாகியே உறைந்த பெற்றியும்
விரவிய குடிலையின் விளைவு செய்துபின்
அருள்புரி முர்த்திக ளாய பேதமும்.

- 8474 முந்திய மாயைகள் மூல மாகவே
அந்தமில் தத்துவம் ஆறொ டாறுமுன்
வந்திட அளித்தது மரபின் ஐந்தொழில்
சிந்தைகொள் கருணையான் நடாத்தும்
செய்கையும்.

8470. அங்ஙனம் கயிலாய மலையில் வீற்றிருந்த சிவபெருமானின் திருவடிகளை உமையம்மையார், கைகூப்பி வணங்கி, “தங்களின் ஒப்பில்லாத உண்மைத் தன்மையைக் கூறியருள வேண்டும்,” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப் பெருமான் அந்த அம்மையார் மீது அன்பு கொண்டு அப் போது சொல்லத் தொடங்கினார்,

8471. உருவம், குணம், செயல் என்ற இவற்றில் ஒன்றுமில்லாது குற்றமற்றவராகச் சிவன் எங்கும் நிறைந்து நின்றதும், பரந்த உயிர்க் கூட்டத்தின் பாசங்களை நீக்கும் பொருட்டு ஒப்பற்ற தன் திருவருட் சக்தியால் எண்ணியதும், சங்கற்பம் உள்ளதாதலும்.

8472. ஐந்து வகையான இயல்புடைய சக்திகளை உதவியதும், அந்தப் பஞ்ச சக்திகளின் வழியாக அருவுருவத்தை எய்தி, சதாசிவ உருவம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற பஞ்ச சாதாக்கிய வடிவமாக, தியானமும் பூசையும் செய்து அனைவரும் உய்வதற்காக உளதாதலும்,

8473. இருபத்தைந்து மகேசுர மூர்த்தம் என்று அழைக்கப்படும் கேவல வடிவம் உள்ளதாய் அமைந்த இயல்பும், வியாபகனான சுத்த மாயையில் விளைதல் உளதாகச் செய்து பின்னும் திருவருள் செய்கின்ற அதிட்டான வாயிலகள் எனப்படுகின்ற மூர்த்திகளான பேத நிலைகளும்,

8474. ஆதியாய மாயைகளை மூலமாகக் கொண்டு முடிவில்லாத தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் அந்த மாயைகளில் தோன்ற உதவியதும், முறையே பஞ்ச கிருத்தியங்களைத் திருவுளத்தில் பொருந்திய கருணையான திருவருளால் நடத்தும் தன்மையும்,

102 □ கந்தபுராணம்

8475 விதித்திடு மூவகை வியன் உயிர்த்தொகை
கதித்திடு தத்துவக் கணங்கள் அங்குளார்
உதித்திடு முறைமையின் ஒடுங்கச் செய்துதான்
மதித்தொரு யுன்மையாய் மன்னி நிற்பதும்.

8476 ஆனதன் வியற்கைகள் அனைத்தும் கண்ணுதல்
வானவன் ஆகம மறையின் வாய்மையான்
மேனிகழ் தொகைவகை விரிய தாகவே
தானருள் புரிந்தனன் தலைவி கேட்கவே.

8477 சுந்தரி இவ்வகை உணர்ந்து தோமிலா
எந்தைநிற் குருவிலை என்றி பின்உற
ஐந்தொடு பலவுரு அடைந்த தென்னெனக்
கந்தனை அருள்வான் கழறல் மேயினான்.

8478 உருவிலை நமக்கென ஒன்று நம்வயின்
அருளுரு அவைஎலாம் என்ன அன்னதோர்
பொருளென உன்னியே புவனம் ஈன்றவள்
பெருமகிழ் வெய்தியிப் பெற்றி கூறினாள்.

8475. படைக்கப்பட்ட மூவகை பெரிய உயிர்க் கூட்டங்களும், ஒன்றிலிருந்து ஒன்று உயர்ந்து எழுகின்ற தத்துவக் கூட்டங்களாகிய அங்கே வசிக்கும் தத்துவ வாசிகளும், படைப்புக் கிரமம் இருந்தவாறே ஒடுங்குமாறு செய்து தாம் ஏகப் பொருளாக எண்ணப்பட்டு விகாரம் இல்லாது நிலைத்து நிற்பதும்,

8476. இத்தகைய தன் ரூபத்தின் இயல்புகள் எல்லா வற்றையும் நெற்றிக் கண்ணையுடைய இறைவன், உமையம்மையார் கேட்க, ஆகமத்தில் சென்று முற்றும் வேத உண்மை வாக்குகளால், மேன்மையுடையதாய் நிகழ்கின்ற தொகை வகை விரி என்ற அந்த விதிமுறையில் அமைய உபதேசித்தார்.

8477. அழகுடைய உமையம்மையார் சுவ ரூபமும் தடத்தமுமாகிய சிவ பரம்பொருளின் இயல்புகளாகிய இவற்றை அறிந்து, “குற்றம் இல்லாத எம் பெருமானே! தங்கட்கு உருவம் முதலியவை இல்லை என்று உரைத்தீர்! பின் அதற்கு மாறாகப் பஞ்ச சாதாக்கியத் தோடு வேறு பல வடிவங்களையும் பொருந்தியதன் காரணம் யாது?” என்று வினவினார். அப்போது முருகப் பெருமானைத் தந்தருளுபவரான சிவபெருமான் சொல்லத் தொடங்கினர்.

8478. “நமக்கு என்று வடிவம் இல்லை. மேலே சொன்ன வடிவம் எல்லாம் நம்மிடம் பிரியாமல் ஒருமைப் பட்டிருக்கும் சத்திகாரியமான அருள் வடிவங்களாகும்” என்று சிவபெருமான் உரைத்தருளினார். அவர் அவ்வாறு சொன்னதைத் தமக்கு வாய்ப்பான பொருளாக எண்ணி, அதனால் பெருமகிழ்வு அடைந்து, உமையம்மையார் பின் வருமாறு சொல்லலானார்.

104 □ கந்தபுராணம்

- 8479 அந்நிலை வடிவெலாம் அருளின் ஆதலால்
உன்னருள் யானென உரைப்பது உண்மையே
என்னரு வாம்அவை என்று பாங்கமர்
கன்னிகை வியந்தனள் கழறும் வேலையே.
- 8480 கயந்தன தீருரி கவின்று பொற்புறப்
புயந்தனில் அணிந்தருள் புனிதன் நங்கைநீ
நயந்தரு நின்புகழ் நாடி நம்முனம்
வியந்தனை யுனையென விளம்பி மேலுமே.
- 8481 இருளறும் உயிர்தொறும் இருந்து மற்றவை
தெருளுற இயற்றுதும் அதனைத் தீர்துமேல்.
மருளுறு சடமதாய் மாயும் ஏனைய
பொருளுறு நிலைமையைப் புகல வேண்டுமோ
- 8482 உன்னிடை தனிநுய்யாம் உறுத வில்வழி
நின்னுயிர் உணர்வுறா நினக்குக் காட்டுதும்
அன்னது காண்கெனா அயனை ஆதிய
மன்னுயிர் இயற்றிடும் வண்ணம் நீங்கினான்.
- 8483 தேவர்கள் நாயகன் செயலி லாமையால்
ஆவிகள் யாவையும் சடம தாகியே
ஓவிய மேயென உணர்வின் றுற்றன
பூவுல கேழுதற் புவனம் யாவினும்.

8479. மேலே சொல்லப்பட்ட உருவநிலை யாவும் அருட்சத்தியால் உண்டாவதாலும், தங்களின் அருட்சத்தி யானே என்று கூறுவது உண்மை ஆதலாலும், அவ்வுரு வங்கள் யாவும் என் உருவங்களே!" என்று சொல்லி வாம பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் உமையம்மையார் தம்மைத் தாமே வியந்து கூறியருளினார். அவ்வாறு கூறியபோது,

8480. யானையின் தோலானது விளங்கி அழகு மிகத் திருத்தோளில் அணிந்த தூயவரான சிவபெருமான், "பெண்ணே! நீ உயிர்களுக்கு நன்மையைச் செய்கின்ற உன் புகழை நீ விரும்பி நம் முன் உன்னை நீயே வியந்து பேசிக் கொண்டாய்!" என்று கூறினார். பின்னும்,

8481. "இருளான ஆணவ மலத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் உயிர்கள் தோறும் ஒன்றாய்க் கலந்து விளங்கி, அந்தவுயிர்கள் இருள் நீங்கி ஞானம் பெறுவதை நிகழ்த்து வோம். கலந்திருந்தபடியே அதனை நிகழ்த்து வோமானால் மயக்கமுடைய சடப்பொருளாய் அந்த வுயிர்கள் அழிந்து விடும். சித்துப் பொருள்களின் நிலைமை அவ்வாறானால், மற்றச் சடப்பொருள்கள் அடையும் நிலையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

8482. "உமையே! எம்முடன் பிரிவின்றி ஒன்றாய் இருக்கும் உன்னிடத்திலேனும் யாம் தெளிவுற இயற்றுதலைப் பொருந்தா வழி, உன்னுடைய ஆன்மாவும் உணர்ச்சி அடையாது. அந்த இயல்பை உனக்குக் காட்டுவோம்; காண்ப யாக!" என்று சொல்லிப் பிரமா முதலான உயிர்களை இயங் குவிக்கும் தன்மையை நீங்கி வாளா இருந்தார்.

8483. தேவரின் தலைவரான சிவபெருமான் தெளிவு பெற இயக்கும் தொழில் இல்லாது வாளா இருந்ததால் பூவுலகம் முதலான உலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள உயிர்கள் யாவும் சடப் பொருள்களாய்ப் பதுமைகள் போல அறிவில்லாது கிடந்தன.

106 □ கந்தபுராணம்

8484 ஆட்டுவித் திடுபவன் அதுசெ யாவழிக்
கூட்டுடைப் பாவைகள் குலைந்து வீழ்ந்தென
நாட்டிய பரனருள் நடாத்தல் இன்மையால்
ஈட்டுபல் லுயிர்த்தொகை யெனைத்து மாய்ந்தவே.

8485 இந்தவா றுயிர்த்தொகை யாவும் ஒல்லையில்
நந்தியே சடமதாய் நணிய வெல்லையில்
சிந்தைசெய் தினையது தெருமந்து அஞ்சியே
சுந்தரி அரனடி தொழுது சொல்லுவாள்.

8486 அறிகிலன் எந்தைநீ அனைத்து மாகியே
செறிவது முழுதுயிர்த் திறன்இ யற்றியே
உறுவதை என்பொருட் டொருவி நின்றனை
இறுதியின் அவைஎலாம் இருளின் மூழ்கவே.

8487 ஓரிறை யாகும் துனக்கு யிர்க்கெலாம்
பேருகம் அளப்பில பெயரும் என்பிழை
சீரிய வுளம்கொளல் தேற்றம் பெற்றெழீஇ
ஆருயிர் மல்குமா றருளு வாயெனா.

8488 பன்முறை பரவினள் யணிந்து நின்றலும்
அன்மலி கூந்தலுக் கருளி யாவிகள்
தொன்மையில் வினைப்பயன் துய்ப்ப நல்குவான்
நின்மலன் நினைந்தனன் கருணை நீர்மையால்.

8484. நூலை ஆட்டுவது மூலமாகப் பாவைகளை ஆடச் செய்பவன், அந்த ஆட்டுதல் தொழிலைச் செய்யாத போது கூட்டுதலையுடைய பாவைகள் கூட்டுதல் இல்லாத போதுநிலைகுலைந்து வீழ்ந்ததைப்போல, எல்லாவற்றையும் நிலைக்கச் செய்த சிவபெருமான், தம் அருளைச் செய்யாது வாளா இருந்ததால், வினைகளை ஈட்டுகின்ற பலவான உயிர்க்கூட்டங்கள் யாவும் உணர்வில்லாது மாய்ந்தன.

8485. இப்படி உயிர்க் கூட்டம் யாவும் விரைவில் உணர்வு கெட்டுச் சடமாக இருந்த சமயத்தில், உமையம் மையார் இந்தத் தன்மையைச் சிந்தித்துக் கலங்கி அஞ்சிச் சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

8486. “பெருமானே! தாங்கள் எல்லாமாகத் கலந்திருப்பதன் பயன் முழுவதையும் நான் அறிய வல்லேன், அல்லேன். உயிர்க்கூட்டத்திடை தெளிவு ஆகிய ஞானத்தை நிகழச் செய்து தேவரீர் விளங்குவதை, இப்போது எனக்கு உணர்த்தும் பொருட்டாக அவ்வுயிர்கள் யாவும் இறுதிக் காலத்திற் போல் இருளில் மூழ்கச் செய்தீர்.

8487. “தாங்கள் இங்ஙனம் அவ்வுயிர்களிடத்தினின்று நீங்கிய செயற்காலம் தங்கட்கு ஓர் இமைப் போதே ஆகும். ஆனால் உயிர்க் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் அக்காலம் பல யுகங்கள் ஆகும். என்னால் உண்டான இப்பிழையைத் தங்கள் திருவுள்ளத்தில் கொள்ளவேண்டாம். அரிய உயிர்கள் யாவும் தெளிவு கொண்டு எழுந்து விருத்தியடையுமாறு அருளுக!”

8488. உமையம்மையார் இவ்வாறு சொல்லிப் பல முறை துதித்து வணங்கினார். அங்ஙனம் வணங்கிய கரிய கூந்தலையுடைய உமையம்மையாருக்கு அருள் செய்து, உயிர்கள் யாவும் முன்பு போல வினைப் பயன்களை அனுபவிப்பதற்கு அருளுமாறு, இயல்பான கருணையால் குற்றமற்ற சிவபெருமான் திருவுளம் கொண்டார்.

108 □ கந்தபுராணம்

- 8489 திருத்தகு தளதருள் சேர்ந்து பல்வகை
உருத்திரர் தமக்குமுன் உணர்வு செய்துழி
நிருத்தனை அவ்வழி நினைவுற் றிச்செயல்
கருத்திடை யாதெனக் கருதி நாடினார்.
- 8490 நாடிய எல்லையில் நான்மு கத்தன்மால்
தேடிய அண்ணல்தன் செய்கை ஈதெனக்
கூடிய ஐதியாற் குறித்து முன்னுற
வீடிய உயிர்த்தொகை எழுப்ப வெஃகியே.
- 8491 கண்ணுதல் எந்தைதன் கழல்கள் அர்ச்சனை
பண்ணுதல் உன்னிஅப் பகவன் தொல்சுடர்
விண்ணிடை இன்மையின் வேலை காண்கிலா
மண்ணிடை அருச்சுன வட்டத் தெய்தினார்.
- 8492 எங்க னும் கனையிருள் இறப்ப வீசலில்
கங்குலே போன்றதிக் காலை கண்ணுதற்
புங்கவற் கேற்றிடு பூசை செய்துமென்
றங்கவர் யாவரும் ஆய்தல் மேயினார்.
- 8493 முண்டக மலர்கெழு முக்கண் மேலையோன்
கொண்டதோர் ஐம்பெருங் கோலத் தேவரும்
எண்டகு மூவகை இயல்பு ளாங்கவர்
மண்டல விதியினால் வடிவ தாக்கியே.

8489. முதலில் தம் நல்ல அருளை அடைந்த பலவகை உருத்திரர்களுக்கு உணர்வு உண்டாகும் வண்ணம் செய்த போது, நடனம் செய்பவரான சிவபெருமானை அந்த உருத்திரர்கள் நினைவு கூர்ந்து, இந்நிகழ்ச்சியின் காரணம் யாதோ? என்று தம் உள்ளத்திலே எண்ணி ஆராய்ந்தனர்.

8490. அவ்வாறு அவர்கள் ஆராய்ந்தபோது 'இச்செயல் நான்முகனும் திருமாலும் தேடிய சிவபெருமானின் செயலாகும்' என்று தம் கைகூடிய ஞானத்தால் உணர்ந்து உணர்வு அற்றுச் சடமாய்ப் போன உயிர்க்கூட்டம் முன் நிலைமையை அடையும் பொருட்டு எழுப்ப விரும்பி,

8491. நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் திருவடிகளை அருச்சனை செய்வதைக் கருத்திலே கொண்டு, அப்பெருமானின் பழைமையான சுடர்கள் வானத்தில் இயக்கம் இல்லாமையால், காலத்தை அறிந்து கொள்ள இயலாமல் இருக்கின்ற பூமியில், திருவிடை மருதூரை அடைந்தனர்.

8492. எல்லாரிடத்திலும் செறிந்த இருள் மிகுந்து பரவுதலால், அக்காலம் இரவுப் பொழுதாக இருந்தது. இத்தகைய அக்காலத்தில் 'நெற்றிக் கண்ணரான சிவபெருமானுக்குத் தகுந்த பூசையைச் செய்வோம்' என்று அங்கு அந்த உருத்திரர் எல்லாரும் பூசையைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானார்கள்.

8493. அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்று மூவகையான இயல்புள்ள தாமரை மலர் போல விளங்குகின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் அமைந்தருளிய பஞ்சாதாக்கியத்துள் பொருந்திய அருவுருவத் திருமேனியை அந்த இடத்தில் அந்த உருத்திரர் மண்டல விதிப்படி தாபதனம் செய்தனர்.

- 8494 எண்ணிரு திறத்தவாய் இயன்ற நற்பொருள்
உண்ணிகழ் அளியொடும் உய்த்து வேதனும்
கண்ணனும் வழிபடு கங்குற் பூசையைப்
பண்ணுதல் முயன்றனர் பரிவின் மேலையோர்.
- 8495 ஆறிரு நாலுடன் அஞ்செ முத்தையும்
கூறினர் எண்ணினர் கோதில் கண்டிகை
நீறொடு புனைந்திறை நிலைமை யுள்கொளா
வேறுள முறையெலாம் விதியிற் செய்துபின்.
- 8496 வான்குலாம் வில்லுவம் மருமென் பாசடை
தேன்குலா மரைஇதழ் செய்ய சாதியீ
கான்குலாம் வலம்புரி கடவுள் தொல்பெயர்
நான்கியா மத்திலும் நவின்று சாத்தியே.
- 8497 ஏயவான் பயறுபால் எள்நல் ஓதனம்
தூயநல் லுணவிவை தொகுத்துக் கண்ணுதல்
நாயகன் முன்னுற நான்கியா மத்தும்
நேயமொ டம்முறை நிவேதித் தேத்தியே.
- 8498 பின்னரும் இயற்றிடு பெற்றி யாவையும்
தொன்னிலை விதிகளில் தோழு றாவகை
உன்னினர் புரிந்துழி யுவந்து ருத்திரர்
முன்னுற வந்தனன் முக்கண் மூர்த்தியே.

8494. அன்பில் மிக்கவரான அந்த உருத்திரர் மனத்தில் தோன்றுகின்ற பக்தியுடனே, பதினாறு வகையாகப் பொருந்திய, நல்ல உபசாரப் பொருள்களையும் அமைத்துக் கொண்டு, நான்முகனும் திருமாலும் வணங்கிய சிவராத்திரிப் பூசையைச் செய்ய முயன்றனர்.

8495. திருநீற்றையும் குற்றம் இல்லாத உருத்திராக் கத்தையும் பூண்டு கொண்டு, சிவபெருமானின் அருவுருவ மேனியையும் அவருடைய குணங்களையும் நினைத்து, சோடச கலா பிராசாத மந்திரத்தையும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தையும் எண்ணி உச்சரித்தனர். வேறு செய்யத் தக்க முறை அனைத்தையும் விதிப்படி செய்தனர். பின்பு,

8496. பெருமையுடைய மணமும் மென்மையும் பொருந்திய வில்வப் பத்திரம், தேன் பொருந்திய தாமரை மலரின் இதழ், செம்மையுடைய சாதி மலர், மணம் கமழும் நந்தியாவர்த்தம் என்ற இவற்றால் முறையே நான்கு யாமங்களிலும், பழைமையான சிவநாம மந்திரங்களைக் கூறி அருச்சித்து.

8497. உயர்வுடைய நல்ல பச்சைப் பயிற்றன்னம், பாலன்னம், திலான்னம், சுத்தான்னம் என்ற இவற்றை அமைத்து, அந்த முறைப்படி, நான்கு யாமத்திலும் நெற்றிக் கண்ணரான சிவபெருமானின் முன்னிலையில் அன்புடனே நிவேதனம் செய்து துதித்து,

8498. மேலும் செய்யக்கூடிய செயல்கள் யாவற்றையும் பழைமையான நிலைபெற்ற விதிகளினின்றும் தவறாத வண்ணம் சிந்தித்துச் செய்த சமயத்தில், மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான், அவர்கள் செய்த பூசைக்கு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்; அந்த உருத்திரரின் முன்னே தோன்றினார்.

- 8499 அவ்விடை மருதினில் ஐந்தும் ஆறுமாம்
மெய்வகை உருத்திரர் வேண்டிய யாங்கருள்
செய்வதொர் கண்ணுதல் தேவன் தொன்மைபோல்
எவ்வகை உயிரையும் இயற்ற வுன்னலும்.
- 8500 எழுந்தனர் மாலயன் இந்தி ராதியர்
எழுந்தனர் எழுந்தனர் யாரும் வானவர்
எழுந்தனர் முனிவரர் ஏனை யோர்களும்
எழுந்தன உயிர்த்தொகை யிருளும் நீங்கிற்றால்.
- 8501 அல்லிடை உறங்கினர் அறிவு சேர்ந்துழி
மெல்லென அயர்ந்தகண் விழித்தெ முந்தபோல்
எல்லையில் உயிர்த்தொகை யாவும் அவ்வழி
ஒல்லையில் எழுந்தன உலகில் எங்கணும்.
- 8502 ஓங்கலும் கரிகளும் உலப்பில் நாகமுந்
தாங்கின தரணிபா தலத்திற் கூர்மமாம்
ஆங்குது போற்றிய தண்டந் தன்னிடைத்
தீங்கதிர் மதியுடுப் பிறவுஞ் சென்றவே.
- 8503 அன்னதொர் திறமெலாம் அமலன் ஆணையால்
தொன்னிலை அமைந்தவத் தொடர்பு நோக்கியே
இந்நெறி யாவையும் ஈசன் செய்கையே
பின்னிலை என்றனர் பிரம னாதியோர்.

8499. அந்தத் திருவிடை மருதூரில் சிவபெருமானின் உருவத்தைக் கொண்ட பதினொரு உருத்திரர்கள் ஸ்ரீரூப்பிய படி அருள் செய்வதை மேற்கொண்டவரான சிவபெருமான் இயக் கம் இல்லாமல் இருக்கும்படியான எல்லாவகை உயிர்களையும் இயக்கம் கொள்ளும்படி திருவுள்ளத்தில் எண்ணவும்,

8500. திருமால் நான்முகன் ஆகியவர் உணர்வு பெற்று எழுந்தனர். இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலர்கள் எழுந்தனர். தேவர்கள் அனைவரும் எழுந்தனர். மற்றும் முனிவர் சித்தர் கிம்புருடர் என்ற இவர்கள் எல்லாம் எழுந்தனர். உயிர்க் கூட்டங்கள் எல்லாம் எழுந்தன. இருளும் நீங்கியது.

8501. இரவில் உறக்கம் கொண்டவர் அறிவு வந்து கூடியபோது, தளர்ந்த கண்களை மெல்ல விழித்து எழுந்தது போல எல்லையில்லாத உயிர்க் கூட்டம் எல்லாம் அப்போது உலகத்தில் எங்கும் எழுச்சி பெற்று விரைவாக எழுந்தன.

8502. எட்டுக் குல மலைகள் எட்டுத் திக்கு யானைகள் கெடுதல் இல்லாத எட்டுப் பெரு நாகங்கள் என்னும் இவையெல்லாம் முன்பு பூமியைத் தாம் சுமந்த படியே சுமந்தன. பாதலத்தில் ஆதிகூர்மமான (ஆமை) அது முன்னைப் போலவே பூமியைத் தாங்கியது. வானத்தில் இனிய கதிரவன் சந்திரன் நட்சத்திரம் என்ற இவையும் பிறவும் திரியலாயின.

8503. ஒப்பில்லாத அச்செயல்கள் யாவும் சிவபெருமானின் ஆணையால் முன் இருந்தவாறே அமைந்தன. முன் போல அமைந்த அந்த இயல்பை நான்முகன் முதலியவர் நோக்கி, “இச்செயல்கள் எல்லாம் சிவபெருமானின் செய்கையேயாகும்; வேறு இல்லை” என்று கூறினர்.

வேறு

8504 மற்றிவை நிகழும் வேலை மன்னுயிர்க் குணர்ச்சி
நல்கி
உற்றனன் எந்தை யென்றே உருத்திரர் உணர்ந்து
தம்முன்
பற்றலர் எயில் மூன் றட்ட பண்ணவன் வரநேர்
சென்று
பொற்றிரு வடியில் வீழ்ந்து போற்றலும் அமலன்
சொல்வான்.

8505 ஈண்டெமை அருச்சித் திட்ட இயல்பினால்
உயிர்கட் கெல்லாம்
மாண்டதொல் லுணர்ச்சி நல்கி எழுப்பினம் மற்று
நீவிர்
வேண்டின யாவும் கேண்மின் விரைந்தென
அமலன் தன்கண்
பூண்டதொ ரன்பு மிக்கோர் இனையன புகலல்
உற்றார்.

8506 நின்றலும் அல்லில் எம்போல் நின்னடி எனைய
ரேனும்
பற்றுடன் அருச்சித் தோர்க்குப் பழிதவிர் மாகத்
திங்கள்
உற்றிரு கதிரு மொன்றும் ஒண்பகல் முதனாள்
கங்குல்
பெற்றிடு சிறப்பு நல்க வேண்டுமால் பெரும
என்றார்.

8504. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நிகழும்போது, நிலை பெற்ற உயிர்களுக்கு இழந்து விட்ட உணர்ச்சியை எம் சிவபெருமான் கொடுத்தார் என்று அந்த உருத்திரர்கள் அறிந்தனர்; அப்போது அவர்களின் முன்பு மூன்று புரங்களை எரித்த சிவபெருமான் எழுந்தருளி நேரில் வர, அவர்கள் எதிரே போய் அவருடைய அழகிய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர். வணங்கவும், அப்பெருமான் சொல்லானார்.

8505. “நீங்கள் இந்தத் திருவிடை மருதூரில் எம்மை அருச்சித்து வழிபட்ட காரணத்தால் உயிர்கள் எல்லா வற்றுக்கும் மாய்ந்துபோன பழைய உணர்ச்சியை அருள் செய்து எழுப்பினோம். இவையல்லாது நீங்கள் விரும்புவன வற்றைக் கேளுங்கள்.” என்று சிவபெருமான் அருள் செய்தார். பிணிக்கப்படும் அன்பால் மிக்க அந்தப் பதினோரு உருத்திரர்கள் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர்.

8506. “எம் பெருமானே! நாள்தோறும் இரவில் எங்களைப் போன்று எப்படிப்பட்டவராயினும் அன்புடன் உங்கள் திருவடியை வழிபட்டவருக்கு, குற்றம் இல்லாத மாசி மாதத்தில் சந்திரன் சூரியன் ஆகியவர் ஒன்று கூடுகின்ற சிறந்த அமாவாசி நாளுக்கு முதல் நாளான சதுர்த்தசியின் இரவான மகா சிவராத்திரி பூசையில் அமையும் சிறப்பைத் தந்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

116 □ கந்தபுராணம்

8507 நீவிர்செய் பூசை தன்னை நெடிதுநாம் மகிழ்ந்த
 ஆற்றால்
 ஆவிகள் அனைத்தும் உய்ந்த அருவினை அகன்று
 நும்போல்
 பூவினில் என்றும் பூசை புரிந்தவர்க் கெல்லாம்
 முத்தி
 மேவர அளித்தும் என்ற வியனருள் புரிந்து
 போந்தான்.

8508 எம்பெருந் தலைவனை ஏக வருத்திரர் யாரும்
 ஈண்டித்
 தம்பதம் குறுகி முன்போற் சார்ந்தனர் அனைய
 காலை
 அம்புய னாதி வானோர் அனைவருங் கயிலை புக்கு
 நம்பனை வணக்கஞ் செய்து தொழுதிவை நவிலல்
 உற்றார்.

8509 மன்னுயிர்க் குயிராய் உற்ற வள்ளல்கேள் யாங்கள்
 எல்லாம்
 உன்னருள் உறாத நீரால் உணர்வொரீஇச் சடம்
 தாகிப்
 பன்னெடுங் காலம் வாளக் கிடந்தனம் பவமுழ்
 குற்றேம்
 அன்னது தனக்குத் தீர்வொன் றருளென அண்ணல்
 சொல்வான்.

8507. “நீங்கள் செய்த பூசையை யாம் மிகவும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்டதால் உயிர்கள் எல்லாம் உய்ந்தன. நீக்குதற்கரிய வினைகள் எல்லாம் நீங்கிப் பூமியில் உம்மைப் போல் எக்காலத்திலும் நம்மை வழி பட்டவர் எல்லாம் வீடு பேற்றை அடையுமாறு அருள் செய்வோம்” என்று சிவபெருமான் மிகுந்த அருள் செய்தார்.

8508. பின்பு எம் சிவபெருமான் மறைந்தருள, பதினோரு உருத்திரர் எல்லாரும் ஒருங்கு கூடித் தம் பதத்தை அடைந்து முன்போல இருந்தனர். அச்சமயத்தில் நான்முகன் முதலான தேவர் அனைவரும் கயிலாயத்தை அடைந்து சிவபெருமானைத் தொழுது வணங்கிப் பின்வரும் இவற்றை அப் பெருமானிடம் சொல்லலானார்.

8509. “இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிரான வள்ளலே! கேட்பீராக! நாங்கள் எல்லாம் தங்களின் அருளைப் பெறாத காரணத்தால் அறிவு இழந்து சடப் பொருளாகப் பல காலம் வாளா கிடந்தோம். அதனால் பாவத்தில் முழுகினோம். அதற்குத் தாங்கள் ஒரு கழுவாயை அருள் செய்ய வேண்டும்,” என்று வேண்டினர். அதைக் கேட்ட எம் பெருமான் சொல்லலானார்.

- 8510 மங்கியே உணர்வு சிந்தி மறைமுறை புரியா நீரால்
உங்கள்பால் வருவ வெல்லாம் உமையிடத் தாகும்
அன்றே
இங்குநீர் இன்று பற்றி இயற்றுகும் கடன்கள்
என்னப்
பங்கயா சன்னுந் தேவர் யாவரும் பணிந்து
போனார்.

வேறு

- 8511 வாலி தாமயன் முதலினோர் வணங்கினர் ஏக
ஏல வார்குழல் உமையவள் பிரான்குழல் இறைஞ்சி
மேலை நானாயிர்த் தொகையினுக்கு எய்திய
வினையென்
பால்வ ரும்பரி சென்கொலோ பணித்தருள் என்ன.
- 8512 முன்பு நீயுனை வியந்தனை அத்துனை முனிந்து
நின்பொ ருட்டினால் உயிர்கள்தம் முணர்ச்சியை
நீக்கிப்
பின்பு ணர்த்தினம் ஆதலின் அன்னவை பெற்ற
மன்பெ ரும்பவம் யாவையும் நின்னிடை வருமால்.
- 8513 முறைய தாகுமால் பின்னுமொன்று உண்டாயிர்
முற்றும்
பெறுவ தாமுனக் கல்லது பெரும்பவம் அவற்றால்
பொறைபு ரிந்திடற் கெனியவோ போற்றநீ
யென்றான்
சிறுவி திக்கருள் பரிசினை முடிவுறச் செய்வான்.

8510. “அறிவு குன்றி மயங்கி வேத முறைகளை மேற் கொள்ளாததால் உங்களிடம் வரக் கூடிய பாவங்கள் யாவும் உமையிடம் போய்ச் சேரும். இங்கு வந்த நீங்கள் இன்றிலிருந்து உங்கள் நித்தியக் கடன்களைச் செய்யுங்கள்” என்று உரைத்தருளினார். அதைக் கேட்ட தாமரையில் வீற்றிருப்பவரான நான்முகனும் மற்றத் தேவரும் அப் பெருமானை வணங்கி முன் போலத் தம் கடமைகளைச் செய்யும் பொருட்டாக இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

8511. தூய அறிவை உடைய நான்முகன் முதலியவர் வணங்கித் தம் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்ல, மயிர்ச்சாந்து பூசப்பெற்ற கூந்தலையுடைய உமையம்மையார் சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி, “முன்நாளில் எல்லா உயிர்க் கூட்டங்களுக்கும் உண்டாகிய பாவம் என்னிடம் வருவதன் காரணம் யாது? கூறியருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்ள,

8512. “உமையே! என் முன்பு நீ உன்னை வியந்து கொண்டாய். நீ உனது இயல்பை உணரும் பொருட்டு அப் பொழுது யாம் உம்மைக் கோபித்து உயிர்களின் உணர்வினை நீங்கச் செய்து பின்பு அந்தவுணர்ச்சியை வரச் செய்தோம். இங்ஙனம் மனவுணர்ச்சி இடையீடு பட்டதால் அந்த உயிர்கள் அடைந்த மிக்க பெரும்பாவம் யாவும் உன்னிடத்திலே வந்து சேரும். அவ்வாறு வருவது முறையேயாம்!

8513. “உயிர்களின் பாவம் நின்னிடம் கூடும் என்பது நீதியாவதே அல்லாமல் வேறொரு காரணமும் உண்டு. உயிர்கள் யாவற்றையும் ஈன்றருளும் தாயான உனக்கே அல்லாது உன் குழந்தைகளான அவ்வுயிர்கள் சுமத்தற்கு அவை செய்த பாவங்கள் எல்லாம் எளியவையோ? தாயான நீயே அப் பாவங்களைக் சுமப்பாயாக!” என்று, தக்கனுக்கு முன்பு தாம் தந்த வரத்தை முற்றுவிப்பவரான சிவபெருமான் கூறியருளினார்.

120 □ கந்தபுராணம்

8514 நாதன் அவ்வுரை இயம்பலும் உளம்நடு நடுங்கிப்
பேதை யேன்செயும் பிழைதணித் தென்வயின்
பெருகும்
ஏத மாற்றவோர் பரிசினை உணர்த்துதி என்னாப்
பாத பங்கயந் தொழுதலும் இனையன பகர்வான்.

8515 ஆல மேபுரை நிறத்ததாய் அமிழ்தினும்
சுவைத்தாய்
ஞால மார்தர வொழுகிய காளிந்தி நதிபோய்
மூல மெய்யெழுத் தன்னதோர் முதுவலம் புரியின்
கோல மாகினோற் றிருத்தியால் உலகருள்
குறிப்பால்.

8516 அந்ந திக்குன்றி பற்பகல் இருந்துழி அயன்சேய்
என்ன நின்றிடு தக்கனென் பவன்அவண் எய்தி
உன்னை நேர்ந்துசென் றெடுத்தலுங் குழுவியின்
உருவாய்
மன்னி யாங்கவன் பன்னிபால் சிறுமியாய் வளர்தி.

8517 ஐந்து யாண்டெனும் அளவைநிற் ககன்றுழி
அதற்பின்
புந்தி ஆர்வமோ டெமைநினைந் தருந்தவம் புரிதி
வந்தி யாமது காணுறா மணஞ்செய்து மறையால்
இந்த மால்வரை யிடைஉனைத் தருதுமென்
நிசைத்தான்.

8514. சிவபெருமான் அத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், உமையம்மையார் மனம் நடுங்கி “பேதையான நான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி, என்னிடம் பெருகுகின்ற பாவத்தைப் போக்குதற்குரிய வழியை உணர்த்தியருள வேண்டும்,” என்று அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினார். அப்போது சிவபெருமான் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானார்.

8515. “ஆலகால விடத்தைப் போன்ற கரிய நிறத்தை உடையதாய் அமிழ்தத்தைவிட இனியதாய்ப் பூமியில் உள்ளவர் யாவரும் உண்ணும்படி பெருகி ஓடுகின்ற காளிந்தி நதியை அடைந்து, வேத மூலமான பிரணவத்தைப் போன்றதான ஒரு முதிய வலம்புரிச்சங்கின் வடிவமாகி, உலகத்தை இரட்சிக்கும் குறிப்புடனே, அந்த ஆற்றில் தவம் செய்து கொண்டிருப்பாயாக!”

8516. “அந்தக் காளிந்தி ஆற்றுக்குள் பல காலம் நீ தவம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, நான்முகனின் மகன் என்று சொல்லப்படுகின்ற தக்கன் அங்கு வந்து உன்னை நெருங்கிக் கையில் எடுக்க, குழந்தையின் வடிவமாகப் பொருந்தி அவனுடைய மனைவியான வேதவல்லியிடம் சிறு பெண் குழந்தையாக வளர்வாயாக!

8517. “ஐந்து வயது உனக்கு நீங்கியதும், மன விருப்பத்துடன் எம்மை எண்ணித் தவம் செய்வாயாக! யாம் அந்தத் தவத்தை வந்து பார்த்து, வேத முறைப்படி திருமணம் செய்து கொண்டு இந்தக் கயிலாய மலைக்கு உன்னை அழைத்து வருவோம்!” என்று மொழிந்தருளினார்.

122 □ கந்தபுராணம்

8518 இசைத்த வாசகம் உணர்தலும் இறையுரத்து
 அழுந்தத்
 தசைத்த பூண்முலை உமையவள் அன்னவன்
 சரணின்
 மிசைத்தன் வார்குழல் தைவர வணங்கியே
 விடைபெற்
 றசைத்த சிந்தையள் நீங்கினன் உலகுநோற்
 றதனால்.

8519 ஆதிதேவனை ஒருவியே புடவியில் அணுகி
 ஓத வேலையை மாறுகொள் காளிந்தி யுழிப்போய்
 வேத மூலநேர் வால்வளை உருக்கொடு விளங்கி
 ஏத மில்லதோர் பதுமபீ டத்தின்மேல் இருந்தாள்.

8520 தெளித ருஞ்சிவ மந்திரம் சிந்தனை செய்தே
 அளவில் பற்பகல் அன்னைநோற் றிருந்தனன்
 அவட்கண்
 ளும கிழந்தெடுத் தேகுவான் ஓங்குகா ளிந்தி
 நளிகொள் சிந்துவில் தக்கன்உற் றனஇனி
 நவில்வாம்.

6. காளிந்திப் படலம்

8521 நீளும் தகைசேர் நிலமா மகள்தன்
 கோளுந் தியபூங் குழல்வார்ந் தெனலாய்
 நாளுந் தியவீ நணுகிக் கரிதாங்
 காளிந் தியெனுங் கடிமா நதியே.

8518. சிவபெருமான் கூறியருளிய சொல்லைக் கேட்டதும், அப்பெருமானின் மார்பில் அழுந்தும்படி தழுவும் பெருத்த பூண்களை அணிந்த கொங்கைகளை யுடைய உமையம்மையார், அப்பெருமானின் திருவடிகளில் தன் நீண்டகூந்தல் பொருந்துமாறு வணங்கினார்; விடை பெற்றார்; சிவபெருமானைப் பிரிந்ததால் கவலையுடைய மனத்தை உடையவராய் இவ்வுலகம் செய்த தவத்தால் கயிலையை விட்டு நீங்கினார்.

8519. உமையம்மையார் முதல்வரான சிவபெருமானைப் பிரிந்து பூவுலகை அடைந்து அவைகளையுடைய கடலுடன் மாறுபடுகின்ற காளிந்தி ஆற்றில் சென்று, வேதமூலமான பிரணவத்தைப் போன்ற வெம்மையான சங்கின் வடிவு கொண்டு விளங்கிக் குற்றமற்ற ஒரு தாமரைப் பீடத்தின் மீது எழுந்தருளினார்.

8520. ஞானத்தை அளிக்கின்ற சிவ மூல மந்திரத்தை மனத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டு அளவில்லாத பலகாலம் உமையம்மையார் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் தவம் செய்து கொண்டிருந்த உமையைக் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்து எடுத்துச் செல்வதற்காக எண்ணிய உயர்ந்த காளிந்தியான ஆற்றில் தக்கனிடம் நிகழ்ந்தவற்றை இனிக் கூறுவோம்.

6. காளிந்திப் படலம்

8521. காளிந்தி (யமுனை) என்னும் புதுமையுடைய பெரிய ஆறு அன்று பூத்த மலர்கள் பொருந்தப் பெற்று, தன் நீள்கின்ற (தகுதியுடைய) தன்மையுடைய பூமி தேவியின் குற்றம் இல்லாத பூவைச் சூடிய கூந்தல் நீண்டுள்ளது என்று சொல்லத் தக்கதாகக் கருநிறம் கொண்டதாக விளங்கும்.

124 □ சுந்தபுராணம்

- 8522 முத்தும் சுதிரும் முழுமா மணியும்
தொத்துந் தியசெந் துகிரும் மகிலும்
நத்தும் பிறவும் நனிநல் குவபோல்
ஒத்துந் துவதவ் வொலிநீர் நதியே.
- 8523 எண்மேல் நிமிரும் மிருநீர் பெருகி
விண்மேல் உலவா விரிகின் னீறதொரீஇ
மண்மேல் ஒலியா மலிகார் தழுவித்
கொண்மு வரவொத் துளதக் குடினோ.
- 8524 மீனார் விழிமங் கையர்விண் உறைவோர்
வானார் செலவின் வருநீள் இடையிற்
கானா மெனவுங் கடலா மெனவுந்
தானா குவதத் தடமா நதியே.
- 8525 பாரின் புடையே படரந் நதியை
நேரும் படியோர் நெடுநீ ருளதோ
காருந் தெளியாக் கடலீ தெனவே
யாரும் பெருமைத் தஃதா யிடவே.
- 8526 துப்பா யினதாய்த் துவரத் தகைசேர்
அப்பா யுவரந் றழிவில் பொருளின்
வைப்பா யருளால் வருமவ் வொலியல்
கொப்பா குவதோ உவரா றியதே.

8522. முத்துக்களும் ஒளிரும் முழுமையான சிறந்த மணிகளும் கொத்துக்களாக விளங்கிய சிவந்த பவளங்களும் அகில்களும் சங்குகளும் பிறவும் அந்த ஆற்றில் பெரிதும் வழங்கப் படுவது போல உள்ளம் ஒத்துத் தன்னிடத்திலிருந்து அலைகளை வீசி நீர் நிறைந்துள்ளது அந்த யமுனை ஆறு.

8523. அளவிட முடியாத மிக்க நீர் பெருகி வானத்தில் உலவி விரிவதை நீக்கி, ஒலித்து, மிக்க கடுமையைக் கொண்டு பூமியில் வருதலையுடைய மேகத்தைப் போல அந்த யமுனை ஆறு விளங்கியது.

8524. நீண்ட இடத்தைக் கொண்ட காட்டைப் போலவும் கடலைப் போலவும் தோன்றுகின்ற அந்தப் பெரிய ஆறு வானில் வாழ்பவரான மீன் போன்ற கண்களையுடைய தேவ மகளிர் வானத்தே செல்லும் செலவைப் போன்று விளங்கும்.

8525. மேகமும், கடலுக்கும் அந்த ஆற்றுக்கும் பேதம் தெரியாமல், 'இது கடலே ஆகும்' என்று அதில் பொருந்தி நிரைப் பருகும் பெருமை கொண்டது அந்தக் காளிந்தி ஆறு. பூமியில் ஓடுகின்ற அந்த ஆற்றை ஒத்ததான ஒரு கடலும் உள்ளதோ?

8526. உண்பார்க்கு உணவாய், அதனால் முற்றும் தகுதி உடைய நீரையுடையதாய் உப்புச் சுவைத்தன்மை இல்லாமல், அழிவில்லாத பொருள்களுக்கு இருப்பிடமாக, இறைவன் அருளால் ஓடுகின்ற அந்த ஆற்றுக்கு, உப்புத் தன்மையுடைய கடல் நிகராகுமோ?

'126 □ சந்தபுராணம்

8527 பாலோங் கியவிற்ப் பணிலம் படர்வாள்
நீலோங் கியஅம் பொடுநே மியெலாம்
மேலோங் கியதன் மையின்மெய்த் துயில்கூர்
மாலோன் தனையொத் ததுமற் றதுவே.

8528 மீன்பட் டமையால் விரியுந் தொழுதிங்
கான்பட் டிடவுங் கழுநீ ருறலால்
தேன்பட் டிடவும் திரைபட் டிடவும்
வான்பட் டிடுமோ சைமலிந் ததுவே.

8529 ஊன்பெற் றலகில் உயிர்பெற் றகிலம்
வான்பெற் றவள்வால் வளையா யுறவெங்
கோன்பெற் றிடுமக் கொடிமெய் யுருவந் -
தான்பெற் றதையொத் ததுமா நதியே.

வேறு

8530 நஞ்செனக் கொலைசெய் கூர்ங்கண் நங்கையர்
குடையக் கூந்தல்
விஞ்சிய நானச் சேறும் விரைகெழு சாந்தும்
ஆர்ந்து
தஞ்செனக் கொண்ட நிலத் தன்மை குன்றாது
மேலோர்
அஞ்சனப் போர்வை போர்த்தால் அன்னதால்
அனைய நீத்தம்.

8527. வெண்மையான மிக்க ஒளியையுடைய சங்கு, பரவும் நீல ஒளியுடைய நீர், சக்கரவாகப் பறவை என்ற இவையெல்லாம், தன்னிடம் இருந்த தன்மையால் மென்மையான அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமாலை அந்தக் காளிந்தி ஆறு ஒத்திருந்தது.

8528. மீன்கள் உள்ளமையால் விரியும் காட்டைப் போன்ற பறவைக் கூட்டத்தின் ஒலி செறிவதாலும், கழுநீர் மலர்கள் இருத்தலால் வண்டுகள் விழுந்து ஒலிப்பதாலும், அலைகள் எழுந்து ஒலிப்பதாலும் வானத்தை அளவும் ஒலி மிக்கதாக அந்த ஆறு விளங்கியது.

8529. ஊனான உடல்களை ஈன்று, அந்தவுடல் களுடன் சேர்க்கும் முறையில் அளவற்ற உயிர்களை ஈன்று, அவற்றுடன் நில்லாது வானையும் பூமியையும் ஈன்ற உமையம்மையார் வெண்மையான சங்கின் வடிவமாக எழுந்தருள, அதற்கு ஏற்ப அந்தப் பெருமையுடைய காளிந்தி ஆறு, எம் பெருமான் மணந்து கொள்ளும் கொடி போன்ற உமையம்மையின் திருமேனியின் நிறத்தைப் பெற்றிருந்தது போல் விளங்கியது.

8530. விடத்தைப் போல் கொலை செய்கின்ற கூர்மையான கண்களையுடைய மங்கையர் நீராடக் கூந்தலில் பூசப் பட்டிருந்த கத்தூரிக் குழம்பும், மணம் பொருந்திய சந்தனமும் பொருந்தப் பெற்றும், பற்றுக் கோடாய்த் தன்னைப் பற்றியிருந்த நீலத் தன்மையில் குறை வில்லாமல் அந்த யமுனை ஆறு விளங்குவது, செல்வ வளம் உடையவர் நீல நிறப் போர்வையைப் போர்த்தியிருந்த செயலைப் போல விளங்கியது.

128 □ கந்தபுராணம்

- 8531 இவ்வுலகத்தோர் உள்ளத்து எய்திய இருளும்
அன்னார்
வெவ்வினை இருளுந் தன்பால் வீழ்த்தியே விளங்கி
ஏக
அவ்விருள் அனைத்துந் தான்பெற் றணைந்தென
அங்கங் காராய்ச்
செவ்விதின் ஒழுகிற் றம்மா சீரதிகழ் யமுனை
யாறே.
- 8532 எத்திறத் தோரும் அஞ்ச எழுந்துமால் வரையில்
சார்ந்து
மெய்த்தலை பலவும் நீடி விரிகதிர் மணிகள்
கான்றிட்
டொத்திடு கால்கண் மேவி ஒலிகெழு செலவிற் றாகி
மைத்தூறு புனற்கா ளிந்தி வாசகி நிகர்த்த தன்றே.
- 8533 நிலமகள் உரோம வல்லி நிலையென நகிலின்
நாப்பன்
இலகிய மணித்தார் என்ன இருங்கடற் கேள்வன்
வெஃகும்
குலமகள் என்ன நீலக் கோலவா ரமுத மென்ன
உலவிய யமுனை எம்மால் உரைக்கலாத் தகைமைத்
தாமோ.
- 8534 இன்னபல் வகைத்தாய் நீடும் இரும்புனல் யமுனை
யின்கண்
மன்னிய நெறிசேர் மாசி மகப்புன லாட வேண்டி
அந்நிலத் தவர்கள் யாரும் அடைந்தனர் உலக
மெல்லாந்
தன்னிகர் இனி யானும் தக்கன்இத் தன்மை
தேர்ந்தான்.

8531. இவ்வுலகத்தில் உள்ளவரது உள்ளத்தில் உள்ள இருளையும், அவர்களுடைய கொடிய தீவினை இருளையும், தன்னிடம் முழுவதால் விடுத்து விட்டுத் தூயவராக நீங்கிப் போதலால், அவர்கள் விடுத்துச் சென்ற அந்த இருள் எல்லாவற்றையும் தான் பெற்றிருந்ததைப் போல, மேனிகரிய நிறம் கொண்டதாகச் சிறப்புடைய அந்த யமுனை ஆறு செவ்வையாக ஓடியது.

8532. களிந்தம் என்னும் பெரிய மலையில் பொருந்தியிருந்து, எத்தகையவரும் அஞ்சமாறு பெருகி, மெய்ம்மையான கிளைகள் பலவும் கொண்டு, விரியும் கதிர்களையுடைய மணிகளை வீசிப், பொருந்திய செயலையுடையதாகக், கரிய நீர் மிகுந்த காளிந்தி ஆறு வாசுகி என்ற பாம்பைப் போல விளங்கியது.

8533. பூமி தேவியின் கொப்பூழில் பொருந்திய உரோம ரேகையைப் போலவும், அவளது கொங்கைகளுக்கு இடையில் விளங்கும் நீல மணி மாலையைப் போலவும், பெருமையுடைய கடலான தலைவன் விரும்பும் குல மகளைப் போலவும், நீல நிறம் கொண்ட ஓர் அமிழ்தம் போலவும் ஓடிய அந்த யமுனை ஆறு எம்மால் இத்தகையது என்று எடுத்துக் கூறும் இயல்பையுடையதோ?

8534. இத்தகைய பல சிறப்புடையதாய் அதனால் மிக்கு விளங்கும் நீரைக் கொண்ட யமுனை ஆற்றில், நிலை பெற்ற நெறியிலே சேர்க்கின்ற மாசி மகத்திர்த்தம் ஆடுவதை விரும்பி, அந்த ஆற்றை அடுத்த பதிகளில் உள்ளவர் எல்லாம் சென்றனர். இந்த நிகழ்ச்சியை உலகம் முழுவதையும் தனக்கு ஒப்பார் இல்லாது அரசு செய்யும் தக்கன் அறிந்தான்.

- 3535 மெய்ப்பயன் எய்து கின்ற வினைப்படும் ஊழின்
பாலால்
அப்பெரு நதியில் அஞ்ஞான் நாடலை வெஃகித்
தக்கன்
மைப்படும் கூர்ங்கண் வேத வல்லியை மகளி
ரோடும்
ஒப்பில்பல் சனத்தி னோடும் ஒல்லைமுன் செல்ல
உய்த்தான்.
- 3536 மாற்றமர் செம்பொன் கோயில் வயப்புலித் தவிசின்
மீதாய்
வீற்றிருந் தருடல் நீங்கி விரிஞ்சனு முனிவர் யாரும்
ஏற்றதோர் ஆசி கூற இமையவர் கணமா யுள்ளோர்
போற்றிட யமுனை யென்னும் புனலியா நதன்கண்
போனான்.
- 3537 போனதொர் தக்கன் என்போன் புரைதவிர்
புனல்கா ளிந்தித்
தூநதி யிடைபோய் மூழ்கித் துண்ணென வரலும்
ஓர்பால்
தேனிமிர் கமல மொன்றிற் சிவனிடத் திருந்த
தெய்வ
வானிமிர் பணிலம் வைக மற்றவன் அதுகண்
ணுற்றான்.

வேறு

- 3538 கண்ணுறுவான் நனிமகிழ்ந்தே கையினையுய்த்
தெடுத்திடுங்கால் காமர் பெற்ற
பெண்ணுருவத் தொரு குழவி யாதலும்ஓம்
மிதப்பட்டுப் பிறைதாழ் வேணி
அண்ணலருள் புரிவரத்தாற் கவுரியே
நம்புதல்வி யானாள் என்னா
உண்ணிகழ்பே ருணர்ச்சியினாற் காணுற்றுத்
தேவர்குழாம் ஒருவிப் போனான்.

8535. உண்மைப் பயன் கைகூடுகின்ற நல்வினையின் பால் பொருந்திய ஊழின் இயல்பால், அந்தப் புண்ணிய காலத்திலே அந்த ஆற்றில் நீராடுவதைத் தக்கனும் விரும்பினான். மைபூசப்பட்ட கூரிய விழிகள் கொண்ட வேதவல்லியான தன் மனைவியைத் தோழியர் முதலான பெண்களுடனும் ஒப்பில்லாத பல மக்களுடனும் விரைவாக முன்னே செல்லும்படி செய்தான்.

8536. தக்கன் மாற்று உயர்ந்த பொன்னால் ஆன மாளிகையில் அரியணையில் வீற்றிருப்பதை விடுத்து, நான்முகனும் முனிவர் பலரும் பொருந்தியதும், சிறந்ததுமான வாழ்த்தைக் கூறிட, தேவர்கள் துதிக்க, யமுனை என்று பெயர் சொல்லப்படும் நிலையுடைய ஆறான அந்தக் காளிந்தியிடம் சென்றான்.

8537. அவ்வாறு சென்ற தக்கன் என்பவன் குற்றம் இல்லாத நிலையைக் கொண்ட காளிந்தியான தூய நதியிலே போய் முழுகி விரைவாகத் திரும்பி வரும்போது, ஒரு பக்கத்தில் தேன் துளிக்கும் தாமரை மலர் ஒன்றின் மீது சிவபெருமானின் இட பாகத்தில் இருந்த தெய்வத்தன்மையுடைய வெண்மையான வலம்புரிச் சங்கு (உமையம்மை) எழுந்தருளியிருப்ப, தக்கன் அதனைக் கண்டான்.

8538. அதனைக் கண்ட தக்கன் மிகவும் உள்ளம் மகிழ்ந்து கை நீட்டி எடுக்கும்போது, அழகு பொருந்திய பெண் வடிவமான ஒரு குழந்தையாய் அது தோன்றியது. தோன்றியதும், அவன் வியப்பு அடைந்தான். 'இளம் பிறையைச் சூடிய சடையினையுடைய சிவபெருமான் அளித்த வரத்தால் உமையம்மையே நம் மகள் ஆனாள்!' என்று, உள்ளத்தில் உண்டான ஞானவுணர்வால் கண்டு, தேவர் கூட்டத்தை வீட்டு நீங்கிச் சென்றான்.

132 □ கந்தபுராணம்

- 8539 அந்நதியின் பால்முன்னர் அவன்பணியால்
 சசிமுதலாம் அணங்கி னோர்கள்
 துன்னினராய் வாழ்த்தெடுப்பத் துவன்றுபெருங்
 கிளைஞரொடுந் தூநீ ராடி
 மன்னுமகன் கரைஅணுகி மறையிசை கேட்
 டமர்வேத வல்லி யென்னும்
 பன்னிதனை யெம்திபவள் கரத்தளித்தான்
 உலகின்ற பாவை தன்னை.
- 8540 ஏந்துதனிக் குழவியினைத் தழீஇக்கொண்டு
 மகிழ்ந்துகுயத் திழிபா லார்த்திக்
 காந்தன்னமலர் புரைசெங்கைச் சூர்மகளிர்
 போற்றிசைப்பக் கடிதின் ஏகி
 வாய்ந்ததன திருக்கையிடைப் புக்கனளால்
 தக்கன் அங்கண் வானோ ரோடும்
 போந்துமணிக் கோயில்புக்குத் தொன்முறைபோல்
 அரசியற்கை புரிந்தி ருந்தான்.

7. உமை தவம் புரி படலம்

- 8541 கொண்டுதனது இல்லில் குறுகியபின் வேதவல்லி
 மண்டுபெருங் காதலொடு மகண்மையாவ
 ளர்த்தனளால்
 அண்டமள வில்லனவும் அலகிலா உயிர்த்
 தொகையும்
 பண்டுதன துந்தியினால் படைத்தருளும்
 பராபரையை.

8539 அந்த ஆற்றின் முன்பு தக்கனின் ஆணைப்படி இந்திராணி முதலான தேவ மங்கையர் நெருங்கி நின்று வாழ்த்தொலி செய்ய, பொருந்திய சுற்றத்துடனும் தூய நீராடுதலைச் செய்து, நிலைபெற்ற பெரிய கரையை அடைந்து வேதம் ஓதும் இசையைக் கேட்ட வண்ணம், வேதவல்லி என்ற மனைவியை அடைந்து, அவளுடைய கைகளில், உலகங்களை ஈன்ற அன்னையான பெண் குழந்தையை (உமையம்மையை)த் தந்தான்.

8540. வேதவல்லி, தன் கைகளில் கொடுக்கப்பட்ட அக்குழந்தையை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டு மகிழ்ந்து, கொங்கைகளினின்றும் சுரக்கும் பாலை அந்தக் குழந்தைக்கு ஊட்டி உண்ணச் செய்து, காந்தள் மலர் போன்ற சூரர மகளிர் துதி செய்ய, விரைவாகச் சென்று பொருந்திய தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தாள். தக்கன் அங்குக் கூடியிருந்த தேவரோடும் போய்த் தன் அழகிய மாளிகையை அடைந்து, முன்போல அரசை நடத்தி வந்தான்.

7. உமை தவம் புரி படலம்

8541. அளவு இல்லாத உலகங்களையும், எண்ணில்லாத உயிர்கூட்டங்களையும், படைப்புக் காலத்தில் தம் திருவயிற்றினின்றும் படைத்தருளிய பராசக்தியான உமையம்மையை, தக்கனின் மனைவியான வேதவல்லி அவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு தன் மாளிகையை அடைந்த பின்பு, அதிகரிக்கின்ற மிக்க அன்புடன் தன் மகளாக வளர்த்து வந்தாள்.

8545 நன்றென்று மகிழ்சிறந்து நல்ஆயும் தந்தையுமாய்ப்
பொந்துஞ்சு தமதிருக்கைப் பொருவில்நகர்ப்
புறத்தொருசார்
அன்றங்கொர் கடிமாடம் அணிசிறக்கப்
புனைவித்துச்
சென்றங்கண் தவமியற்றச் சேயிழையை
விடுக்கின்றார்.

8542. எண் இல்லாத உயிர்க்கூட்டம் முழுவதையும் பெற்றெடுத்தவளான உமையம்மையார் வளரும் பிறைச் சந்திரனைப் போல வளர்ந்தார். பெரிய பூமியின்மீது தவமும் பருவமும் தளர்ந்தடை இடும் பருவமும் ஒருங்கே கழிந்தன. பின்பு மனத்தில் எழும் ஞான போதம் முளை கொண்டாற்போல, நாணல் முளை போல் பல் முளை கொண்டது; வயது ஐந்தும் நிரம்பியவர் ஆனார்.

8543. ஆறாம் ஆண்டு வந்ததும், உமாதேவியார் தம் ஒரு கூறான சிவபெருமான் தம்மைமணம் செய்து கொள்ளும் முறையை எண்ணியவளாய், ‘தப்பாது தவம் செய்வேன்’ எனத் திருவுளம் கொண்டு, அன்னையான வேதவல்லிக்கும் தவப்பேறு பெற்ற தந்தையான தக்கன் என்பவனுக்கும், தாம் எண்ணிய இச்செயலை எடுத்துக் கூறினார்.

8544. “தாயும் தந்தையுமான பெற்றோரே! நான் உங்களுக்குக் கூறுவது ஒன்றுண்டு; கூறும் இதைக் கேளுங்கள்! கங்கையைச் சூடிய செஞ்சடை யுடையவனான சிவபெருமானுக்குச் சக்தியாகும் பேற்றை உடையேன். அவன் என்னை மணத்தலான வரத்தைப் பெறும்பொருட்டாகத் தவத்தைச் செய்யப்போகின்றேன். வேறொரு பக்கத்தில் காவல்மிக்க தவ மாளிகையை அமைத்து, அதில் என்னைத் தவம் செய்ய விடுங்கள்” என்று உரைத்தருளினார்.

8545. நல்ல தந்தையும் தாயும் ஒன்றுகூடி, நல்லது என மகிழ்ந்து, இலக்குமி உறையும் தம் இருப்பிடமான ஒப்பற்ற கோயிலின் அயலே ஒரு பக்கத்தில், அப்போது அங்கே ஒரு காவல் பொருந்திய தவச்சாலையை அழகுண்டாகச் சமைத்து. அந்தச் சாலையில் போய்த் தவம் செய்வதற்கு, நல்ல அணிகளை அணிந்த உமையம்மையாரை அனுப்பினார்கள்.

8546 முச்சகமுந் தருகின்ற முதல்விதனைத்
தம்மகளென்று
இச்சைகொடு நனிபோற்றி இருவரும்நா ரொடு
நோக்கி
உச்சியினைப் பன்முறைமோந் துயிர்த்தம்மோ
உன்னுளத்தின்
நச்சியநோன் பியற்றுகென நாரியரோ
டேகுவித்தார்.

8547 மாதவர்பால் விடைபெற்று வல்விரைவுற்று
ஏசுதலும்
வேதவல்லி அதுகாணா மெய்க்கணவன்
தனைநோக்கிப்
யேதையிவள் சிவனையுணர் பெற்றிமைஎன்
மொழிகென்ன
ஈதனையள் நிலையென யாவுமெடுத் தியம்பு
கின்றான்.

8548 பொங்குபுனல் தடத்திடையான் புரிகின்ற
தவங்காணூஉச்
சங்கரன்அங் கெய்திடலும் தாழ்வில்வரம்
பலகொண்டு
பங்கினள்ளன் மகளாகப் பண்ணுவநீ என்மருகாய்
மங்கலநல் வதுவையுற மறையவனாய்
வருகென்றேன்.

8549 அற்றாக நின்பாலென்று அருள்செய்தான்
அம்முறையே.
கற்றாவின் ஏறுயர்த்த கண்ணுதலோன்
முழுதுலகும்
பெற்றாளை யமுனையென்னும் பெருநதியில்
உய்ப்பநம்பால்
உற்றாள்மற் றெஞ்ஞான்றும் உணர்வினொடு
வைகினளால்.

8546. மூன்று உலகங்களையும் ஈன்றெடுத்த முதல்வியான உமையம்மையாரை, தம் மகள் விருப்பத்துடன் பெரிதும் வாழ்த்தி, பெற்றோர் இருவரும் அன்புடன் பார்த்து, பலமுறை உச்சி மோந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, “தாயே! உன் உள்ளத்தில் உள்ள தவத்தைச் செய்வாயாக!” என்று தோழிப் பெண்களுடன் அனுப்பினர்.

8547 உமையம்மையார் அவர்களிடம் விடைபெற்று விரைவாகத் தவச்சாலைக்குப் போனாள். போகவும், அந்தச் செயலை வேதவல்லி கண்டு, மெய்மையுடைய தன்கணவனை நோக்கி, “சிறுமியான இவள் சிவபெருமானை அறிந்த தன்மை யாது? எனக் கூறுக” என்று வினவினாள். அந்த உமையம்மையாரின் நிலைமை இதுவாகும் என்று நிகழ்ச்சி முழுவதையும் தக்கன் தன் மனைவி வேதவல்லிக்கு எடுத்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

8548. “பெருகும் நீரையுடைய மானத நீர்நிலையில் நான் செய்யும் தவத்தைக் கண்டு சிவபெருமான் அங்கே எழுந்தருளினார். அவரிடம் நான் குறைவில்லாத பல வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன். இறுதியில், ‘உங்கள் வாமபாகத்தில் இருக்கின்ற தேவியார் என் மகளாகவும் தாங்கள் என் மருமகனாக மறையவராக வந்து மங்களமான மணத்தைக் செய்து கொள்ள வரவேண்டும்’ என நான் வேண்டிக் கொண்டேன்.”

8549. “‘சிவபெருமான் என்னிடம் அவ்வாறே ஆகுக’ என்று எனக்கு வரத்தை அளித்தருளினார். அந்த வரத்தின் படியே காளைக் கொடியுடைய அச்சிவபெருமான், எல்லா உலகங்களையும் ஈன்ற உமையை யமுனை ஆற்றுக்கு அனுப்பிட, அவள் நம் மகளாக வந்தாள். வந்த காலம் தொடங்கி எப்போதும் அவள் முன்னைய உணர்வுடனே இருந்து வந்தாள்.”

138 □ கந்தபுராணம்

8550 மாதவமோர் சிலவைகல் பயின்றுமதிக் கோடு
பனை
ஆதிதனக் கன்பினளாய் அருந்துணைவி
யாகின்றாள்
பேதையென நினையற்க பெருமாட்டி
தனையென்னக்
காதலிவிம் மிதமெய்திக் கரையிலா மகிழ்சிறந்
தாள்.

8551 இந்நிலைசேர் முதுகுரவர் ஏவலினால் சிலதியராம்
கன்னியர்கள் சூழ்போதக் கடிமாடம் போந்து
மையாள்
சென்னிநதி புனைந்தபிரான் திருநாமம்
உள்ளாறுத்தி
நன்னியமந் தலைநின்று நாளுநனி நோற்கின்றாள்.

வேறு

8552 ஈண்டுறு மடவார் சூழ இம்முறை இருத்த
லோடும்
ஆண்டுபன் னிரண்டு சென்ற அம்பிகைக்கு
அனைய காலை
வேண்டிய வேண்டி யாங்கு விரதருக் குதவும்
வண்மை
பூண்டிடு பரமன் அன்னாள் புரிந்திடு தவத்தைக்
கண்டான்.

8553 கண்டு மற்றவளை ஆளக் கருதியே கயிலை
என்னும்
விண்டினை இகந்து முந்நூல் வியன்கிழி தருப்பை
யார்த்த
தண்டுகைக் கொண்டு வேதத் தலைநெறி ஒழுக்கம்
பூண்ட
முண்டவே தியனில் தோன்றி முக்கண்எம்
பெருமான் வங்கான்

8550. "நம் மகளான அவள் ஒரு நாட்கள் பெருந்தவம் செய்து பிறையைச் சூடிய முதல்வரான சிவபெருமானுக்கு அன்புடையவளாய் அரிய மனைவியாகப் போகின்றாள். இத்தகைய பெருமாட்டியான அவளைச் சிறுமி என்று நினைக்க வேண்டாம்" என்று தக்கன் உரைத்தான். அவனுடைய மனைவி வேதவல்லி வியப்பு அடைந்து அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

8551. உமையம்மையார் இத்தன்மை கொண்டதாய் தந்தையரின் ஏவலால் தோழியரான கன்னிப் பெண்கள் சூழ்ந்து வர, காவலையுடைய தவ மாடத்தை அடைந்தாள். தலையில் கங்கையைப் பூண்ட சிவபெருமானின் நாமமான ஐந்தெழுத்துமந்திரத்தை உள்ளத்தில் பதித்து, நல்ல நியமத்தில் தலைப்பட்டு நின்று, நாள்தோறும் தவம் செய்து வந்தார்.

8552. நெருங்கிய மங்கையர் சூழ இவ்வாறு உமை தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்; அவர்க்கு வயது பன்னிரண்டு ஆயிற்று. அப்போது, தவவிரதம் மேற்கொள்பவர்க்கு விரும்பியதை விரும்பியவாறே கொடுக்கும் வள்ளன்மையைத் தமக்கு இயல்பாகக் கொண்ட சிவபெருமான், அவ்வம்மையார் மேற்கொண்ட தவத்தினை உள்ளத்தில் எண்ணினார்

8553. சிவபெருமான், உமையம்மையாரின் தவத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு அந்த அம்மையாரை ஆட்கொள்ள எண்ணி, கயிலாயம் என்ற மலையை விட்டு நீங்கி, முப்புரி நூல், சிறந்த கோவணம், தருப்பை என்ற இவற்றைக் கட்டிய ஒரு தண்டத்தைக் கையில் கொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட முதல் நிலையான பிரமசரிய ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்ட திரிபுண்டம் கொண்ட அந்தணன் போல வேடம் பூண்டு வந்தார்.

- 8554 தொக்குலாஞ் சூலத் தண்ணல் தொல்புவி உய்ய
வேதச்
செக்கர்நா புரத்தாள் பின்னுஞ் சேப்புற மண்மேல்
போந்து
தக்கமா புரத்தின் நண்ணிச் சங்கரி யென்னுந்
தொல்பேர்
மைக்கணாள் நோற்குந் தெய்வ மல்லல்மா
ளிகையிற் புக்கான்.
- 8555 அன்னைநோற் கின்ற கோட்டத் தணுகியே
அளப்பில் மாதர்
முன்னுறு காவல் போற்றும் முதற்பெருங் கடையில்
சாரக்
கன்னியர் எவரும்வந்து கழலிணை பணித லோடும்
என்னிலை தலைவிக் கம்ம இயம்புகென் றிசைத்து
நின்றான்.
- 8556 நின்றலுங் கடைகாக் கின்ற நேரிழை மகளிர்
சில்லோர்
பொற்றொடி உமைபால் எய்திப் பொன்அடி
வணங்கி ஈண்டோர்
நற்றவ மறையோன் நின்பால் நண்ணுவான்
விடுத்தான் என்ன
மற்றவன் தன்னை முன்கூய் வல்லைநீர் தம்மின்
என்றாள்.
- 8557 தம்மினீர் என்ற லோடும் தாழ்ந்தனர் விடைபெற்
றேகி
அம்மினோர் கின்ற நாப்பண் அரிவையர் கடைமுன்
னேகி
வம்மினோ அடிகள் எம்மோய் வரவருள் புரிந்தாள்
என்னச்
செம்மலும் விரைவிற் சென்று தேவிதன் னிருக்கை
சேர்ந்தான்.

8554. எவ்விடத்தும் வியாபித்து விளங்குகின்ற சூலத்தையுடைய சிவபெருமான், பழையமான பூமி உய்யுமாறு, வேதமான சிவம்பை அணிந்த சிவந்த திருவடிகள் மேலும் சிவக்குமாறு நடந்து, தக்கபுரியை அடைந்து, சங்கரி என்ற பழைமையான பெயர் கொண்ட மைபூசப்பெற்ற கண்களையுடைய உமை தவம் செய்யும் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மானிகையுள் புகுந்தார்.

8555. அன்னையான உமையம்மையார் தவம்செய்து கொண்டிருக்கும் தவச்சாலையைச் சேர்ந்து, அளவில்லாத மங்கையர் முற்பட்டுக் காவலைச் செய்யும் பெரிய முதல்கடை வாயிலில் போனார். அப்போது கண்ணியர் எல்லாரும் வந்து அவருடைய திருவடிகளை வணங்கினர்; அவர், “எம் வருகையை உம் தலைவிக்குத் தெரிவிக்க!” என்று உரைத்தார்.

8556. அந்தணராக வந்த சிவபெருமான் கடை வாயிலில் நிற்க, வாயிலைக் காக்கின்ற கடமையுடைய அணிகள் அணிந்த மங்கையர் சிலர், பொன்னால் ஆன வளையலை அணிந்த உமையம்மையாரிடம் சென்று அவருடைய அழகிய அடிகளை வணங்கி, இங்கு ஒரு நல்ல அந்தணர், தேவியான உம்மை அடையும் பொருட்டாய் எங்களை உம்மிடம் அனுப்பினார்,” என்று கூறினர். அதைக் கேட்ட உமையம்மையார், “அந்த அந்தணரை விரைவாக என்னிடம் அழைத்து வாருங்கள்!” என்று சொன்னார்.

8557. உமையம்மையார் “எம்மிடம் அழைத்து வாருங்கள்,” என்று கூறியவுடன், வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று, அழகான மின்னல் போன்ற இடையை உடைய அப்பெண்கள் தலைவாயிலில் போய், “எம் தலைவி தாங்கள் அங்கே வர அருள் செய்தார்” என்று உரைத்தனர். உடனே இறைவரும் விரைந்து போய் உமை கவம் செய்யும் தவச்சாலையை அடைந்தார்.

142 □ கந்தபுராணம்

- 8558 தேவர்கள் தேவன் அங்கோர் சீர்கெழு மறையோன்
போலாய்
மேவிய காலை அம்மை விரைந்தெதிர் ஏகி
மற்றென்
காவலர் தம்பால் அன்பர் இவரெனக் கருதி
யன்னான்
பூவடி வணங்கி வேண்டும் பூசனை புரிந்து
நின்றாள்.
- 8559 நேயமொ டருச்சித் தேத்தி நின்றவள் தன்னை நீல
ஞாயிறு நிகர்த்த மேனி நகைமதி முகத்தாய்
ஈண்டியாம்
ஏயின தொன்றை வெஃகி விரைந்தருள் புரிதி
யென்னின்
ஆயது புகல்வம் என்ன அம்மையிங் கிதனைச்
சொல்வாள்.
- 8560 எனக்கிசை கின்ற தொன்றை இசைத்தியே
என்னின் இன்னே
நினக்கது கூடும் இங்ஙன் நினைத்ததென் மொழிதி
என்ன
உனைக்கடி மணத்தின் எய்த உற்றனன் அதுவே
நீஎன்
தனக்கருள் புரியு மாறு தடுத்தெதிர் மொழியல்
என்றான்.

வேறு

- 8561 அத்தன் ஈதுரைத் தலோடும் அம்மை அங்கை
யால்செவி
பொத்தி வெய்தெனக் கனன்று புந்தி நொந்து
யிர்த்துநீ
இத்தி றம்புகன்ற தென்னை என்னை யாளு
கின்றதோர்
நித்தன் வந்துவதுவை செய்ய நீள்த வஞ்செய்
தேனியான்.

8558. தேவர்க்குத் தலைவனான சிவபெருமான் அங்கு அருட்செல்வம் பொருந்திய ஓர் அந்தணரைப் போல வடிவம் கொண்டவராக அடைந்தபோது, உமையம்மையார் விரைவாக எதிரே போய், 'இந்த அந்தணர் எம் தலைவரான சிவபெருமானிடம் அன்புடையார்' என்று எண்ணி அவருடைய மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கிச் செய்யத் தக்க பூசையைச் செய்தார்.

8559. அன்புடனே வழிபட்டு நின்ற உமையை நோக்கி, "நீலநிறச் சூரியனை ஒத்த திருமேனியையும் ஒளி வீசும் சந்திரன் போன்ற முகத்தையுமுடைய பெண்ணே! யாம் இந்த இடத்துக்கு வந்தது ஒன்றைப் பெறுவதற்கே ஆகும். விரைந்து யாம் விரும்பியதை அருள் செய்வாயானால் அதைச் சொல்வோம்!" என்று இறைவர் சொல்ல, உமையம்மையார் பின்வரும் இதைச் சொன்னார்.

8560. "என்னால் கொடுக்கக் கூடிய ஒன்றைக் கூறுவீரானால், இப்போது அது உமக்குக் கை கூடும். இவ் விடத்திலே பெற்றுக் கொள்ளத் தாங்கள் நினைத்தது யாது எனச்சொல்வீராக!" என்று வினவினார். "உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வந்தோம். இதுவே நீ எமக்கு அருளவேண்டியதாகும்! இதற்கு எதிர்த்து வாதம் செய்ய வேண்டாம்!" என்று அந்தணராக வந்த சிவபெருமான் உரைத்தார்.

8561. எம் தலைவனான சிவபெருமான் இவ்வாறு சொல்லவும், உமையம்மையார் உள்ளங்கைகளால் செவி பொத்திக் கொண்டு, பெரிதாகச் சினந்து, மனம் நொந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, "என்னை ஆள்கின்ற சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்து, திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதன் பொருட்டு நான் பெருந்தவத்தைச் செய்தேன். நிலைமை இப்படியிருக்க, தாங்கள் இவ்வாறு கூறியது என்ன?" என்று வினவினாள்.

144 □ கந்தபுராணம்

- 8562 என்ன லோடும் இணையன் என்று யகருமென்றும்
இறையுமே
முன்னொ ணாதுநின்ற ஆதி முதல்வன் நினை
வதுவையால்
மன்னு கின்றதரிது போலும் மாத வங்கள்
ஆற்றியே
கன்னி நீவருந்தல் என்று கழற மாது புகலுவாள்.
- 8563 பரம னேவிரும்பி வந்து பாரின் மாம ணம்செய
அரிய மாதவங்கள் செய்வல் அன்ன தற்கு
முன்னவன்
வருகி லாதுதவிர்வன் என்னின் வலிதின் ஆவிநீப்
பன்யான்
சரதம் ஈது பித்தனோ சழக்கு ரைத்தி ருத்திநீ.
- 8564 போதி போதிஎன் றுதானொர் புடையின் ஏக
உவகையாய்
மாது நின்தன் அன்பு முள்ள வன்மை தானும்
நன்றெனா
ஆதி தேவன்ஏ னையோர்கள் அறிவு றாத
வகையவள்
காதல் நீடு தனதுதொல் கவின்கொள் மேனி
காட்டினான்.
- 8565 ஆதி தன்தொல் உருவுகாட்ட அமலை கண்டு
மெய்பனித்
தேதி லாரே னாநினைந்து இகழ்ந்த னன்ன
னாவவன்
பாத பங்க யங்களிற் பணிந்து போற்றி
செய்தியான்
பேதை யேனு ணர்ந்திலேன் பிரான்ம றைந்து
வந்ததே.

8562. அதைக் கேட்ட அந்தணர் இவ்வாறு கூறினார். “எவரும் எப்போதும் இத்தன்மையுடையவர் என்று சிறிதும் நினைக்க முடியாமல் நின்ற முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமான், உன்னைத் திருமண முறையில் மேவுவது அரிது! பெண்ணே! பெருந்தவங்களைச் செய்து வருந்தாதே!” என்று கூற, உமையம்மையார் சொல்லத் தொடங்கினார்.

8563. “சிவபெருமான் இந்த வலகத்தில் விரும்பி வந்து என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுதற் பொருட்டு, அரிய பெரிய தவங்களைச் செய்வேன். அத்தகைய தவத்துக்கு முதல்வரான சிவபெருமான் வாராது போனால், நான் வலிய என் உயிரை விட்டு விடுவேன். இது சத்தியம், நீவிர் பைத்தியம் பிடித்தவரோ! பொய் சொல்லி நிற்கின்றீர்!

8564. “இங்கிருந்து போங்கள், போங்கள்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு, தாம் வேறொரு பக்கத்திலே சென்றார். சிவபெருமான் மகிழ்வுடையவராய், “பெண்ணே! உன் அன்பும் மன உதுதியும் நல்வது!” எனச் சொல்லிப் பிறர் அறியாத வண்ணம், அந்த அம்மையாரின் காதலை மிகுதிப் படுத்துகின்ற தம் பழைய அழகுடைய திருமேனியைக் காட்டியருளினார்.

8565. சிவபெருமான் தன் பழைய திருமேனியைப் புலப்படுத்திக் காட்ட, உமையம்மையார் அதனைத் தரிசித்து உடல் ஒடுங்கி, “தங்களை அயலார் என்று இகழ்ந்தேனே” என்று, அப்பெருமானின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கித் துதித்து “யான் அறிவற்றவள். தாங்கள் மறைந்த கோலத்துடன் வந்ததை நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை!” (என்று வருந்தினாள்)

146 □ சுந்தபுராணம்

- 8566 உன்ன ருள்கண் எய்துமேல் உணர்ச்சி யெய்தி
நிற்பன்யான்
பின்னொர் பெற்றி இல்லையாற் பிழைத்த துண்டு
தணிதிநீ
என்னு நற்றவத் திதன்னை இனிதின் எந்தை
கண்ணுநீஇ
நின்னி யற்கைநன் றுநன்று நீது ளங்கல் என்றனன்.
- 8567 என்ற நாதனைப்பினும் இறைஞ்சி எம்பி
ராட்டிபால்
நின்ற மாதரைத் தனாது நேத்தி ரத்தின்
நோக்கலாள்
ஒன்றும் உன்னல் செய்திலாள் உலப்பில் எந்தை
தொல்புகழ்
நன்று போற்றெடுத் துநிற்ப நாட்டம் நீரு
குத்தரோ.
- 8568 கண்டு பாங்க ராயமாதர் கன்னி எம்மை
நோக்கலாள்
மண்டு காதல் அந்தணாளன் மாயம் வல்ல
னேகொலோ
பண்டு நேர்ந்துளா ரையுற்ற பான்மை போலும்
மேல்யாம்
உண்டு தேரு மாறதென் றுளத்தில் ஐயம்
எய்தினார்.
- 8569 சிலதி யர்க்குள் விரைவிரைந்து சிலவர் சென்று
தக்கனென்று
உலகு ரைக்கும் ஒருவன்வைகும் உறையுள் நண்ணி
உன்மகள்
நிலைமை ஈது கேளெனா நிகழ்ந்த யாவும்
முறையினால்
வலிது கூற மற்றவன் மனத்தி லோர்தல் உற்றனன்.

8566. “தங்களின் அருள் நோக்கம் கிடைக்குமானால் நான் அறிவு பொருந்தியிருப்பேன். தங்களது அருள் நோக்கம் கிடைக்காது போனால் எனக்கு என ஒரு சுதந்தரமான தன்மை இல்லை! என் இயல்பை அறிந்து கொள்ளாமல் நான் பிழை செய்தது உண்டு. தாங்கள் சினம் தணிந்து என்னைப் பொருத்தருள வேண்டும்,” என்று இவ்வாறு குறையிரந்து வேண்டி நின்ற நல்ல தவத்தையுடைய உமையம்மையாரை எம் தந்தையான இறைவன் அருளுடன் நோக்கி, “உமையே, உன் இயல்பு நன்று! நீ அஞ்ச வேண்டாம்!” என்று அபயம் தந்தருளினார்.

8567. என்று கூறிய சிவபெருமானை உமையம்மையார் பின்னும் வணங்கி, பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பெண்களைத் தம் கண்களால் நோக்காதவராய், வேறொன்றையும் நினைக்காதவராய், எம் பெருமானின் அளவில்லாத பழைமையுடைய புகழ்களை எடுத்துத் துதித்துக் கண்ணீர் விட்டு நின்றார்.

8568. பக்கத்தில் நின்ற தோழியர் இச்செயலைக் கண்டு, “நம் கன்னியானவர் நம்மைப் பார்க்கவில்லை! காதலை உடைய இந்த அந்தணர் மாயத்தில் வல்லவர் போலும்! இவர்களின் நிலைமை முன்னே சந்தித்துக் கொண்டவர் இருவர் நிலைமையைப் போன்றதாகும். நாம் ஆராய்வதற்குரியது உண்டு!” என்று இப்படித் தம் மனத் துக்குள் ஐயம் கொண்டனர்.

8569. தோழியருள் சிலர் மிக விரைந்து போய், தக்கன் என்று உலகத்தவர் சொல்கின்ற ஒரு தனி முதல் இருக்கும் இருப்பிடத்தை அடைந்து, “உன் மகளின் நிலைமை இது! கேட்பாயாக!” என்று அங்கே நிகழ்ந்த எல்லாவற்றையும் முறையாகத் தாமே வலிந்து கூறினர். அந்தத் தக்கன் தன் ஞானவுணர்வால் நடந்தவைகளை அறியலானான்.

- 8570 போத நீடு புந்தியால் புலப்ப டத்தெ ரிந்துழி
ஆதி யந்த மின்றிநின்ற அண்ணல் வந்த தாகலும்
ஏதி லாம கிழ்ச்சிபெற் றெழுந்து துள்ளி யான்பெறு
மாதை அங்கவற் களிப்பன் வதுவை ஆற்றி
என்றனன்

8. திருமணப் படலம்

- 8571 தொல்லையில் வதுவையம் தொழில்ந டாத்திட
ஒல்லுவ தெற்றையென் றுளங்கொண் டாய்வுழி
நல்லன யாவும்அந் நாளில் நண்ணலும்
எல்லையில் உவகைமிக் கேம்பல் எய்தினான்.
- 8572 அண்ணலுக்கு இப்பகல் அணங்கை ஈவனென்று
உண்ணிகழ் ஆர்வமோ டுளத்தில் தூக்கியே
விண்ணவர் யாவரும் விரைந்து செல்லிய
துண்ணென ஒற்றரைத் தூண்டி னானரோ.
- 8573 தன்னகர் அணிபெறச் சமைப்பித் தாங்கதன்
பின்னுற முன்னினும் பெரிதும் ஏர்தக
மன்னுறு கோயிலை வதுவைக் கேற்றிடப்
பொன்னகர் நானுறப் புனைவித் தானரோ.

8570. ஞானம் மிக்க அறிவால் ஆராய்ந்த போது, நடந்தவை எல்லாம் அவனுக்குப் புலப்பட, முதலும் முடிவும் இல்லாது நின்ற இறைவன் தானே அங்கு எழுந்தருளியது புலப்பட்டது. அதனால் ஒப்பில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்து இருக்கை விட்டு எழுந்து கூத்தாடி, “நான் பெற்ற மகனை அச் சிவபெருமானுக்கு மணம் செய்து தருவேன்!” என்று சொன்னான்.

8. திருமணப் படலம்

8571. ‘பழைய வேதவிதிப்படி திருமணமான மங்கலச் செயலைச் செய்வதற்குப் பொருத்தமானது எந்த நாள்’ என்று தக்கன் ஆராய்ந்தவிடத்து, ‘அந்த நா’ளிலேயே நட்சத்திரம் முதலியவை நன்றாக இருக்கக் கண்டான்; அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்து இறுமாப்பு அடைந்தான்.

8572. “இன்றே சிவபெருமானுக்கு என் மகனை மணம் செய்து வைப்பேன்” என்று மனத்துள் மகிழும் தீராத விருப்புடன், உறுதி செய்து, தேவர் எல்லாரும் விரைவாகத் திருமணத்துக்கு வருமாறு தூதர்களை விரைந்து அனுப்பினான்.

8573. தனது நகரத்தினை அழகு பெற அலங்கரித்தான். அதன் பின்பு தான் இருக்கும் மாளிகையைச் சுவர்க்கமும் வெட்கம் அடையும்படி முன்னணிதப் பெரிதும் சிறப்பாகத் திருமணத்துக்கு ஏற்றபடி அலங்காரம் செய்வித்தான்.

150 □ கந்தபுராணம்

- 8574 கடிவினை புரிதரக் காசின்று ஆக்கிய
படியறு திருநகர் பைய நீங்கியே
கொடியுறழ் மெல்லிடைக் குமரி பால்வரும்
அடிகளை அணுகினன் அடிகள் போற்றியே.
- 8575 அணுகினன் அண்ணல்நீ அணைந்து மற்றிவள்
மணநய வேட்கையால் மாது நோற்றனள்
நணுகுதி அடியனேன் நகரின் பாலெனா
நுணுகிய கேள்வியான் நுவன்று வேண்டவே.
- 8576 இறைவன் நன்றென எழுந்து சென்றொராய்
நறைமலர் செறிகுழல் நங்கை யாளொடு
மறல்கெழு மனத்தினான் மனையுற் றானரோ
அறைதரு நூபுரத்து அடிகள் சேப்பவே.
- 8577 பூந்திரு நிலவிய பொருவில் கோயில்முன்
காந்தியொ டேகலும் கடவுள் முன்னரே
வாய்ந்ததொ ரெண்வகை மங்க லங்களும்
ஏந்தினர் ஏந்திழை மார்கள் எய்தினார்.
- 8578 தையலர் மங்கலத் தன்மை நோக்கியே
வையகம் உதவிய மங்கை தன்னுடன்
ஐயனும் உறையுளின் அடைந்து தானொரு
செய்யபொன் பீடமேற் சிறப்பின் வைகினான்.
- 8579 அன்னது காலையில் ஆற்று நோன்புடைக்
கன்னியை மறைக்கொடி கண்டு புல்லியே
தன்னுறு மந்திரம் தந்து மற்றவள்
பின்னலை மென்மெலப் பிணிப்பு நீக்கினாள்.

8574. திருமணம் செய்யும் பொருட்டுக் குற்றம் இல்லாது அலங்கரித்த ஒப்பற்ற அழகிய நகரத்தை மெல்ல நீங்கி, கொடி போன்ற மென்மையான இடையையுடைய உமையம்மையாரிடம் வந்துள்ள கடவுளைத் திருவடிகளில் வணங்கினான்.

8575. அவ்வாறு அப்பெருமானைத் தக்கன் அடைந்து, “தாங்கள் இங்கு வந்து திருமணத்தைச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தால், என் மகள் தவம் செய்தாள். ஆதலால் அடியவனின் நகரத்தில் தாங்கள் எழுந்தருள் வேண்டும்” என்று நுட்பமான கேள்வியுடைய தக்கன் சொல்லி வேண்டிக் கொண்டான்.

8576. அவ்வாறு அவன் வேண்டிக் கொள்ளவும் சிவபெருமான் ‘நன்று’ என்று அந்த இடத்தினின்றும் நீங்கி, எழுந்து போய்த், தேன் பொருந்திய மலர் சூடப்பெற்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரோடு, ஒலிக்கும் நூபுரம் அணிந்த திருவடிகள் சிவப்ப, மயக்கம் பொருந்திய உள்ள முடைய தக்கனது மானிகைக்குள் புகுந்தார்.

8577. சிவபெருமான் பொலிவான இலக்கும் வாழ்கின்ற மானிகையின் முன் சுயம்பிரகாசத்துடன் எழுந்தருளவும், அப்பெருமானுக்கு முன்னம் சிறப்பான எட்டு வகை மங்கலப் பொருள்களையும் ஏந்திய வண்ணம் பெண்கள் எதிர் கொண்டு வந்தனர்.

8578. மங்கையர் எடுத்து வந்த மங்கலப் பொருள்களின் தன்மையைப் பார்த்துக் கொண்டு, உலகத்தை ஈன்ற மங்கையான அந்த உமையம்மையாரும் தந்தையான தாமும் மானிகையுள் போய், ஒரு சிவந்த பொன்னாசனத்தின் மீது சிறப்பாக எழுந்தருளினர்.

8579. அப்போது, செய்யப்படுகின்ற தவத்தையுடைய கன்னியான மகளைத் தாயான வேதவல்லி கண்டு தழுவித் தனது மானிகைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவளது கூந்தல் பின்னல் செறிவை மெல்ல மெல்ல நீக்கலானாள்.

152 □ கந்தபுராணம்

- 8580 சிற்பரை ஓதியின் செறிவை ஆய்ந்தபின்
பொற்புறு நானசெய் பூசிப் பூந்துவர்
நற்பொடி தீற்றியே நவையில் கங்கைநீர்
பற்பல குடங்கரின் பாலுய்த் தாட்டினாள்.
- 8581 ஆட்டினள் மஞ்சனம் அணிய பூந்தொடை
குட்டினள் பொன்கலை சூழ்ந்து பல்கலன்
பூட்டினள் எம்பிரான் புடையில் உய்த்தனள்
ஈட்டுறும் உயிர்த்தொகை ஈன்ற ஆய்தனை.
- 8582 மணவணி முற்றுறு மாது போந்துதன்
கணவன தொருபுடை கலந்த காலையில்
பணைமுத லாகிய பல்லி யங்களும்
இணையற இயம்பினர் யாரும் ஏத்தவே.
- 8583 தூதுவர் உரைகொள்இத் துண்ணென் றேகியே
மாதவன் முதலிய வானு ளோரெலாம்
போதினை வளைதரு பொறிவண் டாமென
ஆதியை அடைந்தனர் அடிப ணிந்துளார்.
- 8584 வீழ்குறும் இழிதெனும் வெய்ய நோன்குரல்
ஊழ்கிளர் திவவுடைக் கடிகொள் யாழினை
ஊழ்கிளர் கின்னரர் உவணர் ஏந்துபு
கேழ்கிளர் மங்கல கீதம் பாடினார்.

8580. ஞான வடிவினளான உமையம்மையாரின் கூந்தலின் சிக்கை நீக்கிய பின்பு, அழகுடைய புழுகு கலந்த நெய்யைப் பூசி, அழகிய பத்து வகையான துவரையையும் நல்ல முப்பத்திரண்டு பொருள்களான ஓமாலிகையையும் அந்தக் கூந்தலுக்கு ஊட்டிக் குற்றமற்ற கங்கை நீரைப் பல குடங்களில் நிரப்பி, அந்நீரால் நீராட்டினாள்.

8581. உமையம்மையைத் திருமுழுக்காடச் செய்து, அழகிய மலர்மாலையைச் சூட்டி, பொன்னாடையை உடுத்தி, பலவகையான அணிகளை அணிவித்து, வினைகளை ஈட்டும் உயிர்க்கூட்டங்களைப் பெற்ற உலகத்தாயை எம் தந்தையான சிவபெருமானின் பக்கத்தில் அமரச் செய்தனர்.

8582. திருமண அலங்காரம் முற்றுப் பெற்ற உமையம்மையார் போய்த் தம் கணவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தி போது, அதைக் கண்ட யாவரும் துதி செய்தனர். முரசம் முதலான வாத்தியங்களையும் நிகரில்லாமல் முழங்கச் செய்தனர்.

8583 திருமால் முதலிய தேவர் யாவரும் தூதர் உரைத்த சொல்லைச் செவியேற்று விரைந்து சென்று சிவ பெருமானின் அடிகளை வணங்கி மலரும் நிலையில் உள்ள மலர்களைச் சூழ்ந்து மொய்க்கின்ற வண்டுகளைப் போல அந்தச் சிவபெருமானை அடைந்து சூழ்ந்து நின்றனர்.

8584 ஒழுகும் நெய்யின் வீழ்ச்சியைப் போன்ற வலிய தந்தியையும், வைரம் பொருந்திய வார்க்கட்டையையும் கொண்ட, காப்பமைந்த யாழினை, யாழ் வாசிக்கும் முறையில் வல்ல கன்னரரும் கருடரும் ஏந்தி விளக்கம் பொருந்திய மங்கல கீதங்களைப் பாடினர்.

154 □ கந்தபுராணம்

- 8585 கானுறு பஹலைக் காவு கான்றிடு
தேனுறு விரைமலர் அடிகள் சிந்துபு
வானவர் மகளிர்கள் வணங்கி வாழ்த்துரை
ஆனவை புகன்றனர் அமலை பாங்கரில்.
- 8586 எல்லைய தாகலும் இருந்து தக்கனாம்
கொல்லையின் மறைமொழி உரைத்துத் தன்மனை
வல்லிபொற் சிரகநீர் மரபின் வாக்குற
மெல்லென அரனடி விளக்கி னானரோ.
- 8587 விளக்கிய பின்றையில் விரைகொள் வீழுதல்
கொளப்படு பரிசெலாங் கொணர்ந்து மற்றவற்
குளப்படு பூசனை உதவி மாதிரை
அளித்திட உன்னினன் அமரர் போற்றவே.
- 8588 சிற்கன வடிவினன் செங்கை யுள்உமை
நாற்கரம் நல்குபு நன்று போற்றுதி
நிற்கிவள் தன்னையான் நேர்ந்த னன்னாப்
பொற்கர கந்தரு புனலொடு ஈந்தனன்.
- 8589 மூர்த்தமங் கதனிடை முதல்வன் அம்பிகை
சீர்த்திடு மணவணி தெரிந்து கைதொழுஉ
நீர்த்தொகை கதிரொடு நிலவு கண்டுழி
ஆர்த்தென வழுத்தினர் அமரர் யாவரும்.
- 8590 மாடுறு திசைமுகன் மணம்செய் வேள்வியில்
கூடுறு கலப்பைகள் கொணர்ந்து நூன்முறை
நேடினன் சடங்கெலாம் நிரப்ப மால்முதல்
ஆடவர் இசைத்தனர் அமலன் வாய்மையே.

8585. மணம் கமழும் பல தலைகளையுடைய கற்பகச் சோலையில் உண்டான தேன் பொருந்திய மணமுள்ள மலர்களைத் தேவமங்கையர் திருவடிகளில் அருச்சித்து வணங்கி, உமையம்மையாருக்குப் பக்கத்தில் நின்று மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்களைப் பாடினர்.

8586. முகூர்த்த கால எல்லை வருதலும், தக்கன் அவ் விடத்திலிருந்து தன் மனைவியான வேதவல்லி பொன் கரத்தால் நீரை முறையாக வார்க்க, வேத மந்திரத்தை விரைந்து கூறிச் சிவபெருமானின் அடிகளை விளக்கினான்.

8587. திருவடிகளை விளக்கிய பின்பு, விளக்கம் உடைய மலர் முதலானவற்றையெல்லாம் கொண்டு வந்து, உள்ளத்து அன்புடன் கூடிய பூசையைச் செய்து, தேவர்கள் துதிக்கச் சிவபெருமானுக்குத் தன் மகளைத் தர எண்ணினான்.

8588. ஞான வடிவினான சிவபெருமானின் செவ்விய திருக்கை மீது உமையம்மையாரின் திருக்கரத்தை வைத்துத் "தங்கட்கு இப்பெண்ணை யான் அளித்தேன்! இவளை நன்கு பாதுகாக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிப் பொன் கரத்தால் நீரை வார்த்துத் தத்தம் செய்தான்.

8589. அந்தத் திருமணத்தில் தேவர் அனைவரும், முதல்வரான சிவபெருமான்—உமையம்மையார் ஆகியோர் திருமணக் கோலத்தைக் கை கூப்பி வணங்கி, ஒளியுடன் கூடிய முழுமதியைக் கண்டபோது கடல்கள் ஆரவாரம் செய்தாற் போல் ஆரவாரம் செய்து வணங்கினர்.

8590. பக்கத்தில் இருந்த நான்முகன் திருமண வேள்விக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு வந்து வேதி விதியை நாடிச் சடங்குகளையெல்லாம் செய்து நிறைவு செய்யத் திருமால் முதலான தேவர்கள் அமலனது வாய்மையான வேதங்களை ஓதினர்.

186 □ கந்தபுராணம்

- 8591 அன்னுழி உருவமும் அருவும் ஆவியும்
முன்னுறும் உணர்வுமாய் உலகம் யாவிற்கும்
நன்னயம் புணர்த்தியே நண்ணு நாயகன்
தன்னுரு வொளித்தனன் அருளின் தன்மையால்.
- 8592 மறைந்தனன் இருத்தலும் மகிணன் காண்கிலாள்
அறந்தனை வளர்க்கும்எம் மன்னை நோற்றுமுன்
பெறும்பெரு நிதியினைப் பிழைத்து ளோரெனத்
துறந்தனள் உவகையைத் துளங்கி மாழ்கியே.
- 8593 பொருக்கென எழுந்தனள் பூவின் மீமிசைத்
திருக்கிளர் திருமுதல் தெரிவை மாதர்கள்
நெருக்குறு சூழல்போய் நிறம்கொள் தீமுகத்
துருக்கிய பொன்னென உருகி விம்மினாள்.
- 8594 உயிர்த்தனள் கலுழ்ந்தனள் உணர்வு மாழ்கியே
அயர்த்தனள் புலர்ந்தனள் அலமந்து அங்கமும்
வியர்த்தனள் வெதும்பினள் விமலன் கோலமே
மயிர்த்தொகை பொடிப்புற மனங்கொண்
டுன்னுவாள்.
- 8595 புரந்தரன் மாலயன் புலவர் யாவரும்
நிரந்திடும் அவையிடை நிறுக்கும் வேள்வியாய்
இருந்தனன் மாயையால் இறைவன் துண்ணெனக்
கரந்தனன் ஆதலின் கள்வன் போலுமால்.
- 8596 எய்திஎற் கொண்டதோர் இறைவன் தன்னையான்
கைதவ னேயெனக் கருத லாகுமோ
மெய்தளர் பான்மையின் வினையி னேன்னிவண்
செய்தவஞ் சிறிதெனத் தேற்றல் இன்றியே.

8591. அப்போது உருவமாயும் அருவமாயும் அருவுருவமாயும் ஆன்மாக்களையும் அவற்றால் அறியும் அறிவுமாயும் உலகம் முழுவதற்கும் நல்ல சுகத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்களின் தலைவனான சிவபெருமான் திருவருள் சிறப்பால் தம் வடிவத்தை மறைத்தருளினார்.

8592. சிவபெருமான் மறைந்திருந்தபோது முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்தருளும் அன்னையான எம் உமையம்மையார், தம் கணவரைக் காணாதவராய்த் தவம் செய்து பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை இழந்தவரைப் போல் நடுங்கி வருந்தி மகிழ்ச்சியை இழந்தார்.

8593. அவர் விரைவாக இருக்கைவிட்டு எழுந்தாள்; தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் இலக்குமி முதலான தேவ மங்கையர் கூடி நெருங்கியிருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார்; நல்ல நிறம் கொண்ட உலையின் தீயில் உருக்கிய பொன்னைப் போல உருகிப் பொருமினார்.

8594. அவர் பெருமூச்சு விட்டு அழுது உணர்வு அழிந்து மறந்து புலர்ந்து சுழன்று உடலும் வியர்த்து வெதும்பி மயிர்கள் பொடிப்புக் கொள்ளக் குற்றம் அற்ற சிவபெருமானான நாயகரின் கோலத்தையே உள்ளத்தில் நினைக்கலானார்.

8595. இந்திரன் நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் நிறைந்துள்ள சபையில் செய்யும் திருமண வேள்வியில் இருந்த எம்பெருமான் மாயையால் விரைந்து மறைந்தார். அதனால் அவர் வஞ்சம் உடையவரோ?

8596. “வலிய வந்து என்னை மணம் செய்து கொண்ட ஒப்பற்ற இறைவரை, (அவர் மறைந்ததற்குக் காரணம்) உடல் வருந்தும் வகையில் தீவினையேனான யான், இங்குச் செய்த தவம் சிறிது என்று எண்ணித் தெளிதலை விட்டு, (மறைந்துவிட்ட அவரை) வஞ்சகர் போலும் என்று எண்ணுவது பொருந்துமோ! பொருந்தாது!”

158 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 8597 என்றென்று உன்னி உயிர்த்திரங்கும் இறைவி
செய்கை எதிர்நோக்கி
மன்றல் நாறுங் குழல்வேத வல்லி புல்லி
மனந்தளரேல்
உன்றன் கணவன் பெறும்வாயில் தவமே இன்னும்
உஞ்றுகென
நின்ற திருவும் நாமகனும் பிறரும் இனைய
நிகழ்த்தினரால்.
- 8598 அன்னை வாழி இதுகேண்மோ அகில முழுதும்
அளித்தனையால்
என்ன பொருளும் நின்னுருவே யாண்டும் நீங்கா
நின்கணவன்
தன்னை மறைக்கு மறையுளதோ தவத்தை
அளிப்பான் நினைந்தனையோ
உன்னல் அரிதாம் நுமதாடல் முழுதும் யாரே
உணர்கிற்பார்.
- 8599 வாக்கின் மனத்தில் தொடர்வரு நின்மகிணன்
தனையும் உன்தனையும்
நோக்க முற்றோம் தஞ்சமென நுவறல் செய்யா
வினையாவும்
போக்க லுற்றோம் தோற்றமுறும் புரையுந்
தீர்ந்தோம் போதமனந்
தேக்க லுற்றோம் உய்ந்துமியாஞ் செய்யுந்
தவமுஞ் சிறிதன்றே.
- 8600 என்னா இயம்பி வாழ்த்தெடுப்ப இறைவி
அவர்க்கண் டினிதருள்செய்து
தன்னார் பொய்தல் ஒருவிப்போய் அருமா தவமே
புரிவாளாய்
முன்னா முன்னைக் கடிமாடம் முயன்று
போந்தாள் இவ்வனைத்தும்
நன்னா ரணனே முதலானோர் நோக்கி நனிவிம்
மிதரானார்.

8597. என்று இவ்வாறு நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டு இரங்கும் உமையின் செய்கையை உற்றுப் பார்த்து, மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய வேதவல்லி, அவரை அணைத்து, “மகளே! மணம் தளராதே! நின் கணவனை நீ அடைவதற்கு உரிய வழி மேலும் தவம் செய்வதே ஆகும். எனவே, மேலும் அதைச் செய்க!” என்று உரைத்தாள். அங்கே இருந்த திருமகளும் கலைமகளும் மற்றத் தேவ மங்கையரும் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

8598. “உலகத்தாயே! இதைக் கேள்! உலகம் முழுவதையும் நீயே பெற்றாய். எல்லாப் பொருள்களும் உன் வடிவமே ஆகும். எங்கும் நீங்காமல் நிறைந்திருக்கும் நின் கணவரை நீ காணாமல் மறைக்கும் மறைப்பும் ஒன்று உள்ளதோ! தவத்தைப் பாதுகாத்தற்கு நினைத்தாய் போலும்! நின் தலைவரும் நீயும் செய்யும் திருவிளையாடல் எம்மால் நினைத்தற்கு அரியதாகும். உம் இயல்பை முழுதும் உணரவல்லவர் யார்?

8599. “வாக்காலும் மனத்தாலும் தொடர்வதற்கு அரிய உன் கணவரையும் உன்னையும் தரிசிக்கப் பெற்றோம். உங்கட்கு அடைக்கலம் எனச் சொல்லி வினைகள் முழுவதையும் போக்கிக் கொண்டோம். பிறவி எடுக்கும் குற்றமும் நீங்கினோம். மனத்தில் ஞான வுணர்வு பொருந்தப் பெற்றோம். இவற்றால் உய்ந்தோம். யாம் செய்த தவமே அல்லாது இனிச் செய்யும் தவமும் சிறிதன்று.”

8600 என்று கூறி வாழ்த்துக் கூறினர். உமையம்மை யார் அவர்களைப் பார்த்து இனிதாய்த் திருவருள் செய்து, அம் மங்கையர் கூட்டத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்று அரிய சிறந்த தவத்தையே செய்பவராய், அத் தவத்தையே மனத்தில் கொண்டு, முன்னிருந்து தவம் செய்த தவ மடத்தை அடைந்தார். இவையனைத்தையும், திருமால் முதலியவர் பார்த்து மிக்க வியப்பை அடைந்தனர்.

- 8601 எங்குற் றனன்கொல் இறையென்பார் இஃதோர்
மாயம் எனவுரைப்பார்
மங்கைக் கொளித்த தென்னென்பார் வாரி காண்டு
மேலென்பார்.
அங்கித் தகைய பலபலசொற் றலமந் தேங்கி
அதிசயித்துக்
கங்குற் போதின் மாகூர்ந்த கதிர்போன் மாழ்கிக்
கவலுற்றார்.
- 8602 நோக்குற் றனைய பான்மைதனை நொய்தில்
தக்கன் நனிகளன்று
திக்கட் கறங்க வெய்துயிர்த்துச் செம்பொன்
கடகக் கைபுடைத்து
மூக்கிற் கரந்தொட் டகம்புழுங்க முறுவல் செய்து
முடிதுளக்கி
ஆக்கத் தொடியாம் புரிவதுவை ஆற்ற அழகி
தாமென்றான்.
- 8603 வரந்தா னுதவும் பெற்றியினான் மற்றென் மகடுஉ
வயின்வாரா
இரந்தான் அதனை யான்வினவி இயல்பின்
வதுவை முறைநாடி
நிரந்தார் கின்ற சுரர்காண நெறியால் நேர்ந்தேன்
நேர்ந்ததற்பின்
கரந்தான் யாகு மானமுற நவையொன்
றென்பான் கண்டானோ.
- 8604 புனையும் தொன்மைக் கடிவினையைப் புன்மை
யாக்கி ஊறுபுணர்த்
தெனையும் பழியின் மூழ்குவித்தே இறையும்
எண்ணா தொளித்தானே
அனையுந் தாதை யுந்தமரும் ஆரும் இன்றி
அகன்பொதுவே
மனையென் றாடும் ஒருபித்தன் மறையோ னாகில்
மயல்போமோ.

8601. சிலர், "சிவபெருமான் எங்குச் சென்றாரோ!" என்று உரைப்பார். சிலர், "இஃது ஒரு மாயமாக உள்ளது!" என்று மொழிவர். சிலர், "இம்மங்கைக்கு ஒளித்தது என்ன?" என்று சொல்வர். சிலர், "இனி வர இருப்பதை இருந்து பார்ப்போம்!" என்று இயம்புவர். அங்கு இவை போலப் பலவாகச் சொல்லிக் கலங்கி ஏங்கி வியப்படைந்து இரவுப் போதில் மேகத்தால் மூடப்பட்ட சந்திரனைப் போல் வருந்திக் கவலை கொண்டனர்.

8602. தக்கன் அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் விரைவாகப் பார்த்து, மிகவும் சினந்து, தீயைக் கக்கும் கண்கள் சுழல வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுச், செம்பொன்னால் ஆன கடகம் அணிந்த கையைத் தட்டி, முக்கின் மீது கைவிரல் வைத்து, உள்ளம் புழுங்க நகைத்து, தலை அசைத்து, "அட்ட ஐசுவரியத்தோடு நாம் செய்த திருமணம் மிக அழகாக இருக்கின்றது?" என்று கூறினான்.

8603. "வரத்தை அளிக்கும் இயல்புடையவனாக எம் மகளிடம் வந்து தன்னை மணம் செய்து கொள்ளுமாறு சிவன் இரந்தான்" அதனை யான் கேட்டு, உலகியலாகச் செய்யப்படும் திருமண முறையை ஆராய்ந்து செறிந்து நிறைந்த தேவர்கள் சான்றாய், முறைப்படி திருமணம் செய்து தந்தேன். தந்தபின் யாவரும் வெட்கம் அடையுமாறு மறைந்து போனான். என்னிடம் ஏதேனும் ஒரு குற்றத்தையேனும் கண்டானா?"

8604. "செய்யப்படும் பழைய திருமணத்தை இழி வாக்கி விட்டு, இடையூறு செய்து, என்னையும் பழிவிலை ஆகும்படி செய்து, சற்றும் மதிக்காது மறைந்து போனானே! தாயும் தந்தையும் உறவினரும் என்னும் எவரும் இல்லாமல், அகன்ற அம்பலம் தன்விடு என்று கூத்தாடுகின்ற ஒரு பித்தன் அவன். அந்தணனாகக் கோலம் கொண்டுவிட்டால் அவனுக்கு அந்தப் பித்தத் தன்மை நீங்கிப் போகுமோ?

162 □ கந்தபுராணம்

- 3605 ஆயிற் றீதே அவனியற்கை அறிந்தேன் இந்நாள்
யானென்று
தியுற் றெனவே உளம்வெதும்பித் திருமால்
முதலாம் தேவர்தமைப்
போயுற் றிடுநும் புரத்தென்று போக விடுத்துப்
புனிதன்நெய்
மாயத் தினையே யுன்னியுன்னி வதிந்தான்
செற்றம் பொதிந்தானே.
- 3606 பொன்னார் மேனிக் கவுரிமுன்னைப் பொலன்மா
னிகையிற் போந்துலப்பின்
மின்னாற் செறிந்த பண்ணையுடன் மேவி அங்கண்
வீற்றிருந்து
பன்னாள் ஈசன் தனையெய்தப் பரிந்து நோற்கப்
பண்ணவனோர்
நன்னாள் அதனில் தாபதன்போல் நடந்தான்
அவள்தன் இடந்தானே.
- 3607 நலனேந் தியவெண் டலைக்கலனும் நறிய களப
நீற்றனியும்
கலனேந் தயகண் டிகைதொடுத்த கவிஞ்சேர்
வடமுங் கடிப்பினையும்
நிலனேந் தியதா ளிடைமிழ்றும் நீடு மறையின்
பரியகமும்
வலனேந் தியசூ லமும்பின்னல் வனப்புங் காட்டி
வந்தனனே.

வேறு

- 3608 வந்துமை முற்பட வந்த வனைக்கண்டு
எந்தை பிராற்கினி யாரிவ ரென்னாச்
சிந்தனை செய்தெதிர் சென்றுகை கூப்பி
அந்தரி போற்றினள் அன்புறு நீரால்.

8605. “அந்தப் பித்தனின் குண இயல்பு இத்தகைய தீயதே! நான் இப்போது உள்ளபடி உணர்ந்தேன்,” என்று சொல்லித் தீப்பட்டதைப் போல் மனம் கொதித்து, திருமால் முதலான தேவர்களை “உம் ஊருக்குச் செல்லுங்கள்” என்று அனுப்பிவிட்டுத் தூயவரான சிவபெருமான் செய்த மாயத்தையே எண்ணி எண்ணி மன வயிரத்தால் பொதியப் பெற்றவனாய் விளங்கினான்.

8606. கிளிச்சிறை என்ற பசிய பொன் போன்ற மேனியைக் கொண்ட கௌரியான உமையம்மையார், முன்பு தவம் செய்த தவச்சாலைக்குள் சென்று, அளவில்லாத மின்னல் போன்ற தோழியர் கூட்டத்துடன் பொருந்தி அங்கே இருந்து, சிவனை அடையுமாறு விரும்பி, பல நாள் தவம் செய்தார். பின் ஒரு நல்ல நாளில் சிவபெருமான் ஒரு துறவியைப் போல் கோலம் கொண்டு உமையம்மையார் தவம் செய்யும் இடத்தை அடைந்தார்.

8607. நான்முகன், திருமால் ஆகியவரின் நன்மையின் பொருட்டு ஏந்திய வெண்மையான தலை ஓடான பிச்சைக் கலமும், மணம் பொருந்திய கலவைச் சாந்தொடு கூடிய திருநீற்றுப் பூச்சம் அணியாக அணிந்த அழகிய உருத்திராக்க மாலையும், காதணியும் உலகுக்கு ஆதாரமான அடிகளில் ஒலிக்கும் உயர்ந்த சிலம்பும் வணக்கையில் தாங்கிய சூலமும் சடையின் அழகும் என்ற வடிவத்தைக் காட்டி எழுந்தருளினார்.

8608. இத்தகைய கோவத்துடன் சிவபெருமான் உமையம்மையின் முன்பு தோன்ற, வந்த அந்தக் கபாலரான சிவபெருமானைக் கண்டு தரிசித்து, “இவர் எம் தந்தையான சிவபெருமானுக்கு இனியர்”, என்று எண்ணி, உமையம்மையார் எதிரே சென்று கைகூப்பி வணங்கி அன்பு மிகும் இயல்பால் துதித்தார்.

8609 பற்றொடு சென்று பராய்த்தொழும் எல்லைப்
பெற்றம் அதன்மிசை பெண்ணிட மன்றி
மற்றுள தொல்வடி வத்தொடு நித்தன்
உற்றனன் அவ்விடை ஒண்தொடி காண.

8610 பார்ப்பதி யாகிய பாவை நுதல்கண்
நாற்புயன் என்வயின் நண்ணிசன் என்னா
ஏற்புறு சிந்தைகொடு இன்னல் இகந்தே
மேற்படும் ஒகையின் வீற்றின ளானான்.

8611 பன்முறை வீழ்ந்து பணிந்து பராவி
என்முனம் முந்தை இகந்தனை இன்றிப்
புன்மையை நீக்குதி போந்தனை கொல்லோ
சின்மய என்றெதிர் சென்றுரை செய்தான்.

8612 அம்முறை செப்பும் அணங்கு தனைக்கய்
மைம்மலி கண்டன் மலர்க்கரம் ஒச்சித்
தெம்முனை சாடுறு சீர்விடை மேல்கொண்
டும்மென வேதன் இடத்தினில் வைத்தான்.

8613 நில்விட மேயினன் நேரிழை யோடும்
பால்விடை ஊர்ந்து படர்ந்தனன் வெள்ளி
மால்வரை யேனின் மற்றவன் பாங்கர்
பெய்விழி மாதர் விரைத்தது கண்டார்.

8609. உமையம்மையார் அவ்வாறு உள்ளப் பற்றுடன் சென்று துதிக்கும் சமயத்தில், காளை வாகனத்தின் மீது, இடப் பாகத்தில் சக்தி இல்லாது, நித்தியரான சிவபெருமான் பழைய வடிவத்துடன், ஒளியுடைய வளையலையுடைய உமையம்மையார் காணும்படி அங்குக் காட்சி தந்தார்.

8610. உமையம்மையார் நெற்றிக் கண்ணையும் நான்கு தோள்களையும் உடைய சிவபெருமான் என்னிடம் எழுந்தருளினார் என்று அந்தப் பெருமானிடம் இசைவுடைய உள்ளத்தினராய்த் துன்பங்களைக் கடந்து மேல் எழுதின்ற உவகை வெள்ளத்தில் மூழ்கினார்.

8611. பலமுறை வணங்கித் துதித்து, "ஞானமயமானவரே! முன்பு என்னை விட்டு மறைந்தீர். அவ்வாறு என்னை விட்டு நீங்குவதற்குரிய என்னிடம் உள்ள இந்தச் சிறுமையைப் போக்கியருள இப்போது இங்கு எழுந்தருளினீர் போலும்!" என்று அப்பெருமானின் எதிரில் சென்று குறையிரந்தார்.

8612. அவ்வாறு குறையிரந்த உமாதேவியாரை 'வருக' என்று அழைத்து, நீலகண்டரான சிவபெருமான், தாமரை மலர் போன்ற கைகளை உயர்த்தி நீட்டிப் பகையை அழிக்கின்ற சிறப்புடைய காளை வாகனத்தின் மீது அமருமாறு செய்து, விரைவாய்த் தம் இடப்பாகத்தில் இருக்கச் செய்தார்.

8613. நீலநிற நஞ்சை உண்ட கண்டமுடைய சிவபெருமான், உமையம்மையாருடன் வெண்மையான காளையை ஊர்ந்து போய்ப் பெருமை பொருந்திய கயிலாய மலையை அடைந்தார். அந்த உமையம்மையாரின் பக்கத்தில் இருந்த வேல் போன்ற கண்ணையுடைய தோழியர் உமையம்மையார் சிவபெருமானுடன் சென்றதைத் பார்த்தனர்.

166 □ கந்தபுராணம்

- 8614 இக்கென உட்கி இரங்கினர் ஏகித்
தக்கன் இருந்திடு சங்கமுன் ஆகிச்
செக்க ரெனத்திகழ் செஞ்சடை அண்ணல்
புக்கன னால்ஒரு புண்ணிய னேபோல்.
- 8615 கண்டனள் நின்மகள் கைதவம் ஓராள்
அண்டினள் சேர்தலும் ஆயவன் வல்லே
பண்டை உருக்கொடு பாற்பட அன்னாள்
கொண்டுசெல் வான்இது கூறுவ தென்றார்.
- 8616 பாங்கியர் இன்ன பகர்ந்தன கேளாத்
தீங்கனல் மீமிசை தீயதோர் தூநெய்
ஆங்குபெய் தென்ன அளப்பில செற்றந்
தாங்கி உயிர்ப்பொடு தக்கன் இருந்தான்.
- 8617 அக்கணம் வானவர் ஆயினர் எல்லாம்
தொக்கனர் வந்து தொழுங்கடன் ஆற்றிப்
பக்கம தூடு பராவினர் வைகத்
தக்கன் அவர்க்கிவை சாற்றுதல் உற்றான்.
- 8618 என்புகல் வேன்னினி என்மகள் தன்னை
அன்புற வேட்டருள் ஆல மிடற்றோன்
மன்புனை யும்கடி மன்றல் இயற்று
முன்பு கரந்தனன் முன்னரி தாகி.
- 8619 அற்றல தின்றும் என்ஆடவள் பாங்கில்
கற்றை முடிக்கொள் கபாலி யெனச்சென்று
உற்றனன் என்முன் உறாமல் ஒளித்தான்
பற்றி னன்அன் னவளைப் படர்கின்றான்.

8614. 'சாறு நீங்கிய கரும்பு போல மணம் வெட்கம் அடைந்து இரங்கிச் சென்று தக்கன் இருக்கும் சபை முன்னம் போய்ச் "செவ்வானம் போல் விளங்கும் சிவந்த சடையை யுடைய சிவபெருமான் ஒரு துறவியைப் போலத் தவச் சாலையை அடைந்தார்.

8615. "உன் மகள் அப் பெருமானைக் கண்டு அவரது வஞ்சத்தை உணராத நெருங்கிச் சென்றிடவும் அந்த மாயவர், விரைந்து பழைய உருவம் கொண்டு, உமையைத் தன் பக்கத்தில் இருத்திக் கொண்டு சென்று விட்டார். இது நாங்கள் உங்களிடம் சொல்லிக் கொள்வதாகும்!" என்று அத்தோழியர் உரைத்தனர்.

8616. தோழியர் இத்தகையவற்றைக் கூறக் கேட்டு எரிகின்ற தீயின் மீது உருக்கப்பட்டதும் தூய்மையானதுமான நெய்யை வார்த்தல் எவ்வாறு ஆகுமோ அவ்வாறு அளவில்லாத சினம் கொண்டு பெருமூச்சுடன் தக்கன் இருந்தான்.

8617. அப்போது தேவர்கள் எல்லாம் கூடி வந்து சேர்ந்து தொழும் கடமையைச் செய்து பக்கத்தில் இருந்து துதி செய்யலானார். அவர்களை நோக்கித் தக்கன் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

8618. "நான் இனி என்ன சொல்வேன்! என் மகளை விருப்பத்துடன் மணம் செய்து கொண்ட சிவபெருமான், பெரிதும் அலங்கரித்துச் செய்யும் மணச் சடங்குகளைச் செய்து முடிப்பதற்கு முன்பே, எல்லார் எதிரிலேயும் தன் உருவம் காண்பதற்கு அரிதாய் மறைந்து போனான்.

8619. "அதுவே அல்லால், இன்னும் என் மகனிடம் தொகுதியான சடைமுடியையுடைய காபால துறவுக் கோலம் உடையவன் போலப் போய் அடைந்து, என் எதிரில் வாராமல், என் மகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு போகின்றான்.

168 □ கந்தபுராணம்

8620 அன்னையும் அத்தனும் ஆர்வமொ டய
மன்னிய கேளிர் மகிழ்ந்தனர் வாழ்த்தப்
பின்னர் மகட்கொடு பேர்ந்திலன் ஈன்றோர்
தன்னை மறைத்திது செய்வது சால்போ.

8621 இங்கிது போல்வன யாவர்செய் கிற்பார்
சங்கர னேல்இது தான்செய லாமோ
நங்கள் குலத்தை நவைக்கண் உறுத்தான்
அங்கது மன்றிஎன் னாணையும் நீத்தான்.

வேறு

8622 இரந்தனன் சிவனெனும் ஏதம் எங்கணும்
நிரந்தது மற்றது நிற்க இவ்விடை
கரந்தனன் என்பதோர் உரையுங் காசினி
பரந்தது வேறுமோர் பழியுண் டாயதே.

8623 பண்டொரு பாவையைப் பரிந்து மன்றல்வாய்
ஒண் டொடிச் செங்கையின் உதக மேவுறக்
கொண்டிலன் என்பதுங் கொள்ளு நீரரைக்
கண்டிலன் என்பதுங் காட்டி னானரோ.

8624 என்றிவை பற்பல இசைத்துச் செய்நலங்
கொன்றிடு சிறுவிதி குழுமித் தன்புடைத்
துன்றிய சுரர்தமைத் தொல்லைத் தததமூர்
சென்றிட ஏவினன் செயிர்த்து வைகினான்.

8625 கறுவுகொள் நெஞ்சொடு கயவன அன்றுதொட்டு
இறைவனை நினைக்கின் எள்ளும் நீாமையான்
உறுதலும் சிலபகல் உயங்கி யுச்சயல
அறிதரும் அயனமுதல் அமரா த்தாகுவார்.

8620. “தாயும் தந்தையும் அன்புடன் அனிக்க, நெருங்கிய சுற்றத்தவர் மகிழ்ந்து வாழ்த்த, அதன் பின்பு மகளை அழைத்துக் கொண்டு முறையாகச் சொல்லவில்லை, பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் இவ்வாறு அழைத்துக் கொண்டு செல்வது என்பது முறையாகுமோ?

8621. “என் ஆணை செல்கின்ற இங்கு இது போன்ற செயலையார் செய்வார்? தான் சுகத்தைச் செய்பவன் என்னும் பெயரை (சங்கரன்) உடையவனானால் இவ்வாறு செய்வது ஆகாதே! நம் குலத்தை குற்றத்தில் பொருந்தச் செய்து விட்டான். அதுவே அல்லாது என் ஆணையையும் மீறினான்.

8622. “சிவன் எங்கும் பிச்சை கேட்டு இரந்தான் என்ற சொல் எங்கும் பரவியுள்ளது. அது நிற்க, பின் இவ்விடத்திலிருந்து, மறைந்தான் என்னும் சொல்லும் உலகில் பரந்தது, அந்த இரண்டுடன் மற்றொரு பழியும் இப்போது உண்டாகி விட்டது!

8623. முன்னம் ஒரு பெண்ணை விரும்பித் திருமணச் சடங்கில் ஒள்ளிய கங்கணம் அணிந்த கையில் தாரை நீருடன் பொருந்த ஏற்றுப் பயிலாதவன் என்பதையும், அவ்வாறு முறையால் ஏற்கும் இயல்புடையவரைப் பார்த்து அறியாதவன் என்பதையும் இங்கே இப்போது புலப்படுத்தி விட்டான்.”

8624 என இப்படிப் பலவற்றையும் கூறிச் செய்ந் நன்றி கொன்ற தக்கன், தன் பக்கத்தில் நெருங்கி நின்றிருந்த தேவர்களைத் தத்தம் பழைய இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு ஏவிச் சினத்துடன் இருந்தான்.

8625. கீழானவனான தக்கன், அன்று முதல் கறுவுதலையுடைய மனத்துடன் சிவபெருமானை எண்ணாது இகழும் இயல்புடையவனாய் இருந்தான். இச்செயலைய அறிந்த நான்முகன் முதலான தேவர்கள் சிவ நாட்கள் வருந்தியிருந்து பின் சிந்திக்கலானார்.

9. தக்கன் கயிலை செல் படலம்

8626 மெய்ம்மா தவத்தால் திருத்தக்கு விளங்கு தக்கன்
எம்மான் தனைஎண் ணலன்ஆவி இழப்பன் வல்லே
அம்மா வியாமும் அவன்ஏவலை ஆற்று கின்றாம்
நம்மா ருயிர்க்கும் இறுவாய் நணுகுற்ற போலும்.

8627 ஆனால் இனித்தக் கனைஎண் ணலமாயின்
அன்னான்
மேனாள் அரனால் பெறுகின்றதொர் மேன்மை
தன்னால்
மானாத சேற்றம் கொடுநம்பதம் மாற்றும் என்னா
வோநாம் இனிச்செய் பரிசென்றிவை ஓர்ந்து
சொல்வார்.

8628 ஈசன் கயிலை தனில்தக்கன் எழுந்து செல்ல
மாசொன்று சிந்தை கொளத்தேற்றினம் வல்லை
என்னில்
நேசங் கொடுபோய் அவற்காணின் நிலைக்கும்
இச்சேர்
நாசம் படலும் ஒழிவாகும் நமக்கும் என்றார்.

8629 வேதா முதலோர் இதுதன்னை விதியின் நாடித்
தீதான தக்கன்தனை மேவிநின் செய்த வத்தின்
மாதா னவனைச் சிவனோடு மறத்தி போலாம்
ஏதா முனது நிலைக்கம்ம இனைய தொன்றே.

9. தக்கன் கயிலை செல் படலம்

8626 நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் “உண்மையான பெருந் தவத்தால் செல்வம் பெற்று விளங்கும் தக்கன் சிவபெருமானை நினைக்கவில்லை! ஆதலால் விரைவிலே இறந்து படுவான்! அந்தோ! நாமும் அவனது ஏவலைச் செய்கின்றோம்! நம் அருமையான உயிர்க்கு இறுதி வந்தது போலும்!” என்று கூறினர்.

8627. “இனி நாம் தக்கனை மதியாது போனால், அவன் முன் காலத்தில் சிவபெருமானிடம் பெற்ற பெரு வரத்தின் உதவியால் ஒப்பில்லாத சினம் கொண்டு நம் பதவியை மாற்றிவிடுவான்” என்று தேவர்கள் எண்ணி, “ஓ இனி நாம் செய்யும் செயல் இதுவே!” என்று உணர்ந்து அவர்கள் சொல்லலானார்.

8628 “சிவபெருமானின் கயிலாய மலைக்குத் தக்கன் இங்கிருந்து நீங்கிச் செல்லும் பொருட்டு, மாசு படிந்த அவன் மனம் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அவன் எண்ணுமாறு செய்தால், அவனும் விருப்புடன் சென்று சிவபெருமானைக் காண்பானா னால், இந்தச் செல்வம் நிலைக்கும். நமக்கு உண்டாக இருக்கும் நாசமும் நீங்கும்.

8629. நான்முகன் முதலியவர் இதனை முறைப்படி ஆராய்ந்து, தீயவனான தக்கனை அடைந்தனர். “உன் தவத்தால் பெற்ற மகளான உமையை மருமகனான சிவனுடன் மறந்தாய் போலும்! உன் உன்னத நிலைக்கு இது இருந்தபடி என்னே! இது வியப்புக்குரியது!

172 □ கந்தபுராணம்

- 8630 குற்றம் தெரிதல் அஃதேகுண னென்று கொள்ளில்
சுற்றம் மொருவற் கெவனுண்டு துறந்து நீங்கிச்
செற்றஞ் செய்கண்ணும் மகிழ்வுண்டிது சிந்தி
யாயேல்
மற்றுன்னை வந்தோர் வசைசூழ்தரும் வள்ள
லென்றார்.
- 8631 முன்றின் றவர்கூ றியபான்மை முறையின் நாடி
என்னிங் கியான்செய் கடனென்ன இறைவி
யோடும்
பொன்னஞ் சடையோன் றனைக்கண்டனை போதி
என்ன
மன்னும் கயிலை வரையே கமனம் வலித்தான்.
- 8632 கானார் கமலத் தயன்இந்திரன் காமர் பூத்த
வானாடர் யாரும் அவனுற்றிடும் வண்ண நல்கி
ஆடாத முன்பிற் துணையோரொ டகன்று தக்கன்
போனான் அமலனமர் வெள்ளியம் பொற்றை
புக்கான்.
- 8633 வெள்ளிச் சயிலம் தனில்எய்தி விமலன் மேய
நள்ளுற்ற செம்பொற் பெருய்கோயிலை நண்ணி
நந்தி
வள்ளற் குறையுளெனுங் கோபுர வாயில் சாரத்
தள்ளுற்ற காவல் முறைப்பூதர் தடுத்தல் செய்தார்.
- 8634 கடிக்கொண்ட பூதர் நிரைதன்னைக் கனன்று
யான்முன்
கொடுக்கின்ற காதல் மடமான்தன் கொழுந
னோடும்
அடுக்கின்ற பான்மை இவணாடி அறிவன் நீவிர்
தடுக்கின்ற தென்கொ லெனக்கூறினன் தக்கன்
என்போன்.

8630. “குற்றத்தை ஆராய்வதையே குணமாகக் கொண்டால் ஒருவனுக்குச் சுற்றம் எங்கே உள்ளது? சுற்றத்தைவிட்டு விலகிச் சினம் கொண்டால் எப்போதேனும் மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ? இதைச் சிந்திக்காது போனால், வள்ளலே, உன்னைப் பழி வந்து சேரும்!” என்று உரைத்தனர்.

8631. தக்கன், தன் எதிரில் நின்று அவர்கள் சொன்னதை முறைப்படி ஆராய்ந்தான். அவன், “இனி இப்போது செய்யக் கூடியது யாது?” என்று அதேதேவர்களை வினவினான். அவர்கள் “உமையம்மையாருடன் பொன்ற போன்ற சடையையுடைய சிவபெருமானைக் கண்டு வருவாயாக!” என்று மொழிந்தனர். அவன் எப்போதும் நிலைத்திருக்கும் இயல்புடைய கயிலாய மலைக்குச் செல்ல மனத்தில் உறுதி கொண்டான்.

8632 மணம் கமழும் தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகன், இந்திரன், அழகுடைய வான் உலகத் தவரான தேவர்கள் ஆகிய எல்லாரையும் அங்கே தங்கியிருக்கும்படி செய்துவிட்டு, வலிமையுடைய மெய்க்காப்பாளருடன் போய்த் தக்கன் குற்றமற்ற சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற வெள்ளி மயமான கயிலாய மலையை அடைந்தான்.

8633. வெள்ளி மயமான கயிலாய மலையை அடைந்து சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் நடுவண் பொருந்திய செம்பொன் திருக்கோயிலை அடைந்து, வள்ளலான நந்தி தேவர்க்கு உறைவிடமான கோபுர வாயிலைத் தக்கன் அடைந்தான். அடைய, அங்குக் காவல் செய்யும் பூதர்கள் அவனைக் கயிலாய மலைக்குள் போகாமல் தடுத்தனர்.

8634. காவலை மேற்கொண்ட பூதகணத்தவரைச் சினந்து, “நான் முன்பு மணம் செய்து தந்த என் அன்பிற்குரிய இளமை பொருந்திய மான் போன்ற என் மகள் தன் கணவனுடன் கூடியிருக்கும் தன்மையைக் கண்டு அறிவேன். இத்தகைய என்னை நீங்கள் தடுப்பதற்குக் காரணம் யாது?” என்றான்.

- 8635 அவ்வா சகம்சொல் கொடியோனை அழன்று
நோக்கி
மெய்வாயில் போற்றும் பெருஞ்சாரதர் மேலை
ஞான்று
மைவாமும் கண்டன் றனைஎள்ளினை மற்று நீயின்
டெவ்வா றணைகின் றனைசால இழுதை நீராய்.
- 8636 முந்துற்ற தொல்லை எயின்முன்றுறை மொய்ம்பி
னோர்கள்
நந்துற்ற வையம் தனைவானை நலிவ ரேனும்
எந்தைக்கு நல்லர் அவரன்பில் இறையும் நின்பால்
வந்துற்ற தில்லை எவனோஇனி வாழ்தி மன்னோ.
- 8637 இறக்கின்ற வேலை இமையோர்கள்தம் இன்னல்
நீக்கிக்
கறுக்கின்ற நீல மிடற்றெந்தை கருணை செய்த
சிறக்கின்ற செல்வ மிசைந்தன்னவன் செய்கை
யாவும்
மறக்கின் றனைநீ எவன்செய்குதி மாயை உற்றாய்.
- 8638 ஈசன் தனது மலர்த்தானை இறைஞ்சி ஆற்ற
நேசங்கொடு போற்றலர் தம்மொடு நேர்தல்
ஒல்லா
பாசந் தனில்வீழ் கொடியோய்உனைப் பார்த்தி
யாங்கள்
பேசும் படியுந் தகவோபவப் பெற்றி யன்றோ.
- 8639 ஆமேனும் இன்னுமொரு மாற்றமுண் டண்ணல்
முன்னர்
நீமேவி அன்பில் பணிவா யெனில் நிற்பி அன்றேல்
பூமே லுனது நகரந்தனில் போதி என்வத்
தீமேல் கிளர்ந்தாலென ஆற்றவுஞ் சீற்ற
முற்றான்.

8635. அத்தகைய சொல்லைச் சொல்லும் கொடியவனான தக்கனைச் சினந்து பார்த்து மெய்ம்மை வாயிலைக் காக்கின்ற பெருமையுடைய பூதர், "மிக்க அறியாமையை (இழுதையை) உடையவனே! முன்பு சிவபெருமானை நீ இகழ்ந்தாய். இத்தகைய நீ இந்த வாயிலில் வந்து சேர்ந்தாய்! இது எப்படி?

8636. "முற்காலத்தில் முப்புரத்தில் உள்ள மூன்று வலிய அசுரர்கள், வளமுடைய விண்ணையும் மண்ணையும் வருத்துவராயினும், அவர்கள் எம்பெருமானுக்கு நல்லவர்கள். வேதியனான உன்னிடத்தில் அசுரர்களிடம் இருந்த அன்பில் சிறிதளவு கூட உதித்ததில்லை. அன்பற்றவனே! இனி எவ்வாறு வாழ்வாய்?

8637. "இறக்க நேர்ந்தபோது, தேவர்க்கு உண்டான இறப்புத் துன்பத்தைப் போக்கிய க்ரிய கழுத்துடைய எம்மான் தந்தருளிய சிறப்பான செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே, அப்பெருமான் செய்த நன்மைகள் யாவற்றையும் மறக்கின்றாய்! நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றாய்?

8638. "சிவபெருமானின் மலர்போன்ற அடிகளை வணங்கி மிகவும் பக்திகொண்டு வழிபாடு செய்யாதவர் கூளுடன் பழகக் கூடாது! பாசப் பிணிப்பில் அமிழ்கின்ற தீயவனே! உன்னுடன் பேசுவதும் தகுதியுடையதாகாது! அது பாவமேயாகும்!

8639. "எனினும், இன்னும் ஒரு சொல் உள்ளது. நீ சிவபெருமான் முன்னம் சென்று பக்தியுடன் அப்பெருமானை வணங்குவதானால், இங்கு நில். இல்லையானால், பூவுலகில் உள்ள உன் நகரத்துக்குச் செல்வாயாக!" என்று அவர்கள் சொல்ல, தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தாற்போல மிக்க சினம் கொண்டான், தக்கன்.

- 8640 பல்லா யிரவர் பெருஞ்சாரதர் பாது காக்கும்
எல்லார் செழும்பொன் மணிவாயில் இகந்து
செல்ல
வல்லான் நனிநாணினை உள்ளம் வருந்தி அங்கண்
நில்லாது மீள்வான் இதுவொன்று நிகழ்த்து
கின்றான்.
- 8641 கொன்னாருஞ் செம்பொற் கடைகாக்கும்
குழாங்கள் கேண்மின்
எந்நாளும் உங்க ளிறைதன்னை இறைஞ்ச
லேன்யான்
அன்னா னெனது மருகோனிதறிந்தி லீரோ
இந்நா ரணனும் அயனும்மெனக் கேவல் செய்வார்.
- 8642 நின்றா ரெவரு மெனதொண்டர்கள் நீடு ஞாலம்
பின்றாது போற்றும் இறையான்பெயர் தக்கன்
என்பார்
ஒன்றாய உங்கள் பெரும்பித்தனை ஒல்லை மேவி
இன்றா மரபிற் பணிந்தேதொழு தேத்து
கின்றேன்.
- 8643 நில்லிங் கெனவே தடைசெய்த நிலைமை நும்மால்
செல்லும் பரிசோ மருகோனும் சிறுமி தானும்
சொல்லும் படியல் லதுசெய்வதென் தொண்ட
ரானீர்
ஒல்லும் படியாற் றுதல்உங்கட் குறுதி யன்றோ.
- 8644 தேற்றாமல் இன்ன வகைசூழ்ந்த நுந்தேவை யாரும்
போற்றாமல் வந்து பணியாமற் புகழ்ந்து மேன்மை
சாற்றாமல் எள்ளல் புரிபான்மை சமைப்பன்
என்னா
மேற்றா னிழைத்த வினையுய்த்திட மீண்டு
போனான்.

8640. பெரிய பூதர்கள் பல ஆயிரம் பேர் காவல் செய்தின்ற ஒளியுடைய அழகிய பொன்னாலும் மணியாலும் ஆன வாயிலைக் கடந்து செல்ல முடியாதவனாய் மிகவும் வெட்கப்பட்டு வருந்தி, அங்கு நில்லாது திரும்பிச் செல்பவன் இஃது ஒன்றைச் சொல்லலானான்.

8641. "பெருமையுடைய செம்பொன் கோயிலின் வாயிலைக் காக்கும் பூதர்களே, கேளுங்கள்! எக்காலத்திலும் உம் இறைவனை நான் வணங்க மாட்டேன். அந்த உங்கள் இறைவன் என் மருமகன். இதை நீங்கள் அறியவில்லையோ! நிற்க, இந்தத் திருமாலும் நான்முகனும் எனக்குத் தொண்டு செய்பவர். இதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்!

8642. "நான்முகன் திருமால் என்னும் இவர்களே அல்லாது எஞ்சிய தேவர் யாவரும் எனக்குத் தொண்டு செய்பவர்கள். நானோ நிலைக்கின்ற உலகத்தைப் பாது காக்கும் அரசன். எனது பெயர் தக்கன் என்று உரைப்பர். இத்தகைய நானோ சுற்றத் தொடர்பில்லாது தனித்துள்ள உங்களின் பெரும் பித்தனை விரைவாகப் போய் இந்நாள் வரை இல்லாதபடி வணங்கிப் பணிந்து குதிப்பேன்! நன்று! நன்று!

8643. "இங்கே நில் என்று தடுத்து நிறுத்திய தன்மை உங்களால் செய்யக் கூடியதோ? மருமகனான அந்தப் பித்தனும் அந்தச் சிறுமி யுமையும், சொல்லிய வண்ணமே செய்வது அல்லாது, அடிமையாய் உள்ள நீவிர் வேறு என்ன செய்வீர்? அவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் செய்வது உங்களுக்குத் தகுதியானது தானே!

8644. "ஆராய்ச்சியில்லாமல் இங்ஙனம் செய்த உம் இறைவனை இனி எவரும் வணங்காமலும், மேன்மைகளை எடுத்துப் புகழாமலும் இகழும் செயல்களைச் செய்யும்படி செய்வேன்!" என்று சொல்லி, முன்னம் தான் செய்த வினை தன் பிடரைப் பிடித்து உந்த, திரும்பித் தன் நகரத்துக்குப் போனான்.

வேறு

- 8645 மீண்டுதன் பதியை எய்தி விரிஞ்சனை ஆதி யாக
 ஈண்டுபண் ணவரை நோக்கி என்மகள் ஈசன்
 தன்பால்
 பூண்டபே ரார்வத் தொன்றிப் புணர்ப்பதொன்
 றுன்னித் தங்கண்
 மாண்டகு வாயி லோரால் மற்றெமைத் தடுப்பச்
 செய்தார்.
- 8646 மின்னரும் பலவுண் டம்மா பேசுவித் தனவும்
 அவ்வாறு
 என்னையென் றுரைப்பன் அந்தோ எண்ணினும்
 நாணுக் கொள்வேன்
 அன்னஈங் கிசைப்ப னேனும் ஆவதென் அவர்பாற்
 போந்தேன்
 தன்னைநொந் திடுவ தன்றித் தாழ்வுண்டோ
 அனையர் தம்பால்.
- 8647 நன்றுநன்று என்னை எண்ணா நக்கனை உமையை
 நீவிர்
 இன்றுமுன் னாக வென்றும் இறைஞ்சியே பாவு
 கில்லீர்
 அன்றியும் மதித்தீர் அல்லீர் அப்பணி மறுத்தீ
 ராயின்
 மன்றறும் முரிமை இன்னே மாற்றுவன் வல்லை
 யென்றான்
- 8648 கறுத்திவை உரைத்தோன் தன்னைக் கடவுளர்
 யாரும் நோக்கி
 வெறுத்தெமை உரைத்தாய் போலும் மேலுநின்
 ஏவல் தன்னின்
 மறுத்தன வுளவோ இன்றே மற்றுநின் பணியின்
 நிற்கும்
 செறுத்திடல் என்னாத் தத்தம் சேணகர் சென்று
 சேர்ந்தார்.

8645. தக்கன் கயிலாய மலையினின்றும் மீண்டு, தன் நகரத்தை அடைந்து, நான்முகன் முதலாக நெருங்கிய தேவர்களைப் பார்த்து, என் மகள் சிவனிடத்துக் கொண்ட மிக்க விருப்பத்தால் ஒன்றுபட்டு, இருவரும் ஓர் உபாயத்தைச் சிந்தித்து, தங்களின் மாண்புடைய வாயிற் காவலர்களால் எம்மை அங்கு உள்ளே புகாமல் தடுக்குமாறு செய்தனர்.

8646. “மேலும், பழித்துக்கூறும்படி செய்தவை பல உள்ளன; ஐயோ, அத்தகைய நிந்தை மொழிகளை என்ன என்று உரைப்பேன்? அவற்றை நான் இப்போது எண்ணினாலும் வெட்கம் அடைகின்றேன். அந்த இகழ்ச்சியை இங்கு உரைப்பதனாலும் ஆவது ஒன்றில்லை. அவர்களிடம் வலிய சென்ற என்னை நான் நொந்து கொள்வதே அல்லாது, அவர்களிடத்தில் குற்றம் இல்லை!

8647. “நல்லது! நல்லது! என்னை மதிக்காத திகம்பரனையும் (சிவனையும்) உமையையும், நீங்கள் இன்று முதல் என்றும் வணங்கித்துதிக்க வேண்டாம். அதுவே அல்லாது மதிக்கவும் வேண்டாம். அந்தக்கட்டளையை நீங்கள் மறுத்தால், உங்கள் பதவிஉரிமைகளை நிச்சயமாய் விரைந்து மாற்றி விடுவேன்!”

8648. சினந்து இங்ஙனம் கூறிய தக்கனைத் தேவர் அனைவரும் பார்த்து, “எங்களை வெறுத்து இப்படிச் சொன்னாய் போலும்! முன்னம் எப்போதேனும் உன் ஏவலில் மறுத்தவை எவையேனும் உண்டோ? இல்லையன்றோ! அங்ஙனமே இனிமேலும் உன் ஏவல் வழியிலேயே நிற்போம். எங்களைக் கோபிக்க வேண்டாம்!” என்று சொல்லிவிட்டுத் தம் தம் வான் உலக நகரத்தைச் சென்று சேர்ந்தனர்.

10 பிரம யாகப் படலம்

8649 இப்படிப் பன்னாள் யாரும் இவஸ்தனி ஆணைக்கு
அஞ்சி
அப்பணி இயற்ற லோடும் அம்புய மலர்மேல்
அண்ணல்
முப்புரம் முனிந்த செங்கண் முதல்வன தருளால்
ஆங்கோர்
செப்பரும் வேள்வி யாற்ற முயன்றனன் சிந்தை
செய்தான்.

8650 வேண்டிய கலப்பை யாவும் விதியுளி மரபி னோடு
தேண்டினன் உய்த்துத் தக்கன் செப்பியது உன்னி
யானே
மாண்டிட வரினும் முக்கண் மதிமடிப் பரமன்
தனனை
ஈண்டுதந் தவிமுன் ஈவல் எனக்கிது துணிபா
மென்றான்.

8651 இனையன புகன்று சிந்தை யாப்புறுத் தேவல்
போற்றும்
தனையர்தங் குழுவைக் கூவித் தண்டுழாய் முகுந்த
னாதி
அனைவரும் அவிப்பால் கொள்ள அழைத்து
நீர்தம்மின் என்னாத்
துனையவே தூண்டிப் போதன் தொல்பெருங்
கயிலை பக்கான்.

10. பிரம யாகப் படலம்

8649. இப்படிப் பல காலம் எல்லாரும் தக்கனின் ஆணைக்கு அஞ்சி அவனது ஏவலைச் செய்து கொண்டு வந்தனர். தாமரையை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகன், திரிபுரங்களைச் சினந்து எரித்த சிவந்த கண்களையுடைய சிவபெருமானின் அருளால், சொல்வதற்கு அரியதொரு வேள்வியை இயற்றுவதற்கு எண்ணி அதற்கு ஏற்ற முயற்சி செய்தார்.

8650. வேள்விக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் விதிப் படியும் முறைப்படியும் சேர்த்து, தக்கன் இட்டுள்ள ஆணையையும் நினைத்து, “நானே இறக்க நேர்ந்தாலும், மூன்று கண்களையும் சந்திரனைச் சூடிய சடையையும் கொண்டு சிவபெருமானை யாகத்தில் எண்ணி, முதலில் அப்பெருமானுக்கு அவிர்ப் பாகத்தை அளிப்பேன். இது என் துணிபாகும்!” எனக் கூறினார்.

8651. இவை போன்ற சொற்களைச் சொல்லி, மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு தம் ஏவலைச் செய்யும் மைந்தர் கூட்டத்தை அழைத்து, “குளிர்ந்த துழாய் மாலையை அணிந்த திருமால் முதலிய எல்லாரையும் தத்தமக்குரிய அவிர்ப் பாகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு நீவிர் அழைத்து வாருங்கள்!” என விரைவாகத் தூண்டிக் கட்டளையிட்டுப் பின் நான்முகன் கயிலாய மலையை அடைந்தார்.

182 □ கந்தபுராணம்

- 8652 கயிலையின் நடுவண் உள்ள கடவுள்மா நகரில் எய்தி
 அயிலுறு கணிச்சி நந்தி அருள்நெறி உய்ப்ப
 முன்போய்ப்
 பயிலுமன் பொடுநின் றேத்திப் பணிதலுஞ்
 சிவன்சண் டுற்ற
 செயலதென் மொழிதி என்னத் திசைமுகன்
 உரைப்ப தானான்.
- 8653 அடியனேன் வேள்வி ஒன்றை ஆற்றுவல் அரணம்
 முன்றும்
 பொடிபட முனிந்த சீற்றப் புனிதநீ போந்தென்
 செய்கை
 முடிவுற அருடி யென்ன முறுவல்செய் திறைவன்
 நம்தம்
 வடிவுள நந்தி அங்கண் வருவன் நீபோதி என்றான்.
- 8654 போகென விடுத்த லோடும் பொன்அடி பணிந்து
 வல்லே
 ஏகிய தாதை தக்கன் இருந்துழி எய்தி யேயான்
 பாகநல் வேள்வி ஒன்று பண்ணுவன் முனிவர்
 விண்ணோர்
 ஆகிய திறத்த ரோடும் அணுகுதி ஐய என்றான்.
- 8655 என்னலும் நன்று முன்போய் இயற்றுதி மகத்தை
 என்னப்
 பொன்னவிர் கமலத் தண்ணல் மனோவதி அதனில்
 போந்து
 செத்தெறி பயக்கும் வேள்விச் செய்கடன் புரிதல்
 உற்றான்
 அன்னதோர் செய்கை மாலோன் ஆதியர் எவருந்
 தேர்ந்தார்.

8652. ஈயிலாய மலையின் நடுவே உள்ள தெய்வத் தன்மை கொண்ட கோயிலை அடைந்து கூரிய மழுவைத் தாங்கிய நந்திதேவர் சிவபெருமானின் அருள் குறிப்பின்படி உள்ளே விடுப்ப, சிவபெருமானின் முன் சென்று பழகிய அன்புடன் கூடித் துதித்து வணங்கினார். வணங்கவும் அப்பெருமான், “பிரமனே! நீ இங்கு வந்த காரியம் யாது? சொல்!” என்று திருவாய் மலர, பிரமன் அவரை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

8653. “நான் ஒரு வேள்வியைச் செய்யப் போகின் றேன். திரிபுரங்களை நீறு ஆகுமாறு சினந்த புனிதரே! தாங்கள் அந்த வேள்வியில் எழுந்தருளி, என் வேள்விச் செயலை முற்றுப் பெறச் செய்வீராக!” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அதைக் கேட்ட சிவபெருமான் புன்முறுவல் செய்து, நமது சாருபத்தைக் கொண்ட நந்திதேவன் அங்கு வருவான். நீ செல்வாயாக!” என்று அருள் செய்தார்.

8654. ‘செல்வாயாக!’ என்று கூறிச் சிவபெருமான் அனுப்பியவுடனே, அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி, விரைவாய்ச் சென்ற தந்தையான நான்முகன், தக்கன் அரசு வீற்றிருந்த இடத்தைச் சேர்ந்து, “மகனே! நான் அவிர்ப் பாகம் செய்வதற்குரிய நல்ல வேள்வியைச் செய்வேன். நீ முனிவர் தேவர் என்ற இருதிறத்தானும் வருவாயாக!” என்று இயம்பினார்.

8655. என்று நான்முகன் சொல்ல, தக்கன், “நல்லது! நீ சென்று வேள்வியைச் செய்க!” என்று கூறினான். பொன் போல விளங்கும் தாமரையை இருக்கையர்க்க் கொண்ட நான்முகன் தன் ‘மனோவதி’ என்ற நகரை அடைந்து, நல்ல நெறியைத் தருகின்ற வேள்வியின் செயல்களைச் செய்யத் தொடங்கினார். அத்தகைய செயலைத் திருமால் முதலான யாவரும் அறிந்தனர்.

184 ப கந்தபுராணம்

வேறு

8656 அக்க ணந்தனில் மாயவன் இமையவர்க்கு அரசன்
மிக்க தேவர்கள் முனிவரர் யாவரும் விரைந்து
தக்கன் முன்னுற மேவலும் அவரொடுந் தழுவி
முக்க ணாயகற் கவியினை விலக்குவான்
முயன்றான்.

8657 ஏற்றம் நீங்குறு தக்கன் அக் கடவுளர் யாரும்
போற்றி யேதனைச் சூழ்தரத் தாதைதன் புரத்தில்
ஆற்றும் வேள்வியில் அணைதலும் அயன்எழுந்
தாசி
சாற்றி ஆர்வமொ டிருத்தினன் பாங்கரோர்
தவிசின்.

8658 கானுலோவுதண் டுளவினான் அடிகள் கைதொழுதே
ஆன பான்மையி லோர்தவி சிருத்தினன் அல்லா
ஏனை யோருக்கும் வீற்றுவீற்று உதவினன்
இடையில்
தானொ ராசனத் திருந்தனன் மறையெலாந்
தழங்க.

வேறு

8659 அங்கண் ஞாலம தளித்தவன் இவ்வகை
அமர்தலும் அதுபோழ்தின்
நங்கை யாளொரு பங்கினன் அருளொடு நந்திதே
வணைநோக்கிப்
பங்க யாசனன் வேள்வியில் சென்றுநம் பாகமுங்
கொடுவல்லே
இங்கு நீவரு கென்றலும் வணங்கியே இசைந்தவ
னேகுற்றான்.

8656. அச்சமயத்தில் திருமால், தேவர்க்கு மன்னனான இந்திரன், அளவில்லாத தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகிய யாவரும் தக்கனின் எதிரே வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு அவி தருவதை விலக்க முயற்சி செய்தான்.

8657. உயர்வை இழக்க இருக்கும் தக்கன், அத்தேவர்களெல்லாம் துதித்துத் தன்னைச் சுற்றி வரத்தன் தந்தையான நான்முகன் தம் நகரத்தில் செய்யும் வேள்விச் சாலையை அடைந்தனன். நான்முகன் எழுந்து வாழ்த்துச் சொல்லித் தம் பக்கத்தில் ஓர் இருக்கையில் அன்புடன் தக்கனை அமரச் செய்தார்.

8658. நான்முகன் மணமுடைய துழாப் மாலையை அணிந்த திருமாலின் திருவடிகளைக் கை கூப்பி வணங்கித் தக்கவாறு ஓர் இருக்கையில் அமரச் செய்தார். மற்ற முனிவர்க்கும் தேவர்க்கும் தனித்தனி இருக்கைகளை வழங்கினார். இடையில் வேதம் ஒலிக்கத்தாமும் ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

8659. அழகிய இடம் கொண்ட உலகத்தைப் படைத்த நான்முகன் இவ்வாறிருக்க, அச்சமயத்தில், உமையை ஒரு பாகத்தே கொண்ட சிவபெருமான் கருணையோடு நந்தி தேவரைப் பார்த்து, "நான்முகன் செய்யும் யாகத்தில் சென்று நமக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு விரைவாக இங்கே திரும்பி வருவாயாக" என்று கூறிய ருளவும், அந்த நந்திதேவர் வணங்கி அவரது ஆணையை மேற் கொண்டு நான்முகனின் மனோவதி நகரத்துக்குச் செல்லத் தொடங்கினார்.

186 □ கந்தபுராணம்

- 8660 நூற்றுக் கோடிவெங் கணத்தவர் சூழ்தர
நொய்தின்அக் கிரிநீங்கு
ஏற்றின் மேல்வரும் அண்ணலை உள்ளுறுத்
தேர்கொள்பங் கயப்போதில்
தோற்று நான்முகக் கடவுள்முன் அடைதலுந்
துண்ணெ னவெழுந் தன்பிற்
போற்றி யேதொழுது இருத்தினன் என்புள்
பொலன்ம ணித்த விசின்கண்.
- 8661 நின்ற பாரிடத் தலைவர்க்கும் வரன்முறை நிரந்தஆ
சனநேர்ந்து
பின்றை நான்முகன் வேள்விய தியற்றலும்
பிறங்கெ ரியுற நோக்கி
நன்றி யில்லதோர் தக்கன்அக் கிரியுறை நக்கனுக்
காளாகிச்
சென்ற வன்கொலாம் இவனென நகைத்தனன்
செயிர்த்திவையுரைக்கின்றான்.
- 8662 நார ணன்முத லாகிய கடவுளர் நளினமா
மகளாதிச்
சீர ணங்கினர் மாமுனி கணத்தவர் செறிகுநர்
உறைகின்ற
ஆர ணன்புரி வேள்வியில் விடநுகர்ந் தாடல்செய்
பவன் ஆளும்
சார தங்களு மோநடு வுறுவது தக்கதே
யிதுவென்றான்.
- 8663 மேவ லாரெயில் முனிந்ததீ விழியினன்
வெள்ளிமால் வரைகாக்குங்
காவ லாளனாம் நந்தியுங் கணத்தருங் கதுமென
இவண்மேவக்
கூவி னாரெவ ரோஎன உளத்திடைக் குறித்தனன்
தெரிகுற்றான்
தேவர் யாவரும் வெருவுற அயன்தனைச்
செயிர்த்தி வையுரைக் கின்ற ரன்

8660. நூறுகோடி பூதகணத்தவர் சூழ்நது வர, அந்தக் கயிலாய மலையை விடுத்து விரைவாய் நீங்கிக், காளை வாகனத்தில் எழுந்தருளும் சிவபெருமானைத் தியானம் செய்த வண்ணம், அழகிய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனுக்கு எதிரே சென்றார். அவரது வருகையை கண்ட நான்முகன் விரைந்து எழுந்து வந்து அன்புடன் துதித்து வணங்கி ஒரு மணி பதித்த இருக்கையில் அமரச் செய்தார்.

8661. நந்திதேவருடன் வந்த பூதத் தலைவருக்கும் முறைப்படி தொழில் முற்றுப் பெற்ற இருக்கைகளை நான்முகன் அளித்தார். பின்பு வேள்வியைச் செய்தார். நன்றி கொல்வதில் நிகரில்லாத தக்கன் ஒளிரும் தீ எழப் பார்த்து, அந்தக் கயிலாய மலையில் இருக்கும் நிருவாணனான சிவனுக்கு இவன் அடிமையாய் இருப்பவன் போலும் இங்கு வந்தவன் என்று சொல்லிச் சினந்து சிரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

8662. "திருமால் முதலிய தேவர்களும் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் முதலான தேவமங்கையரும் பெரிய முனிவர் கூட்டத்தினரும் கூடியுள்ள இங்கு, வேதத்துக்கு உரியவரான நான்முகன் செய்யும் வேள்வியில், விடத்தை உண்டு கூத்தாடுபவனான சிவனின் அடிமையான நந்தியும் பூதங்களுமோ இங்கு வேள்விச் சாலையின் நடுவில் வீற்றிருப்பது? இது தக்கதா?

8663. பகைவரின் திரிபுரங்களைச் சினந்த தீக்கண்ணிரான சிவபெருமானின் பெரிய வெள்ளி மலையைக் காவல் பூண்ட காவலாளனான நந்தியும் பூதகணத்தவரும், இங்கு வருவதற்கு அழைத்தவர் யாரோ?" என்று உள்ளத்தில் ஆராய்ந்து அறிந்து, தேவர்கள் அஞ்சும் படி நான்முகனைச் சினந்து இவற்றைச் சொல்லலானான்.

188 □ கந்தபுராணம்

- 8664 ஆதி நான்முகக் கடவுளை யாகுநீ அழல்மகம்
புரிசெய்கை
பேதை பாகனுக்கு உரைத்தனை அவன்விடப்
பெயரும்நந் தியைஎன்முன்
காத லோடுகை தொழுதுநள் ளிருத்தினை
கடவதோ நினக்கீது
தாதை ஆதலிற் பிழைத்தனை அல்லதுன்
தலையிவைத் தடியேனோ.
- 8665 இன்னம் ஒன்றியான் உரைப்பதுண் டஞ்ஞாநேள்
ஈமமே இடனாகத்
துன்னு பாரிடம் சூழ்தரக் கழியுடல் சூலம்
மிசையேந்தி
வன்னி யூடுநின் றாடுவான் தனக்குநீ மகத்திடை
யவிக்கூற்ற
முன்னை வைகலின் வழங்கலை இப்பகல்
முதலவன் றனக்கின்றால்.
- 8666 அத்தி வெம்பணி தலைக்கலன் தாங்கியே
அடலைமேல் கொண்டுற்ற
பித்தன் வேள்வியில் அவிக்கொளற் குரியனோ
பெயர்ந்தஇப் பகல்காரும்
எத்தி றத்தரும் மறையொழுக் கெனநினைந்
தியாவதும் ஓராமல்
சுத்த நீடவி யளித்தனர் அன்னதே
தொன்மையாக் கொளற் பாற்றோ.
- 8667 மற்றை வானவர் தமக்கெலா நல்குதி மாலையே
முதலாக
இற்றை நாண்முதற் கொள்ளுதி இவற்குமுன் ஈகுதி
அவிதன்னைக்
கற்றை வார்சடை யுடையதோர் கண்ணுதற்
கடவுளே பரம்என்றே
சொற்ற மாமறைச் சூருதிகள் விலக்குதி துணிவுனக்
கிதுவென்றான்.

8664. “நீயோ ஆதியான நான்கு முகங்களையுடைய கடவுளாக உள்ளாய்! தீயை முன்னிட்டு வேள்வி செய்ய இருப்பதைப் பேதையானபெண்ணை இடப்பாகத்தில் வைத்த பித்தனுக்குச் சென்னாய். அந்தப் பித்தன் அனுப்பிட வந்த இந்த நந்தியை என் எதிரில் அன்புடன் கைகூப்பி வணங்கி இங்கு நடுவில் நடுநாயகமாக அமர வைத்துளாய் நீ செய்யத் தக்கதோ இது? நீ என் தந்தை, ஆதலால் உயிர் பிழைத்தாய். இல்லையானால் தலையை வெட்டி வீழ்த்த மாட்டேனா?

8665. “இன்னும் நான் கூறுவது ஒன்று உண்டு. அறி வற்றவனே! கேள்! சுடுகாடே வாழும் இடமாக மிக்க பூத கணங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருப்ப, உங்காளத்தைச் சூலத்தின் மேல் ஏந்தி, தீயிலே நின்று ஆடுபவனுக்கு (சிவனுக்கு) வேள் வியில் அவிப் பாகத்தை முன்நாளில் கொடுப்பதைப் போலக் கொடுக்காதே! இன்றிலிருந்து அந்தச் சிவனுக்கு அவி இல்லை!

8666. “எலும்பு, கொடும் பாம்புதலை, மாலை என்ற இவற்றைச் சுமந்து உடலில் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டிருக்கும் வெறும் பித்தன் வேள்வியில் அவியை ஏற்பதற்கு உரியனோ? கழிந்து போன இந்நாள்வரையும் எத்தகைய வரும் சற்றும் எண்ணிப் பாராமல் தூய அவியை அந்தச் சிவனுக்குத் தந்து வந்தனர். அந்தத் தவறான வழக்கத் தையே தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கமாகக் கைக் கொள்ளாதல் தகுதியோ?

8667, “சிவனல்லாத மற்றத தேவர்களுக்கெல்லாம் அவியைக் கொடுப்பாயாக! இன்று முதல் திருமாலையே தலைவராய்க் கொள்வாயாக! ஆதலால் அவிப்பாகத்தை அந்தத் திருமாலுக்கே அளிப்பாயாக! ‘தொகுதியான நீண்ட சடையையுடைய சிவனே பரம் பொருள்!’ என்று கூறிய பெரு வேத வாக்குகளை விலக்கு! உனக்கு இதுவே முடிந்த முடிவு!” என்று சொன்னான்.

8668 என்ற வாசகங் கேட்டலும் நந்திதன் இருகரஞ்
செவிபொத்தி
ஒன்று கொள்கையின் ஆதிநா மம்தனை
உளத்திடை நனிஉன்னி
இன்றி வன்சொலுங் கேட்ப உய்த் தனைகொலாம்
எம்பிரா னெனைஎன்னாத்
துன்று பையுளின் முழுகுறா ஆயிடைத்
துண்ணென வெகுளுற்றான்.

8669 பண்டு முவெயில் அழலெழ நகைத்திடு பரம்பரன்
அருள்நீரால்
தண்ட நாயகம் செய்திடு சிலாதனார் தனிமகன்
முனிவெய்தக்
கண்ட வானவர் யாரும் உட்கினர் கனலும்உட்
கவ லுற்றான்
அண்டம் யாவையும் நடுநடுக் குற்றன அசைந்தன
உயிர்யாவும்.

8670 ஏற்றின் மேயநம் அண்ணறன் சீர்த்தியில்
இறையுமே குறிக்கொள்ளா
தாற்ற லோடவி விலக்கிய தக்கனுக் கஞ்சினம்
இசைந்தோமால்
மாற்றம் ஒன்றும் இங்குரைத்திடல் தகாதென
மற்றது பொறாதந்தோ
சீற்ற முற்றனன் நந்தியென் றுட்கினர் திசைமுக
னெடுமாலோன்.

8668. என்று தக்கன் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும், நந்தி தேவர் தன் இரு காதுகளையும் இரு கைகளால் பொத்தி மூடிக் கொண்டார். மனம் ஒன்றுபட்ட நிலையில் சிவனின் பெயரைத் தியானித்தார்; “இன்று இந்தக் கொடியவன் கூறிய சொல்லையும் கேட்குமாறு அடியேனை, எம் பெருமானே, அனுப்பி வைத்தீரோ?” என்று மிக்க துன்பத்துள் மூழ்கினார்; பின்பு திடீர் என்று சினம் கொண்டவர் ஆனார்.

8669. முற்காலத்தில் திரிபுரங்கள் தீ மயமாகச் சிரித்த சிவபெருமானின் திருவருள் இயல்பால் வேத்திரப் படையைத் தாங்கி முதன்மையான காவலைச் செய்கின்ற ‘சிவாதமுனிவர்’ என்பவரின் மகனான நந்தி தேவர் சினம் கொள்ள, அதனைக் கண்ட தேவர் அனைவரும் அச்சம் கொண்டனர். அக்கினித் தேவனும் வெதும்பினான். உலகங்கள் எல்லாம் நடுங்கின. உயிர்கள் எல்லாம் அஞ்சின.

8670. “காளை வாகனத்தில் எழுந்தருளும் எம் பெருமானின் புகழில் ஒரு சிறிதையும் எண்ணிப்பாராமல், வலிமையுடன் சிவனுக்குரிய அவினையத் தாராது தடுத்ததக்கனுக்குப் பயந்து ஒரு சொல்லும் இங்குக் கூறுதல் தகாது என அவன் போக்குக்குச் சம்மதித்து இருந்தோம். அந்தோ, அதைப் பொறாமல்தான் நந்திதேவர் சினம் கொண்டார் - இனி யாது நேருமோ!” என்று நான்முகனும் திருமாலும் உள்ளம் உடைந்தனர்.

192 □ சுந்தரபுராணம்

8671 ஈது வேலையில் நந்திஅத் தக்கனை எரிவிழித்
 தெதிர்நோக்தி
 மாது பாகனை இழந்தனை ஈண்டுநின்
 வாய்துளைத் திடுவேனால்
 ஆதி தன்னருள் அன்றென விடுத்தனன் ஆதலின்
 உயந்தாய்நீ
 நீது மற்றினி உரைத்தியேல் வல்லைநின்
 சிரம்துணிக் குவன்னன்றான்.

8672 இவைய யன்மகன் உள்ளமுந் துண்ணென
 இசைத்துமா கந்தன்னில்
 அவிய தெம்பிராற் கிலதென விலக்கினை
 அதற்கிறை யவன் அன்றேல்
 புவன மீதுமற் றெவருளார் அரிதனைப்
 பொருளெனக் கொண்டாய்நீ
 சிவனை அன்றியே வேள்விசெய் கின்றவர் சிரம்
 அறக் கடிதென்றான்.

வேறு

8673 இன்னதொர் சாபமது இயம்பி ஆங்கதன்
 பின்னரும் இசைத்தனன் பிறைமு டிப்பிரான்
 தன்னியல் மதிக்கிலாத் தக்க நிற்கிவண்
 மன்னிய திருவெலாம் வல்லை தீர்கவே.

8674 ஏறுடை அண்ணலை இறைஞ்சல் இன்றியே
 மாறுகொ டிகழ்தரு வாய்கொள் புன்தலை
 ஈறுற உன்றனக் கெவருங் காண்டக
 வேறொரு சிறுசிரம் விரைவின் மேவவே.

8671. இந்தச் சமயத்தில் நந்தித் தேவர் அந்தத் தக்கனைத் தீ எழ விழித்து எதிரே நோக்கி, “உமையம்மை யாரை ஒரு பக்கத்தே கொண்ட சிவபெருமானை நீ இகழ்ந்தாய்! இப்போது அப்பெருமானை இகழ்ந்து பேசிய உன் வாயைத் துளைத்து விடுவான். அவ்வாறு செய்வது இறைவனின் ஆணை அன்று என்று கைவிட்டேன். அதனால் நீ உயிர் பிழைத்தாய். இனிச் சிவனை இகழ்ந்து பேசுவா யானால் விரைவில் உன் தலையைத் துண்டிப்பேன்”, என்று சொன்னார்.

8672. பிரமாவின் மகனான தக்கனின் மனமும் திடுக்கிடுமாறு இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லிப் பின், “பெருமையுடைய வேள்வியில் அவிப்பாகம் சிவனுக்கு இல்லை எனத் தடுத்து விலக்கினாய்! அந்த அவியை ஏற்றுக் கொள்வதற்குச் சிவபெருமானே அல்லாது இந்தவுலகத்தில் வேறு எவர் இருக்கின்றார்? நீ திருமாலைப் பரம் பொருள் என்று கொண்டாய். சிவபெருமானை முதல் என்று கொள்ளாமல் வேள்வி செய்பவரின் தலை அறுபடுவதாகு!” எனச் சாபம் இட்டார்.

8673. நந்திதேவர் சாபச் சொல்லைச் சொல்லி அதன் பின்பும் சாபம் இடலானார். “பிறை கூடிய முடியையுடைய சிவபெருமானின் இயல்புகளான பெருமைகளை மதியாத தக்கனே! இங்கே உனக்கு உள்ள செல்வங்கள் யாவும் விரைவாக அழிக!”

8674. “காளை வாகனத்தை உடைய சிவபெருமானை வணங்காமல் மாறுபட்ட நிந்தனை செய்கின்ற வாயையுடைய உன் அற்பத் தலை அழிந்து போக! உடலுடன் பொருந்தாது மாறுபடும் சிறுமையைத் தரும் அற்பத் தலை யாவரும் காண உனக்கு விரைவில் வருவதாகு.”

- 3675 ஈரமில் புன்மனத் திழுதை மற்றுனைச்
சாருறு கடவுளர் தாமும் ஒர்பகல்
ஆருயிர் மாண்டெழீஇ அளப்பி லாவுகஞ்
குரெனும் அவுணனால் துயரின் முழ்கவே.
- 8676 என்றுமற்று இனையதும் இயம்பி ஏர்புநீஇத்
துன்றிருங் கணநிரை குழ வெள்ளியங்
குன்றிடை இறைக்கிது கூறிக் கீழ்த்திசை
முன்றிரு வாயிலின் முறையின் மேவினான்.
- 8677 முன்னுற நந்தியம் முளரி மேலவன்
மன்னுறு கடிநகர் மகத்தை நீங்கலும்
அன்னதொர் அவையிடை அமரர் யாவரும்
என்னிது விளைந்ததென் றிரங்கி ஏங்கினார்.
- 8678 நந்திஎம் மடிகள்முன் நவின்ற மெய்யுரை
சிந்தைசெய் தேங்கினன் சிரம்ப னிப்புற
மைந்தன் துரையையும் மறுத்தற் கஞ்சினான்
வெந்துயர் உழந்தனன் விரிஞ்சன் என்பவன்.
- 8679 முடித்திட வுன்னியே முயலும் வேள்வியை
நடத்திட அஞ்சினன் நவின்று செய்கடன்
விடுத்தனன் அன்னதை விமலற் கின்னவி
தடுத்தவன் கண்டரோ யாதும் சாற்றலன்.

8675. “அன்பு இல்லாத அற்பத் தலையையுடைய அறிவற்றவனே! உன்னைச் சேர்ந்த இத்தேவர்களும் ஒரு நாள் அரிய உயிரை இழந்து பின்பு உயிர் பெற்றெழுந்து, அளவில்லாத யுகமெல்லாம் குரபன்மன் என்னும் அசுரனால் துன்பத்தை அடைவாராக!”

8676. என்று இத்தகையவற்றைக் சொல்லி, அந்த இடத்தை விட்டெழுந்து, பெரிய பூதங்கள் குழ, வெள்ளி மலையான கயிலைக்குப் போய், வேள்விச் சாலையில் நிகழ்ந்த எல்லாவற்றையும் சொல்லி, கிழக்குத் திசையில் உள்ள முதற்கடை வாயிலில் முன்போல முறைப்படி காவல் செய்தபடி இருந்தார்.

8677. முதலில், நந்திதேவர், தாமரையை இருக்கையாகக் கொண்ட பிரமதேவரின் நிலைபெற்ற காவலையுடைய நகரத்தில் நடந்த யாகத்தை விட்டு நீங்குதலும், அந்த வேள்விச்சாலையில் இருந்த யாவரும் “இது என்ன? இவ்வாறு முடிந்ததே!” என்று இரங்கி ஏக்கம் அடைந்தனர்.

8678. எம் நந்திதேவர் வேள்வித் தொடக்கத்தில் சொன்ன பொய்யா மொழியான சாபத்தை, நான்முகன் எண்ணி, ஏங்கித் தலை நடுங்க, மகனான தக்கனின் சொல்லையும் மறுப்பதற்கு அஞ்சிக் கொடிய துன்பத்தில் முழுகினார்.

8679. முடியுமாறு எண்ணித் தொடங்கிய வேள்வியை மேலும் தொடர்ந்து நடத்துதற்கு அஞ்சி நடத்த முடியாமையைச் சபையோருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, அந்த வேள்வியில் செய்யக் கூடியவற்றைச் செய்யாமல் நிறுத்தினார். அவ்வாறு நிறுத்தியதைச் சிவபெருமானுக்கு இனிய அவியைத் தரலாகாது என்று தடுத்த தக்கன் கண்டு ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தான்.

8680 கறுவுகொள் பெற்றியான் கவற்சி கொண்டுளான்
வறியதோர் உவகையான் மனத்தில் • அச்சமும்
சிறிதுகொள் பான்மையான் தேவ ரோடெழாக்
குறுகினன் தன்னகர்க் கோயில் மேயினான்.

8681 அலர்ந்திடு பங்கயத் தண்ணல் தன்மகம்
குலைந்திடு ஆயிடைக் குழீஇய தேவர்கள்
சலந்தனில் நந்திசெய் சாபம் சிந்தியாப்
புலர்ந்தனர் தத்தம புரத்துப் போயினார்.

11. சாலை செய் படலம்

8682 அன்றுமுன் னாகவே அளப்பில் காலமா
ஒன்றுமல் வேள்வியில் ஒம்பு கின்றிலர்
துன்றிய முனிவருஞ் சுரரும் பார்தனில்
முன்றிகழ் அந்தணர் முதலி னோர்களும்.

8683 ஓர்ந்தனன் அன்னதை ஊழின் தீநெறி
சார்ந்திடு தக்கன்ஓர் வைகல் தன்முனம்
சேர்ந்திடும் இமையவர் திறத்தை நோக்கியே
நர்ந்திடு தீயதொன் றியம்பு கின்றனன்.

8684 எடுத்திடு சுருதியின் இயற்கை முற்றுற
வடித்திடு தேவிர்காள் வரம்பில் காலமா
அடுத்திடும் வேள்விய தாற்றல் இன்றியே
விடுத்ததென் அனையது விளம்பு வீரென்றான்.

8680. சினம் கொள்ளும் இயல்புடையவனும், மனக் கவலை கொண்டவனும், மகிழ்ச்சி இல்லாதவனும், மனத்தில் அச்சம் கொண்ட தன்மையுடையவனும் ஆகிய தக்கன் தேவர்களுடன் எழுந்து தன் நகரத்துக்குப் போய்த் தன் மாளிகையை அடைந்தான்.

8681. மலர்ந்த தாமரைமலரை இருக்கையாக உடைய நான்முகன் தொடங்கிய வேள்வி நிறைவேறாது போக, அங்கு கூடியிருந்த தேவர்கள், நந்திதேவர் கோபத்தால் இட்ட சாபத்தை எண்ணி, மனம் உலர்ந்து தம் தம் நகரத்துக்குப் போனார்கள்.

11. சாலை செய் படலம்

8682. அன்று முதல் அளவற்ற காலம் மறைகளில் விதிக்கப்பட்ட அந்த வேள்விகளில் ஒன்றையும் முனிவரும் தேவரும், பூமியில் முதன்மை பெற்று விளங்கும் அந்தணர் முதலியவரும் செய்யாது கைவிட்டனர்.

8683. ஊழாலே தீய நெறியில் செல்லும் தக்கன் வேள்வியை எவரும் செய்யாதிருப்பதை அறிந்து, ஒருநாள் தன் முன்பு வந்த தேவர் கூட்டத்தைப் பார்த்து உள்ளத்தைப் பிளப்பதைப் போன்ற ஒரு சொல்லைக் கூறலானான்.

8684. ‘‘பிரமாணமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மறைகளின் தன்மைகள் யாவற்றையும் முற்றக் கற்றுத் தெளிந்தவர்களே! அளவற்ற காலமாக உங்களுக்குரியதாய்ப் பொருந்திய வேள்வியைச் செய்யாமல் நீங்கள் கைவிட்ட காரணம் யாது? அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்!’’ என்று சொல்ல,

198 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 8685 எய்யாது வெய்ய வினையீட்டு தக்கன் இவை
 செப்ப லோடும் இமையோர்
 மெய்யார ணத்தன் முதனாள் இயற்று வேள்விக்
 களத்தில் அவினாண்
 ஐயான னத்தர் பெறநல்கல் என்றி அதனாலும்
 நந்தி யடிகள்
 பொய்யாத சாப உரையாலும் யாங்கள் புரியாதி
 ருத்து மெனவே.
- 8686 அந்நாளில் ஈசன் விடுகின்ற நந்தி அறைகின்ற
 சாபம் அதனுக்கு
 இந்நாளும் அஞ்சி மகவேள்வி தன்னில்
 யாதுஞ்செ யாது திரிவீர்
 முன்னாக யானொர் பெருமா மகத்தை
 முறைசெய்வன் முற்றி இடுமேல்
 பின்னாக நீவிர் புரிமின்க ளென்று பீடில்ல வன்பு
 கலவே.
- 8687 நீமுன்னொர் வேள்வி புரிகின்ற தைய
 நெறியென்றி சைப்ப அவரைப்
 போமின்கள் யாரும் எனவேபு கன்று புரிதோறு
 மேவி மிகவும்
 ஏமம்கொள் சித்தை யுளதக்கன் ஊழின்
 இயல்பால்அ தற்பின் ஒருநாள்
 ஏமஞ்செய் வேள்வி புரிவான்வி ரும்பி உள்ளத்தில்
 உன்னி முயல்வான்.

8685. வேத உண்மைகளை உணராமல்கொடியசெயல்
களைச்செய்கின்றதக்கனில்வாறுவினவ, தேவர்கள் “மெய்ம்
மையான மறைகளை உணர்ந்த நான்முகன் முன்நாளில்
இயற்றிய வேள்விச்சாலையிலே ஐந்து முகங்களையுடைய
சிவபெருமான் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு அலியுணவைத் தர
வேண்டாம் என்று நீ கட்டளை இட்டனை. அதனாலும்
நந்திதேவரின் பொய்யாத சாபத்தாலும் நாங்கள் வேள்வி
யைச் செய்யாதிருக்கின்றோம்” என்று சொல்ல,
பொய்யாத-பலிக்கக்கூடிய

8686. “அந்தக் காலத்தில் சிவபெருமான் அனுப்பிய
நந்திதேவர் இட்ட சாபத்துக்கு, இப்போதும் அஞ்சி
வேள்விச் செயலில் ஏதோன்றையும் செய்யாது திரிகின்றீர்.
முதலில் முன் மாதிரியாக நான் ஒரு பெரு யாகத்தை முன்பு
கூறியபடி செய்வேன். அது முடிவு பெறுமானால், அதன்
பின்பு அதைக் கடைப்பிடித்து நீங்களும் வேள்விகளைச்
செய்யுங்கள்” என்று தக்கன் கூற,

8687. “ஐயனே! நீ முதலில் ஒரு வேள்வியைச்
செய்வது முறையாகும்” என்று தேவர்கள் சொல்ல, அந்தத்
தேவர்களைப் பார்த்துத் தக்கன், “நீங்கள் யாவரும் செல்
லுங்கள்!” எனக் கூறி, அவர்களுையெல்லாம் தம் நகரங்
களுக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பிவிட்டு, மிகவும் கருவம்
கொண்ட உள்ளமுடைய தக்கன், ஊழ்வினை காரணமாக
அதன் பின் ஒருநாள், ஆவியைச் சொரியும் வேள்வி ஒன்
றைச் செய்ய விரும்பிச் செய்ய வேண்டியவற்றை மனத்தில்
நினைத்து,

200 □ கந்தபுராணம்

8688 தொட்டாம னுத்தொல் மயனைத் தனாது
 சுதரென்ன முன்னம் உதவிக்
 கட்டாம ரைக்குள் விதிபோல நல்கு கலைகற்று
 ளானை வினியா
 முட்டாத வேள்வி யதுவொன்று செய்வன்
 முனிவோர்கள் தேவர் உறைவான்
 எட்டாத வெல்லை தனில்இன்றொர் சாலை
 இயல்பால்வி தித்தி எனவே.

வேறு

- 8689 இனிதென இறைஞ்சியே ஏகிக் கங்கையம்
 புனனதி அதனொரு புடைய தாகிய
 கனகலம் என்பதோர் கவின்கொள் வைப்பிடை
 வினைபுரி கம்மியன் விதித்தல் மேயினான்.
- 8690 பத்துநூறு யோசனைப் பரப்பும் நீளமும்
 ஒத்திடும் வகையதா ஒல்லை நாடியே
 வித்தக வன்மையால் வேள்விக் கோரரண்
 அத்தகு பொழுதினில் அமைத்து நல்கினான்..
- 8691 நாற்றிசை மருங்கினும் நான்கு கோபுரம்
 வீற்றுவீற் றுதவிய வியன்கொள் நொச்சியில்
 ஏற்றிடு ஞாயில்கள் இயற்றி யன்னதை
 ஆற்றலை உடையதோ ரரணம் ஆக்கினான்..
- 8692 உள்ளூற அணங்கினர் உறைதற் கோரிடை
 தெள்ளிதின் நல்கியே தேவர் தம்மொடு
 வள்ளுறை வேல்கணார் மருவி ஆடுவான்
 புள்ளுறை வாழியும் பொழிலும் ஆக்கினான்..

8688. துவட்டா, மனு, பழைய மயன் என்ற இவர்களைத் தன் மைந்தர் என்னுமாறு முன் பெற்று, தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனைப் போல் படைக்கும் கலையைக் கற்றவனான விசுவகன்மனை அழைத்து, “இடையூறு இல்லாத ஒரு யாகத்தைச் செய்வேன். முனிவர்களும் தேவர்களும் இருக்கும் பொருட்டு அகன்ற இடத்தில் ஒரு சாலையை முறையாக இப்போது படைப்பாயாக” என்று சொல்ல.

8689. சிற்பத் தொழிலைச் செய்யும் விசுவகர்மன் நல்லது என்று வணங்கிச் சென்று கங்கையான அழகிய நீரையுடைய நதியின் ஒரு பக்கத்திலே பொருந்திய ‘கனகலம்’ என அழைக்கப்படுகின்ற அழகிய இடத்தில், வேள்விச் சாலையை உண்டாக்கத் தொடங்கினான்.

8690. வேள்விக்குரிய இடம் ஆயிரம் யோசனை நீளமும் அவ்வளவு அகலமும் தம்முள் ஒத்திருக்கும்வகையாக, அந்த வேள்விச் சாலைக்கு ஒரு மதிலை விரைவில் ஆராய்ந்து சிற்பத் திறத்தால் அச்சமயத்தில் அமைக்கத் தொடங்கினான்.

8691. நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு கோபுரங்களை வேறு வேறு அமைத்து, அந்தப் பெருமை பொருந்திய மதிலில், பொருத்தமான ஞாயில்களை அமைத்து, அந்த மதிலை வன்மை படைத்த அரணாக அமைத்தான்.

8692. தேவ மங்கையர் உள்ளே இருப்பதற்கு ஓரிடத்தை விளக்கம் கொண்டதாய் அமைத்து, வேலைப் போன்ற கண்களையுடைய அந்தத் தெய்வ மங்கையர் தேவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதற்கு, பறவைகள் வாழும் நீர் நிலைகளையும் சோலைகளையும் உண்டாக்கினான்.

202 □ கந்தபுராணம்

- 8693 அப்பரி சமைத்துமேல் அமரர் வேதியர்
எப்பரி சனரும்வந் தீண்டி வெஃகின
துய்ப்பதற் கொத்திடு சுவைகொள் தீம்பதம்
வைப்பதோர் இருக்கையும் மரபில் தந்தனன்.
- 8694 அந்தண ராதியோர் அமரர் யாவரும்
வந்துண வருந்துவான் வரம்பில் சாலைகள்
இந்திர உலகென இமைப்பில் ஈந்தனன்
முந்தையின் மகவிதி முழுதும் நாடினான்.
- 8695 விருந்தினர் பெற்றிட விதரமென் பாளிதம்
நரந்தமொ டாரம்வீ நறைகொள் மான்மதம்
அருந்துறு வெள்ளடை ஆன பாகிவை
இருந்திடு சாலையும் இயற்றி னானரோ.
- 8696 ஆனபல் வகையுடை ஆடை செய்யபூண்
மேனதொர் அம்பொனின் வியன்கொள் குப்பைகள்
ஏனைய வெறுக்கைகள் மணிகள் யாவையும்
தானம தியற்றிடத் தானம் நல்கினான்.
- 8697 கடிகெழு சததளக் கமல மேலுறை
அடிகள்தன் நகர்கொலென் றையம் செய்திட
நடைதரு வேள்விசெய் நலங்கொள் சாலைய
திடையுற அமைத்தனன் யாரும் போற்றவே.

8693. அவ்வாறு அமைத்து, பின்னர், தேவரும் அத்தணரும் மற்ற எல்லாப் பரிசனங்களும் வந்து நெருங்கி விரும்பியவற்றை உண்ணும் பொருட்டு, நல்ல சுவைகளைக் கொண்ட இனிய அன்னம் முதலான உணவு வகைகள் வைப்பதற்கு ஏற்றவாறு ஒப்பில்லாத சாலைகளையும் சிற்ப நூல் விதிப்படி அமைத்தான்.

8694. பழைய வேள்வி விதிகள் முழுவதையும் உணர்ந்து அறிந்தவனான விசுவகன்மன் அந்தணர் முதலிய வர்களும் தேவர்கள் எல்லாரும் வந்து உணவு அருந்துவதற்கு அளவற்ற உணவுச் சாலைகளை இந்திரனது உலகம் என்னு மாறு இமைப் பொழுதில் அமைத்தான்.

8695. விருந்தினராய் வந்தவர் பெறும் வண்ணம் பொருந்திய மென்மையான சந்தனக் குழம்பும், மணப் பொருள்களும், முத்துமாலைகளும், மலர்களும், மணம் பொருந்திய கத்தூரியும், அருந்துதற்குரிய வெற்றிலையும், பாக்கும் என்ற இவை உள்ள சாலைகளையும் அமைத்தான்.

8696. பலவகையான உடுப்பதற்குரிய ஆடைகள், நல்ல அணிகள், உயர்ந்த பொன்னால் ஆன பலவகைக் குவியல்கள், மற்றச் செல்வங்கள், மணிகள், என்னும் யாவற்றையும் தானம் செய்வதற்கு ஏற்ற இடத்தையும் அமைத்தான்.

8697. 'மணம் பொருந்திய நூறு இதழ்களையுடைய தாமரை மலர்மீது வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனின் நகரமோ!' என ஐயம் கொள்ளுமாறு வேள்வி செய்வதற்குரிய நலங்களைக் கொண்ட வேள்விச் சாலையில் பொருந்துமாறு எல்லாரும் துதிக்குமாறு முன் சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் அமைத்தான்.

204 □ கந்தபுராணம்

- 8698 நூறெனும் யோசனை நுவலும் எல்லையின்
மாறகல் சாலையின் வன்னி சேர்தரக்
கூறிய மூவகைக் குண்டம் வேதிகை
வேறிள பரிசெலாம் விதித்தல் செய்தனன்.
- 8699 மேலொடு கீழ்புடை வெறுக்கை யின்மிசைக்
கோலநன் மணிகளால் குயிற்றி வாவிபுஞ்
சோலையும் பறவையுந் தோமில் தேவரும்
போலிய ஓஷ்யம் புனைந்திட டானரோ.
- 8700 புண்டரீ காசனம் பொருந்து நான்முகன்
தண்டுள வோன்னிவர் தமக்கி ருக்கையும்
எண்டிசை வாணருக் கியலி ருக்கையும்
அண்டருக் கிருக்கையும் அருளல் செய்துமேல்.
- 8701 தொக்குறு முனிவரர் தொல்லை வேதியர்
ஒக்கலின் மேயினர் உறைஇ ருக்கையும்
தக்கனுக் கிருக்கையுஞ் சமைத்து நல்கினான்
வைக்குறு தவிசின்நூன் மரபின் நாடியே.
- 8702 தக்கனை வணங்கிநின் சாலை முற்றிய
புக்கனை காண்கெனப் புனைவன் செப்பலும்
அக்கனை மதுதெரிந் தளவி லாதர
மிக்கனன் மகிழ்ந்தனன் விம்மி தத்தினான்.
- 8703 பூங்கம லத்தமர் புனிதன் [கான்முளை
பாங்கரின் முனிவரில் பலரைக் கூவியே
தீங்கனல் மாமகம் செய்ய நூன்முறை
யாங்கனம் வலித்தனன் அவர்க்குச் செப்புவான்.

8698. நூறு யோசனை என்று கூறப்படும் எல்லையைக் கொண்ட ஒப்பில்லாத வேள்விச் சாலையில், தீ பொருந்து மாறு சாத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சதுரம், வட்டம், கோணம் என்ற மூவகைக் குண்டங்களும், வேள்வி வேதிகைகளும், மற்றும் வேள்விக்குரியவையும் உண்டாக்கினான்.

8699. மேலும் கீழும் பக்கமும் பொன்னின்மீது அழகான நல்ல மணிகளால் சித்திரம் இழைத்து நீர் நிலைகளும் சோலைகளும் பறவைகளும் குற்றம் இல்லாத தேவர்களும் போன்ற ஓவியங்களை அலங்காரமாகச் சமைத்தான்.

8700. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த திருமால் ஆகியவர்க்கு இருக்கைகளும், திக்குப் பாலகர்க்குப் பொருந்திய இருக்கைகளும், தேவர்களுக்கு இருக்கைகளும் உண்டாக்கினான். பின்னர்,

8701. கூட்டமாகப் பொருந்திய முனிவர்கள், பழைய அந்தணர்கள், சுற்றத்தவராக வந்தவர்கள் இருப்பதற்குரிய இருக்கைகளையும் தக்கனுக்கு இருக்கையையும் அமைப்பதற்குரிய நூல் முறையால் ஆராய்ந்து உண்டாக்கினான்.

8702. விசுவ கர்மன் தக்கனை வணங்கி, “உன் வேள்விச் சாலைகள் முற்றுப் பெற்றன, நீ போய்க் காண்பாயாக,” என்று சொன்னான். சொல்லவும் அப்போதே தக்கன் போய் அச் செயலைப் பார்த்தான். அளவில்லாத அன்பு மிக் கு மகிழ்ந்து வியப்பு உடையவன் ஆனான்.

8703. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் மகனான தக்கன், பக்கத்தில் இருந்த முனிவர்களை அழைத்துச் சாத்திர விதிப்படி, நல்ல தீயுடன் கூடிய வேள்வியைச் செய்வதற்கு மன உறுதி கொண்டவனாய் அங்கு அவர்க்குச் சொல்லலானான்.

206 □ கந்தபுராணம்

- 8704 தருவுறு சமிதைகள் சாகை தண்ணடை
பரிதிகள் மதலைநாண் பறப்பை பல்பசு
அரணிநன் முதிரைகள் ஆதி யாவிதற்
சூரியன் உய்த்திரென்று ஒல்லை ஏவினான்.
- 8705 ஆனொடு நிதிகளை மணியை ஐந்தருக்
கானினை அழைத்துநம் மகத்தைக் காணிய
மாநிலத் தந்தணர் வருவர் உண்டியும்
ஏனைய பொருள்களும் ஈமென் றோதினான்.
- 8706 நல்விடை கொண்டுபோய் நவையி லான்முதல்
பல்வகை யவையெலாம் படர்ந்து வீற்றுவீற்
றொல்வதோர் ிடந்தொறும் உற்ற ஆயிடைச்
செல்வதோர் பொருளெவாஞ் சிறப்பின் நல்கவே.
- 8707 தனதுறு கிளைஞராய்த் தணப்பி லாததோர்
முனிவரர் தங்களின் முப்பது "ஆயிரர்
துனியறு வோர்தமைச் சொன்றி ஏனவை
அனைவரும் விருப்புற அளித்தி ரென்றான்.
- 8708 மற்றவர்க் கிருதிற் மாத வத்தரை
உற்றனர் யாவரும் உண்டி யன்றியே
சொற்றன யாவையுந் தொலைவின் றீமென
நற்றவத் தயன்மகன் நயப்புற் றேவினான்.
- 8709 தீதினை நன்றெனத் தெளியும் நான்முகன்
காதலன் ஓர்மகம் கடிதி யற்றுவான்
வேதியர் விண்ணவர் யாரும் மேவுவான்
தூதரை நோக்கியே இனைய சொல்லுவான்.

8704. “மரங்களில் சிறந்த சமித்துகள், கிளைகள் குளிர்ந்த இலைகள், விட்டரங்கள், யாகத் தூண், தருப்பைக்கயிறு, நெய் வீடும் பாத்திரம், பல் வகையான யாகப் பசுக்கள், தீக்கடை கோல், நல்ல தானியங்கள் முதலியன வாக இந்த வேள்விக்குரியவற்றைக் கொணருங்கள்!” என்று விரைவாக அனுப்பினான்.

8705. காமதேனுவையும், சங்க நிதிபதம நிதிகளையும் சிந்தாமணியையும் ஐந்து தருக்களான சோலைகளையும் அழைத்து, “நம் வேள்வியைக் காணப் பூமிமில் உள்ள அந்தணர் வருவர். அவர்களுக்கு உணவும் மற்றப் பொருள்களும் ஆகியவற்றை அளியுங்கள்,” எனப் பணித்தான்.

8706. குற்றம் இல்லாத காமதேனு முதலிய பலவகை பட்ட அவையெல்லாம், நல்ல விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று, பரந்து வெவ்வேறான இடந்தோறும் அங்குத் தருவதற்குரிய பொருள்களை எல்லாம் அளிப்பதற்காக அமைந்திருந்தன.

8707. தன் சுற்றத்தவராய் நீங்காத ஒப்பற்ற முனிவர்களில், நிகழ்ச்சிகளில் வெறுப்பற்ற முப்பதாயிரம் பேர்களைச் “சோற்றையும் பிறவற்றையும் எல்லாரும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ள அளிப்பீராக,” என்று ஆணையிட்டான்.

8708. முன் சொல்லப்பட்ட முனிவர் தொகையைவிட இரு மடங்கு முனிவர்களை (அறுபதாயிரம் பேரை) இங்கே வந்தவர் எல்லாரும் உணவு அல்லாமல் கேட்ட எல்லாவற்றையும் ஓய்வின்றிக் கொடுப்பீர் என்று நல்ல தவதையுடைய நான்முகனின் மகனான தக்கன் விருப்பத்துடனே பணித்தான்.

8709. தீமையை நல்லது என்று துணியும் பிரமனின் மகனான தக்கன், ஒப்பில்லாத வேள்வியை விரைவாகச் செய்வதற்கு பிராமணர்களும் தேவர்களும் மற்றவர் யாவரும் வரும் பொருட்டுத் தூதரைப் பார்த்து இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

- 8710 நக்கனை யல்லதோர் நாகர் தங்களை
மிக்குறு முனிவரை வேத மாந்தரைத்
திக்கொடு வான்புவி யாண்டும் சென்றுகூய்
உய்க்குதி ராலென உரைத்துத் தூண்டினான்.
- 8711 முந்துற வரித்திடும் முனிவர் அவ்வழித்
தந்தனர் மகம்செயத் தருவ யாவையும்
வந்தன நோக்கியே மரபில் உய்த்திரென்
றெந்தைதன் அருளிலான் இயம்பி னானரோ.
- 8712 வரித்திடு பான்மையின் வழாது போற்றிடும்
இருத்தினர் தமிழ்பால் யாக சாலையுள்
திருத்திய வேதிவாய்ச் செறிபல் பண்டமும்
நிரைத்தனர் பறப்பையும் நிலையிற் சேர்த்தினார்.
- 8713 அசைவறு வேதியின் அணித்தி னோரிடை
வசைதவிர் மதலைகள் மரபின் நாட்டுபு
பசுநிரை யாத்தனர் பாசங் கொண்டுபின்
இசைதரு பூசையும் இயல்பின் ஆற்றினார்.

வேறு

- 8714 நடையிது நிகழும் வேலை நலமிலாத் தக்கன்
நல்கும்
விடைதலைக் கொண்டு போய வியன்பெருந் தூதர்
தம்மில்
புடவியின் மறையோர்க்கு எல்லாம் புகன்றனர்
சிலவர் வெய்யோன்
உடுபதி நாள்கோள் முன்னர் உரைத்தனர் சிலவர்
அன்றே.

8710. “நிர்வாணியான சிவனை அழைக்காது, தேவர் களையும் எண்ணால் மிக்க முனிவர்களையும் வைதிக அந்த ணர்களையும், திசைகள் விண் மண் என்னும் எல்லா இடங் களிலும் போய் அழைத்துக் கொண்டு வருவீராக” என்று ஆணையிட்டு அனுப்பினான்.

8711. முன்னமே நியமிக்கப்பட்ட முனிவர் அங்கு யாகம் செய்யத்தக்க பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் கொண்டு வந்ததைப் பார்த்து, “அவற்றை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வையுங்கள்!” என எம்பெருமானின் அருள் இல்லாத தக்கன் சொன்னான்.

8712. நூல்களில் சொல்லப்பட்ட முறையாலே தமக்கு விதிக்கப்பட்டவற்றைக் குற்றம் இல்லாமல் செய்யும் அந்தணரில் சிலர் வேள்விச்சாலையுள் நன்கு அமைக்கப்பட்ட வேதிகைகளில், மிக்கபல பொருள்களையும் நிரைத்து, நெய் பாத் திரங்களையும் வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்தனர். (இருந்தினர்-யாகத்தைச் செய்யும் புரோகிதர்.)

8713. அசைவு இல்லாத வேதியின் அருகில், ஒரு பக்கத்தில் குற்றம் இல்லாத வேள்வித் தூண்களை முறைப் படி நாட்டி, கயிறுகளால் வேள்விப் பசுக்களை (ஆடு முதலா னவற்றை) அத்தூண்களில் கட்டி, பின்னர், முறைப்படி அவற்றுக்குத் தக்க வண்ணம் பூசை செய்தனர்.

(வேதி-வேதிகை; திண்ணை)

8714. வேள்விக்குரியவை இவ்வாறு நிகழ்ந்த வண்ணம் இருந்தன. அப்போது, அருட்செல்வம் இல்லாத தக்கன் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றத் தலை மேற்கொண்டு போன பெருமையுடைய தூதர்களுள் சிலர் நிலவுலகத்தில் உள்ள அந்தணர்க்கெல்லாம் கூறினர். சிலர் கதிரவன் சந்திரன் நட்சத்திரம் கோள் என்னும் இவற்றிடம் போய் உரைத்தனர்.

8715 காவல ராகி வைகும் கந்தரு வத்த ராதி
 ஆவதோர் திறத்தோர்க் கெல்லாம் அறைந்தனர்
 சிலவர் ஆசை
 மேவிய கடவு ளோர்க்கும் விளம்பினர் சிலவர்
 முப்பால்
 தேவர்கள் யாருங் கேட்பச் செப்பினர் சிலவர்
 ரன்றே.

8716 விண்ணக முதல்வ னுக்கு விளம்பினர் சிலவர்
 ஆண்டு
 நண்ணிய தேவர்க் கெல்லாம் நவின்றனர் சிலவர்
 மேலைப்
 புண்ணிய முனிவ ரர்க்குப் புகன்றனர் சிலவர்
 ஏனைப்
 பண்ணவர் முன்னம் சென்று பகர்ந்தனர் சிலவர்
 அம்மா.

8717 வானவர் முதுவன் தொல்லை மன்றல்மா நகரத்
 தெய்திக்
 கோனகர் வாயில் நண்ணிக் குறுகினர் காப்போர்
 உய்ப்ப
 மேனிறை காத லோடும் விரைந்தவற் றாழ்ந்து
 நின்சேய்
 ஆனவன் வேள்விக் கேக அடிகள் என் றுரைத்தார்
 சில்லோர்.

8718 மேனகு சுடர்செய் தூய விண்டுல கதனை நண்ணி
 மானிறை கின்ற கோயில் மணிக்கடை முன்னர்
 எய்திச்
 சேனையந் தலைவன் உய்ப்பச் சேரன் பணிந்து
 வேள்விப்
 பான்மைய தியம்பி எந்தை வருகெனப் பகர்ந்தார்
 சில்லோர்.

௧715. சிலர் மன்னர்களாக உள்ள கந்தருவர் முதலிய தலைமைத் தன்மை கொண்டவர்க்கு எல்லாம் உரைத்தனர். சிலர் திசைகளில் பொருந்திய திக்கு பாலகர்க் கெல்லாம் கூறினர். சிலர் மூன்று திறத்தவரான வசுக்கள், உருத்திரர், மருத்துவர் என்னும் தேவர் யாவரும் கேட்குமாறு சொன்னார்கள்.

8716. தேவர் உலகின் அரசனான இந்திரனுக்குச் சிலர் கூறினர். அந்தத் தேவர் உலகத்தில் உள்ள தேவர்களுக்கெல்லாம் சிலர் உரைத்தனர். மேல் உலகில் உள்ள புண்ணியர்களான முனிவர்க்குச் சிலர் மொழிந்தனர். மற்ற இடங்களில் உள்ள முனிவர் எதிரே போய்ச் சிலர் மொழிந்தனர்.

(மேலைப் புண்ணிய முனிவர்-தேவ முனிவர்; பண்ணவர்-முனிவர்)

8717. சிலர், தேவர்களுள் முதியவரான நான்முகனின் பழைமையும் மங்கலமும் உடைய மனோவதி நகரத்தை அடைந்து, அரண்மனையின் வாயிலை நெருங்கிச் சென்று, வாயிற் காவலர் உள்ளே அனுப்ப மிக்கு, எழும் அன்புடனே விரைந்து சென்று நான்முகனை வணங்கி, “அடிகளே, உன் மகன் தக்கன் செய்யும் வேள்விக்கு எழுந்தருளுக!” என்று, கூறினர்.

8718. சிலர், மேலாக ஒளி விளங்குகின்ற தூய திருமாவின் உலகத்தை அடைந்து, பெருமையுடைய அழகிய வாயிலில் போய் அடைந்து, படைத்தலைவனான விருவ சேனன் அனுப்ப உள்ளே சென்று, திருமாலை வணங்கித், தக்கன் வேள்வி இயற்றும் செயலைச் சொல்லி, “எம்பெருமான் அங்கு எழுந்தருள வேண்டும்!” என இயம்பினர்.

- 8719 மற்றது போழ்து தன்னில் மாயவன் எழுந்து
மார்க்கு
ஒற்றிடு கிருவும் பாரும் உடன்வர உவணர்
கோமான்
பொற்றடந் தோள்மேல் கொண்டு போர்ப்படை
காப்பத் தன்பாற்
பெற்றனர் சூழத் தானைப் பெருந்தகை பரவச்
சென்றான்.
- 8720 செல்லலும் அதனை நாடித் திசைமுகக் கடவுள்
அங்கண்
ஒல்லையில் எழுந்து முப்பால் ஒண்தொடி மாத
ரோடும்
அல்லியங் கமலம் நீங்கி அன்னமேற் கொண்டு
மைந்தர்
எல்லையில் முனிவர் யாரும் ஏத்தினர் சூழப்
போந்தான்.
- 8721 மாலொடு பிரமன் ஈண்டி வருதலும் மகவான்
என்போன்
வேலொடு வில்லும் வானும் விண்ணவர் ஏந்திச் சூழ
நாலிரு மருப்பு வெள்ளை நாகம துயர்த்துத்
தங்கள்
பாலுறை குரவ ரோடு பாகமர் விருப்பில் வந்தான்.
- 8722 ஆயவன் புரத்தில் வைகும் அரம்பையே முதலா
வுள்ள
சேயிழை மார்கள் யாரும் தேவரோ டகன்றார்
எங்கள்
நாயகன் போந்தான் என்றே நலமிகு சசியென்
பாளுந்
தூயதோர் மானத் தேறித் தோகையர் காப்பச்
சென்றாள்.

8719. அப்போது, திருமால் அறிதுயிலினின்று எழுந்து, மார்பில் பொருந்திய திருமகளும் பூமகளும் உடன் வர, கருடனான அழகிய விசாலமான தோள் மீது அமர்ந்து, போர் செய்யும் படைகள் காவல் செய்து கொண்டு வர, தம்மிடம் தம் சாரூபத்தைப் பெற்றவர்களான நாராயணர்கள் சூழ்ந்து வரப், படைத்தலைவனான விருவசேனன் வுணங்கச் சென்றார்.

8720. இவ்வாறு திருமால் செல்லவும், நான்முகன் அதனை அறிந்து, அங்கு விரைந்து எழுந்து, ஒளிபொருந்திய வளையலை அணிந்த 'காயத்திரி', 'சாவித்திரி', 'சரசுவதி' என்னும் மூன்று சத்திகளுடனும், உள் இதழ்களையுடைய அழகிய தாமரை இருக்கையை விடுத்து, அன்னப்பறவை மீது அமர்ந்து, நவப்பிரமாக்களான தம்மைந்தர்கள், அளவில்லாத முனிவர்கள் ஆகிய எல்லாரும் வணங்கிச் சூழ்ந்து வரச் சென்றார்.

8721. திருமாலும் நான்முகனும் தம் பரிவாரங்களுடன் கூடிச் சென்றனர். இந்திரன், தேவர் வேல், வில் வாள் என்ற படைகளை ஏந்திக் சூழ்ந்து வர, நான்கு கொம்புகளையுடைய வெண்மையான ஐராவத யானை மேல் அமர்ந்து, தேவரிடம் வாழ்கின்ற வியாழன் முதலிய குரவருடன் அவியை உண்ணும் விருப்பத்துடன் போனான்.

8722. அந்த இந்திரனது நகரத்தில் வாழ்கின்ற அரம்பை முதலான தெய்வ மங்கையர் எல்லாரும் தேவருடன் சென்றனர். 'எங்கள் தலைவன் சென்றான்' என்று சொல்லி நலம் மிக்க இந்திரனின் மனைவியான இந்திராணியும் தூய்மைபான விமானத்தில் ஏறியமர்ந்து தேவ மங்கையர் காத்து வரச் சென்றாள்.

214 □ கந்தபுராணம்

8723 எண்டிசைக் காவலோரும் ஈரிகு திறத்த ஞான
அண்டரும் உடுக்கள் தாமும் ஆரிடத் தொகையு
வண்டுளர் குமுதம் போற்றும் மதியமும் ஏனைக்
விண்டொடர் இயக்கர் சித்தர் விஞ்சையர்
பிறரும் போந்தார்.

8724 சேணிடை மதியி னோடு செறிதரும் உடுக்க ளான
வானுதல் மகளிர் யாரும் மகிழ்வொடு தந்தை
காணிய வந்தார் ஈது கண்ணுறி இ அவுணர்
சோணித புரத்துக் கேளிர் தொகையொடும்
தொடர்ந்து சென்றான்.

8725 வனைகலன் நிலவு பெற்றோள் வாசவன் முதலா
இனையரும் பிறரும் எல்லாம் இவர்தம் மருங்கும்
கனகல வனத்தில் செய்த கடிமகச் சாலை எய்த
முனிவர ரோடுந் தக்கன் முன்னெதிர் கொண்டு
நின்றான்.

8726 எதிர்கொடு மகிழ்ந்து மேலாம் இருவர்தங்
முதிர்ந்தரு காத லோடு முறைமுறை தழுவி
பதிமுத லோரை நோக்கிப் பரிவுசெய் தினையர்
கதுமெனக் கொண்டு வேள்விக் கடிமனை யிருக்கை
புக்கான்.

8723. எட்டுத் திக்குப் பாலகர்களும் ஆதித்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், மருத்துவர் என்ற நான்கு பகுதியினரான முப்பத்து முக்கோடி தேவரும், விண்மீன்களும், முனிவர் கூட்டமும், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற குமுத மலர் தனக்குத் தலைவன் என்று வணங்கும் சந்திரனும், மற்றக் கோள்களும் வானில் உலவுகின்ற இயக்கர் சித்தர் வித்தியாதரர்களும் மற்றவர்களும் சென்றனர்.

8724. வானத்தில் சந்திரனுடன் இருக்கின்ற அசுவினி முதலான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களான ஒளியுடைய நெற்றியினரான பெண்கள் யாவரும் தம் தந்தையான தக்கனின் வேள்வியைக் காணும் பொருட்டு மகிழ்வுடன் போயினர். அசுரருக்குத் தலைவனான அசுரந்திரன் இதனைக் கண்டு, அவர்களைத் தொடர்ந்து சோணித புரமான தன் நகரத்தில் உள்ள சுற்றத்தவருடன் தானும் தக்கனது வேள்விக்குப் போனான்.

8725. அலங்கரிக்கப்பட்ட அணிகள் ஒளிர்கின்ற அழகான தோள்களையுடைய இந்திரன் முதலான இத்தகையவரும் மற்றவரும் நான்முகன் திருமால் என்ற இருவரையும் நெருங்கிக் 'கணகலம்' என்ற வனத்தில் இயற்றிய காவல் பொருந்திய வேள்விச் சாலையை அடைந்தனர். அதைக் கண்ட தக்கன் முனிவர்களுடன் அவர்களின் முன்பு போய் எதிர்கொண்டு நின்றான்.

8726. அப்போது அவர்களை எதிர்கொண்டு மகிழ்ந்து, மேன்மையுடைய திருமால் நான்முகன் என்னும் இருவரையும் மிக்க காதலுடன் தழுவும் முறைப்படி தழுவித், தேவேந்திரன் முதலானவரை அன்பு மிகப் பார்த்து, அவர்களுடையெல்லாம் விரைவாக அழைத்துக் கொண்டு, வேள்விச் சாலைக்குள்ளே தனக்குரிய மனையான இருப்பிடத்தை அடைந்தான்.

216 □ கந்தபுராணம்

- 8727 மாலயன் தன்னை முன்னர் மணித்தவி சிருத்தி
வான
மேலுறை மகவா னாதி விண்ணவர் முனிவர்
யார்க்கும்
ஏலுறு தவிசு நல்கி இடைப்பட இருந்தான் தக்கன்
காலுறு கடலா மென்னக் கடவுள்மா மறைகள்
ஆர்ப்ப.
- 8728 அல்லியங் கமல மாதும் அம்புவி மகளும் வேதாப்
புல்லிய தெரிவை மாரும் பொருவிலா உடுவி
னோரும்
சொல்லருஞ் சசியும் ஏனைச் சூரினர் பிறரும் வேத
வல்லிதன் இருக்கை நண்ணி மரபின்வீற் றிருந்தார்
மன்னோ.
- 8729 மாமலர்க் கடவுள் மைந்தன் மகத்தினை நாடி
யாருங்
காமுறும் உண்டி மாந்திக் கதுமெர மீடுட் என்றே
பூமிசை மறையோர் தாமும் முனிவரும் போந்து
விண்ணோர்
தாமுறும் அவையையுநண்ணித் தகவினால் சார்த
னோடும்.
- 8730 அழைத்திடப் போன தூதர் அனைவரும் போந்து
தக்கன்
கழற்றுணை வணங்கி நிற்பக் கருணைசெய் தவரை
நோக்கி
விழுத்தகு தவத்தீர் நீவிர் விளித்தனர் தமிழு றாது
பிழைத்தனர் உளரோ உண்டேல் மொழிமெனப்
பேசல் உற்றார்.

8727. தக்கன் திருமால், நான்முகன் என்ற இருவரையும் முதலில் மணியாசனங்களில் அமரச் செய்தான். வானில் வாழும் இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் மற்ற யாவருக்கும் அவரவர் நிலைக்கு ஏற்றபடி இருக்கைகளைத் தந்தான். காற்றால் மோதப்பட்ட கடலைப் பேரூன்த் தெய்வத்தன்மையுடைய வேதங்கள் ஒலிக்க, அவர்களுக்கு நடுவில் அவன் அமர்ந்திருந்தான்.

8728. உள்ளிதழ்களையுடைய அழகிய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் மகாலட்சுமியும், அழகிய பூமிதேவியும், நான்முகன் மணந்து கொண்ட சரசுவதி சாவித்திரி காயத்திரி என்ற மூவரும், ஒப்பில்லாத அசுவினி முதலான நங்கையரும் சொல்வதற்கு அரிய புகழைக் கொண்ட இந்திரானியும், மற்றத் தெய்வ மங்கையரும், பிறரும், தக்கனின் மனைவியான வேதவல்லியினது இருப்பிடத்தை அடைந்து தத்தமக்கு ஏற்ற இடங்களில் அமர்ந்திருந்தனர்.

8729. முனிவரும் சிறந்த தாமரையில் வீற்றிருப்ப வரான நான்முகனின் மைந்தனான தக்கனின் வேள்வியைக் கண்டு எல்லாரும் 'விரும்பும் உணவை நிறைய உண்டு, விரைவில் மீண்டு வருவோம்,' என்று எண்ணிப் பூவுலகத்து அந்தணரும் தேவர்கள் மிக அதிகமாக இருக்கும் அந்த வேள்விச் சாலையைச் சேர்ந்து நெருங்கித் தத்தம் தகுதிக் கேற்றவாறு சார்ந்திருக்க,

8730. எல்லாரையும் வேள்விக்கு அழைத்து வரச் சென்ற தூதர் எல்லாரும் திரும்பிவந்து, தக்கனின் இரண்டு அடிகளையும் வணங்கி நிற்க, அவன் அவர்களுக்கு அருள் செய்து, அவர்களைப் பார்த்து, "சிறந்த தூதர்களே! நீவிர் இங்கு வருமாறு அழைத்தவருள் இங்கு வராமல் போன் வரும் உண்டோ? அங்ஙனமானால், அவருடைய பெயரைச் சொல்லுங்கள்!" என்று சொல்ல, அத்தூதர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

318 □ கந்தபுராணம்

- 8731 அகத்தியன் சனகன் முன்னோர் அத்திரி வசிட்டன்
என்பான்
சகத்துயர் பிருகு மேலாந் ததீசிவெஞ் சாபத்
தீயோன்
பகைத்திடு புலத்தை வென்ற பராசரன் இணைய
பாலார்
மகத்தினை இகழா ஈண்டு வருகிலர் போலும்
என்றார்.
- 8732 மற்றது புகல லோடு மலரயன் புதல்வன் கேனா
இற்றிது செய்தார் யாரே முனிவரில் இணையர்
தாமோ
நெற்றியங் கண்ணி னார்க்கும் நேயம துடையர்
என்னாச்
செற்றமொடு உயிர்த்து நக்கான் தேவர்கள் யாரும்
உட்க.

12. ததீசிப் படலம்

- 8733 அன்ன வேலையில் ஆரிடர் தம்மொடும்
துன்னி னானொரு தொல்லிறைக் காகவே
முன்ன மாலமர் மூண்டெழ மற்றவன்
தன்னை வென்ற ததீசிஎன் பானரோ.
- 8734 கடிது போந்து கடிமகச் சாலையின்
இடைய தாகி இமையவர் யாவரும்
அடையும் எல்லை அணுகலும் கண்ணுறி இக்
கொடிய தக்கன் குறித்துணர் கின்றனன்.

8731. “அகத்தியர், சனகாதி முனிவர்கள், அத்திரி, வசிட்டர், உலகத்தில் உயர்ந்த பிருகு முனிவர், மேன்மையுடைய ததீசி, கொடிய சாபுமான தீயையுடைய துருவாசர், பகைக்கும் ஐந்து புலன்களை அடக்கிய பராசரர் என்னும் இவர்களும், இவர்களைப் போன்றவரும் இவ்வேள்வியை ஒரு பொருளாக எண்ணி, இங்கு வரவில்லை போலும்!” என்று அத்தூதர்கள் உரைத்தனர்.

8732. தூதர் அவ்வாறு அதனைச் சொன்னபோது, நான்முகனின் மகனான தக்கன் கேட்டு, “இத்தகைய இதனைச் செய்தவர் யாவரோ? முனிவர்களுள் இவர்தாமா அழகிய நெற்றிக் கண்ணையுடைய பித்தருக்கு அன்புடையவர்? நன்று நன்று!” என்று சினத்துடன் நெருமச்சு விட்டுத் தேவர் அஞ்சுமாறு நகைத்தான்.

12. ததீசிப் படலம்

8733. முன் ஒரு காலத்தில், ‘குபன்’ என்ற ஓர் அரசனுக்காகத் திருமாலானவர் போர் மேற் கொண்டு எழுந்தபோது, அந்தத் திருமாலை வென்ற ததீசி என்பவர், தக்கன் வேள்வி செய்யும் இப்பொழுது, முனிவர் கூட்டத் துடன் வந்தார்.

8734. விரைந்து சென்று காவலையுடைய வேள்விச் சாலை நடுவே போய்த் தேவர் அனைவரும் கூடியிருக்கும் இடத்தை நெருங்கினார். அப்போது, கொடியவனான தக்கன் அந்தத் ததீசி முனிவரின் வருகையைக் கண்டு, அவரைக் குறித்துச் சிந்திக்கலானான்.

220 □ கந்தபுராணம்

- 8735 ஆகும் ஆகும் அரற்குரித் தல்லன்இப்
பாக மாமகம் பார்க்கும் பொருட்டினால்
ஏகி னானெனக்கு அஞ்சி எனாநினைந்
தோகை யெய்தி உளங்குளிர்ப் பாகியே.
- 8736 வருக ஈண்டென மற்றவன் தன்னிடை
ஒருபெ ருந்தவிசு உய்த்தலும் மாதவர்
இரும ருங்கும் இருந்திட ஆயிடைப்
பொருவின் மாதவப் புங்கவன் மேவியே.
- 8737 ஆக்கம் தீரும் அயன்புதல் வன்தனை
நோக்கி எம்மை நொடித்ததென் நியிவண்
ஊக்கி யுற்றதென் ஒல்லையில் யாவையும்
நீக்க மின்றி நிகழ்த்துதி என்னவே.
- 8738 தக்கன் ஆண்டுத் ததீசியை நோக்கியே
நக்க னென்பவன் நான்பெறுங் கன்னியை
மிக்க காதலின் வேட்டொளித் தோர்பகல்
உக்க மேலுய்த் துயர்வரை ஏகினான்.
- 8739 போய பின்னைப் புதல்விக்குத் தன்பெரு
மாயை செய்தனன் மற்றவர் தங்களை
ஆயு மாறவ் வகன்கிரி எய்தினேன்
ஏய தன்மை இருவரும் தோர்ந்தரோ.
- 8740 அடுத்த பூதரை ஆங்கவர் கூவியே
தடுத்தி டும்களத் தக்கனை நம்முனம்
விடுத்தி ரல்லிர் விலக்குதி ராலென
எடுத்தி யம்பினர் ஏயினர் போலுமால்.

8735. “இந்தத் ததீசி முனிவரின் வருகை மிகவும் தக்கதே! இவர் சிவன் பக்கத்தைச் சார்ந்தவர் அல்லர். இந்த அவி சொரியும் வேள்வியைக் காணுதற் பொருட்டாக, என் ஆணைக்கு அடங்கி இங்கே வந்தார்” என்று எண்ணி மகிழ்ந்து மனம் குளிர்ந்தான். குளிர்ந்து,

8736. “இங்கே வருக!” என்று தக்கன் உபசார வார்த்தை சொல்லி, அம்முனிவர் இருந்த இடத்துக்கு ஒரே பெரிய இருக்கையைக் கொண்டு போய் இட்டான்; பெருந்தவத்தையுடைய முனிவர்கள் இரண்டு பக்கத்திலும் இருக்க, ஒப்பில்லாத தவத்தவரான ததீசி முனிவர் தக்கன் அளித்த இருக்கையில் அமர்ந்து

8737. தான் பெற்ற செல்வத்தை இழக்கும் நான் முகனின் மகனான தக்கனை நோக்கி, “எம்மை நீ இங்கே அழைத்து வரக் காரணம் யாது? நீ இங்கு முயன்று தொடங்கிய செயல் யாது? விரைவில் ஒன்றையும் விடாது சொல்!” என்று சொல்ல,

8738. அப்போது தக்கன் ததீசி முனிவரைப் பார்த்து “நிர்வாணனாகிய சிவன், நான் பெற்ற என் மகளை மிக்க காதலுடன் மணந்து, இடையிலே மறைந்து, பின் வேறொரு நாள் தன் பக்கத்தில் அவளை வைத்துக் கொண்டு தனது உயர்ந்த கயிலாய மலைக்குப் போனான்.

8739. “அங்ஙனம் அவன் சென்ற பின்பு என் மகளுக்கு மாயை செய்து தன் வயப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டான். அவர்களின் நிலையை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ள அகன்ற கயிலாய மலைக்குப் போனேன். அந்த இருவரும் நான் அங்குச் சென்ற தன்மையை உணர்ந்து,

8740. “தங்களைச் சார்ந்து நின்ற பூதர்களை அந்த இருவரும் அழைத்து ‘அந்தத் தக்கனை இங்கு வர விடாமல் தடுங்கள். நம் எதிரில் வர விட வேண்டாம்; விலக்குங்கள்’ என்று கூறி என் மீது அவர்களை ஏவினன் போலும்!

- 8741 இற்று ணர்ந்திலன் ஏகினன் பூதர்கள்
நிற்றி நீஎன்று நிந்தனை எண்ணில
சொற்ற லோடுந் துணையதில் வெள்ளியம்
பொற்றை நீங்கிப் புரம்புகுந் தேனியான்.
- 8742 தங்கண் மாநகர் சார்ந்தனன் நீங்குழி
எங்கண் மாதும் எனைவந்து கண்டிலன்
மங்கை என்செய்வள் மற்றவன் மாயையால்
துங்க மேன்மை துறந்தன்ள் போயினான்.
- 8743 அந்த வேலை அரும்பெரும் வேள்வியொன்று
எந்தை செய்துழி யான்சென் றரற்குமுன்
தந்த பாகந் தடுத்தனன் அவ்வழி
நந்தி சாபம் நவின்றனன் போயினான்.

வேறு

- 8744 எறும்படு தண்ணுமை இயம்பு கையுடைச்
சிறுதொழி லவன்மொழி தீச்சொற் கஞ்சியே
முறைபடு வேள்வியை முற்றச் செய்திலன்
குறையிடை நிறுவினன் குரவன் ஆகியோன்.
- 8745 நஞ்சமர் களன்அருள் நந்தி கூறிய
வெஞ்சொலும் என்பெரு விரத மும்தொரி
அஞ்சினர் இன்றுகா றாரும் வேள்வியை
நெஞ்சினும் உன்னலர் நிகழ்த்தும் வேட்கையால்.

8741. “இத்தன்மையான நிலைமை அறியேனாய் நான் அங்குச் சென்றேன். பூதர்கள் என்னை நில் என்று தடுத்து அளவில்லாத நிந்தனையையும் கூறினர். அவ்வாறு சொன்ன சமயத்தில், அந்தக் கயிலாய மலையை விட்டு நீங்கி நான் என் நகரத்துக்குத் திரும்பச் சென்றேன்.

8742. “தங்களின் பெரிய நகரத்தை அடைந்து உள் புக இயலாது நீங்கும் போதாவது, எம் மகள் என்னை வந்து பார்க்கவில்லை! அவள்தான் என்ன செய்வாள்? அந்தச் சிவனது மாயையால் தக்க பிரசாபதியின் மகள் என்னும் உயர்ந்த மேன்மையையும் இழந்து விட்டாள்.

8743. “அதன் பின்பு என் தந்தை நான்முகன் அரிய பெரிய யாகம் ஒன்றைச் செய்தான். அப்போது நான் அங்குச் சென்று சிவனுக்குப் பண்டைக் காலம் முதற் கொண்டு வந்த அவியைத் தாராமல் தடுத்து விட்டேன். அப்போது அங்கு வந்திருந்த நந்தி தேவன் சாபம் இட்டு விட்டுச் சென்றான்.

8744. “வலிமையற்ற தண்ணுமையை வாசிக்கும் கையையுடைய அற்பத் தொழிலினனான நந்தி தேவன் சொன்ன தீய சாபத்துக்கு அஞ்சி, என் தந்தை நான்முகன் வேதமுறைப்படி செய்யும் வேள்வியை முழுவதும் செய்யாது, குறையாய் நிறுத்தினான்.

8745. “விடம் பொருந்திய கழுத்தையுடைய சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற நந்தி சொன்ன கொடிய சாபத் தையும் நான் மேற்கொண்ட விரதத்தையும் அறிந்து, இந்நாள் வரை எவரும் வேள்வியைச் செய்ய அஞ்சினர். ஆதலால் வேள்வி செய்யும் விருப்பை மனத்தாலும் கொள்ளவில்லை.

224 □ கந்தபுராணம்

8746 ஆனதொர் செயலுணர்ந்து ஐயம் ஏற்றிடும்
வானவன் தனக்கவி மாற்றும் பான்மையான்
நானொரு வேள்வியை நடாத்து கின்றனன்
ஏனைய தோர்பயன் யாதும் வேண்டலன்.

8747 அப்பெரு மகந்தனக் கமரர் மாதவர்
எப்பரி சனரும்வந் தீண்டு தொக்கனர்
ஒப்பருந் தவத்தினீர் உமக்கும் இத்திறஞ்
செப்பினன் விடுத்தனன் செயலி தென்னவே.

வேறு

8748 தண்ணளி புரித தீசி தக்கன துரையைக் கேளாப்
புண்ணியம் பயனின் றம்மா பொருளினிற் பவமே
என்னா
எண்ணினன் வினைக ளீட்டு இழிதகன் இயற்கை
போலாம்
அண்ணல்கன் செயலும் என்னா அணியெயி
றிலங்க நக்கான்.

8749 நக்கதோர் வேலை தன்னில் நலத்தகும் ஊழிக்
கான்மேன்
மிக்கெழும் வடவை என்ன வெய்துயிர்த் துரப்பிச்
சீறி
முக்கணன் அடியான் போலும் முறுவலித்து
இகழ்ந்தாய் என்னத்
தக்கனீ துரைத்த லோடுந் ததிசிமா முனிவன்
சொல்வான்.

8746. ⁴²அத்தகைய நிலை உண்டானதை யான் அறிந்து, பிச்சை எடுத்து வாழும் சிவனுக்கு அவியைக் கொடாது மாற்றி வேறொருவருக்குக் கொடுக்கும் முறையில், நான் முன் மாதிரியாய் ஒரு வேள்வியைத் தொடங்கி நடத்து கின்றேன். மற்றொரு பயன் எதையும் நான் விரும்பவில்லை.

8747. “சுட்டிக் கூறும் இந்த யாகத்துக்குத் தேவரும் முனிவரும் மற்றவரும் வந்து கூடியுள்ளனர். ஒப்பில்லாத தவதையுடைய முனிவரே! உமக்கும் இந்த நிகழ்ச்சியைத் தூது விடுத்துத் தெரிவித்தேன். நான் எண்ணித் துணிந்த செயல் இது!” என்று தக்கன் கூற,

8748. குளிர்ந்த அருளையுடைய ததீசி முனிவர் தக்கன் உரைத்ததைக் கேட்டு, “வெறும் பொருள் செல்வத்தால் செய்யும் புண்ணியம் பயன்இல்லாததாகும். அதனால் பாவமே உண்டாகும். என்று எண்ணித் தீ வினைகளை ஈட்டுகின்ற இந்தக் கீழ் மகனின் செயல்களைப் போலாகுமா சிவபெருமானின் அருள் செயல்களும்?” என்று யல்வெளிப்பட்டுத் தோன்ற இகழ்ச்சியாக நகைத்தார். (சிவபெருமானின் செயல் எங்கே, இவனது செயல் எங்கே? என்பது கருத்து)

8749. அந்தத் ததீசி முனிவர் நகைத்த போது, வேகமான நலம் மிக்க ஊழிக் காற்றால் கிளர்ந்து எழும் வடவா முகாக்கினியைப் போல வெட்பமாக உயிர்த்து உறுக்கிக் கோபித்து, “நீ மூன்று கண்ணனான சிவனது அடிமை போலும்! சிரித்து என்னை இகழ்ந்தாய்!” என்று தக்கன் இப்படிச் சொல்லவும் ததீசி முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

8750 மலரயன் முதலே யாக வரம்பிலா உயிரை முன்னம்
 தலையளித் துதவு கின்ற தாதையாய் அளித்து மாற்றி
 உலகெலா மாகி ஒன்றாய் உயிர்க்குயி ராகி மேலாய்
 இலகிய பரனை நீத்தோ யாகம்தான் றியற்ற நின்றாய்.

8751 புங்கவர் எவர்க்கும் நல்கும் புவிபுகழ் அவிக்கொள் வானும்
 அங்கியின் முதலும் வேள்விக் கதிபனும் அளிக்கின் றானும்
 சங்கரன் தானே வேதஞ் சாற்றுமால் மகத்துக காதி
 இங்கொரு தேவுண் டென்னின் எழுகென உரைத்தி மாதோ.

8752 மாலயன் முதலோர் யாரும் வரம்பிவித் திருவை எய்த
 மேலைநாள் அளித்தோன் தானும் விமலனும் இணையர்க் கெல்லாம்
 மூலமுந் தனக்கு வேறோர் முதலிலா தவனும் எங்கள்
 ஆலமர் கடவுள் அன்றி அமரரில் யாவர் அம்மா.

8750. “தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் முதலான எண்ணில்லாத உயிர்களைப் படைப்பின் தொடக்கக் காலத்தில் அருள் செய்து தந்தருளிய தந்தையாகியும், அந்த உயிர்களைக் காத்து ஒடுக்கியும், எல்லா வுலகங்களும் தாமே ஆகிக் கலந்திருப்பதால் ஒன்றாகியும், உலகங்களுக்கு அப்பாலாய் வேறாகியும், உயிருக்கு உயிராய் உடனாகியும் விளங்கும் பரம்பொருளான சிவ பெருமானை விலக்கியா வேள்வி ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கினாய்?”

8751. “தேவர்கள் யாவார்க்கும் தருகின்ற உலகம் புகழும் அவியை ஏற்றுக் கொள்ளும் தீயாய் விளங்குபவரும், அந்தத் தீயினுக்கு முதல்வராய் இருப்பவரும், வேள்விக்குத் தலைவரும், யாகக் காவலரும், சிவபெருமானேயாரும். இந்தவுண்மையை வேதங்கள் எடுத்துச் சொல்லும். வேள்வித் தலைவனாக இங்கே வேறு ஒருவன் இருப்பானாயின், அவன் இச்சபையில் தலை நிமிர்ந்து எழுக எனக் கூறு! பார்ப்போம் (அவனை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்.)

8752. “திருமால் நான்முகன் முதலான யாவரும் அளவில்லாத இச்செல்வங்களை யெல்லாம் அடையுமாறு முன் நாளில் உந்தருளியவரும், குற்றம் இல்லாதவரும், இத் திருமால் முதலானவர்க்கெல்லாம் மூலமாக இருப்பவரும், தமக்கு ஓர் முதல்வர் இல்லாதிருப்பவரும் எல்லா மரத்தின் கீழ்த் தட்சிணா மூர்த்தியாக எழுந்தருளிய சிவ பெருமானே அல்லாது, தேவர்களுள்ளே அத்தகையவர் யார் இருக்கின்றார்? இல்லை!

228 □ கந்தபுராணம்

8753 தேவதே வன்மா தேவன் சிறப்புடை ஈசன்
 எங்கோன்
 மூவரின் முதல்வன் ஏகன் முடிவிற்கு முடிவாய்
 நின்றோன்
 ஆவியுள் ஆவி யானோன் அந்தண னாதி
 யென்றே
 ஏவரை யிசைத்த அம்மா எல்லையில் மறைக
 ளெல்லாம்.

8754 விதிமுத லாகி உள்ளோர் வியனுயிர்த் தொகை
 யாம் ஈசன்
 பதியவன் பணிய தன்றே பரித்தனர் இனையர்
 எல்லாம்
 இதுவுமச் சுருதி வாய்மை இவையெலாம் அயர்த்து
 வாளா
 மதிமயங் கினையால் பேரா மாயையூடு அழுந்து
 கின்றாய்.

8755 அந்தணர்க் காதி ஈசன் ஏனையோர்க் கரியே
 வேதா
 இந்திரன் என்று வேதம் இயம்பிய மறையோர்
 தங்கள்
 முந்தையின் முதலை நீத்து முறையகன் றொழுகல்
 பெற்ற
 தந்தையை விலக்கி வேறு தேடுவான் தன்மை
 யன்றே.

8753. தேவர்க்குத் தேவன், மாதேவன், மகேசன், எம் நாயகன், மும் மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வன், ஏகன், தனக்குப் பின்னால் தோன்றியவை அழிந்து போகத் தான் மட்டும் அழியாமல் இருப்பவன், உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராய் இருப்பவன், அந்தணன், தொடக்கத்துக்கெல்லாம் தொடக்கமாய் உள்ளவன், என்று இப்படி மறைகள் எல்லாம் யாரை எடுத்துப் புகழ்ந்து கூறின? (சிவபெருமானையன்றோ?)

8754. “நான்முகன் முதலான எல்லாரும் பெரிய பசு வர்க்கம். சிவபெருமான் ஒருவனே பதி. இந்தத் தேவர் எல்லாம் அவன் இட்ட ஆணையையன்றோ தலைமேற் கொண்டனர்! இதுவும் அந்த வேத உண்மையாம்! இவற்றை யெல்லாம் நீ உணர்ந்திருந்தும், இப்போது மறந்து விட்டு வீணாய்ப் புத்தி மயங்கி நீங்காத மாயையில் மூழ்குகின்றாய்;

8755. “அந்தணர்க்குச் சிறந்த தெய்வமாய் இருப் பவன் முழு முதற் கடவுளான சிவபெருமான். மற்ற மூன்று இனத்தார்க்கும் சிறந்த தெய்வம் முறையே திருமால், நான் முகன், இந்திரன் என்று வேதங்கள் கூறின. அந்தணர் தம் பழைமையான இனிய முழு முதலான சிவபெருமானை விடுத்து வேத நெறியை மீறி நடத்தல், ‘தன்னைப் பெற்ற தந்தையைத் தந்தை அல்லன்’ என விலக்கி, மற்றொரு வனைத் ‘தந்தை’ என்று தேடிக்கொள்வானின் தன்மையே யாகும்.

230 □ கந்தபுராணம்

8756 ஆதலின் எவர்க்கும் மேலாம் ஆதியை இகழா
நிற்றல்
பேதைமை யன்றி யீதோர் பெருமித மன்றால்
ஆற்ற
நோதக உன்னி யாரே நோற்பவர் அனையை
நீயே
வேதம தொழுக்கம் நீத்திவ் வேள்வியைப் புரிய
நின்றாய்.

8757 விலக்கினை மறையின் வாய்மை வேள்விசெய்
யினுமுற் றாது
கலக்குமேல் அமல னாணை காண்டியால்
அவனுக்கு அஞ்சா
வலத்தினர் யாவ ருண்டேல் மாய்வரே மறையும்
எம்முன்
இலைப்பொலி சூலம் ஏந்தும் ஏகனென் றேத்திற்
றன்றே.

8758 ஆதியு முடிவும் இல்லா அமலனுக் கவியை நல்கி
வேதக முறைவ ழாது வேள்விஓம் புவது நாடாய்
திதுநின் எண்ணம் என்னச் சிவன்தனக் கருள்பா
கத்தை
மாதவன் தனக்கு நல்கி மாமகம் புரிவன் என்றான்.

8759 அவ்வுரை கொடியோன் கூற அருந்தவ முனிவன்
கௌ
எவ்வமீ துரைத்தாய் மேலாய் யாவரும் புகழ்
நின்ற
செவ்வயர் தமையி ழித்துச் சிறியரை உயர்ச்சி
செய்தல்
உய்வகை அன்றா னும்மோ ருயிர்க்கெலா முடிவீ
தென்றான்.

8756. “ஆதலால் எல்லார்க்கும் மேலான சிவபெருமானான முழுமுதற் பொருளை இகழுதல் அறியாமையாகும். அல்லாமல் இது ஒரு பெருமிதம் ஆகாது. மிக்க துன்பத்தை அனுபவிக்க விரும்பித் தவம் செய்வாரும் இவ்வுலகத்தில் உண்டோ? நீ ஒருவன் மட்டுமே அத்தகையவனாக இருக்கின்றாய். மறை நெறியை விட்டு இந்த வேள்வியைச் செய்யத் துணிந்தாய்!

8757. “மறையின் சாரமான உண்மையினை நீ கைவிட்டாய். இத்தகைய நீ பெரிதும் முயன்று வேள்வியைச் செய்தாலும் அது முற்றுப் பெறாது. சிவபெருமானின் ஆணை உன் வேள்வியை முற்றுப் பெற ஒட்டாது கலக்கிவிடும். இதனை நீ காண்பாய்! அப்பெருமானுக்கு அஞ்சாத வலிமை படைத்தவர் எவர் உண்டு? உண்டாயின் அவர் இறந்துபடுவர். மறைகளும் எம் இறைவன் இலைவடிவு பொருந்திய குலக் கையினனான ஏகனே என அப்பெருமானைத் துதித்தன.

8758. “மறைகளின் நெறியை வேறுபடுத்தும் மறைப் பகைவனே! முதலும் முடிவும் இல்லாத சிவபெருமானுக்கு அவியை வழங்கி மறைநெறியினின்று தவறாமல் வேள்வி செய்வதை நீ நாடவில்லை. ஆதலால், தக்கனே, நின் எண்ணம் கொடியது.” என்று ததீசி முனிவர் உரைத்தார். அதன் பின்னும் தக்கன் “சிவனுக்குத் தர வேண்டிய அவியைத் திருமாலுக்குத் தந்து பெருமையுடைய வேள்வியைச் செய்வேன்!” என்று சொன்னான்.

8759. அத்தகைய உரையைக் கொடியவனான தக்கன் சொல்ல, அரிய தவத்தையுடைய ததீசி முனிவர் அதைக் கேட்டார். “குற்றமான இச்சொல்லைக் கூறினாய். யாவரும் புகழ்தற்குப் பாத்திரமான மேலோரை இழிவு செய்து சிறியோரை உயர்த்துதல் உய்யும் தன்மையாகாது. இச்செயல் உம்மவர் முடிவுக்கு காரணம்” என்று கூறிப் பருளினார்.

232 || கந்தபுராணம்

- 8760 ஊறுசேர் தக்கன் சொல்வான் உனதுருத் திரனை
ஒப்பார்
ஆறின்மே லைந்த வான உருத்திரர் அமர்வார்
ஆசை
ஈறுசேர் தருமீ சானர் இருந்தனர் அவர்க்கே
முன்னர்
வீறுசேர் அவியை நல்கி வேள்வியை முடிப்பன்
என்றான்.
- 8761 என்னலும் முனிவன் சொல்வான் ஈறுசெய் தகில
மெல்லாம்
தன்னிடை யொடுக்கி மீட்டுந் தாதையாய் நல்கி
யாரு
முன்னருந் திறத்தில் வைகும் உருத்திர மூர்த்திக்
கொப்போ
அன்னவன் வடிவும் பேரும் அவனருள் அதனாற்
பெற்றோர்.
- 8762 உருத்திர மூர்த்தி என்போன் உயர்பரம்
பொருளாய் உள்ளே
நிருத்தம தியற்று கின்ற நித்தனாம் அவன்தன்
பொற்றாள்
கருத்திடை நினைந்தோர் அன்னான் காயமுந்
திருப்போர் தானும்
பரிப்பரால் அனையர் எல்லை பகர்ந்திடின
உலப்பின் றாமால்.
- 8763 ஆதிதன் நாமம் பெற்றோர் அவனியல் அடையார்
கொண்ட
ஏதமில் வடிவும் அற்றே என்னினும் இறைவ
ரென்றே
பூதல முழுதும் விண்ணும் போற்றிட இருப்பர்
இந்த
வேதனும் புகழு நீரான் மெய்ந்நெறித் தலைமை
சார்வார்.

8760. குற்றத்துடன் பொருந்திய தக்கன் சொல்வான். “உன் உருத்திரனைப் போன்றவர் அந்தப் பதினொரு வரான உருத்திரர் உள்ளனர். திக்கின் முடிவான வடகிழக்குத் திக்கில் ஈசான உருத்திரர் உள்ளார். அந்த உருத்திரர்களுக்கே முதலில் உயர்வான அவியைத் தந்து நான் வேள்வியை முடிப்பேன்!” என்று உரைத்தான்.

8761. என்று தக்கன் கூறவும், ததீசி முனிவர் சொல்ல லானார். “உலகம் முழுவதையும் சங்கரித்து அவற்றைத் தம்மிடம் ஒடுக்கி ஈறு செய்யு முன் மீண்டும் படைத்து, இங்ஙனமாக உலகத்துக்குக் கருத்தாவாய், எத்தகையவரும் ஞானங்களால் சிந்தித்தற்கரிய இயல்பையுடையவராக உள்ள முழு முதலான மகா உருத்திர மூர்த்திக்கு, அந்த உருத்திர மூர்த்தியினுடைய சாரூபமும், அவர் திருப் பெயரும், அந்த உருத்திர மூர்த்தியின் அருளால் பெற்றோ ரான ஈசான உருத்திரரும் ஏகாதச உருத்திரரும் நிகரா வாரோ?

8762. “மகா உருத்திர மூர்த்தி என வேதங்களால் புகழப்படுவர் மேலான முழு முதற்பொருளாக உயிர்களுக்குள் அந்தர்யாமியாய் இடையறாது நடனம் பயிலும் நித்தியர், அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தையில் கொண்டவர்கள் அவருடைய சாரூபமும் அவரது திருப்பெயரும் தாங்குவர். அத்தகையவரின் தொகையைச் சொல்வதென்றால் முடிவு பெறாது.

8763. “ஆதியான உருத்திரமூர்த்தியின் திருப்பெயரைப் பெற்ற உருத்திரர்கள் அந்த இறைவனின் இயல்பைப் பொருந்தாதவர். அவர்கள் கொண்ட சாரூபமும் பதியின் இயல்பைப் பொருந்தாததே ஆகும். இவ்வாறாயினும் இம் மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் உருவமும் பெயரும் பற்றி இறைவர் என்றே உபசாரமாகத் துதிப்பர். இந்த நான் முகனும் புகழ்வதற்குரிய தன்மையால் உண்மை நெறியில் முதன்மையைச் சார்வேர் ஆகா

234 □ கந்தபுராணம்

8764 ஈசனை அளப்பில் காலம் இதயமேல் உன்னி
 நோற்றே
 ஆசக லுருவம் பெற்ற அன்பினர் போல்வர்
 இன்னோர்
 வாசவன் முதலோர் போல வரத்தகார் எந்தை
 பால்நீ
 நேசமில் லாத தன்மை நினைந்திலர் போலு
 மென்றான்.

வேறு

- 8765 என்ற காலை இருந்ததக் கன்னிது
 நன்று நாரணன் நான்முகன் நிற்கஈறு
 ஒன்று செய்யும் உருத்திர னாதியாப்
 நின்ற தென்கொல் நிகழ்த்துதி என்னவே.
- 8766 விதிசி ரங்கள் வியன்முடி வேய்ந்திடும்
 பதிசி வன்தன் பதத்துணை உட்கொடு
 மதிசி றந்திட வாலிதின் வைகிய
 ததீசி யென்னும் தவமுனி சாற்றுவான்.
- 8767 இருவர் தம்மொடும் எண்ணிய தன்மையால்
 ஒருவ னான உருத்திர மூர்த்தியைப்
 பெரியன் என்று பிடித்திலை அன்னதுந்
 தெரிய ஒதுவன் தேர்ந்தனை கேட்டியால்.
- 8768 ஆதி அந்தமி லாதஎம் மண்ணலுக்
 கோது பேரும் உருவுமொர் செய்கையும்
 யாது மில்லையிவ் வாற்றினை எண்ணிலா
 வேதம் யாவும் விளம்புந் துணிபினால்.

8764. “சிவபெருமானை அளவில்லாத காலம் உள்ளத்தில் எண்ணித் தவம் செய்து குற்றம் இல்லாத சாரூபத்தைப் பெற்ற பரிபக்குவரான அன்புடையவர் போன்றவர் இந்த ஏகாதச ஈசானாதி உருத்திரர்கள். இந்த உருத்திரர்கள் இந்திரன் முதலியவரைப் போல இங்கு வரக் கூடியவர் அல்லர். எம்பெருமான் சிவனிடம் நீ அன்பற்றிருப்பதை அவர்கள் நினைக்கவில்லை போலும்!” என்று ததீசி முனிவர் சொன்னார்.

8765. என்று மேற்கண்டவாறு ததீசி முனிவர் கூறியதைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த தக்கன், “இது நல்லது! நல்லது! படைத்தல் காத்தல் தொழில்களைச் செய்யும் நான்முகன் திருமால் முதற்கடவுளாக இல்லாமல் போக, அழித்தல் தொழிலைச் செய்யும் உருத்திரன் மட்டும் முதற்கடவுளாக நின்ற காரணம் என்ன? கூறுக!” என்று வினவினார்.

8766. நான்முகர்களின் தலைகளைப் பெருமை பொருந்திய முடியிலே தலைமாலையாகச் சூடும் பதியான சிவபெருமானின் இருபொற்பாதங்களைத் துதித்து, அறிவு விளங்க தூய்மையான இயல்புடன் வீற்றிருந்த ததீசி என்ற முனிவர் சொல்லலானார்.

8767. “உயர்வு ஒப்பு இல்லாத ஏக பொருளான உருத்திரமூர்த்தியை நான்முகன், திருமால் என்பவர்களுடன் சமத்துவம் பண்ணி நீ எண்ணினாய். ஆதலால், முழுமுதற் பொருள் என்று கொள்ளவில்லை. உருத்திரமூர்த்தியே முழுமுதற் பொருளாவதும் நீ அறியச் சொல்வேன். கேட்டுத் தெளிவு கொள்வாயாக!

8768. “முதலும், முடிவும் இல்லாத எம் கடவுளுக்கு உரைக்கப்படும் பெயரும் உருவமும் எதுவாக இருப்பினும், ஒரு செயலும் அப்பெருமானுக்கு இல்லை. இந்த உண்மை நெறியை எண்ணில்லாத மறைகள் யாவும் அறுதியிட்டுக் கூறும்.

- 8769 அன்ன தோர்பரத் தண்ணல்தன் ஆணையால்
முன்னை யாரிருள் மூடத்துண் முழ்கிய
மன்னு யிர்த்தொகை வல்வினை நீக்குவான்
உன்னி யேதன்னு ளத்தருள் செய்துமேல்.
- 8770 உருவுஞ் செய்கையும் ஓங்கிய பேருமுன்
அருளி னால்கொண்ட னைத்தையும் முன்புபோல்
தெரிய நல்கித் திசைமுக னாதியாஞ்
சுரர்கள் யாரையுந் தொன்முறை ஈந்துபின்.
- 8771 ஏற்ற தொல்பணி யாவும் இசைத்தவை
போற்று செய்கை புரிந்துபின் யாவையும்
மாற்று கின்றது மற்றெமக் காமெனச்
சாற்றி னான் அத் தகைமையுங் கேட்டிநீ.

வேறு

- 8772 அந்தம் ஆதியின் றாகியே உயிரெலாம் அளிக்கும்
தந்தை யாகிய தனக்கன்றி முழுதடுந் தகைமை
மைந்த ராகிய அமரரான் முடிவுறா மையினால்
எந்தை தன்வயிற் கொண்டனன் ஈறுசெய்
யியற்கை.
- 8773 அன்று தேவர்கள் யாவரும் எம்பிரான் அடியில்
சென்று தாழ்ந்தெமக் கிப்பணி புரிந்தனை சிறியேம்
என்று தீருதும் இப்பரம் என்றலும் எம்கோன்
ஒன்று கூறுதுங் கேண்மினோ நீவிர்என்
றுரைத்தான்

8769. “அத்தகைய ஒப்பற்ற மேன்மையுடைய சிவ பெருமான், அநாதியான ஆணவ இருள் மூடத்துள் அழுந்திக் கிடந்த நிலை பெற்ற உயிர்க்கூட்டத்தின் வலிய வினையைத் தன் அருள் சத்தியால் நீக்கும் பொருட்டுத் தம் உள்ளத்தில் எண்ணி, அருள்மிக்குப் பின்னர்,

8770. உருவத்தையும் செயலையும் பெயரையும் படைப்பின் தொடக்க காலத்தில் ஆணையாகிய சிவ சத்தியால் தரித்து, ஒடுங்கியிருந்த அனைத்தையும், முன் போல, விளக்குமுறும் படி செய்து, நான்முகன் முதலான தேவர் யாவரையும் முன்போலவே படைத்தான். பின்பு,

8771. “அவரவர்களுக்கு ஏற்ற பழைமையான படைப்புத் தொழில் முதலான தொழில்களைத் தந்து, அவற்றைச் செய்யும் முறையையும் உபதேசித்து, பின்பு அனைத்தையும் அழித்தலான தொழில் நமக்கு உரியதாகும்! என்றார்”

8772. முடிவும் முதலும் இல்லையாகி, உயிர்க்கூட்டத் தையெல்லாம் காப்பாற்றும் தந்தையான தம்மால் அன்றி, எல்லாவற்றையும் அழித்தல் என்ற செயற்கு அரிய செயல், தம் மைந்தரான தேவரால் முடியாமையால், எம் தந்தையான சிவபெருமான், அச்சங்காரத் தொழிலைத் தமக்கு என வைத்துக் கொண்டார்.

8773. அந்த நாளில் தேவர் யாவரும் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் வணங்கி எங்களுக்குப் படைப்பு முதலான இத்தொழில்களைத் தந்தீர். யாம் அவற்றைச் சுமப்பதற்கேற்ற வலிமை உடையோமில்லை! இந்தச் சுகை எங்களை விட்டு எப்போது நீங்கும் என்று கேட்டனர். கேட்டதும், எம்பெருமான், “நான் ஒன்று கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்!” என்று மொழிந்தார்.

238 □ கந்தபுராணம்

8774 ஆயுள் மற்றுமக் கெத்துணை அத்துணை யளவும்.
நீயிர் இச்செயல் புரிமின்கள் பரமென நினைந்தீர்
தூய வித்தையால் நீறுள தாக்கியே தொழுது
காய மேற்புனைந் தஞ்செழுத் துன்னுதிர் கருத்தின்.

8775 தன்மை இங்கிவை புரிநிரேல் அத்தொழில்
தரிக்கும்
வன்மை யெய்துவீர் அன்றிநங் கலைகனும்
மருங்கு
தொன்மை யுள்ளன காட்டினின் றருளுமால்
தொலைவில்
நன்மை எய்துவீர் என்றருள் செய்தனன் நம்பன்.

8776 அன்ன வர்க்கொடே எவ்வகைச் செய்கையும்
அளித்துப்
பின்னை யுள்ளதோர் செய்கையும் புரியுமெம்
பெருமானே
முன்னை வேதங்கள் அவன்தனை ஐந்தொழில்
முதல்வன்
என்னும் மற்றிது தேருதி சேட்டியால் இன்னும்.

வேறு

8777 உருத்திரன் என்னும் நாமம் ஒப்பிலா அரற்கும்
அன்னான்
தரத்தகு சிறார்கள் ஆனோர் தங்கட்கும்
அனையன் பாதம்
கருத்திடை உன்னிப் போற்றுங் கணங்கட்கும்
அவன்றன் மேனி
பரித்திடு வோர்க்குஞ் செந்திப் பண்ணவன்
தனக்கும் ஆமால்.

8774. “உங்களுக்கு ஆயுள்காலம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வரை நீவிர் இச்செயல்களைச் செய்யுங்கள். நீங்கள் இச்செயல்களைப் பாரம் என்று நினைக்கின்றீர்கள். தூய மந்திர பூர்வமான திருநீற்றை உண்டாக்கி அதனை வணங்கி உடம்பில் அணிந்து மனத்தில் ஐந்து எழுத்து மந்திரத்தைச் சிந்தியுங்கள்.

8775. “இத்தகைய செயல்களைச் செய்தால், உம் தொழில்களைச் செய்யும் வலிமை உடையவர் ஆவீர். அது வன்றி, முன்பே உம்மிடம் உள்ள நம் கலைகள், நீங்கள் காணாதவற்றைக் காட்டி, நம்முடன் நின்று அருள் செய்யும். முடிவில் நன்மையை அடைவீர்!” என்று சிவபெருமான் அத்தேவர்களுக்குச் சொன்னார்.

8776. “அந்தத் தேவரைக் கொண்டே எவ்வகையான தொழில்களையும் செய்யுமாறு செய்வித்து, இறுதியில் உள்ள சங்காரம் என்ற ஒரு தொழிலையும் எம்பெருமான் தாமே செய்வார். அந்தக் கடவுளையே பழைய மறைகள் பஞ்ச கிருத்திய கர்த்தா எனச் சொல்லும். இதை அறிவார், யாக! இன்னும், தக்கனே, கேள்!

8777. “உருத்திரன் என்னும் பெயர் ஒப்பில்லாத மகா ருத்திரரான சிவபெருமானுக்கும், அந்தப் பெருமான் அளிப்பதால் தகுதி பொருந்திய வீரபத்திர ஐயனார் என்னும் மைந்தர்க்கும், அப்பெருமானின் திருவடிகளை உள்ளத்தில் தியானித்துத் துதிக்கும் (ருத்திர) கணங்களுக்கும் அப்பெருமானின் சாரூபத்தைத் தாங்கிய காலாக்கினி ருத்திரர் முதலியோர்க்கும் அக்கினிக்கும் பெயராய் வழங்கும்.

8778 இன்னலங் கடலுட் பட்டோர் யாரையும் எடுக்கும்
 நீரால்
 உன்னரும் பரம மூர்த்தி உருத்திரன் எனும்பேர்
 பெற்றான்
 அன்னவன் தரவந் தோர்க்கும் அடிஅடைந்
 தோர்க்கும் அன்னான்
 தன்னுரு வெய்தி னோர்க்குஞ் சார்ந்ததால்
 அவன்த னிப்பேர்.

8779 செந்தழ லென்ன நின்ற தேவனுக் குருத்தி
 ரப்பேர்
 வந்தது புகல்வன் கேட்டி வானவர் யாரும் ஈண்டி
 முந்தையில் அவுணர் தம்மை முனிந்திட முயன்று
 செல்ல
 அந்தமில் நிதியம் தன்னை அவ்வழி ஒருங்கு
 பெற்றார்.

8780 பெற்றிடும் நியதி எல்லாம் பீடிலால் கனல்பால்
 வைத்துச்
 செற்றவர் தம்மேல் சென்று செருச்செய்து மீண்டு
 தேவர்
 உற்றுழி அதுகொ டாமல் ஓடலுந் தொடர்ந்து
 குழ
 மற்றவன் கலுழ்த லாலே வந்தது மறையுங்
 கூறும்.

8778. “துன்பத்தை அளிக்கும் பிறவியான கடலுள் விழுந்து கிடப்பவர் எவரையும் திருவருளாகிய கையால் எடுத்து முத்தி என்ற கரையில் விடுகின்ற தன்மையால், நினைப்பதற்கு அரிய பரம்பொருள் உருத்திர மூர்த்தி என்ற பெயரைப் பெற்றார். அவருடைய மைந்தர்க்கும், அவருடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்க்கும், அவருடைய சாருபத்தை அடைந்தவர்க்கும் அவரது ஒப்பில்லாத திருப் பெயர் உபசார முறையில் சென்று பொருந்தியது.

8779. “செந்தழல் என்னும்படி விளங்கும் அக்கினிக்கு ‘உருத்திரன்’ என்னும் பேர் வந்த காரணத்தைச் சொல் வேன். கேட்பாயாக! முன் காலத்தில் தேவர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து, மரணத்தைப் போக்க எல்ல அமிர்தம் முழுவதையும் தாமே பெற்றுக் கொண்டவராய், அசுரர்களைச் சினந்து அவர்களுடன் போரிட முயன்று செல்லும் போது,

(உருத்திரன் ; பகைவரை அழுவிப்போன்; தன் அடிய வரின் துன்பத்தை நீக்குபவன், இல்லறக் கட்டினின்று உயிர்களை நீக்குபவன் என்று இவ்வாறு பல பொருள்.)

8780. “தேவர் தாம் பெற்ற அமிர்தம் முழுவதையும் பெருமையில்லாத அக்கினி தேவனிடம் தந்து வைத்திருக்கும் படி சொல்லிவிட்டு பகைவர் மேல் சென்று போரிட்டுத் திரும்பி வந்தபோது, அந்த அக்கினி அமிர்தத்தைத் தேவர்க்குத் திருப்பித் தராமல் தப்பி ஓடலானான். ஓட, தேவர்கள் அக்கினியைத் தொடர்ந்து ஓடிச்சூழ்ந்து கொள்ள, அந்த அக்கினி அப்போது அமுததால் அவனுக்கு ‘உருத்திரன்’ என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. இதனை வேதங்களும் கூறும்.

(உருத்திரன் — அமுபவன்)

8781 ஒதுமா மறைகள் தம்மில் உருத்திரன் எனும்பேர்
 நாட்டி
 ஏதிலார் தம்மைச் சொற்ற தீசன்மேற் சாரா
 வந்த
 ஆதிநா யகனைச் சுட்டி அறைந்ததும் பிறர்மாட்
 டேறா
 மேதைசா லுணர்வின் ஆன்றோர் விகற்பம்
 துணர்வ ரன்றே.

8782 ஒங்கிய சுருதி தன்னுள் உருத்திரன் எனும்நா
 மத்தாங்
 திங்கன லோனை ஏனைத் திறத்தரை உரைத்த
 வாற்றை
 ஈங்கிவண் மொழியல் எங்கோற் கியம்பிய
 இடங்கள் நாடி
 ஆங்கவன் தலைமை காண்டி அறைகுவன்
 இன்னும் ஒன்றே.

வேறு

8783 முந்தை யோர்பகன் முனிவர்கள் யாவரு முதலோ
 டந்த மில்லதோர் பரம்இவர் அவரென அறைந்து
 தந்தமில் சென்று வாதுசெய் தறிவருந் தகவால்
 நொந்து மற்றவர் பிரமனை வினவுவான்
 நுவன்றார்.

8784 மல்லல் மேருவின் முடிதனில் மனோவதி வைகும்
 அல்வி வான்கம லத்திடை அண்ணலை அணுகி
 எல்லை தீர்ந்திடு பரம்பொருள் உணர்கிலேம்
 இவரென்று
 ஒல்லை தன்னில்நீ உரைத்தருள் செய்யென
 உரைத்தார்.

8781. “ஓதப்படும் பெருமையுடைய வேதங்களில் ‘உருத்திரன்’ என்ற பெயரை இட்டு, அயலவரான சிறியோரைப் பற்றிக் கூறியவை சிவபரம் பொருளைச் சாரா. அங்ஙனமே அந்த ஆதியான சிவனைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னவையும் பிறரிடம் செல்லா. அறிவால் மிக்க ஞானியர் இந்த வேறுபாட்டை அறிவர்.

8782. பெருமையுடைய வேதங்களில் உருத்திரன் என்னும் பெயரால் தீயான அக்கினி தேவனையும் மற்றவரையும் பற்றிக் கூறியவற்றை இங்குச் சிவபெருமானுக்கு ஏற்றிக் கூறாதே! எம்பெருமானின் புகழ் பேசப்பட்ட இடங்களை நாடி ஆராய்ந்து அப்பெருமானின் தலைமைத் தன்மையைக் காண்பாயாக! இன்னும் ஒன்று சொல்வேன், கேள்!

8783. “முற்காலத்தில் ஒரு நாள் முனிவர் யாவரும் ‘முதலும் முடிவும் இல்லாத ஒரு பரம்பொருள் இவரோ, அவரோ?’ என்று தம ஐயத்தைச் சொல்லித், தங்களுக்குள் வாதம் செய்து கொண்டு காலம் கழித்தனர். நிச்சயம் செய்யும் தன்மையில்லாமையால், வருந்தி, அவர்கள் நான் முகனை வினவி அறிந்து கொள்வது என்று தம்முள் பேசிக் கொண்டனர்.

8784. “அவர்கள், வளப்பம் மிக்க மேருமலையின் உச்சியில் உள்ள ‘மனோவதி’ என்ற நகரத்தில் அசுரிதழ்களையுடைய தாமரை மலரில் வாழும் நான்முகனை அடைந்தனர். எல்லை ஒன்று இல்லாத பரம்பொருள் இன்னார் என்று அறியோம்! பரம்பொருள் இவரே! என்று விரைவில் எமக்கு உரைத்தருளவேண்டும் என்றுவேண்டிக்கொண்டனர்.

244 □ கந்தபுராணம்

- 8785 உரைத்த வாசகங் கேட்டலும் நான்முகத்
தொருவன்
கருத்தில் இங்கிவை தெளிதர மறைமொழி காட்டி
விரித்து மென்னினுந் தெளிவுறார் மெய்மையால்
விரைவில்
தெரித்து மிங்கென உன்னினன் அவர்மயல்
தீர்ப்பான்.
- 8786 நாற்ற லைச்சிறு மாமகன் தாதைதன் னலம்சேர்
தோற்ற முள்ளுற உன்னியே விழிபுனல் சொரிய
ஏற்றெ முந்துமீக் கரம்எடா வருத்திர னென்றே
சாற்றி மும்முறை நின்றனன் தெளிதருந் தகவால்.
- 8787 அங்கண் நான்முகன் குளினால் ஆதியம் பகவா
சங்க ரன்னகக் காட்டியே பொடிப்புமெய் தயங்க
வெங்க னற்படும் இழுதென உருகிமீ மிசைசேர்
செங்கை மீட்டனன் முனிவருக்கு இனையன
செப்பும்.
- 8788 வம்மி னோவுமக் கோருரை மொழிகுவன்
வானோர்.
தம்மை எங்களை அளித்தனன் மறைகளும்
தந்தான்
மெய்ம்மை யாவர்க்குஞ் செய்பணி உதவினன்
மேனாள்
மும்மை யாகிய செய்கைநம் பாலென மொழிந்
தான்.

8785. “அங்ஙனம் அவர்கள் கூறிய சொல்லைக் கேட்டதும் நான்குமுகங்களையுடைய ஒப்பில்லாத பிரமா, உள்ளத்தில் தெளிவு உண்டாகுமாறு இப்போது மறைமொழிகளைக் காட்டி விரித்துச் சொன்னோம் என்றாலும் இவர்கள் தெளிவு கொள்ளமாட்டார்கள். ஆகவே, ‘இப்போது மற்றோர் உபாயத்தால் விரைவில் உண்மையை உணர்த்துவோம்’ என்று அம்முனிவரின் ஐயத்தைப் போக்கும்படி சிந்தித்தார்.

8786. “நான்கு தலைகளை யுடைய மிகவும் சிறிய பிள்ளையான பிரமா, தந்தையான சிவபெருமானின் நன்மைபொருந்திய ஞான வடிவத்தை உள்ளத்திலே நினைத்து, கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, அம்முனிவரின் எதிரே எழுந்து, கைகளை மேலே எடுத்து, ‘முழுமுதற் பரம் பொருள் உருத்திரரே, உருத்திரரே, உருத்திரரே!’ என்று மூன்று முறை சொல்லி, அவர்கள் உண்மையை உணருமாறு நின்றார்.

8787. “அங்கு நான்முகன் ‘ஆதியான பரம்பொருள் சங்கரமூர்த்தி உருத்திரரே!’ என ஆணைமேல் இட்டுக் காட்டி, உடலில் புளகம் உண்டாக, வெம்மையான தீயிலே பட்ட மெழுகைப்போல உள்ளம் உருகி, மேலே தூக்கிய கைகளை மீட்டு. முனிவர்க்குப் பின்னும் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லலானார்.

8788. “துறவியரே! வாருங்கள்! உங்களுக்கு ஒரு சொல்லைச் சொல்வேன். தேவரையும் நான்முகன் திருமாலான எங்களையும் படைப்பின் தொடக்கத்தில் படைத்தருளினார்; மறைகளையும் அளித்தருளினார். எல்லார்க்கும் அவரவர் செய்யும் பணியின் மெய்ம்மையைத் தெரிவித்தருளினார். மூன்றான தொழில்களையும் நம்மிடத்தே ஆகும் என்று அந்த மெய்ம்மையையும் உரைத்தார். (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்பவை அப்பெருமானின் அருட் செயலே என்பதாம்.)

246 □ கந்தபுராணம்

8789 அருளின் நீர்மையால் ஐந்தொழில் புரிபவன்
 அநாதி
 பரமன் நின்மலன் ஏதுவுக் கேதுவாம் பகவன்
 ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடான் அருவதாய்
 உருவாய்
 இருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கும் ஈசன்.

8790 முற்று மாயினான் முடிவிற்கும் முடிவிற்கும்
 முடிவாய்
 உற்றுளான் என்றும் உள்ளவன் அனைத்தையும்
 உடையோன்
 மற்றென் னாலுரைப் பரியதோர் சீர்த்தியன்
 மலர்த்தாள்
 பற்றினோர்க்கு அன்றி உணரவொண் ணாததோர்
 பழையோன்.

8791 அன்ன தோர்சிவன் பரமென மறைஎலாம்
 அறையும்
 இன்னு மாங்கவன் நிலையினைக் கண்ணனும்
 யானும்
 உன்னி நாடியுங் காண்கிலம் அவன்பதி ஒழிந்
 தோர்
 மன்னு யிர்த்தொகை யென்றனன் அன்னதொல்
 மலரோன்.

8792 அருள்பு ரிந்துபின் சிவனடி கைதொழு தந்தாள்
 மருள கன்றிடு பிதாமகன் இருந்தனன் மற்றப்
 பொருளின் நீர்மையைத் தெரிந்துதம் புந்திமேல்
 கொண்ட
 இருளொ ழிந்தனர் மகிழ்ந்தனர் முனிவரர்
 இசைப்பார்

8789. “அவர் உயிர்களின் மீது வைத்த அருளால் படைத்தல், காத்தல் முதலான ஐந்து தொழில்களையும் செய்வார்; தொடக்கம் என ஒன்றில்லாதவர்; குற்றம் இல்லாதவர். காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக விளங்குபவர்; ஒருவரிடத்தும் பிறவாதவர்; அருவராயும் உருவராயும் அருவுருவராயும் விளங்கும் பரிபூரணர்; யாவருக்கும் தலைவர்.

8790. “அவர் முழுவதுமானவர்; சேதன உலகங்களின் முடிவுக்கும் அசேதன உலகங்களின் முடிவுக்கும் முடிவாக விளங்குபவர்; என்றும் இருப்பவர்; என்னால் எடுத்துக் கூற முடியாத புகழ் உடையவர்; தம் மலர் போன்ற அடிகளைப் பற்றியவர்க்கே அல்லாது மற்றவர்க்கு உணர முடியாத ஒப்பற்ற பழைமையானவர்.

8791. “அத்தகைய ஒப்பில்லாத சிவனே பரம் பொருள் ஆவார் என்று வேதங்கள் எல்லாம் சொல்லும். அச்சிவபெருமானின் இயல்பைத் திரும்பலும் யானும் இன்னும் ஆராய்ந்து அறியேன். அச்சிவனே ‘பதி’ ஆவன். மற்றையோர் நிலை பெற்ற ‘பசுக்கள்’, என்று பழைமையோனான நான்முகன் உரைத்தருளினார்.

8792. “இவ்வாறு உரைத்தருளி, பின்பு, சிவபெருமானின் திருவடிகளைக் கை கூப்பி வணங்கி, மயக்கம் இல்லாத பிரமன் அக்காலத்தில் இருந்தார். அம்மெய்ப் பொருளின் இயல்பைத் தெளிந்து தம் உள்ளத்தில் கொண்ட மயக்கம் நீங்கி மகிழ்ந்து முனிவர் கூறலானார்கள்.

248 □ கந்தபுராணம்

- 8793 தாதை யாய்எமை அளித்தனை யாங்கள்உன்
தனயர்
ஆத லால்எமக்கு இத்திறம் தேற்றினை அடிகேள்
ஈதலால் இன்று குரவனும் ஆயினை எள்ளே
பாத தாமரை வணங்கினர் முனிவரர் பலரும்.
- 8794 அடிவ ணங்கினர் தமைத்தெரிந் தின்றுதொட்
டமலன்
வடிவம் உன்னுதிர் அருச்சனை புரிசுதிர் வயங்கும்
பொடிய ணிந்துநல் லஞ்செழுத் தியம்புதிர்
புரைசேர்
கொடிய வெம்பவம் அகலுதிர் எனவிடை
கொடுத்தான்.
- 8795 ஆதலால் எங்க ளீசனே பரம்பொருள் அல்லா
ஏதி லாரெலாம் உயிர்த்தொகை யாகுமால்
இதனைக்
காத லாலுரைத் தேன்அன்று வாய்மையே காண்டி
வேத மேழுத லாகிய கலைஎலாம் விளம்பம்.
- 8796 அன்றி முன்அயன் உன்தனக் கரன்புகழ் அனைத்தும்
நன்றி கேட்டிட உணர்த்தினன் நீயது நாடி
நின்று மாதவம் புரிந்திது பெற்றனை நினக்குப்
பொன்று காலம்வந் தெய்தலின் மறந்தனை
போலாம்.

8793. “தந்தையாய் எங்களைப் பெற்றருளினீர். நாங்கள் உம் பிள்ளைகள். இதுவன்றி அடிகளே, எங்களுக்கு இந்தவுண்மையை உரைத்தருளினீர். எனவே, இதனால் இன்று ஆசானும் ஆனீர்,” என்று முனிவர் உரைத்து அப்பிரமரின் தாமரை போன்ற அடிகளை வணங்கினர்.

8794. “தம் அடிகளை வணங்கிய முனிவரை நோக்கி, நீங்கள் இன்றிலிருந்து சிவபெருமானின் திருவுருவைத் தியானம் செய்து வருவீர். அப்பெருமானுக்குப் பூசை செய்வீர். சிவத்துவம் உடைய திருநீற்றை அணிந்து ஐந்தெழுத்து மந்திரமான பஞ்சாட்சரத்தைக் கூறுங்கள், வெம்மையுடைய கொடிய பிறவியை நீக்குங்கள்” என உபதேசம் செய்து அனுப்பி வைத்தார்.

8795. “ஆகவே, எம் சிவபெருமானே பரம்பொருள். அவரைத் தவிர மற்றவர் எல்லாம் பசுக்கள். இதனை உன்னிடம் கொண்ட அன்பால் சொன்னேன். நன்மையான சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பாயாக! இந்தவுண்மையை மறைகள் எல்லாம் கூறும்.

8796. “இதுவல்லாமலும் முன் உன் தந்தையான நான்முகன், சிவபெருமானின் புகழ் எல்லாவற்றையும் நீ கேட்கும் வண்ணம் நன்கு எடுத்துக் கூறினார். நீ அந்த அறிவுரையை ஆராய்ந்து அதன்வழி நின்று இச்செல்வத்தைப் பெற்றாய். உனக்கு அழிவு காலம் வந்து கிட்டுவதால், உன் தந்தையின் உபதேசத்தையும் யாவற்றையும் மறந்தாய் போலும்:

250 □ கந்தபுராணம்

- 8797 தந்தை யேமுதல் யாவறும் முடிவுறும் தகவால்
வந்து நின்னவை இருந்தனர் மாயையால்
மருண்டாய்
உய்ந்தி டும்படி நினைத்தியேல் அரற்கவி உதவி
இந்த மாமகம் புரிந்திடு வாயென இசைத்தான்.

13. ததீசி உத்தரப் படலம்

- 8798 இந்த வண்ணமத் ததீசிமா முனிவரன் இயம்பக்
கந்த மாமலர்க் கடவுள்சேய் நகைசெய்து கானில்
சிந்து மென்பொடு சிரத்தொகை அணியுமோ
தேவர்
வெந்த சாம்பரும் பூசுமோ பரனெனும் மேலோன்.
- 8799 கழிந்த தீயுடல் ஏந்தியே திரியுமோ கானில்
இழிந்த கேசமுந் தரிக்குமோ ஏனத்தின் எயிறு
மொழிந்த கூருமத் தோடுமேற் கொள்ளுமோ
உலகம்
அழிந்தி டும்படி உயிர்களை முடிக்குமோ அமலன்.
- 8800 புலியின் ஈருரி உடுக்குமோ தந்தியின் புன்தோல்
வலிய தன்புயம் போர்க்குமோ செந்தழல் மழுமான்
இலைகொள் முத்தலை வேற்படை ஏந்துமோ
எங்கும்
பலியு மேற்குமோ நிருத்தமுஞ் செய்யுமோ பகவன்.

8797. “உன் தந்தை நான்முகன் முதலாக எல்லாரும் இறக்கும் தன்மையால் உன் அவையில் வந்துள்ளனர். நீயோ மாயையால் மருண்டாய். நீ உய்யும்படி நினைப்பாயானால், அந்தச் சிவபெருமானுக்கு அவியைத் தந்து இந்தப் பெரிய வேள்வியைச் செய்!” என்று ததீசி முனிவர் உரைத்தார்.

13. ததீசி உத்தரப் படலம்

8798. இங்ஙனம் ததீசி முனிவர் சொன்னார். மணம் கமழும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் மகனான தக்கன் நகைத்து, “பரம்பொருள் என்று கூறப்படும் இறைவன், சுடுகாட்டில் சிதறிக் கிடக்கும் எலும்புகளையும் தலை மாலையையும் அணிவாரா? தேவர்கள் வெந்த சாம்பலைப் பூசிக் கொள்வாரா?”

8799. “குற்றமற்ற அந்த இறைவர் வெந்த கழியுடன் முழு எலும்பான கங்காளத்தை ஏந்தித் திரிவாரா? சுடுகாட்டில் தலையின் இழிந்த மயிரையும் அணிவாரா? பன்றியின் கொம்பையும் இறந்த ஆமையின் ஓட்டையும் அணிந்து கொள்வாரா? உலகம் அழியுமாறு உயிர்களை அழிப்பாரா?

8800. “ஆறு குணங்களையுடைய இறைவன் புலியினது உரித்த தோலை உடுப்பாரா? யானையினது கீழான தோலை வலிய தோள்மீது போர்த்திக் கொள்வாரா? செந்நிறம் கொண்ட தீயையும் மழுவையும் மானையும் இலை வடிவான மூன்று தலைகளையுடைய குலத்தையும் ஏந்துவாரா? எங்கும் பிச்சை எடுப்பாரா? கூத்து ஆடுவாரா?

252 □ கந்தபுராணம்

- 6801 மிக்க சாரதர் படையெனத் திரியுமோ விடமே
கக்கும் வெம்பணி பூனுமோ வெண்டலை கலமாச்
செக்கர் மாமுடி தரிக்குமோ அம்பரம் திசையா
நக்க னாகுமோ வேற்றுருக் கொள்ளுமோ நாதன்.
- 6802 வீடையும் ஏறுமோ ஆலமுங் கொள்ளுமோ
வீந்தோர்
கடலை தன்னினும் ஆடுமோ ஒருத்தியைச்
சுமந்தோர்
மடம கட்டிடம் கொடுக்குமோ மகவையும்
பெறுமோ
கடிய தோர்குணம் படைக்குமோ பரமெனுங்
கடவுள்.
- 6803 ஆதலால் உங்கள் ஈசனோர் குணமில்ன் அவனுக்கு
ஈத லின்றியாம் புரிகின்ற மகத்தவி எனலும்
நாதனைக்கொலோ பழிக்குவன் இவனென
நகையாக்
கோதின் மாதவ முனிவரன் அழலெனக்
கொதித்தான்.
- 6804 தீர்த்தன் உண்மையை உணர்கிலன் இவனொடு
சிறிதும்
வார்த்தை கூறுதல் தகாதுமால் அயன்முதல்
வானோர்
ஆர்த்தசங் கத்தில் இகழ்ந்தவற் கெதிர்மொழி
அறைய
ஈர்த்த தென்னுளம் உணர்த்துவன் சிலவென
இசைந்தான்.

8801. “முதல்வரான இறைவர், மிக்க பூதங்களைத் தமக்குப் படை என்று கொண்டு திரிவாரா? நஞ்சைக் கக்கும் பாம்புகளை அணிவாரா? வெண்மையான தலையினை அணியாய்ச் செந்நிறமுடைய தலையின்மீது அணிந்து கொள்வாரா? திசைகளே ஆடையாய் நிர்வாணர் ஆவாரா? பல்வேறு உருவங்களைக் கொள்வாரா?

8802. “பரம்பொருள் என்பவர் காணாமீது ஏறுவாரா? நஞ்சையும் உண்பாரா? இறந்தவரின் இடமான சுடுகாட்டிலும் ஆடுவாரா? ஒரு மங்கையைத் தலையில் சுமந்துகொண்டு மற்றொரு இளமை பொருந்திய பெண்ணுக்கு இடமும் (வாம பாகத்தையும்) அளிப்பாரா? பிள்ளையையும் பெறுவாரா? குணங்களுள் கடிய தாம குணத்தையும் பொருந்துவாரா?

8803. “ஆகவே உங்கள் இறைவன் சற்றும் நல்ல குணம் இல்லாதவர். அத்தகையவனுக்கு யாங்கள் செய்யும் வேள்வியில் அவிப்பாகம் தரமாட்டேன்!” என்று தக்கன் கூறினான். “இவன் சிவபெருமானை யன்றோ, இழித்துப் பேசுகின்றான்!” என்று நகைத்துக் குற்றம் இல்லாத ததீசி முனிவர் தீயைப் போல் சினம் கொண்டார்.

8804. “தூயவனான சிவபெருமானின் உண்மையை அறியும் வன்மை அற்றவன். இத்தகையவனுடன் வாதிடுதல் தகாதது. என்றாலும், திருமால் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் கூடிய சபையில் எம் இறைவனை இகழ்ந்து பேசிய இவனுக்கு விடை சொல்ல என் மனம் என்னைத் தூண்டியது ஆதலால் சிவவற்றைச் சொல்வேன்” என்று தமக்குத் தாமே சொல்லிக் கொண்டார் ததீசி முனிவர்.

254 □ கந்தபுராணம்

3805 இந்த வாரிசைந் தெம்பெரு மான்றனக் கிவண்நீ
 நிந்தை போற்சில கூறினை நிமலனுக் கவைதாம்
 வந்த வண்ணமோர் சிறுவதும் உணர்ந்திலை
 மருண்டாய்
 புந்தி யில்லதோர் கயவநீ கேளெனப் புகல்வான்.

3806 நிலவு கின்றதன் னருளுருக் கொண்டிடு நிமலன்
 தலைமை பெற்றிடு புங்கவர் தம்மைமுன் தந்தே
 உலகம் யாவையும் அளித்தருள் செய்திட உதவி
 அலகி லாவுயிர் யாவையும் அயன்கண்ணின்று
 அளிப்பான்.

3807 மாய வன்கண் நின் றவையெலாம் போற்றிமற்
 றவைக்குத்
 தூய துப்புர வருத்தியே மேல்வினை தொலைச்சி
 ஆய வற்றிலோர் பற்பல வீடுற அருளி
 மேய ஆருயிர் உலகெலாம் பின்னரே வீட்டும்.

3808 அன்ன வேலையில் அவைஎலாம் அழித்தபின்
 னளிப்போர்
 என்ன நின்றுவர் தம்மையும் ஒடுக்குறும் இதற்பின்
 முன்ன ருள்ளதோர் ஏகமாய் உறையும்எம் மூர்த்தி
 பின்னும் இம்முறை புரிந்திடும் என்றும்இப் பெற்றி.

8805. இவ்வாறு தக்கனுக்கு அறிவுரை சொல்ல மனம் கொண்டு, “எம் சிவபெருமானுக்கு இங்கு இழிவு போலச் சிலவற்றைச் சொன்னாய். குற்றமற்றவரான இறைவர்க்கு அவை வந்த இயல்பைச் சற்றும் நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை. மயக்கம் கொண்டுள்ளாய். அறிவில்லாத கயவனே! கேட்பாயாக!” என்று ததீசி சொல்லத் தொடங்கினார்.

8806. “விளங்கும் அருள் வடிவைக் கொள்ளும் சிவ பெருமான், படைப்பின் தொடக்கத்தில் முதன்மையுடைய நான்முகன் திருமால்களைப் படைத்து உலகம் முழுவதையும் படைத்துக் காக்கும் பொருட்டுப் பதவிகளை அவர்களுக்கு அருள் செய்து, அவர்களுள் நான்முகனிடம் பொருந்தி யிருந்து அளவில்லாத உயிர்கள், யாவற்றையும் படைத் தருளுவார்.

8807. “அப்பெருமான் திருமாவிடம் பொருந்தி யிருந்து அந்தவுயிர்கள் எல்லாவற்றையும் காத்து, அவ்வுயிர் களுக்குத் தூய போகங்களைத் தந்து அனுபவிக்கச் செய்து, மேல் வர இருக்கும் வினையை ஒழித்து, அந்த உயிர்களில் ஒரு பகுதியான பல உயிர்களுக்கு வீடு பேற்றை அளித்து, வீடு பெறாது எஞ்சிய உயிர்களையும் உலகம் எல்லா வற்றையும் பின்னர்த் சங்கரிப்பார்.

8808. “அந்தச் சங்கார காலத்தில், அவை எல்லா வற்றையும் அழித்த பின்பு, படைத்தல் காத்தல் என்ற தொழில்களை மேற்கொண்டிருக்கும் நான்முகன் திருமால் என்பவரையும் ஒடுக்குவார். அதன் பின், எம் இறைவன் முன்னரே உள்ளதான ஏக பரம்பொருளாய் இருப்பார். இப்படியே பின்னும் ஐந்தொழில்களை அவர் செய் தருளுவார்.

256 □ கந்தபுராணம்

- 8809 பரமன் இவ்வகை அடுத்தொறும் அடுத்தொறும்
பலவாம்
பிரம னாதியோர் என்பினைத் தரிக்கும்ப்
பெரியோர்
சிரமெலாம் தொடுத்த னியலா அணிந்திடுஞ்
சிகைதன்
உரமு லாவுமுந் நூலென வேயணிந் துறையும்.
- 8810 அல்ல தங்கவர் தங்களை முத்தலை அயிலால்
மெல்ல வேயெடுத் தேந்திடும் அவர்தமை விழியால்
தொல்லை நாளின் நீறாக்கியும் புனைந்திடும்
தூயோன்
மல்லல் மாதவம் அனையவர் இயற்றிய வகையால்.
- 8811 ஆத லால்தனை வியப்பதற் கன்றவை அணிதல்
ஈத லாதொரு திறமுள தியாவரும் எவர்க்கும்
நாத னேஇவன் என்றுதன் பாங்கரே நண்ணித்
தீதெ லாமொரீஇ முத்திபெற் றுய்ந்திடுஞ் செயலே.
- 8812 என்பு நீறொடு கழியுடல் சிகைமுடி எனைத்தும்
முன்ப ணிந்திடும் இயல்பினை முழுதுயிர்த்
தொகைக்கும்
அன்பு செய்திடும் செயலிது வாமென அறிநீ
பின்பு முள்ளதுங் கேண்மதி அகந்தையாற்
பெரியோய்.

8809. “சிவபெருமான் இவ்வாறு அழிக்குந்தோறும் அழிக்குந்தோறும் பலராகிய பிரமா முதலியவரின் எலும்புகளைப் பூண்பார். அந்த மேலானவரான தேவர்களின் தலைகளையெல்லாம் தொடுத்து மாலையாக அணிந்து கொள்வார். அவர்களின் மயிர் முடிசுளைப் பூணூலாகத் திரித்து மார்பில் அணிந்து கொள்வார். (சிகை-மயிர்முடி)

8810. “இவ்வாறு செய்வதே அல்லாமல், தூய்மையான சிவபெருமான் அந்தத் துடைக்கும் காலத்தில் (சங்கார காலத்தில்) அந்த நான்முகன் முதலிய தேவர்களைத் தன் முத்தலைச் சூலத்தால் மெல்ல எடுத்து ஏந்திக் கொள்வார். அவர்களை நெற்றிக்கண் தீயினால் சாம்பலாக எரித்துப் பூசிக் கொள்ளுதலையும் செய்வார். இவ்வாறு அவர் செய்தல் சிறந்த பெரிய தவத்தை அவர்கள் செய்த காரணத்தால் ஆகும்.

8811. “ஆகையால் எலும்பு முதலியவற்றை அணிந்து கொள்வது தம்மை வியந்து கொள்வதற்கு அன்று. இவ்வாறு செய்வதற்கு மற்றும் ஒரு காரணமும் உண்டு. எல்லாரும் ‘எவர்க்கும்’ பரம்பொருள் இவரே’ என்று உணர்ந்து தம்பக்கத்தை அணுகித் தீமையெல்லாவற்றையும் நீங்கி, வீடு பெற்று உய்வதற்கு உபகாரமான அருள் செயலாகும்.

8812. எலும்பு, திருநீறு, கங்காளம், மயிர்முடி, தலை என்ற எல்லாவற்றையும் முன்பு அணிந்து கொள்ளும் தன்மையை, ‘இந்தத் தன்மை எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் செயலாகும்’ என்று, கருவம் கொண்ட தக்கனே, நீ அறிந்து கொள்வாயாக! மேலும் நீ வினவியதையும் விளக்குவோம்.

8813 விண்ணு னோர்க்கெலாம் அல்லலே வைகலும்
 விளைத்து
 நண்ணும் ஆடகக் கண்ணினன் முன்னமோர்
 நாளில்
 மண்ண கந்தனை வெளவியே வயிற்றிடை
 வைத்துத்
 துண்ணெ னப்பிலம் புக்கனன் உயிரெலாம்
 துளங்க.

8814 கண்டு வான்வர் யாவரும் அஞ்சினர் கரிய
 கொண்டல்நன் மேனியம் பண்ணவன் கோகன
 தத்தோன்
 துண்ட மாகிய வீடத்திலோர் ஏனமாய்த் தோன்றி
 அண்ட மீதுபோய் வடவரை எனவளர்ந்
 தார்த்தான்.

8815 ஓரி மைக்குமுன் பாதலந் தன்னில்மரல் உற்றுக்
 கூரெ யிற்றினால் பாய்ந்துபொற் கண்ணனைக்
 கொன்று
 பாரி னைக்கொடு மீண்டுமுன் போலவே பதித்து
 வீர முற்றனன் தன்னையே மதித்தனன் மிகவும்.

8816 மாலும் அப்பகல் அகந்தையாய் உணர்வின்றி
 மருப்பால்
 ஞாலம் யாவையும் அழிதர இடந்தவை நனிகும்
 வேலை தன்னையும் உடைத்தனன் அன்னதோர்
 வேலை
 ஆல மார்களத் தண்ணல்கண்டு எய்தினான்
 அங்கன்.

8813. “தக்கனே! முன் ஒரு காலத்தில், தேவர்களுக்கெல்லாம் நாள்தோறும் துன்பத்தைச் செய்து வந்த இரணியாட்சன் என்பவன், பூமியைக் கவர்ந்து தன் வயிற்றுள் அடக்கியபடி உயிர்கள் எல்லாம் நடுங்க விரைவாகப் பாதலத்துக்குள் சென்றான்.

8814. “அவனது செயலைக் கண்டு அஞ்சினர் தேவர்கள். அப்போது கரிய மேனியை உடைய திருமால் தாமரையில் வீற்றிருப்பவரான பிரமாவின் நாசியில் ஒரு பன்றியாய் உதித்து அண்ட முகட்டில் சென்று மேருமலை போல் வளர்ந்து ஆரவாரம் செய்தார்.

8815. “பன்றியின் வடிவம் எடுத்த திருமால் ஓர் இமைப் போதில் பாதலத்துக்குப் போனார். தம் கூரிய கொம்புகளால் அந்த இரணியாட்சனைக் கொன்றார். அவன் கவர்ந்து சென்ற பூமியைத் தந்தத்தில் சுமந்து கொண்டு திரும்பி வந்தார். பூமியை முன் இருந்தபடி இருக்கச் செய்தார். அவ்வாறு செய்ததால் அவர் மிகவும் கருவம் கொண்டு தம்மைத் தாமே பெரிதும் மதித்துக் கொண்டாடிக் கொண்டார்.

8816. “அன்று திருமால் கருவம் உடையவராய் அறிவற்றுத் தன் கொம்புகளால் குத்திப் பூமி முழுவதையும் அழியுமாறு பிளந்தார். பிளந்தவற்றைப் பெருகிச் சூழ்கின்ற கடலையும் நிலை குலையச் செய்தார். அந்தச் சமயத்தில் நஞ்சை உண்ட சிவபெருமான் திருமாவின் செயலைக் கண்டு அங்குச் சென்றார்.

- 8817 கண்டு கண்ணுதல் அவன்மருப்பு ஒன்றினைக்
கரத்தால்
கொண்டு வல்லையிற் பறித்தலும் உணர்வுமுன்
குறுக
விண்டு மற்றதும் பறிப்பன்இங் கிவனென வெருவிப்
பண்டு போலநின் நேத்தலும் போயினன் பரமன்.
- 8818 அன்று கொண்டதோர் மருப்பினைச் சின்னமா
அணிந்தான்
இன்றும் அங்கவன் மார்பிடைப் பிறையென
இலங்கும்
ஒன்று மற்றிது கேட்டனை நின்றதும் உரைப்பாம்
நன்று தேர்ந்துணர் மறைகளும் இத்திறம் நவிலும்.
- 8819 அடலின் மேதகு தேவரும் அவுணரும் அந்நாள்
கடல்க டைந்திடும் எல்லையின் மந்தரங் கவிழ
நெடிய மாலது நிறுவியே பொருக்கென நீத்தந்
தடவி உள்ளனைந் தாமையாய் வெரிநிடைத்
தரித்தான்.
- 8820 தரித்த வேலைஅவ் வேலையை மதித்திடத்
தன்கண்
அருத்தி மிக்குறும் அமிர்தினைத் தருதலும்
அதனைத்
தெரித்து மற்றிது நமதென நமதெனச் செப்பி
மருத்தின் நன்மையால் அமரரும் அவுணரும்
மலைந்தார்.

8817. “சிவபெருமான் திருமாவின் அழிவுச் செயலைக் கண்டு, திருமாலான அப் பன்றியின் கொம்புகளுள் ஒன்றைத் தம் கையால் பிடித்து விரைவாய்ப் பறித்தார். அப்போது திருமாலுக்குப் பழைய உணர்வு வந்து உதித்தது. அதனால், மற்றொரு கொம்பையும் பறித்து விடுவார் என்று அஞ்சி, பழைய வடிவம் கொண்டு நின்று துதித்தார். சிவபெருமான் அவர்க்கு அருள் செய்து மறைந்தார்.

8818. “அன்று அப்பன்றியிடமிருந்து பறித்த கொம்பை அடையாளமாகச் சிவபெருமான் அணிந்தார். இன்றும் அவரது திருமார்பில் அந்தக் கொம்பு பிறைபோல விளங்கும். இந்த ஒரு வரலாற்றை இப்போது கேட்டாய். இனிக் கூறுவதற்கு அடுத்ததாக உள்ள கூருமத்துடன் மேற் கொண்ட வரலாற்றையும் சொல்வோம். நன்கு ஆராய்ந்து அறி. இந்தச் செயலை வேதங்களும் எடுத்துச் சொல்லும்.

8819. “வன்மையில் மிக்க தேவர்களும் அசுரர்களும் அக்காலத்தில் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மத்தான மந்தர மலை கவிழ்ந்தது. அப்போது திருமால் ஆமையாய் விரைவாய் நீரில் முழுகி உள்ளே போய், அந்த மந்தர மலையைத் தன் முதுகின் மீது தாங்கிக் கொண்டார்.

8820. “அவ்வாறு தாங்கிக் கொண்டபோது, அக் கடலைக் கடைய அக்கடல் தன்னிடத்தில் உள்ள விருப் பத்தைத் தரும் அமிர்தத்தை அளிக்கவும், அதைப் பார்த்து ‘இது நமது’ என்று சொல்லி, அந்த அமிர்தத்தின் நன்மை காரணமாகத் தேவர்களும் அசுரர்களும் போரிட்டனர்.

262 □ கந்தபுராணம்

3821 மலைந்த போரினை நீக்கலன் மாயன்இவ் வரையை
அலைந்த வேலையின் நிறுவியே வெரிநிடை ஆற்றி
உலைந்தி டாவகை காத்துமா லெனப்பெரி துன்னக்
கலந்த தால்அவன் உளத்தினில் அகந்தையம்
கடலே.

8822 அகந்தை எய்திய யாவையும் தேற்றலான்
அலைபோய்த்
திகந்த முற்றிட வேலைகள் உழக்கினன் திரியச்
சகந்த னக்கழி வெய்தலும் தனதருட் டன்மை
இகந்த னன்கொலாம் கண்ணனென் றுன்னினன்
எங்கோன்.

8823 அற்றை நாளவண் வல்லையில் ஏகியே அரிதன்
முற்ற லாமையின் உருவினை நோக்கியே முனிந்து
கற்றை லார்சடைக் கண்ணுதல் யாப்புறக்
கரத்தால்
பற்றி யாங்கவன் அகந்தையும் வன்மையும்
பறித்தான்.

8824 நினைந்து தொல்லுருக் கொண்டனன் புகழ்தலும்
நிலவைப்
புனைந்த செஞ்சடை நின்மலன் அவுணரைப்
போக்கி
இனைந்த தேவருக்கு அமிர்தினை ஈகென ஏக
வனைந்த மேனிமான் மாயையால் அவுணரை
மாய்த்தான்.

8825 மாய்த்து வானவர்க் கமுதினை நல்கினன் வையம்
காத்த கண்ணனென் றுரைப்பரால் அவனுறு கமடம்
மீத்த யங்கிய காப்பினை வாங்கியே விமலன்
சாத்தி னான்முனம் அணிந்திடு மருப்புடன் சார.

8821. 'இரு பகுதியினரும் செய்த போரைத் திருமால் விலக்கவில்லை. இந்த மந்தர மலையை அலையும் கடலில் நிறுத்தி முதுகில் சுமந்து 'வருந்தாமல் பெரிதும் காத்தோம்' என்று நினைக்க, அவரது உள்ளத்தில் அகந்தையான கடல் உண்டானது.

8822. கருவம் கொண்டு, திருமால் எல்லாவற்றையும் உணராதவராய் அலைகள் போய்த் திசைகளின் எல்லையை அடையக் கடல்களைக் கலக்கித் திரிந்தார். அதனால் உலகத்துக்கு அழிவு உண்டாகியது. உண்டாகவும், தம் காக்கும் தொழிலைத் திருமால் கைவிட்டார் போலும் என்று எம்பெருமான் மனத்துள் எண்ணினார்.

8823. 'அக்காலத்தில் கற்றையின் சடையையுடைய சிவபெருமான், அந்த இடத்துக்கு விரைந்து போனார். திருமாலின் முதிர்ந்த ஆமையின் வடிவத்தை நோக்கிச் சினந்து, தம் திருக்கைகளால் இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, அத்திருமாலின் செருக்கையும் வன்மையையும் ஒருங்கே பறித்தார்.

8824. 'தனக்கு நேர்ந்த தண்டனையால் பழைய நினைவு திருமாலுக்கு வரப் பெற்றது. முன்னைய வடிவத்தைக் கொண்டு சிவபெருமானைத் துதித்தார். பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமான் அசுரர்களை விலக்கி அசுரர்களால் வருந்திய தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தை அளிப்பாயாக' என்று சொல்லிச் சென்றார். திருமால் அவங்கரிக் கப்பட்ட மோகினி வடிவத்தால் அசுரரை அழித்தார்.

8825. பூமியைக் காக்கும் திருமால் அசுரரை மாய்த்துத் தேவர்க்கு அமுதத்தைத் தந்தார் என்று சொல்லுவர். அத்திருமால் கொண்ட ஆமை வடிவத்தின் மீது பொருந்திய காப்பான ஓட்டைச் சிவன் பறித்து, முன்பே பறித்து அணிந்து உகாண்டுள்ள கொம்புடன் ஒருசேர அணிந்து கொண்டார்.

264 □ கந்தபுராணம்

8826 வாரி சூழ்புவி அகழ்தரு கேழலின் மருப்பும்
 மூரி யாமையின் ஒடுமேற் கொண்டது
 மொழிந்தாம்
 தாரு காவனத் தெம்பிரான் பலிக்குறு தகவும்
 சேர வேயவண் நிகழ்ந்தவுங் கூறுதுந் தெனிநீ.

வேறு

8827 முன்பு தாருக வனத்தின் முனிவரர் யாரும் ஈசற்கு
 அன்பி வராகி வேள்வி அளப்பில புரிந்து தாமே
 இன்புறு முத்தி தன்னை எய்துவான் உன்னி
 அங்கம்
 துன்புற வாளா நோற்றுத் துணிவினால் ஒழுக
 லுற்றார்.

8828 ஒழுகிய வேலை தன்னில் உயிர்க்குயி ராகி
 உற்றோன்
 பழுதினை அகற்றித் தன்னோர் பாங்கரில்
 உமையாள் மேவ
 விழுமிய கயிலை நாப்பண் வீற்றிருந் தருள்வோன்
 அங்கண்
 இழுதையர் புரியும் நீர்மை யானவயும்
 உணர்ந்தான் அன்றே,

8829 முன்னவன் இதனை நாடி முழுதுணர் முகுந்தன்
 தன்னை
 உன்னினன் அன்ன பான்மை ஒய்யென உணர்ந்து
 மாலோன்
 என்னையும் முதல்வன் தன்பால் எய்துவான்
 பணித்தான் என்னாப்
 பன்னக அமளி நீத்துப் பணியினால் கயிலை
 உற்றான்

8826. “கடல் குழ்ந்த நிலவுலகத்தைத் தோண்டிய பன்றியின் கொம்பும் வன்மையுடைய ஆமையின் ஓடும் சிவன் அணிந்து கொண்ட வரலாற்றைச் சொன்னேன். தாருகா வனத்தில் எம்பெருமான் பிச்சைக்குச் சென்ற இயல்பையும் அங்குச் சிவபெருமான் சென்றருள நிகழ்ந்தவற்றையும் சொல் கின்றேன். அவற்றைக் கேட்டு நீ தெளிவாய்!

8827. “முன் ஒரு காலத்தில், தாருகா வனத்தில் இருந்த முனிவர் யாவரும், சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு இல்லாமல், அளவில்லாத வேள்விகளைச் செய்து, ஒரு கடவுள் இன்றித் தாமே இன்பத்தை அளிக்கும் முத்தியை அடைய எண்ணி, உடல் வருந்த வீணே தவம் செய்து தம் எண்ணித்தில் உறுதி உடையவராய் நடக்கலானார்.

8828. அவ்வாறு அம்முனிவர் நடந்து வரும் காலத்தில் உயிர்களுக்கு உயிராய் இருக்கும் சிவபெருமான்- தன் ஒரு பாகத்தில் உயிர்களின் குற்றத்தைப் போக்கி உமாதேவியார் பொருந்த, உயர்ந்த கயிலாய மலையின் நடுவில் வீற்றிருக் கும் சிவபெருமான், அத் தாருகா வனத்தில், அறிவற்றவரான முனிவர் செய்யும் செயல் அனைத்தையும் மனத்தில் கொண்டார்.

8829. “சிவபெருமான் ஆடல் ஒன்றைச் செய்ய நினைத்து, தம் அருளால் முழுது உணர்வு அடைந்த திருமாலை நினைத்தார். திருமால் எம் பெருமான் நினைப் பதை உணர்ந்து, ‘ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும் சிவபெரு மான் தம்மிடம் வருமாறு பணித்தருளினார்’ என நினைத்து, பாம்பு அணைபை விட்டு எழுந்து சிவனாணையால் கயிலா யத்தை அடைந்தார்.

266 □ சுந்தரபுராணம்

- 8830 உற்றனன் நகர்முன் எய்தி உணர்த்திய நந்தி
உய்ப்பப்
பற்றலர் புரமூன் றட்ட பரனடி பணிந்து
முன்போய்
நிற்றலும் குறிப்பால் அங்கண் நினைத்தன
உணர்த்தி மாயன்
பொற்றடஞ் செங்கை பற்றிப் புனிதன் ஆண்
டெழுந்து போந்தான்.
- 8831 கயிலையங் கிரியை நீங்கிக் கண்ணனை நோக்கித்
தொன் ளாள்
இயலுறு நினது பெண்மை எய்துதி இவண்நீ
யென்னப்
புயலுறழ் மேனி மாயோன் பொருக்கென அளப்பில்
காமர்
மயலுறு பால்மை அங்கோர் மடந்தையாய் மருங்கு
வந்தான்.
- 8832 வந்திடு கின்ற காலை மாயைசேர் பொருண்மை
முற்றும்
தந்திடும் உமையுங் காணில் தளர்ந்து
வீழ்பான்மை தானும்
அந்தமில் யாணர் மேல்கொண் டாயிடைப்
பெயர்ந்தான் முக்கண்
எந்தைதன் வடிவின் நீர்மை யார்விரித் துரைக்கற்
பாலார்.
- 8833 முன்பன துருவை எல்லாம் முகனுறு விழியால்
மாந்தித்
துன்புறு மால்மீக் கொள்ளத் துண்ணென அரியுஞ்
சோர்ந்தும்
அன்புடை அருளால் வந்தான் மற்றவன் தனக்கு
மாலோன்
என்பதோர் பெயரும் அஞ்ஞான்று எய்திய போலும்
அன்றே.

8830. “கயிலாய மலையை அடைந்த திருமால், செம்பொன் திருக்கோயில் வாயிலை அடைந்து, தம் வருகையை எம் பெருமானுக்கு உணர்த்தி, நந்திதேவன் தம்மை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கச் சிவபெருமான் திரு முன் போய்ச் சேர்ந்து திருவடிகளை வணங்கி நின்றார். தம் உள்ளத்தில் உள்ளதைத் திருமாலுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தி, அத்திருமாலின் வளப்பம் பொருந்திய கையைப் பற்றிக் கொண்டு, புனிதரான சிவபெருமான் அவ்விடத்தினின்றும் எழுந்து போனார்.

8831. “கயிலாய மலையை விட்டு அகன்று வந்ததும் திருமாலைப் பார்த்து ‘இப்போது நீ பழைய காலத்தில் கொண்ட உன் மோகினி பெண் வடிவத்தைக் கொள்!’ என்றுரைத்தார். மேகம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட திருமால் அளவில்லாத மன்மதர்கள் மயங்கக்கூடிய தன்மை வாய்ந்த ஒரு பெண்ணாகிச் சிவபெருமானது பக்கத்தில் வந்தார்.

8832. “திருமால் மோகினிப் பெண் வடிவம் கொண்டு பக்கத்தில் வந்தபோது, மாயையால் உண்டாகும் பொருள் முழுவதையும் தந்தருளுகின்ற மாயையின் தலைவியான உமையம்மையாரும் கண்டால் மனம் தளர்ந்து விழத் தக்கதாக, சிவபெருமான், எல்லை காணமுடியாத அழகை மேற்கொண்டு அங்குச் சென்றார். மூன்று கண்களையுடைய எம் பெருமானின் வடிவத்தின் இயல்பை எடுத்துச் சொல்ல வல்லார் யார்?

8833. “சிவபெருமானது அழகு முழுவதையும் முகத்தில் பொருந்திய விழிகளால் உண்டு, துன்பம் மிகும் மயக்கம் மீதூர, திருமாலும் மயக்கத்தால் சோர்ந்தார். ஆயினும், அன்புடன் கூடிய திருவருளால் ஒருவாறு உடன் வரலாயினார். மாலோன் என்ற பெயரும் அந்த நாளில்தான் அவருக்கு உண்டாயிற்று போலும்!

(மாலோன்-மயங்கினார்.)

268 □ கந்தபுராணம்

8834 நராரியின் உரிவை நீத்து நக்கனே யாகி முக்கண்
பராபரன் குலத் தோடு பலிக்கலன் அங்கை
கொண்டு
முராரிதன் பாங்கர் செல்ல முனிவருக் கிருக்கை
யாகத்
தராதல மதிக்க நின்ற தாருகா வனத்திற் புக்கான்.

8835 புக்கனன் மாலை நோக்கிப் போந்துநீ நமைஎண்
ணாது
தொக்குறு முனிவர் வைகும் சூழல்கள் தோறும்
நண்ணி
மிக்கமால் பூட்டி அன்னோர் விரதங்கள் மாற்றி
நந்தம்
பக்கநீ வருதி என்னப் பகர்ந்தனன் விடுத்துச்
சென்றான்.

8836 விடுத்தலும் முராரி ஏகி வேள்வியும் தவமுந் தாமே
கொடுத்திடு முத்தி யென்னுங் கொள்கைசேர்
முனிவர் யாரும்
அடுத்திடும் அவைக்கண் எய்தி அளவையில்
அநங்கர் வல்லே
தொடுத்திடு சரங்க ளேபோல் துணைவிழி பரப்பி
நின்றான்.

8837 கண்டனர் முனிவர் அம்மா கதுமெனக் காட
வேட்கை
கொண்டனர் விரத நோன்மை குலைந்தனர்
மகத்தின் செய்கை
விண்டனர் மதனீர் பாய மெலிந்தனர் வெதும்பி
வேழம்
உண்டிடு கனியாம் என்ன உணர்வுபோய் உருகா
நின்றார்.

8834. “முன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் தான் உடுத்துள்ள நரசிங்கத்தின் தோல் உடையை நீக்கி, நிருவாணியாகச் சூலத்தையும் பிச்சைப் பாத்திரத்தையும் உள்ளங்கையில் ஏந்தி, மோகினியாம் திருமால் பக்கத்தில் வர, முனிவர்களுக்கு இருப்பிடமாக உலகம் மதிக்கும்படி உள்ள தாருகாவனத்துக்குச் சென்றார்.

8835. “தாருகா வனத்தில் சென்று திருமாலைப் பார்த்து, ‘நீ இங்கிருந்து நீங்கி, நம்மைப் பதி என்று நினையாத முனிவர் வாழ்கின்ற இடந்தோறும் போய், அவர்கட்கு மிக்க மோகத்தை உண்டாக்கி, அவர்கள் மேற்கொண்ட விரதத்தைக் தலைத்துப் பின் நம் பக்கம் வா!’ என்று சொல்லித் திருமாலை அனுப்பித்தாம் அப்பால் சென்றார்.

8836. “சிவபெருமான் விடுக்க, மோகினி வடிவம் கொண்ட திருமால் போய் வேள்வியும் தவமும் ஆகிய இரண்டும் வேறொருவர் இல்லாது தாமே முத்தியை அளிக்கும் என்ற கொள்கையைக் கொண்ட முனிவர் எல்லாரும் கூடியுள்ள அவையை அடைந்து, பல மன்மதர்கள் ஒன்று கூடி விடுக்கும் பாணங்களைப் போல் தம் இரண்டு கண்ணம்புகளைப் பரப்பி நின்றார்.

8837. “முனிவர்கள் திருமாலான மோகினியக் கண்டனர். கண்ட அப்போதே காம வேட்கை கொண்டனர். விரதமான தவ ஒழுக்கம் குலைந்து யாகச் செயல்களைக் கைவிட்டுச் சுக்கிலம் வெளிப்பட, மெலிந்து வருந்தி, யானை உண்ட விளாங்கனியைப் போல் உள்ளீடான உணர்வு நீங்கி மனம் உருகி நின்றனர்.

270 □ கந்தபுராணம்

8838 ஆலமார் கண்டத் தெந்தை அருளினால் மாயோன்
கொண்ட
கோலமார் வடிவ மெல்லாம் குறிப்புடன் நோக்கி
நோக்கிச்
சீலமாம் அனைத்தும் வீட்டிச் செழுஞ்சுடர்
மலர்ச்சி கண்ட
ஓலமார் வீட்டி லென்ன ஒல்லென வந்து
குழந்தார்.

8839 பர்கொலோ விசம்பு கொல்லோ பங்கயன்
பதியோ காமன்
யர்கொலோ முகுந்தன் வைகும் உலகமோ
உறையுள் அன்றேல்
நீர்கொலோ அமரர்க் காக நிருதரைத்
தொலைத்தீர் உம்மை
ஆர்கொலோ உணரு கிற்பார் அடியருக் கருளும்.
என்றார்.

8840 என்றிவை பலவும் பன்னி இடமுந் தெரியில்
பட்ட
மென்றளிர் அலங்க லென்ன வெதும்பியே விரகத்
தீயால்
பொன்றினர் போன்று நின்றார் பொருவரு முனிவர்
பொன்னார்
கொன்றையஞ் சடையோன் செய்த செயலினைக்
கூறல் உற்றேன்.

8838. “விடம் பொருந்திய கழுத்தையுடைய சிவபெருமானின் அருளால் திருமால் கொண்ட மோகினி வடிவம் முழுவதையும் காதல் நோக்குடன் கண்டு கண்டு தம் ஒழுக்கம் முழுவதையும் அழித்துச் செழுமையான தீபத்தின் ஒளி விளக்கம் கண்ட விட்டிற்பறவைபோல் விரைந்து வந்தனர்.

8839; “நீவிர் இருக்குமிடம் மண் உலகமோ? விண் உலகமோ? நான்முகனின் சத்திய உலகமோ? மன்மதனின் உலகமோ? திருமாவின் வைகுந்தமோ? இவ்வுலகங்களில் ஒன்றும் இல்லையானால் உம்மை எவ்விடத்தவர் என யார் அறிவார்? தேவர் பொருட்டு மோகினி வடிவம் கொண்டு அசுரரை அழித்தவர் நீர் தாமோ? அடியவரான எங்களுக்குச் சிறிது உமது வரலாற்றைக் கூறியளும்,” என்று இரந்தனர்.

8840. “என்று இவ்வாறு பலவற்றையும் சொல்லி வருந்தித் தீயிடைப்பட்ட மென்மையான தளிர் மாலையைப் போலக் காமத்தியால் வெதும்பி இறந்தவரைப்போல் அந்தத் தாருகாவன முனிவர் நின்றனர். பொன் மயமான கொன்றை மலரை அணிந்த அழகிய சடையை உடைய சிவபெருமான் செய்த செயலை இனிச் சொல்வேன்.

272 17 கந்தபுராணம்

8841 கண்ணனை விடுத்துத் தானோர் கலனொடு சூலம்
ஏந்தி
எண்ணரும் முனிவர் வைகும் இருக்கையின் மறுகு
சென்று
பண்ணிசை மறைகள் பாடி ஐயமேல் படர்வார்
போன்றான்
உண்ணிகழ் உணர்வாய் என்றும் உயிருனுக்
குயிராய் நின்றான்.

8842 பாட்டியல் இசையை அங்கண் முனிவர்தம் பண்ணி
மார்கள்
கேட்டலும் எவர்கொல் அம்மா கிடைத்தனர்
அவரைக் காண்பான்
வேட்டன விழிகள் இன்னே விரைவினில் சேறும்
என்னா
ஈட்டமொ டெழுந்து வீதி எய்தியங் கிறைவன்
கண்டார்.

8843 கண்ணுறு மாதர் யாருங் காமன்னங் கணையின்
மூழ்கி
உண்ணிகழ் உணர்வு மாழ்க உயிர்பதை பதைத்துச்
சோரா
அண்ணல்தன் காத லென்னும் ஆழ்திரைப்
பட்டார் அன்னார்
பண்ணிய செய்கை தன்னில் சிறிதியான் பகர்தல்
உற்றேன்.

வேறு

8844 காய மேல்அணி கண்டிலம் இத்தவா
தூய பாடலைத் துண்ணெனக் கேட்டலும்
மேய காமத்தின் வீழ்ந்தனம் ஆகையால்
மாய மேஇவ் வடிவம்என் பார்கிலர்.

8841. “உள்ளே நிகழும் அறிவாகவும் உயிர்க்கு உயிராகவும் என்றும் எங்கும் நிறைந்த சிவபெருமான் திருமாலை விட்டு நீங்கி, தாம் ஒரு பிச்சை பாத்திரத்தையும் குலத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, எண் இல்லாத முனிவர் வாழும் இருப்பிட வீதியிலே போய்ப் பண்ணோடு கூடிய இசையுடன் வேதத்தை ஒதிப் பிச்சையை ஏற்கச் செல்பவர் போலச் சென்றார்.

8842. “அப்பெருமான் நிகழ்த்தும் வேதகானத்தை அங்குள்ள முனிவரின மனைவியர் கேட்டனர். “இங்கே வந்தவர் யார்? அவரை இப்போதே காணும்படி எம் கண்கள் விரும்பின; விரைவாகச் செல்வோம்” என்று கூட்டமாக எழுந்து வீதிக்கு வந்தனர். அங்குப் பிட்சாடணரான எம் பெருமானைக் கண்டனர்.

8843. “பிட்சாடணமாக வந்த சிவபெருமானைக் கண்ட முனிவரின் பத்தினிமார் எல்லாரும், மன்மதன் எயகின்ற ஐந்து அம்புகளான மழையில் மூழ்கி உள்ளே நிகழும் உணர்ச்சி கெட, உயிர் பதை பதைத்துத் தளர, இறைவனிடம் எழுந்த இறை காதல் என்ற ஆழமான அலைகள் பொருந்திய கடலில் ஆழ்ந்தனர், அத்தகைய பெண்கள் அப்போது செய்த செயல்களுள் ஒரு சிலவற்றைச் சிறிது யான் உரைப்பேன், தக்கனே, கேள்!

8844. “இந்தத் துறவியின் திருமேனியின் பீது ஆடை அணி ஒன்றையும் காணோம். தூய்மையான பாடலைக் கேட்ட அளவில் விரைந்து கவிழ்ந்து காமக் கடலில் ஆழ்ந்தோம். ஆதலால் இந்த வடிவம் மாயமே”, என்று சில பெண்கள் உரைத்தனர்.

274 □ கந்தபுராணம்

8845 ஐயர் செய்கை அறிந்தனம் இவ்விடைப்
பைய வந்து பலிதனைக் கேட்பது
மெய்ய தன்றிது மெல்லிய லார்தமை
மையல் செய்திட வந்ததென் பார்சிலர்.

8846 நன்று நன்றிந்த நற்றவர்க் காத்துகில்
ஒன்று நல்கி உணவளித் தோவிலா
மன்ற லின்புற மங்கையர் ஏவரும்
இன்று கொல்என் றிரங்குகின் றார்சிலர்.

8847 மாறி லாஇவ் வனத்திடை வந்தனன்
வேறொ ருரிடை மேவிலன் போலுமால்
தேறில் யாமுனம் செய்திடு செய்தவப்
பேறி தாமெனப் பேசுகின் றார்சிலர்.

8848 ஈண்டு வந்த இருந்தவன் யாரையும்
வேண்ட லன்இது மெய்மை அவன்பதம்
பூண்டு காதலிற் போற்றுநர் போலமெய்
தீண்டு தும்மெனச் செப்புகின் றார்சிலர்.

8849 பூணி லங்கிய பொற்றொடி சங்கினம்
மாணு றும்துகில் மற்றிவை சோர்தலும்
காணு கின்றனர் ளகநெரித் தஞ்சியே
நாணி வீதி நடுவிருந் தார்சிலர்.

8850 ஏமம் பாயமெய் எங்கணும் காமவேள்
தூமம் பாயவை சூழ்ந்துயிர் வாட்டிட
வாமம் பாய்புனல் போல்மயிர்க் கால்தொறுங்
காமம் பாய்க்க லுமுகின் றார்சிலர்.

8845. “வணங்கத் தக்க இவர்தம் செய்கையை அறிந்து கொண்டோம். இங்கு வந்து மெல்லப் பிச்சை கேட்பது உண்மையாகாது. இது மென்மைத் தன்மை கொண்ட பெண்களை மயக்கம் செய்யச் செய்த செயலாகும்!” என்று பெண்கள் சிலர் உரைத்தனர்.

8846. “நல்லது! நல்லது! இந்த நல்ல தவத்தவர்க்கு ஏற்ற ஆடையை அளித்து, உணவு தந்து, இடையீடு இல்லாத காதல் இன்பத்தை அனுபவிக்க உரிய பெண்டிர் எவரும் இல்லை போலும்!” என்று பெண்கள் சிலர் அப் பெருமான் பொருட்டு இரங்கினர்.

8847. “இவர் வேறு ஓர் ஊருக்குச் செல்ல விரும்ப வில்லை. நிகரில்லாத இந்தத் தவ வனத்தில் வந்தார். ஆராய்ந்தால் இவர் இங்கு வந்த இச் செயல், யாம் முன்பு செய்த தவத்தின் பயனே ஆகும்”, என்று சில பெண்கள் உரைத்தனர்.

8848. “இங்கு வந்த இந்தத் தவத்தவர் எவரையும் விரும்புவார் அல்லர். இஃது உண்மை. ஆதலால் அவருடைய திருவடிகளைத் தலைக்கு அணியாக அணிந்து அன்புடன் வணங்குபவரைப் போல அவரது திருமேனியைத் தீண்டு வோம்!” என்று சில பெண்கள் மொழிந்தனர்.

8849. “அணிகளும், விளங்கும்பொன்வளையல்களும், சங்கு வளையல்களும், அழகுடைய ஆடைகளும் என்ற இவை நமுவ, அதனைக் காண வெட்கம் அடைந்து கையை நெறித்து அஞ்சி விதியின் நடுவே சில மங்கையர் இருந்தனர்.

8850. ‘மயக்கம் பரவ, உடலில் எவ்விடத்தும் காமனின் ஐந்து மலர் அம்புகள் மொய்த்து உயிரை வருத்த, கொங்கைகளிலிருந்து பாயும் பாலான நீரைப் போல் மயிர்க் கால்கள் தோறும் காமநீர் ஓடச் சில பெண்கள் அழுதனர்.

276 □ கந்தபுராணம்

- 8851 பாசம் நீங்கிப் பரபதம் ஈதென
ஆசை யோடுகண் டன்புசெய் வாரென
வாசம் நீங்கி வளையுகுத் தையர்தம்
கோசம் நோக்கினர் கும்பிடு வார்சிலர்.
- 8852 இளையி னோடுறும் எந்தைதன் வேட்கையால்
களையி னோடு கதுமெனச் சென்றுபால்
அளையி னோடுறும் ஓதனம் அங்கைவீழ்
வளையி னோடு வழங்குகின் றார்சிலர்.
- 8853 பாவை மார்முன் பலிக்குறும் தன்மையால்
நீவி இன்றிஇந் நெற்றியங் கண்ணுதல்
மேவும் நந்துகில் வீழ்கினும் வீழுக
ஏவ மோஎமக் கென்றுரைப் பார்சிலர்.
- 8854 போய நாணம் புகுந்தது மால்உளம்
தியு மால்நிறை சிந்திய தாருயிர்
வீயும் மெய்யும் விளிந்திடும் எம்முயிர்
ஈயும் எங்களுக் கென்றுரைப் பார்சிலர்.
- 8855 தண்டு லங்கொல் தவத்தர் இரப்பெனக்
கொண்டு சென்று குறுகினர் காமமாம்
மண்டு தீச்சுட வண்பொடி ஆதலும்
அண்டர் நாயகன் போலணிந் தார்சிலர்.

8851. “பாசம் என்ற மலம் நீங்கப் பெற்று அடையக் கூடியதான பரமபதம் இஃது என்று கண்டு, அந்த பரம பதத்தின் மேல் பத்தி செய்பவரைப் போல, ஆடையை இழந்து, வளையலும் கழலப் பெற்று, அந்தச் சிவபெருமானின் அந்தரங்க உறுப்பைக் கண்டு சில பெண்கள் கும்பிட்டனர்.

8852. “இளமை அழகுடன் வரும் எம்பெருமான் மீது கொண்ட வேட்கையால், விரக வேதனையுடன் விரைந்து போய்ப், பாலும் தயிரும் மிக்குக் கலந்த உணவை அழகிய கையினின்றும் கழன்று விழுந்த வளையலுடன் சேர்த்து பிச்சாடணருக்குப் பிச்சையிட்டனர் சிலர்.

8853. “இந்த அழகான நெற்றிக்கண்ணரான பிச்சாடணர், மங்கையர் எதிரே, ஆடை இல்லாது பிச்சைக்கு வரும் தன்மையால், பிச்சையிட விரும்பிச் செல்லும் எமக்கு, நம் ஆடை அவிழ்ந்து வீழினும் விழுக! இப்போதைக்கு இது குற்றமாகுமோ?” என்று பெண்கள் சிலர் உரைத்தனர்.

8854. “வெட்சம் நீங்கியது. மயக்கம் வந்தது. உள்ளம் வேகின்றது. கற்பு அழிந்தது. அரிய உயிரும் கெடும். ஏழையரான எங்களுக்கு எங்கள் உயிரைத் தந்தருளும்” என்று பெண்கள் சிலர் உரைத்தனர்.

8855. ‘இத்துறவி இரப்பது அரிசி போலும்’ என்று அந்த அரிசியை எடுத்துக் கொண்டு அருகில் சென்றவர் மிக்க காதல் தீ வாட்ட, அவர்கள் எடுத்துச் சென்ற அரிசி சாம்ப லாய்ப் போயிற்று. தேவர் தேவனான சிவபெருமானைப் போல அந்த அரிசிப் பொடியான திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டனர் சில பெண்கள்.

278 □ கந்தபுராணம்

8856 வடிவி னால்எமை மாலுறுத் தாளுமென்
றடியில் வீழினும் ஆரருள் செய்கிலர்
கடிது போவது போலும் கருத்திவர்க்
கிடுகி லீர்ஈயம் என்றுரைப் பார்கிலர்.

8857 ஆர மற்றனர் ஆரமும் வீழமெய்
ஈர மற்றனர் ஈரம் அதன்படை
தீர மற்றனர் தீரவு மேகலா
பாரம் அற்றனர் பாரமற் றார்கிலர்.

8858 குலம் உண்டு சுடர்விழி மேல்நிமிர்
பாலம் உண்டு படர்சடை உண்டுசெங்
கோல முண்டு குறைமதி உண்டிவர்
ஆல முண்டவர் ஆகுமென் பார்கிலர்.

8859 எந்தை யார்தம் இருங்குறி யின்கணை
சிந்து கின்ற திவலையொன்று அல்லவோ
உந்தி மேல்வந் துலகனைத் துந்தரும்
அந்த நான்முகன் ஆனதென் பார்கிலர்.

8860 சங்கும் ஆழியும் தாங்குதல் இன்றியே
பொங்கு காமரம் பொன்னந் துகிலொரீஇத்
துங்க மாதவர் துண்ணென மால்கொள
அங்கண் மேவும் அரியையொத் தார்கிலர்.

8856. “எம்மை ஆளும், என்று அடியில் விழுந்தாலும் இவர் அருள் செய்யவில்லை! இவர்க்குத் கருத்தாவது தம் வடிவத்தால் எம்மை மயக்கம் செய்து விட்டு, விரைவாக இந்த விடத்தை விட்டு அகன்று போவது போலும்! எனவே, இவர்க்குப் பிச்சையிட வேண்டாம்!” என்று சில பெண்கள் கூறினர்.

8857. சில பெண்கள் முத்துமாலையை இழந்தனர். சிலர் சந்தனப் பூச்சும் உதிருமாறு மெய்யில் பசுப்பு நீங்கினர். சிலர் மன்மதன் அம்பு துளைக்க முற்றிலும் வலி இழந்தனர். சிலர் இடையில் கட்டிய மேகலை என்ற அணிச்சமையும் நீங்கப் பெற்றனர். சிலர் இங்ஙனமே எல்லாப் பாரத்தையும் நீங்கினர்.

8858. “இந்தப் பிச்சாடணரிடம் சூலம் உண்டு. நெற்றி மீது விளங்கும் அக்கினிக் கண் உள்ளது. படர்ந்த சடை உள்ளது. செந்நிற வடிவம் உள்ளது. இளம்பிறைச் சந்திரன் உள்ளது. ஆதலால், இவர் விடத்தை உண்ட சில பெருமானே ஆவார்” என்று சில பெண்கள் கூறினர்.

8859. “எம் பெருமானின் பெருமையுடைய குறியி டத்தினின்று சிந்துகின்ற அருள் துளியன்றோ, திருமாலின் கொப்புழுத் தாமரையில் பொருந்தி, உலகம் அனைத்தையும் படைக்கின்ற நான்முகக் கடவுள் ஆகியது!” என்று மங்கை யர் சிலர் உரைத்தனர்.

8860. “சங்கையும் சக்கரத்தையும் தரிக்காமல், விளங்கும் காமரத்தையும் பொன்னாடையையும் விடுத்து, உயர்வுடைய தவத்தவர் துணை என மயக்கம் கொள்ள, அந்த இடத்துக்குச் செல்லும் மோகினியான திருமாலைப் போன்ற மோகினிகள் ஆயினர் சிலர். (காமரம்—கான்மரம்; ஆலமரம்; அது திருமால் உறையும் இடங்களுள் ஒன்று)

280 □ கந்தபுராணம்

8861 கட்டு செஞ்சடைக் கண்ணியின் உள்ளகப்
பட்ட மான்னெனப் பார்த்தகண் வாங்கலர்
சட்டு வந்தனில் தாங்கிய ஓதனம்
இட்டு வெள்ளிடை ஏமரு வார்சிலர்.

8862 கிளியின் மேற்செலும் கேழ்கிளர் ஓதிமம்
களிம யக்குறு காளகண் டத்திறை
வெளியின் மேனியும் மெய்ப்படு கோலமுந்
தெளிகி லாது தெருமரு வார்சிலர்.

8863 அளியின் அட்ட அடிசில்கொண்டு ஆயிடைக்
களிம யக்கங் கருத்துற ஏகியே
ஒளியி னுக்கொ ளியாகி உள்ளாருரு
வெளியி னுக்கு விரைந்தளிப் பார்சிலர்.

8864 அண்ணல் மேனிகண் டார்வமுற்று ஆடைபோய்ப்
பெண்ணின் நீர்மைப் பெருங்குறி மூடியும்
கண்ணை மூடியுங் கைக்கடங் காமையால்
விண்ணை மூடினர் போல்வெள் கினார்சிலர்.

8865 விருந்த ராயிவண் மேவினிர் விண்ணவர்
மருந்து போல்வதொர் வண்பதம் உண்டவை
அருந்தி யேநல் வருள்புரிந் தோரிறை
இருந்து போமென் றிசைத்திடு வார்சிலர்.

8861. கட்டப்பட்ட செஞ்சுடையான வலையுள் சிக்கிக் கொண்ட மாணைப் போல, பார்த்த கண்ணை வாங்காதவராய், அகப்பையில் எடுத்துக் கொணர்ந்த அன்னத்தை வெற்றிடத்தில் இட்டுக் கலங்கினர் சிலர். (பிச்சைப் பாத் திரத்தில் இட வேண்டிய அன்னத்தை வெற்றிடத்தில் இட்டனர்.)

8862. திலோத்தமை என்ற கிளியின் மீது ஆசை மிகுதியால் தொடர்ந்து செல்லும் பிரமாவாகிய அன்னமும், மோக வெறி கொள்வதற்கு காரணமான பேரழகைக் கொண்ட நீல கண்டரான பிச்சாடணரது உருவெளித் தோற்றத்தையும் மெய்யான தோற்றத்தையும் வேற்றுமை அறிய மாட்டாது அறிவு தடுமாற்றம் கொண்டனர் சில பெண்கள். (ஆடவரும் ஆசை கொள்ளும் அழகுடையவர் பிச்சாடணர் என்பது கருத்து.)

8863. அன்புடன் சமைத்த அன்னம் முதலான உணவு வகைகளை எடுத்துக் கொண்டு, அவ்விடத்துக்கு மோக வெறி கொள்ளை கொள்ளச் சென்று அந்த அன்னத்தை ஒளிக்கு ஒளியாய் இருக்கும் சிவபெருமானது உருவெளித் தோற்றத்துக்கு விரைந்து கொடுப்பர் சில பெண்கள்.

8864. “சிவபெருமானின் திருமேனியைக் கண்டு ஆசை கொண்டு, ஆடை நழுவப் பெற்றுப் பெண்மையின் இயல்பாகிய பெரிய குறியைக் கையால் மூடியும், கையால் மூடிட அடங்காமையால் கண்களை மூடியும், வானத்தை மறைக்க எண்ணி மறைத்தவரைப் போல வெட்கம் அடைந்தார் சில பெண்கள்.

8865. “இங்கு விருந்தினராக வந்தீர். தேவாமிர்தம் போன்ற ஒப்பில்லாத வளமான உணவு வகை இங்கு உண்டு. அவற்றை உண்டு, எமக்கு நன்மையான அருளைச் செய்து ஓர் இமைப்பொழுது காலம் தாழ்த்துச் செல்லும்.” என்று பெண்கள் சிலர் உரைத்தனர்.

882 □ கந்தபுராணம்

- 8866 கையி லேந்து கலனொடு சூலமும்
வையும் நம்மனை வந்திடும் பாலொடு
நெய்யும் உண்டியும் நிறறலும் உண்டியாம்
உய்ய நீரிங் குறையுமென் பார்சிலர்.
- 8867 பார்க்குமா தர்க்கும் பங்குமு ஆடவர்
ஆர்க்கும் மையல் அளிக்கு வடிவுளீர்
சீர்க்கும் ஓடொன்று செங்கைகொண்டு எங்கணும்
ஏற்கு மோவிதென் என்றுரைப் பார்சிலர்.
- 8868 இன்றுமைக் கண்டி யாங்களும் ஆடைபோய்
ஒன்று காதலுற் றோய்ந்தனம் இங்கிது
நன்று கூடுதிர் நங்களை நீரென
நின்று கூறி நெடிதுயிர்த் தார்சிலர்.
- 8869 நந்தும் இவ்வனம் நண்ணிய மாதவர்
இந்த வேலையில் ஏகலர் யாவதும்
சிந்தை கொள்ளலிர் சேக்கையுண் டோரிறை
வந்து போமென வாய்மலர்ந் தார்சிலர்.
- 8870 எம்மை ஆரிட மாதரென் நெண்ணியோ
வெம்மை பேசினும் மேவுகி லீர்பவம்
உம்மை மேவும் கொலோஒழிந் தார்கள்போல்
அம்ம வந்தெமை ஆளுமென் பார்சிலர்.

8866. “கையில் எடுத்த கபாலமான பிச்சைப் பாத் திரத்தையும் குலத்தையும் ஓர் இடத்தில் வையுங்கள். நம் வீட்டுக்கு வாருங்கள். பாலும் நெய்யும் கலந்த உணவைத் தினந்தோறும் உண்டு நாங்கள் உய்யும்படி நீங்கள் இங்குத் தங்கியருளும்.” என்று சொல்வர் சிலர்.

8867. “உம்மைப் பார்க்கும் மங்கையர்க்கும், பல திறத்தவரான எவர்க்கும் மோகத்தைத் தரும் வடிவம் உடையீர்! கோபித்தலால் வந்த கபால ஓடு ஒன்றைச் சிவந்த கையில் எடுத்துக் கொண்டு எங்கும் பிச்சை எடுக்கின்ற இது என்ன?” என்று சில பெண்கள் இகழ்ச்சியாக உரைத்தனர்.

(சீர்த்தல்—சினத்தல்)

8868. “இன்று நிர்வாணியான உங்களைக் கண்டு யாங்களும் ஆடை அற்றவராக ஆனோம். ஒருமைப்படுத்தும் காதல் வயப்பட்டுத் தளர்ந்து ஓய்ந்தோம். இப்போது நல்ல சமயம். எம்மைக் கூடுவீராக!” என்று எதிர் நின்று சொல்லிப் பெரிதாகப் பெருமூச்சு விட்டனர் சில மகளிர்.

8869. “வளரும் தவத்தை உடைய இந்த வனத்தில் பொருந்திய பெருந்தவத்தவரான முனிவர் இந்தச் சமயத்தில் இங்கு வரமாட்டார். எதையும் மனத்தில் எண்ண வேண்டாம்! படுக்கை உள்ளது. ஓர் இமைப் பொழுது உள்ளே வந்து தங்கிச் செல்வீராக!” என்று சில நங்கையர் நவின்றனர்.

8870. “எம்மை முனி பத்தினியர் என்று எண்ணியோ எங்கள் விரக வேதனையை எடுத்துக் கூறினும் சேராது இருக்கின்றீர்? மற்றவரிடத்துப் போல பாவம் கடவுளான உம்மைச் சேருமோ? சேராதே! ஆதலால் எம்மை அணைத்துக் கொள்வீராக!” என்று பெண்கள் சிலர் உரைத்தனர்.

284 □ கந்தபுராணம்

8871 ஆடை தாரும் அதன்றெனில் கொண்டதோர்
வேடை தீரும் விளம்பு கிலீரெனில்
கூட வாரும் குறிப்புமக் கென்னெனப்
பாடு சேர்ந்து பகர்ந்திடு வார்சிலர்.

8872 ஒல்லு கின்ற துமக்கிவ் வடிவினால்
செல்லு கின்ற தெரிவையர் யாரையும்
கொல்லு கின்றது வோபலி கொள்வதோ
சொல்லு மென்று தொடர்ந்திடு வார்சிலர்.

8873 போற்றி இங்கெமைப் புல்லும்என் நாலுமால்
ஆற்றி இன்பத் தணைகிலிர் யாவரும்
சாற்று கின்றனர் சங்கரர் என்றுமை
ஏற்ற தோவதற் கென்றுரைப் பார்சிலர்.

8874 அணங்கின் நல்லவர் அண்ணல்தன் கோசமேல்
நுணங்கு மாலொடு நோக்கி அதற்குமுன்
வணங்கு மாறென மற்றவர் நாணுபு
கணங்க ளோடு கவிழ்ந்துசென் நார்சிலர்.

வேறு

8875 இன்னவர் பலரும் சூழா ஈண்டுபு கலையஞ்
சங்கும்
துன்னிய கலனும் நாணுந் துறப்பருங் கற்பஞ்
சிந்தி
மன்னுயிர் ஒன்றுந் தாங்கி மால்கொடு தொடர
எங்கோன்
பொன்னடிக் கமலஞ் சேப்பப் புனிதமா மறுகிற்
போனான்.

8871. “நழுவிய ஆடையைத் தருவீராக! அதைத் தாராது போனால், எமக்கு உண்டான காதல் தாபத்தைத் தீர்த்தருளும். ஒன்றும் உரையீரானால் கூடுவதற்கு வாரும். உமது எண்ணம் தான் என்னவோ?” என்று அப்பெருமான் பக்கத்தில் போய் இரகசியம் சொல்வார் சில மங்கையர்.

8872. “உங்கட்கு இந்த வடிவத்தாலே செய்ய இயல்வது இந்த வீதியில் செல்லும் பெண்கள் யாரையும் வதைப்பதோ? அல்லது பிச்சை ஏற்பதோ? இரண்டுள் ஒன்றை இன்னது என்று கூறியருளும்” என்று பின் தொடர்ந்தார் சில பெண்கள்.

8873. “எம்மைப் பாதுகாத்து இங்குத் தழுவும் என்று வேண்டினாலும், எம் மோகத்தைத் தணித்து இன்பத் துடனே நீவிர் அனைவதில்லை. இத்தகைய இயல்புடைய உம்மைச் சங்கரன் (சுகம் செய்பவன்) என்று அனைவரும் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு சொல்வதற்கு உம் செயல் ஏற்றது தானோ?” எனச் சில ஏந்திழையர் இயம்பினர்.

8874. அழகுடைய சில பெண்கள் சிவபெருமானின் திருக்குறியின் மீது தளரும் மயக்கத்துடன் பார்த்து, அதற்கு முன்னே வணங்கும் தன்மைபோல அவர்கள் நாணித் தலை குனிந்து மகளிர் கூட்டத்துடன் சென்றார்.

8875. இத்தகைய இயல்புடைய முனிவர் பத்தினியர் பலரும் சூழ்ந்து நெருங்கி ஆடையையும் சங்கு வளையல் களையும் அணிகளையும் வெட்கத்தையும் துறப்பதற்கரிய கற்பையும் சிந்தி, நிலையான உயிர் ஒன்றை மட்டும் தாங்கி விரக மயக்கத்துடன் பின் தொடர, எம் இறைவனான பிச்சாடணர், தம் திருவடித்தாமரை நோக, புனிதமான பெருந் தெருவில் சென்றார்.

286 □ கந்தபுராணம்

- 8876 சில்லிடை வீணை நாதஞ் செய்திடும் அஃதே
அன்றிச்
சில்லிடை மறைகள் பாடுஞ் சில்லிடைச் சிவநூல்
ஓதும்
சில்லிடைத் தன்மெய் காட்டுஞ் சில்லிடை ஐயங்
கேட்கும்
சில்லிடை அன்பர் போல்தன் சீர்த்தியைப் புகழ்ந்து
செல்லும்.
- 8877 தேமலர்க் கமலை அன்ன தெரிவையர் தொழுங்கால்
ஈசன்
மாமலர்த் தான்மேல் இட்ட மலர்களும் அன்னார்
சிந்துந்
தூமலர்த் தொடையும் சங்குந் துலங்குபொற்
கலனுங் காமன்
பூமலர்த் தொடையும் ஈண்டப் பொலிந்ததப்
புனித வீதி.
- 8878 ஊனுலாம் உயிர்கட் கெல்லாம் உணர்வுடன்
உயிராய் நின்றோன்
வானுலாம் பலிக்கு வந்த வடிவினை நினைக்கின்
மாயோன்
தானுமா லாகி இன்னும் தளர்வுறும் என்றால்
அம்மா
ஏனையோர் செய்கை தன்னை இனைத்தென
இயம்ப லாமோ.
- 8879 செந்திரு வனைய மேனிச் சேறடிக் கருங்கண்
செவ்வாய்ப்
பைந்தொடி மகளிர் கற்பாம் பரவைகள் மதிக்கும்
எண்ணில்
மந்தரம் போன்றான் எங்கோன் மற்றவர்க்
கெல்லாம் வெவ்வே
றிந்திர ஞால மென்ன எல்லையில் உருக்கொண்
டெய்தி.

8876. சில விடங்களில் வீணை ஒலி எழுப்புவார், சில வீடுகளில் தேவ ஒலி எழுப்புவர். சில இடங்களில் சைவ நூலான ஆகமங்களை உபதேசிப்பார். சில இடங்களில் பிச்சை கேட்பார். சில இடங்களில் அன்பர்களான அடியார் களைப் போன்று தம் புகழை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

8877. தேனையுடைய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளை ஒத்த மங்கையர் பிச்சாடணரை வணங்கும் போது, அவர்தம் பெருமை பொருந்திய மலர் அடிகளில் இட்ட மலர்களும், அவர்கள் சிந்தும் மலர் மாலைகளும், சங்கு வளையல்களும், விளங்கும் பொன் அணிகளும், காமன் செலுத்தும் மலர் அம்புகளும் என்ற இவை செறிதலால் அந்தப் புனிதமான தெரு பொலிவுடன் விளங்கியது.

8878. உடலில் சஞ்சரிக்கின்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் உணர்வாயும் உயிர்க்குயிராயும் நின்ற இறைவரது பெருமை பொருந்திய பிச்சாடண வடிவத்தை நினைத்தாலும், திருமாலும் மயக்கத்தை உடையவராய் இன்னும் தளர்ச்சி அடைவார் என்றால் மற்றவர் செயலை என்னவென்று கூறுதல் முடியுமோ?

8879. செந்நிறத்தை உடைய திருமகளைப் போன்ற மேனியையும், சிறிய அடியையும், கரிய கண்ணையும், சிறந்த வாயையும், பசுமையான வளையலையும் உடைய மங்கையராகிய அவர்களுக்கெல்லாம், இந்திர ஞாலம் என்னும்படி, வெவ்வேறான வடிவம் கொண்டு போய்க் கற்பு என்னும் கடல்களைக் கடைகின்ற அளவில்லாத மந்தரை மலையை எம் பெருமான் ஒத்திருந்தார்.

288 □ கந்தபுராணம்

8880 நீண்டஅந் நிகமம் புக்க நிமலன்மேல் ஆர்வம்
வைத்துக்
காண்டகு மாதர் யாரும் கருவுறு நிலையராகி
மாண்டகு வயாவும் மற்றோர் வருத்தமும் இன்றி
யாங்கே
ஆண்டகை மகார்க ளாக வாறெண்ணா யிரரைப்
பெற்றார்.

8881 எந்தைபால் விழைவு செய்தாங் கிமைப்பினின்
மடவார் ஈன்ற
மைந்தர்கள் யாரும் ஐயன் மலரடி முன்னர்த்
தாழ்ந்து
புந்திகொள் அன்பின் நின்று போற்றிட அனையன்
நீவிர்
நந்தமை உன்னி ஈண்டு நற்றவத் திருத்திர்
என்றான்.

8882 நெட்டிருஞ் சடில மீது நிலவினை முடித்த
அண்ணல்
கட்டுரை செய்தல் கேளாக் கைதொழுஉ
விடைபெற் றேகி
உட்டெளி வெய்தி நோற்றாங் கொருசிறை
இருந்தார் நாற்பான்
எட்டுள பத்து நூற்றின் எண்டொகை முனிவர்
யாருட்.

8883 சேயென வந்தோர் நோற்பச் சென்றுழித்
தெரிவை மாராம்
மாயிரும் பரவை நீத்தம் மால்கொடு தொடர்ந்து
செல்லப்
போயினன் என்ப மன்னோ புரிஇகந் தரிமுன்
ஈந்த
ஆயிரங் கமலங் கொண்டோர் ஆழியை அளிக்க
வல்லோன்.

8880. “நீண்ட அந்த வீதியிலே புகுந்து சென்ற குற்ற மற்ற சிவபெருமான் மேல், காதல் கொண்டு அழகுடைய பெண்கள் எல்லாம் கருப்பம் அடையும் நிலையுடையவராகி, மாசிம்மையுடைய வரையும் அதனால் உண்டாகும் வருத்தமும் இல்லாது, அப்போதே, ஆண் தன்மையுடையமைந்தர் களாக நாற்பத்தெட்டாயிரம் பேரைப் பெற்றெடுத்தனர்.

8881. “எம் சிவபெருமானிடத்தில் காதல் கொண்டு அங்கு இமைப் பொழுதில் அப் பெண்கள் பெற்ற மைந்தர் அனைவரும் அப்பெருமானின் மலரடிகளை எதிரில் வணங்கி, உள்ளத்தில் கொண்ட அன்புடன் துதிக்க, அவர் அம்மைந்தரைப் பார்த்து, “நீங்கள் எம்மை நினைத்துக் தவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பீராக!” என்று உரைத்தார்.

8882. நாற்பத் தெட்டாயிரம் மைந்தரான அவர்கள் எல்லாரும், நீண்ட சடைமீது பிறைச் சந்திரனை அணிந்து கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டுக் கைகூப்பி வணங்கி விடைபெற்றுப் போய், மனத்தில் தெளிவு கொண்டு, அந்த வனத்தில் ஒரு பக்கத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

8883. வைகுந்தத்தை விட்டு இவ்வுலகத்துக்கு வந்து திருமால் முன் ஒருகாலத்திலே அருச்சித்த ஆயிரம் தாமரை மலர்களை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு சக்கரப் படையை அளித்த சிவபெருமான், மைந்தர் எனத் தோன்றிய முனிவர்கள் எல்லாம் தவம் செய்யச் சென்ற போது, மங்கையர் என்ற மிகப் பெரிய கடல் வெள்ளம் காதல் கொண்டு பின்னே செல்ல, வீதியில் போயினர்.

- 8884 போதலும் அதனை நோக்கிப் பொற்றொடி யாகி
நின்ற
தேரன் அமலன் தன்பாற் சேறலுந் தொடர்ந்து
பின்னர்
மாதவர் யாரும் போந்தார் மற்றதன் இயல்பு
நோக்கி
ஏதமில் கங்கை பாலாம் யமுனையைக் கடுத்த
தன்றே.
- 8885 மெல்லியல் வடிவ மாகி மேயினோன் தன்பால்
வீழ்ந்து
செல்லுறு முனிவர் ஆற்றத் தீவினை புரிந்த நீரால்
அல்லுறழ் மிடற்றுப் புத்தேள் அவர்க்கெலாந்
தனதாய் உள்ள
தொல்லுரு மறைத்து வேறொர் வடிவொடு
தோன்றி நின்றான்.
- 8886 மடந்தை யாய்வந்த மாலோன் மணிமிடற்
றிறைவன் தன்பால்
அடைந்திட முனிவர் தத்தம் அரிவையர் தம்மை
நோக்கித்
தொடர்ந்தனர் இவரும் நம்போல் தோற்றனர்
கலையும் நாணும்
கடந்தனர் இவனைக் கண்டு காதலித் தார்கொல்
என்றார்.
- 8887 மோனமா நெறியின் நோற்கும் முனிவரர் முகுந்தன்
தன்பால்
ஆனமால் சிறிது நீங்கி அருங்குலப் பன்னி மார்கள்
ஈனமா நிலையை நோக்கி இன்னலுற் றிரங்கி ஏங்கி
மானமேல் கொண்டு வீடா மன்னுயி ரோடு
நின்றார்.

8884. முனிவர் மனைவியர் பின்தொடரப்பிச்சாடனர் சென்றார். அத்தருணத்தைக் குறிக் கொண்டு, மோகினி வடிவத்துடன் விளங்கிய திருமால் சிவபெருமானிடத்து வந்தார். வரவும், மோகினியான திருமாலின் பின்னால் முனிவர் யாவரும் சென்றனர். அந்தச் சந்திப்பின் தன்மையை ஆராயுமிடத்துக் குற்றம் இல்லாத கங்கை நதியுடன் சேர்கின்ற யமுனை நதியின் சந்திப்பை ஒத்தது.

8885. மோகினியான பெண் வடிவம் கொண்டு வந்த திருமால் மீது விருப்பம் கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்ற முனிவர், பெரிதும் தீவினை செய்த தன்மையில், அந்த முனிவர் அனைவருக்கும் தம் பழைய வடிவத்தை மறைத்து வேறு ஒரு வடிவத்தினோடு தோன்றினார்.

8886. மோகினிப் பெண்ணாய் வந்த திருமால் நில நிறக் கழுத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்தை அடைந்தார். அங்கே அத்திருமாலைத் தொடர்ந்து வந்த அத்தாருகாவனத்து முனிவர்கள் தம் தம் மனைவியரைக் கண்டனர். கண்டு, “இவர்களும் எம்மைப் போலப் பின் தொடர்ந்து வந்தனர். உடுத்த உடையையும் வெட்கத்தையும் இழந்தார்கள். கற்பு நெறி கடந்தார்கள். இந்த ஆடவனைக் கண்டு காதல் கொண்டார்கள் போலும்!”

8887. மோன நிலையிலே தவம் செய்யப் போன முனிவர், திருமாலிடத்தில் உண்டான மயக்கம் சற்று நீங்கி, அரிய குலத்தில் தோன்றிய பத்தினியரின் இழிந்த நிலையைக் கண்டு, வருந்தி, இரங்கி ஏங்கி, அவமானத்தை அடைந்து, நீங்காது நிலைபெற்ற உயிருடனே நின்றனர்.

292 □ கந்தபுராணம்

8888 பொன்னுலாம் அல்கு லாள்இப் பொற்றொடி
 ஒருத்தி எம்பால்
 மன்னிய தவத்தைச் சிந்தி மால்செய்தாள் ஒருவன்
 வந்து
 பன்னிமார் கற்பை வீட்டிப் படுத்தினன் மோகம்
 அந்தோ
 என்னமா யம்கொ லீதென் றெண்ணினர் யாரும்
 ஈண்டி

8889 எண்ணிய முனிவர் தேறி இயம்புவார் கயிலை
 வைகுங்
 கண்ணுத லாகும் இன்னோர் கற்பினை
 உடைத்தான் யாமுன்
 பண்ணிய தவத்தை வீட்டப் பைந்தொடி யாகி
 வந்தோன்
 மண்ணுல கனைத்தும் உண்ட மாயவன் போலும்
 அன்றே

8890 நந்தவந் தன்னை வீட்ட நாரணன் தானே
 நம்பால்
 வந்தனன் அன்றால் ஈசன் பணியினால் மாயை
 செய்தான்
 இந்திரை கேள்வன் செய்த தென்கொலோ எமது
 நோன்பு
 சிந்தினும் நன்றால் இன்னுந் தீர்வுநேர்ந் தியற்று
 கின்றோம்.

8888. “பொன் அணி அணிந்த அல்குலையுடைய இந்தப் பெண் ஒருத்தி நம்மிடம் வந்து நம் தவத்தை அழித்து மயக்கம் கொள்ளும்படி செய்து விட்டாள். இவன் ஒருவன் வந்து நம் மனைவியரின் கற்பை அழித்து அவர்களைக் காதல் வலைக்குள் வீழும்படி செய்துவிட்டான். அந்தோ! இஃது என்ன மாயமோ!” என்று முனிவர் யாவரும் ஒன்று கூடிச் சிந்தித்தனர்.

8889. அவ்வாறு சிந்தித்த முனிவர் தெளிவு பெற்றுச் சொன்னார். “இந்த மங்கையரின் திண்ணிய கற்பைக் குலைத்தவன் கயிலாய மலையில் வாழும் நெற்றிக்கண்ண னான சிவபெருமானாம். யாம் முன்பு செய்த தவத்தை அழித்தற்காக பசுமையான வளையலை அணிந்த பெண் வடிவில் வந்தவன் மண்ணுலகம் முழுவதையும் முன் காலத்தில் உண்ட திருமால் போலும்!

8890. “நம் தவத்தை அழிப்பதற்காகத் திருமாலே தாமே முனைந்து நம்மிடம் வந்தார் என்பது பொருந்தாது. சிவபெருமானின் ஆணையால் மாயம் செய்தார் எனல் வேண்டும். திருமகளின் கணவரான திருமால் செய்ததுதான் என்னை! எம் தவம் அவரால் குலைக்கப்பட்டாலும் நன்று. உண்டான குற்றத்துக்குக் கழுவாய் செய்து மேலும் தொடர்ந்து தவம் செய்வோம். ஆகையால்.

294 □ கந்தபுராணம்

- 8891 அங்கையில் கபால்ஒன் நேந்தி ஐயம்ஏற் றிடுவான்
போலச்
சங்கரன் வந்து மற்றித் தாருகா வனத்தின் மேவு
மங்கையர் கற்புச் சிந்தும் வசையுரைக் கொழிவு
முண்டோ
செங்கதிர் மதியஞ் செல்லுந் திசையெலாம் பரவும்
அன்றே.
- 8892 தானொரு வேடங் கொண்டும் தண்டுள வலங்கல்
சென்னி
வானவன் கன்னை விட்டு மற்றிவை அனைத்துஞ்
செய்தோன்
காலுறு கடுக்கை வேய்ந்த கண்ணு தலேகொல்
என்றே
மானவெங் கனலுஞ் சீற்ற வன்னியுங் கிளர
நின்றார்.
- 8893 நின்றிடு முனிவர் யாரும் நெருப்பெழ விழித்துச்
செம்பொன்
குன்றுறழ் முலையி னார்தங் குழுவினைக் கூவி
யார்பின்
சென்றிடு கின்றீர் கற்பின் செய்கைய திகந்தீர்
இங்ஙன்
பொன்றுதல் அழகி தன்றேல் போமின்றும் புரியின்
என்றார்.
- 8894 இத்திற மாதர் கேளா ஈங்கிவர் தம்மைக்
கண்டோர்
முத்தராய் உறுவ தன்றி முடிவரோ முனிவர்
தாமும்
பித்தர்கொல் என்றே அன்னான் பிறங்குரு
வினையுள் கொண்டு
நித்தன தருளால் மீண்டு நீணகர் இருக்கை
புக்கார்.

8891. “உள்ளங்கையில் கபாலம் ஒன்றை ஏந்திப் பிச்சை ஏற்பனைப் போலச் சங்கரன் வந்து இத்தாருகாவனத்தில் வாழ்கின்ற மங்கையரின் கற்பை அழித்த வசை மொழிக்கு முடிவும் உண்டோ? செஞ்ஞாயிறும் வெண்திங்களும் உள்ளவரை திக்குகள் எங்கும் இந்த வசைமொழி பரவும்!

8892. “தான் ஒரு பிச்சாடண கோலம் கொண்டும், குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த தலையையுடைய திருமாலை மாறு உருவத்துடன் இங்கே அனுப்பியும், இச் செயல்களையெல்லாம் செய்தவன், மணம் பொருந்திய கொன்றை மாலையைச் சூடிய சிவனே என்று துணிந்து மானமாகிய கொடிய தீயும், சினமாகிய தீயும் ஒருங்கு சேர்ந்து வெளிப்பட நின்றனர்.

8893. “அங்ஙனம் நின்ற முனிவர் யாரும் தீ எழப் பார்த்துச் செம்பொன் மலை போன்ற கொங்கைகளையுடைய பெண்களின் கூட்டத்தை அழைத்து, “நீங்கள் எவர் பின்னே போகின்றீர்கள்? கற்பினால் செய்யக் கூடியதைச் செய்யவில்லை! நீங்கள் இங்கே இறந்துவிடுவது நல்லதாகும். அது முடியாதென்றால், உங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லுங்கள்,” என்று கடிந்து உரைத்தனர்.

8894. “இம் முனிவரின் போக்கை அவர் மொழியால் கேட்டறிந்து, அம்மங்கையர் “இங்குப் பிச்சாடணரைத் தரிசித்தவர் சீவன் முத்தராக ஆவதன்றி வீணாய் இறந்து விடுவாரோ? இந்த முனிவர் பித்தர் ஆயினரோ!” என்று இரங்கி, அந்தப் பிச்சாடணரின் உருவத்தை உள்ளத்தில் எண்ணிக் கொண்டு, அழியாதவரான எம் பெருமான் அருளால் மீண்டு, நீண்ட நகரத்தில் உள்ள தம் இருப் பிடத்தை அடைந்தனர்.

296 □ கந்தபுராணம்

- 8895 நீணகர் புகுந்த பின்னர் நேரிழை மகடுஉ வாகித்
தா.னுவின் அயலின் நின்ற தண்டுள வலங்கல்
புத்தேள்
ஆனுவின் உருவு கொண்டான் அருளினால்
அனைய தன்மை
காணிய விரிஞ்ச னாதிக் கடவுளர் யாரும்
வந்தார்.
- 8896 கடவுளர் யாரும் வந்த காலையில் அங்கண் நின்ற
முடிவறு முதல்வன் தன்னை முனிவொடு நோக்கி
ஈண்டுக்
கொடியதோர் வேள்வி ஆற்றிக் கொல்லுதும்
இவனை என்னா
மடமைகொள் முனிவர் சூழ்ந்து மற்றொர்தீ
மகத்தைச் செய்தார்.
- 8897 எள்ளுதற் குரிய வேள்வி எரியதன் இடையே
யாரும்
உள்ளுதற் கரிய! தோற்றத் துருமிடிக் குரல
பேழ்வாய்த்
தள்ளுதற் கரிய சேற்றத் தழல்விழித் தறுகண்
செங்கால்
வள்ளுகிர்ப் புலியொன் றம்மா வல்லையின் எழுந்த
தன்றே.
- 8898 எழுதரு புலியை நோக்கி ஈசனை முடித்தி
யென்றே
தொழுதனர் விடுப்ப ஆங்கே துண்ணென வருத
லோடும்
அழல்விழிப் பரமன் நேர்போய் அங்கையால்
உரித்து மற்றவ்
வுழுவையந் தோலை முன்னம் உடுத்தனன்
தானையொப்ப.

8895. “அம்மங்கையர் தம் பெரிய நகரத்தை அடைந்த பின்பு, நுட்பமான அணிகளை அணிந்த பெண் வடிவமாகி அசைவற்ற சிவபெருமானுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற துளசி மாவையை அணிந்த திருமால், அப்பெருமானது அருளால், ஆண் வடிவத்தைக் கொண்டார். அங்கு நிகழ்ந்த அத்தகைய தன்மையைக் காண்பதற்காக நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் வந்தனர்.

8896. “நான்முகன் முதலான தேவர்கள் வந்தபோது அங்கு அவர்கள் காணும்படி நின்ற அந்தமில்லாத அநாதியான சிவபெருமானைச் சினத்துடன் பார்த்து, “இங்குக் கொடியதொரு அபிசாரக வேள்வியைச் செய்து, இந்தச் சிவனைக் கொல்வோம்” என்று அறியாமையுடைய முனிவர் சிந்தித்துக் கொடிய வேள்வியைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

(அபிசாரகம் — கொல்லச் செய்வது அபிசாரம் என வழங்கும்.)

8897. “இகழ்வதற்குரிய அந்த வேள்வித் தீயினின்று யாரும் நினைப்பதற்கரிய உருவத்தையும் இடிபோல இடிக்கும் குரலைக் கொண்ட பிளந்த வாயையும், விலக்குதற்கரிய சினத்தையும் தீயைக் கக்கும் கண்ணையும் அஞ்சாமையையும் சிவந்த காலையும் கூரிய நகத்தையும் உடைய ஒரு புலி விரைவாக எழுந்து.

8898. “வேள்வியினின்று எழுந்த புலியைக் கண்டு முனிவர் “நீ சிவனைக் கொல்வாயாக!” என்று வணங்கி விடுத்தனர். விடுப்ப, சிவபெருமான் நிற்கும் அந்த இடத்துக்கு அந்தப் புலி விரைந்து வந்தது. தீக்கண்ணரான சிவன், எதிரே போய் அந்தப் புலியைத் தம் திருக்கையால் உரித்து அதன் அழகிய தோலை ஆடைபோல உடுத்துக் கொண்டார்.

298 □ கந்தபுராணம்

8899 இங்கிது போய பின்றை இறுதிசெய் கணிச்சி
ஒன்று
செங்கன லிடையில் தோன்றித் தீயவர் விடுப்ப
ஏகிச்
சங்கரன் தனது முன்னம் சார்தலும் அதனைப்
பற்றி
அங்கையில் ஏந்தி நீநம் அடுபடை யாதி
என்றான்.

8900 பின்னுற ஒருமான் அங்கட் பிறந்தது முனிவர்
எல்லாம்
அன்னதை அரன்பால் உய்டப அந்தரத் தெழுந்து
பாய்ந்து
தன்னெடுங் குரலால் வல்லே சராசரம் வீட்டிச்
செல்ல
முன்னவன் உயிர்கள் அற்றால் முடிவுறா
தருள்கண் வைத்தான்.

8901 மற்றதன் பின்றை எந்தை மான்பிணை அதனை
நோக்கி
தெற்றென விளித்து நந்தஞ் செவியினுக்
கணித்தாய் மேவி
நிற்றலுங் கூவு கென்றே நீடருள் செய்து வாமப்
பொற்றடங் கையிற் பற்றிப் பொருக்கென ஏந்தி
நின்றான்.

8902 ஏந்திய பின்னர் வேள்வி எரியழற் கிடையே
எண்ணில்
பாந்தளங் கொழுந்து தீயோர் பணியினால் சிற்றத்
தோடும்
போந்தன அவற்றை மாயோன் புள்ளினுக் கஞ்சித்
தன்பால்
சேர்ந்திடு பணிக ளோடுஞ் செவ்விதிற்
புனைந்தான் எங்கோன்.

8899. “வேள்வியினின்று எழுந்த புலி இப்படி இறந்து போனபின்பு, இறுதியைச் செய்யும் மழு ஒன்று சிவந்த தீயினின்று தோன்றியது. தீயோரான அம்முனிவர் அனுப்பச் சென்று சிவபெருமான் எதிரே வந்தது. வரவும், சிவன் அந்த மழவைப் பிடித்துத் திருக்கையில் ஏந்தி, “நீ நம் கொல் லுதல் தொழிலுக்குரிய படையாய் ஆகுக!” என்று பணித் தார்.

8900. “பின்பு ஒரு மான் அவர்களது வேள்வியினின்று தோன்றியது. முனிவர் எல்லாரும் அந்த மானைச் சிவபெரு மானிடத்து அனுப்ப, அது வானத்தில் எழுந்து பாய்ந்து, தன் பெருங்குரலால் விரைவாய்ச் சராசரங்களை அழித்துச் செல்ல, சிவபெருமான் அந்த மானால் உயிர்கள் இறவாமல் இருக்க அருள் செய்தார்.

8901. “அங்ஙனம் அவர் அருள் செய்த பின்பு, எம் பெருமான் அந்த மான் மறியைப் பார்த்து விரைவாக அழைத்து, “நமது செவிக்கு அண்மையில் நின்று நாள் தோறும் கூவுக”, என்று நீண்ட அருள் செய்து, அழகிய இடக்கையால் பற்றி விரைவாக ஏந்தி நின்றார்.

8902. மானைத் தம் கையில் ஏந்திய பின்பு, எரியும் வேள்வித்தீயில் அளவில்லாத பாம்புகள் அங்கே தோன்றின. அவை அம்முனிவரின் ஆணையால் சினத்துடன் சென்றன. அந்தப் பாம்புகளைத் திருமாலினது கருடனுக்கு அஞ்சி முன்னமே தம்மிடம் அடைக்கலமான பாம்புகளுடன் ஒன்று சேர எம்பெருமான் அணிந்து கொண்டார்.

300 □ கந்தபுராணம்

8903 பணியெலாம் பணிய தாகிப் பரனிடெத் திகழப்
பின்னர்
அணிகெழு கனலின் நாப்பண் அசனிகள் எழுந்தா
லென்னக்
கணிதமில் பூத வெள்ளம் கதுமென எழலும் நீவிர்
மணிகுளர் மிடற்றோன் வன்மை மாற்றுகிர்
என்றே உய்த்தார்.

8904 ஆரிடர் ஏவல் போற்றி அண்டமும் துளங்க
ஆர்த்துச்
சாரதர் வருத லோடுஞ் சங்கரன் அவரை நோக்கி
நீரெமை அகன்றி டாது நின்றலும் தானை யாகிச்
சேருதி ரென்றான் உற்றோர் தீவினை தீர்க்க
வல்லான்.

8905 ஆற்றல் சேர்பூதர் யாரும் ஆதிய் துரைப்ப
அன்னான்
போற்றியே தானை யாகிப் புடையுற நிற்க
லோடும்
சேற்றமா முனிவர் வேள்வித் தீயில்வெண்
டலைதான் ஒன்று
தோற்றியே உலகம் யாவுந் தொலையநக் கெழுந்த
தன்றே.

8906 நக்கெழு சிரத்தை அன்னோர் நாதன்மேல் விடுத்த
லோடும்
அக்கணம் அணுக வற்றால் அகிலம திறவா
வண்ணம்
முக்கணன் அருள்செய் தந்த முண்டமுண் டகக்கை
பற்றிச்
செக்கரம் சடைமேற் கொண்டுன் செயவினைப்
புரிதி யென்றான்.

8903. சென்ற பாம்புகள் எல்லாம் அணியாகிச் சிவ பெருமானிடம் விளங்கின. அதன் பின்பு அழகு பொருந்திய தீயினிடம் இடிகள் தோன்றியது போல அளவில்லாத பூதக் கூட்டங்கள் விரைந்து தோன்றின. அவற்றை நோக்கி அம்முனிவர், “நீங்கள் நில மணிபோல் விளங்கும் கழுத்தை யுடைய சிவபெருமானின் வன்மையை அழித்திடுங்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

8904. முனிவரின் ஏவலைப் பேணி அண்டமும் நடுங்க ஆராவாரித்துப் பூதகணங்கள் தம்மீது வர, தம்மை அடைந்தவரின் தீவினையை நீக்க வல்ல சிவபெருமான், அப்பூதங்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் என்னை விட்டு நீங்காமல் எப்போதும் எம் படையாய் இருங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டார்.

8905. ஆற்றல் மிக்க அந்தப் பூதர் எல்லாரும், ஆதியான சிவபெருமான் இவ்வாறு கட்டளையிட, அப் பெருமானை வணங்கிச், சேனையாகி, அவர் பக்கத்தில் நின்றன. பின் சினத்தால் மிக்க முனிவரின் வேள்வித்தீயில் வெண்டலை ஒன்று தோன்றி, உலகம் முழுதும் அஞ்சும்படி நகைத்துக் கொண்டே இருந்தது.

8906. அங்ஙனம் சிரித்த தலையை அந்த முனிவர், சிவபெருமான் மீது அனுப்ப, அந்தக்கணமே அந்தத் தலை சிவபெருமானை நெருங்கிட, அந்த வெண்தலையால் உலகம் அழியாதபடி எம்பெருமான் அருள் செய்து, அதனைத் தாமரை போன்ற கையால் பற்றிச் சிவந்த வானம் போன்ற சடையின்மீது தரித்து, உன் செயலைச் செய்வாய்” என்று அருள் செய்தார்.

- 8907 அறுகுறை முடிமேல் கொண்ட அமலனை நோக்கி
நோக்கி
மறுகிய முன்வர் தத்தம் வாய்மை மந்திரங்
களேவி
இறுதி செய்திடுதி ரென்ன இனையவை துடியொன்
றாகிச்
செறிதரு புவனம் யாவுஞ் செவிடுற ஒலித்த
தன்றே.
- 8908 பொருவருந் துடியின் ஒதை பொம்மெனக் கேட்ட
லோடுந்
தரணியின் வானி னுள்ள சராசரம் யாவும் ஈசன்
அருளினால் வீடிற் நிலை அசனியின் ஆர்ப்புக்
கேட்ட
உரகர் தம்குலங்க ளென்ன ஓய்யென மயங்கிற்
றன்றே.
- 8909 அத்துடி ஆர்த்துச் செவ்வே அமலன்முன் அணுக
மற்றைக்
கைத்தலம் அதனிற் பற்றிக் கறங்குதி கன்னத்
தென்று
வித்தக மரபில் யாரும் வியப்புற ஏந்தி நின்றான்
இத்திறம் யாரே செய்வார் என்றனர் முனிவ
ரெல்லாம்.
- 8910 இனையது கண்டு பின்னும் இறுதிசெய் இறைவற்
கின்றால்
அனைய தென்றறிதல் தேற்றார் அடுசினங் கடவத்
தொல்லூழ்
வினையது விளைவாற் பின்னும் வேள்வியை
இயற்றல் உற்றார்
முனிவரர் கனற்க ணையோர் முயல்கன் எழுந்த
தன்றே.

8907. “உடல் அற்ற குறையான தலையை முடியின் மீது கூடிய சிவபெருமானைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கலக்கம் கொண்ட முனிவர், தங்கள் தங்களுக்குப் பலிக்கின்ற மந்திரங்களைச் சொல்லி ஏவி, ‘அழியுங்கள்’ என்று கூறினர். அம்மந்திரங்கள் ஓர் உடுக்கையாகி, செறிந்த புவனங்கள் முழுவதும் செவிடாகுமாறு ஒலித்தது.

8908. “ஒப்பில்லாத துடியினது ஒலி விரைவாகக் கேட்டவுடன், மண்ணுலகிலும் விண் உலகிலும் உள்ள சராசரங்கள் எல்லாம், சிவபெருமானின் ‘அருளால் இறக்க வில்லை என்றாலும் இடியோசை கேட்ட பாம்புக் கூட்டம் போல விரைவாய் மயக்கம் கொண்டன.

8909. “அந்த உடுக்கை ஆரவாரத்துடன் சிவபெருமானுக்கு எதிரே வர மற்றொரு கையால் அந்தத் துடியைப் பிடித்து “காதில் ஒலித்துக் கொண்டிரு” என்று சாதுரியமான முறையிலே எல்லாரும் வியக்க அந்த வடுக்கையை ஏந்தினார். முனிவர் எல்லாம் ‘இவ்வாறு செய்ய வல்லவராயாவர்?’ என்று வியப்புக் கொண்டனர்.

8910. இந்தச் செயலைக் கண்ட பின்னரும் உயிர்களுக்கு இறுதி செய்பவரான இறைவருக்கு, அந்த இறுதியானது இல்லை என்று அறியாதவராக மிக்க சினம் பிடர் பிடித்து உந்த, பழைய ஊழ்வினையினது விளைவால், மேலும் அந்த முனிவர் வேள்வியைத் தொடர்ந்து செய்தனர். அப்போது அந்த வேள்வித் தீயினின்று ‘முயலகன்’ என்ற பூதம் தோன்றியது.

304 □ கந்தபுராணம்

- 8911 முயலகன் தன்னை நோக்கி முகமனும் சொற்றுத்
தங்கள்
செயலகன் றிருந்த வேள்வித் தீயையும் விளித்து
நந்தம்
இயலகன் றிடவே செய்த ஈசனை முடித்தி
ரென்றே
மயலகன் றிலாதார் உய்ப்ப வல்விரைந்
தனைந்த அம்மா.
- 8912 வன்னியந் தேவும் உட்க வந்திடு கனலை யார்க்கும்
முன்னவன் ஒருகை யேந்தி முயலகன் தன்னை
மெல்லத்
தன்னடி அதனால் வீழத் தள்ளி அக் கமலத் தானை
வென்னிடை அருளால் ஊன்றி விண்ணவர்
போற்ற நின்றான்.
- 8913 நின்றலும் அதனைத் தீயோர் நெருப்பெழ விழியா
இன்னும்
உற்றனன் பரமன் அந்தோ உருற்றி யாமுய்த்த
லெல்லாம்
இற்றன கொல்லோ என்றே இரங்கியே எண்ணில்
சாபம்
சொற்றனர் உலக மெல்லாந் தொலைப்பவன்
தொலைய வென்றே.
- 8914 சங்கையில் முனிவர் யாருஞ் சாற்றிய சாபம் யாவும்
எங்கடம் பெருமான் முன்னும் எய்திய தில்லை
அன்னோர்
அங்கவன் தன்பால் உய்க்கும் அளவையில் இறுதி
நாளில்
பொங்கெரி அதன்மேற் செல்லும் பூளைபோல்
மாய்ந்த அன்றே.

8911. மயக்கம் நீங்காதவரான முனிவர், அம்முயலகனைப் பார்த்து, உபசார வார்த்தையைச் சொல்லி, தம் யாகம் செய்யும் செயலையும் விட்டு, அங்கிருந்த வேள்வித்தீயையும் அழைத்தனர். அவ்விரண்டும் வந்தன. 'நம் நிலையை நீங்கச் செய்த சிவனைக் கொல்லுங்கள்!' என்று செலுத்த முயலகனும் வேள்வித்தீயும் சிவபெருமானை நோக்கி விரைந்து சென்றன.

8912. அக்கினித் தேவனும் அஞ்சமபடி வந்த வேள்வித்தீயை யாவர்க்கும் முதல்வரான சிவபெருமான் ஒரு கையில் ஏந்தினார்; முயலகனைத் தம் பாதத்தால் விழும்படி மெல்லத் தள்ளித் தள்ளிய அந்தத் தாமரை போன்ற பாதத்தை, அருளால் முதுகில் ஊன்றித் தேவர்கள் எல்லாம் துதிக்க நின்றார்.

8913. "முயலகன் மீது காலை ஊன்றி நிற்கவும் அச் செயலைத் தீயவரான முனிவர் நெருப்புப் பொறி எழப் பார்த்து, "ஐயோ இன்னும் சிவன் உயிருடன் இருக்கின்றான்! யாம் உண்டாக்கி அனுப்பியவை எல்லாம் அழிந்தன போலும்!" என்று இரங்கி "உலகம் அனைத்தையும் அழிப்பவன் அழிக!" என்று ஐஅளவற்ற சாபங்களை இட்டனர்.

8914. அளவற்ற முனிவர் யாரும் சொன்ன சாபம் எம்பெருமான் எதிரிலும் சென்றதில்லை. அம்முனிவர் அங்குச் சாபம் இடும்போதே சங்கார காலத்தில் ஒளிரும் தீயின் மீது இடும் பஞ்சு போல அச்சாபங்கள் அழிந்தன.

- 89'15 சாபமும் பயனின் றாகத் தவத்தர்கள் யாருங்
கொண்ட
கோபமும் நீங்கி ஆற்றல் குறைந்தொரு செயலும்
இன்றிச்
சோபமும் நாணுங் கொண்டு துளங்கியே தொலைவி
லாத
பாபமும் பழியும் பூண்டு படிக்கொரு பொறையாய்
நின்றார்.
- 89'16 ஏற்றமில் முனிவர் தங்கள் ஏழைமை தனையென்
னென்று
சாற்றுவும் இறுதி இல்லாத் தாணுவை முடிப்பான்
வேள்வி
ஆற்றினர் பலவும் உய்த்தார் அறைந்தனர் சாபம்
அற்றால்
மாற்றிட அற்றோ தங்கள் வன்மையும் இழந்தார்
மாதோ.
- 89'17 கடுக்கையும் நதியும் பாம்பும் கலைமதிக்
கொழுந்தும் சென்னி
முடித்தவன் பதத்தில் ஊன்று முயலகன் மெல்ல
மெல்ல
எடுத்தெடுத்த தசைத்த லோடும் ஏதுவங் கதனை
நோக்கி
நடித்தனன் என்றும் நீங்கா நடம்புரி கின்ற
தேபோல்.
- 89'18 ஆண்டவ ணிமையா முக்கண் ஆதிநா யகன்அஞ்
ஞான்று
தாண்டவம் புரித லோடுஞ் சகமெலாம் துளங்கிற்
றங்கண்
ஈண்டிய வுயிர்கள் அச்சுற் றிரங்கிய நடுக்க எய்தி
வீண்டனர் வேள்வி செய்து வினையினை ஈட்டும்
வெய்யோர்.

8915. “தாங்கள் இட்ட சாபங்கள் யாவும் பயன் இல்லாது போக, முனிவர் அனைவரும் தாம் கொண்ட சினம் தணிந்து, வலியிழந்து, யாதொரு செயலும் இல்லாது, வருத்தமும் வெட்கமும் கொண்டு நடுங்கித் தொலையாத பாவமும் பழியும் சுமந்து, நிலத்துக்கு ஒரு சுமையாக வாளா நின்றனர்.

8916. “உயர்வில்லாத முனிவரின் அறியாமையை என்ன என்று சொல்வேன்! என்றும் அழிவில்லாத அசைதலற்ற பரம் பொருளை அழிக்கும் பொருட்டு வேள்வி செய்தனர். சிவனை அழிக்கப் பலவற்றையும் ஏவினர். சாபம் இட்டனர். அவற்றால் அப்பெருமானை அழிக்க முடியுமோ? தங்கள் செயலால் முன்பிருந்த தம் வன்மையையும் இழந்தனர்!

8917. “கொன்றைமாலை, கங்கையாறு, பாம்பு, பிறைச் சந்திரன் என்னும் இவற்றைத் தரித்த சிவபெருமானின் திருவடியால் ஊன்றப் பெற்ற முயலகன் மெல்ல மெல்லத் தலையை எடுத்து அசைத்தான்; அந்த அசைப்பை ஓர் ஏது வாகக் கொண்டு. அவர் என்றும் நீங்காத நடனம் செய்வதைப் போல நடித்தார்.

8918. “அங்கு அப்பொழுது இமைக்காத மூன்று கண் களையுடைய சிவபெருமான் திரு நடனம் செய்ய, உலகம் முழுவதும் நடுங்கியது. அங்குச் செறிந்த உயிர்கள் நடுங்கி அஞ்சி இரங்கின. வேள்வியைச் செய்து தீவினையை ஈட்டுப் கொடியவரான முனிவர் நடுங்கி விழுந்தனர்.

308 □ கந்தபுராணம்

- 8919 நஞ்சணி கண்டத் தெந்தை நடநவில் செய்கை
தன்னைக்
கஞ்சனும் ஆழி யானுங் கண்டுகண் களித்துப்
போற்றி
நெஞ்சகம் மகிழ்ந்து பாங்கர் நின்றனர் மகவான்
தன்னோ
டெஞ்சிய அமரர் யாரும் இறைஞ்சுவார் போல
வீழ்ந்தார்.
- 8920 அருளொடு நிருத்தஞ் செய்யும் அண்ணலிப் புலனம்
யாவும்
வெருவுறு செயலும் வீழும் விண்ணவர் அயர்வு
நோக்கித்
திருநட மொழிந்து நிற்பத் தேவரும் தேவர்
கோனும்
பருவுடன் எழுந்து நின்று கைதொழுஉப் பாங்கர்
உற்றார்.
- 8921 மாதொர்பா கத்தோன் தன்னை மதித்திடா
முனிவர்க் கெல்லாம்
போதமே யருள லோடும் பொருக்கென எழுந்து
பொல்லா
ஏதமே இயற்று கின்ற எம்பெரும் பிழைகள்
யாவும்
நாதநீ பொறுத்தி என்று நடநவில் கழல்முன்
வீழ்ந்தார்.
- 8922 பொறுத்தி எம்பிழையை என்றே போற்றிசெய்
முனிவர் தங்கள்
திறத்தினை நோக்கி நந்தம் செந்நெறி யொழுகித்
திய
மறத்தினை அகற்றி மேலை மாதவம் புரிதி
ரென்று
நிறுத்தினன் அடையா தார்க்கும் நீடருள் புரியும்
நித்தன்

8919. விடத்தை உண்ட கண்டத்தையுடைய சிவ பெருமான் நடனம் செய்யும் செயலை நான்முகனும் திருமாலும் பார்த்துக் கண் களித்துத் துதித்து உள்ளம் மகிழ்ந்து பக்கத்தில் சென்று நின்றனர். இந்திரனும் மற்றத் தேவர் யாரும் வணங்குவதைப் போல் விழுந்தனர். (நிற்க முடியாத தால் விழுந்தனர்)

8920. திருவருளால் நடனம் செய்யும் இறைவர் இந்தப் புலனம் அனைத்தும் அஞ்சும் தன்மையும் விழுகின்ற தேவரின் தளர்ச்சியையும் பார்த்துத் திருநடனத்தைக் கை விட்டு நிற்பத், தேவர்களும் இந்திரனும் அன்புடனே எழுந்து நின்று கை குவித்துப் வணங்கிப் பக்கத்திலே நின்றனர்.

8921. “உமையம்மையை ஒரு பக்கத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் தம்மை மதிக்காத முனிவர் எல்லாருக்கும் ஞானத்தைக் கொடுத்தருளுதலும் வீழ்ந்த அம்முனிர் விரைவாக எழுந்து “பொல்லாத குற்றத்தையே செய்கின்ற எம்பிழை எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்!” என்று நடனம் செய்யும் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர்.

8922. “எங்கள் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று வணங்கும் முனிவர் செய்கையை, பகைவர்க்கும் மிக்க அருளைச் செய்யும் சிவபெருமான் நோக்கி, “நம் செம்மையான வைதிக நெறியில் ஒழுகிக் கொடிய மறச் செயலைவிட்டு, மேலான பெருந்தவத்தைச் செய்யுங்கள்” என்று ஆணையிட்டு, அந்த முனிவர்களை அந்த இடத்தில் இருக்குமாறு அருள் செய்தார்.

8923 முனிவரை நிறுவி அங்கண் முக்கணன் மீண்டு
 வெள்ளிப்
 பனிவரை ஏகி மாலும் பங்கயத் தவனும் வானோர்
 அனைவரும் தத்தம் பாவில் அடைந்திட அருளி
 அம்பொற்
 புனையிழை உமையி னோடும் பொருந்திவீற்
 றிருந்தான் அன்றே.

8924 உரித்திடும் உழுவை வந்தோல் உரிமுத லுள்ள
 எல்லாம்
 தரித்ததும் எங்கள் நாதன் தாருகா வனத்தில்
 அன்று
 நிருத்தம தியற்றி நின்ற நீர்மையும் பியவும்
 எல்லாம்
 விரித்திவண் உரைத்தாங் கேட்டி மேலதும் இயம்பு
 கின்றாம்.

வேறு

8925 துங்க மால்கரி யாக்கையின் உலகெலாம்
 தொலைக்கும்
 வெங்க யாகரன் என்பவன் மேருவின் மிசை
 போய்ப்
 பங்க யாசனற் போற்றி செய்தருந் தவம்பயில்
 அங்கண் நாடியே தோன்றினன் உலகெலாம்
 அளித்தோன்.

8926 வேண்டு கின்றதென் மொழிகென நான்முகன்
 விளம்ப
 ஆண்டி நோற்றிடும் கயாகரன் என்றனக் கடிகேள்
 மாண்டி டாதபே ராயுளும் ஆற்றலும் வயமும்
 ஈண்டு நல்குதி என்றலும் நகைத்திவை இசைப்
 பான்.

8923. “முனிவரை அங்கே இருக்கச் செய்து, மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் அவ்விடத்தினின்றும் மீண்டு குளிர்ந்த வெள்ளி மயமான சுயிலாய மலையை அடைந்து, திருமாலும் நான்முகனும் தேவர்கள் அனைவரும் தத்தம் இடங்களுக்குச் செல்லுமாறு அருளி, அழகிய பொன் அணி அணிந்த உமையம்மை யாரோடும் கலந்து வீற்றிருந்தார்.

8924. “உரிக்கப்பட்ட புலியினது வலிய தோல் முதலாக உள்ளவை எல்லாவற்றையும் எம் சிவபெருமான் அணிந்து கொண்டதையும், தாருகாவனத்தில் அக்காலத்தில் நடனம் செய்தமையையும், பிறவற்றையும் சொன்னேன். இனிமேல் உரைக்க வேண்டியதையும் உரைப்பேன். தக்கனே! கேள்!

8925. “பெருமயக்கம் உடைய யானையின் உருவத் தையுடைய, உலகம் முழுவதையும் அழிக்கின்ற கொடிய ‘கயாசுரன்’ என்பவன் மேருமலையுள் சென்று, நான்முகனை வணங்கிய அரிய தவத்தைச் செய்தான்; அங்கு அதனை அறிந்து உலகம் அனைத்தையும் படைத்த நான்முகன் தோன்றினார்.

8926. “நீ விரும்புவது யாது? சொல்லுக?” என நான்முகன் வினவினார். அங்குத் தவம் செய்து கொண்டிருந்த கயாசுரன், “எனக்கு அழிவில்லாத நீண்ட ஆயுளையும் வலியையும் வெற்றியையும் தந்தருளுக!” என்று வேண்டிக் கொண்டான். நான்முகன் நகைத்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

312 □ கந்தபுராணம்

- 8927 இந்த வண்ணநீ வேண்டியது அளித்தனம் இகலில்
அந்தி வண்ணன்றேர் சென்றிடல் சேறியேல்
அந்நாட்
சிந்தும் இவ்வரங் கடைப்பிடி ஈதெனச் செப்பி
உந்தி வந்தவன் போயினன் தனதுபே ருலகில்.
- 8928 அன்ன காலையில் கயாசுரன் என்பவன்
அயன்சொல்
உன்னி ஈசன்மேல் போகலம் ஒழிந்தவர் தம்பால்
துன்னி வெஞ்சமர் ஆற்றி எவ்வு லகமுந்
தொலைத்தே
இன்னலே புரிந்திருந் தும்என் றுன்னியே எழுந்
தான்.
- 8929 எழுதல் கொண்டிடும் அவுணர்நோன் அமரர்கள்
யாரும்
குழுமியே அமர்வான் பதந்தொ றுந்தொறுங்
குறுகி
வழுவியே அவர்முரிந் திடப்பொ ருதுமற் றவரார்
முழுது மட்டுமா சுவர்க்கமேல் ஏகினன் முனிவால்.
- 8930 போகி யோட மராற்றியே அன்னவன் புறந்தந்து
ஏகவே துரந்துயர்த் திடுநாள் மருப்பி யானைத்
தோகை வாணுதி பற்றியே பன்முறை சுலவி
மாக யாசுரன் ஒச்சினன் மகபதி மயங்க.

8927. “நீ விரும்பியதை விரும்பியபடியே தந்தோம். ஒப்பில்லாத செவ்வானம் போன்ற நிறமுடைய சிவபெருமான் முன் செல்லாதே! சென்றால் செல்லும் அந்த நாளில் இந்த வரம் அழியும். இதைக் கடைப்பிடிப்பாயாக!” என்று சொல்லித் திருமாவின் கொப்பூழ்த் தாமரையில் வீற்றிருப்பவரான நான்முகன் தம் பெரிய வலகத்துக்குச் சென்றார்.

8928. “அப்போது கயாசுரன் என்ற அசுரன் நான்முகனின் கூற்றை எண்ணிச் சிவபெருமான் மீது போர் செய்யப் போகோம். மற்றவரிடம் சென்று கொடிய போர் செய்து எல்லாவலகங்களையும் அழித்துத் துன்பமே செய்து கொண்டிருப்போம்!” என்று நினைத்து எழுந்தான்.

8929. “போருக்கு எழுகின்ற அசுரர்க்கு அசுரனான கயாசுரன், தேவர்கள் எல்லாம் கூடி வாழ்கின்ற வானத்தில் உள்ள இடங்கள் தோறும் இடங்கள் தோறும் சென்று, நிலை கெட்டுத் தோற்றோடும்படி போர் செய்து, அவர்களுடைய ஊர்களை எல்லாம் அழித்துப் பெரிய சொர்க்கத்தின் மீது சினத்துடன் போனான்.

8930. கயாசுரன், இந்திரனுடன் போர் செய்து, அவன் புறம் காட்டி ஓடும்படி துரத்தி, அவனது உயர்ந்த வாகனமான நான்கு தந்தங்களையுடைய ஐராவத யானையின் வாலை நுனியிலே பிடித்து, அதைப் பலமுறை சுழற்றி, இந்திரன் மயக்கம் கொள்ள, வீசி எறிந்தான்.

314 □ சந்தபுராணம்

- 8931 பின்னர் அன்னதோர் பொன்னகர் அழித்தனன்
பெயர்ந்து
துன்னு மெண்டிசைக் காவலர் தமையெலாந்
துரந்து
தன்வி னங்களாம். அவுணர்கள் தம்மையும் சாடி
வன்னி யஞ்சிகை அரக்கர்தங் குழுவையும் மாய்த்
தான்.
- 8932 மஞ்ச நேர்தரு கயாசுரன் புவிமிசை வைகி
வெஞ்சி னங்கொடே மக்கள்தந் தொகையெலாம்
வீட்டி
நஞ்ச மாமெனத் திரிதலும் நாடி நற்றவர்கள்
அஞ்சி யோடியே அரணமர் காசியை யடைந்தார்.
- 8933 அருந்த வத்தர்கள் அடைதலும் கயாசுரன்
அவரைத்
துரந்து காசியிற் சென்றிட அனையவர் துளங்கித்
திருந்தும் அந்நகர் வாணர்தங் கிளையொடுஞ்
செறிந்து
விரைந்து போய்மணி கன்னிகை புகுந்தனர்
வெருவி.
- 8934 இனிது வித்திய தம்பயன் ஈவதே என்னத்
தனது மந்திரம் முடிபவர் செவியிடைச் சாற்றிப்
புனித மாயதன் னுருத்திர வடிவருள் புரியும்
அனக நாயகன் பணிந்து நின் றின்னவா
றறைவாரர்.

8931. பின்பு ஒப்பில்லாத அந்தச் சுவர்க்க உலகத்தை அழித்து, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி எட்டுத் திக்குப் பாலகர்களைத் துரத்தித், தன் இனமான அசுரரையும் கொன்று, தீயைப்போன்ற சிகையையுடைய அரக்கர் கூட்டத்தையும் அழித்தான்.

8932. மேகம் போன்ற கருநிறம் கொண்ட கயாசுரன் பூமிக்கு வந்து, அங்குத் தங்கி, கொடிய சினம் கொண்டு, மக்கள் கூட்டத்தையெல்லாம் அழித்தான். ஆலகால விடம் போல எங்கும் திரிந்தான்; நல்ல தவத்தையுடைய முனிவர்கள் அவனது செயலை உணர்ந்து பயந்து ஓடிச் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற 'காசி' என்ற புண்ணிய பதியை அடைந்தனர்.

8933. அரிய தவத்தவரான அம்முனிவர் காசியைப் போய்ச் சேரவும், கயாசுரன் அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டு காசியை அடைந்தான். அப்போது அம்முனிவர் நடுங்கி அந்நகரத்தில் வாழ்பவர் கூட்டத்துடன் கலந்து, விரைந்து போய், அஞ்சி, 'மணி கர்ணிகை' என்ற ஆலயத்துள் புகுந்தனர். (மணிகர்ணிகை என்பது காசியில் உள்ள கங்கைக் கரையின் ஓர் ஆலயம்.)

8934. இனிதாய் வித்திய விதைகள், தம் பயனைத் தருவதைப் போல், அங்கு இறப்பவரின் காதில் தம்மால் உபதேசம் செய்யப்பட்டுப் புனிதமான தம் உருத்திர உருவமான சாருபத்தை அவர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற, பாவம் இல்லாத 'விசுவநாதர்' என்னும் இறைவரை வணங்கி நின்ற பின்வருமாறு கூறலானார்கள்.

(விதையானது மரத்தைத் தருவது போல மந்திரம் உருத்திர வடிவத்தைத் தருகின்றது என்பதாம். மந்திரம்-பஞ்சாட்சரம்)

316 □ சந்தபுராணம்

- 8935 வெய்ய தந்தியாய் வந்தொரு தானவன் விரைவில்
வைய கத்தையட் டெம்மையுங் கொல்லிய
வருவான்
ஐய நின்னதாள் அரணமென்று அடைந்தனம்
அடியேம்
உய்ய வேயருள் புரியெனப் போற்றியே உறலும்.
- 8936 அகில நாயகன் மந்திரத் தப்பரி சுவர்கள்
தொகையி னோடுபோய் அரணமென் ற்டைத்ரு
தொடர்பை
முகிலை நேருருக் கயாகரன் காணுறா முனியா
இகலி யேமணி கன்னிகை வாயில்வந் திறுத்தான்.
- 8937 வாயில் வந்திறுத் துருமெனத் தெழித்தலும்
மதித்துக்
கோயி லெய்திய சனமெலாம் உளம்குலை குலையா
ஆய கண்ணுதல் நிமலனைத் தழீஇ மயக்கடையத்
தியன் அன்னது நாடியும் அடுவகை செறுத்தான்.
- 8938 செறுத்து மற்றவன் சொல்லுழித் தேவர்கள்
உய்யக்
கறுத்த கந்தரத் தண்ணலங் கத்திறம் கண்டு
குறித்தெ லாமடும் உக்கிர வடிவினைக் கொண்டு
நிறுத்தும் அண்டமேல் உச்சியின் முடிதொட
நிமிர்ந்தான்.
- 8939 எண்ணு லாவிய அமரரும் முனிவரும் விழித்துக்
கண்ணின் நாடரி தெனவிழி பொத்தினர் கவல
அண்ணல் ஆயிர கோடிஆ தவர்திரண் டதுபோல்
எண்ணி லாதபே ரொளியொடு தோன்றினன்
எங்கோன்.

8935. “கொடிய யானையாய் அசுரன் ஒருவன் தோன்றி உலகத்தை விரைவாக அழித்து எங்கனையும் கொல்ல வருகிறான். ஐயனே! தங்களின் பொற்பாதங்களே அடைக்கலம் என்று அடைந்தோம்!” அடியேம் உய்யுமாறு அருள் செய்ய வேண்டும்!” எனத் துதித்து அடைக்கலமாக அடைந்தனர். அடையவும்,

8936. “விசுவநாதரின் ஆலயத்தில் அம்முனிவர் கூட்டத்துடன் சென்று, சரணம் என அம் முனிவர் அடையும் இயல்பை மேகம் போன்ற உருவம் கொண்ட கயாசுரன் பார்த்துச் சினந்து பகைத்து மணிகர்ணிகை என்ற கோயிலின் வாயிலை வந்து அடைந்தான்.

8937. கயாசுரன் மணிகர்ணிகை என்ற கோயிலின் வாயிலை அடைந்து, இடி போலச் சத்தம் எழுப்புதலும் அதையுணர்ந்து, கோயிலில் புகுந்த மக்கள் எல்லாம் உள்ளம் மிகவும் நடுங்கி, அங்கு வீற்றிருக்கும் விசுவநாதரைத் தழுவி மயக்கத்தை அடைய, தீயவனான கயாசுரன் அதை உணர்ந்தும் கொல்வதற்காக அப்பெருமானை நெருங்கினான்.

8938. “அக் கயாசுரன் நெருங்கிச் செல்லும் சமயத்தில் தேவர்கள் உய்யும் பொருட்டு நஞ்சுண்டு கருத்த கழுத்தை யுடைய சிவபெருமான், அங்கு வரும் கயாசுரன் இயல்பைப் பார்த்து, குறிக் கொண்டு உலகம் முழுவதையும் அழிக்கின்ற உக்கிர வடிவம் கொண்டு, தாம் நிறுவும் அண்டத்தின் உச்சி மீது முடி போய்ப் பொருந்த நிமிர்ந்தார்.

8939. “வானத்தில் உலவும் தேவர்களும் முனிவர்களும் கண்களால் விழித்துப் பார்ப்பதற்கு அரியது என்று கண்களை மூடியவராகக் கவலை கொண்டனர். பெருமையுடைய ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒருங்கு திரண்டதுபோல, அளவிட முடியாத மிக்க ஒளியுடன் எம் சிவபெருமான் தோற்றமளித்தார்.

318 □ கந்தபுராணம்

.8940 உக்கி ரப்பெரு வடிவுகொண்டு எம்பிரான் ஒருகால்
நக்கு மெல்லென உரப்பலும் நடுங்கின அகிலம்
அக்கொ நுந்தொனி ஒழிந்தில துகம்பல அயனும்
மிக்க தேவரும் அவ்வொலி கேட்டலும்
வெருண்டார்.

.8941 சொற்ற இத்திறம் உக்கிர வடிவொடும் தோன்றிக்
கொற்ற மால்கரி அவுணன்முன் எம்பிரான் குறுக
மற்றி வன்சிவ னாமெனத் தேறியும் மலைவான்
உற்று நின்றனன் அயர்த்தனன் மலரயன் உரையே.

.8942 மதித்து வேழமாந் தானவன் எதிர்தலும் வடவை
உதித்த வன்னியும் அச்சுற எரிவிழித் தொருதன்
கதித்த தாள்கொடு தள்ளவே கயாசுரன் கவிழ்ந்து
பதைத்து வீழ்தலும் மிதித்தனன் சிரத்தையோர்
பதத்தால்.

.8943 ஒருப தத்தினைக் கவானுறுத் திருகரத் துகிரால்
வெரிநி டைப்பிளந் தீரிரு தாள்புடை மேவக்
குருதி கக்கியே ஓவிட அவுணர்தம் சூலத்துக்
கரியு ரித்தனன் கண்டுநின் றம்மையுங் கலங்க.

.8944 கார்த்த சிந்தூரத் தவுணர்கோன் விளிந்திடக்
கரத்தால்
ஈர்த்த தோலினை ஈர்த்தலும் உலகுயிர் யாவுந்
தீர்த்தன் மேனிகொள் பேரொளி நோக்கியே
தியங்கிப்
பார்த்த கண்ணெலாம் கதிரிழந் தலமரப் பதைத்த.

8940. “எம் இறைவன் உக்கிர வடிவம் கொண்டு ஒரு கால் சிரித்து மெல்ல உரப்பவும், அவ்வளவில் உலகங்கள் எல்லாம் நடுங்கின. அந்தக் கடுமையான ஓசை பல யுககாலம் வரை நீங்காது ஒலித்தது. அந்த ஒலியைக் கேட்டதும் நான் முகனும் எண்ணற்ற தேவர்களும் அஞ்சினர்.

8941. “உரைத்த இப்படி உக்கிர வடிவத்துடன் தோன்றி, எம் இறைவன், எங்கும் வெற்றியுடையவனாக வரும் கயாசுரனுக்கு எதிரில் செல்ல, இந்த உக்கிர வடிவத் தவர் இறைவன் என்று அறிந்திருந்தும், போர் செய்தற்காக எதிர்த்து நின்றான். நான்முகன் ‘சிவபெருமானிடம் நீ செல்ல வேண்டாம்’ என்று அக்கயாசுரனுக்குக் கூறியிருந் ததை அப்போது மறந்துவிட்டான்.

8942. “கயாசுரன் தன்னைப் பொருளாக மதித்து விசுவநாதப் பெருமானை எதிர்த்து வருதலும், வடவா முகாகினியான பெட்டைக்கு திரையின் முகத்தில் தோன்றிய தீயும் அச்சம் கொள்ளத் தீயெழுப் பார்த்துத் தன் மேல் எழுந்த திருவடியால் உதைத்துத் தள்ள, கயாசுரன் கீழே குப்புற விழ, அவனது தலையை மற்றத் திருவடியால் மிதித்தார்.

8943. “தூக்கிய திருவடியைத் தம் தொடையிலே உறுத்திக் கொண்டு, இரு கைகளின் நகங்களால் அசுரர் குலத்தில் உதித்த கயாசுரன் என்ற யானையை, முதுகிலே பிளந்து, நான்கு கால்களும் அவ்வப்பக்கத்தில் பொருந்த, இரத்தம் பெருக்கெடுத்து இரைச்சலிட, உமையம்மை யாரும் கண்டு இரக்கம் கொள்ள, கயாசுர யானையின் தோலை உரித்தார்.

8944. கரிய யானையின் வடிவமுடைய கயாசுரன் இறந்திட, எம்பெருமான் திருக்கைகளால் நெய்ப்புப் பொருந்திய தோலை உரிக்கின்றபோது, உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம், தூயவரான அவ் இறைவனின் திருமேனியில் எழுகின்ற பேரொளியை நோக்கிக் கூசிப்பார்த்த கண்கள் எல்லாம் ஒளி ழிழந்து சுழன்று பதைத்தன.

(இறைவன் தோலை உரிக்கவும் உலகத்து உயிர்கள் யாவும் பதைத்தன.)

220 □ கந்தபுராணம்

8945 ஆளு நாயகன் அஃதறிந் துயிர்த்தொகை
அனைத்தும்
வாளி லாதுகண் ணையர்வது மாற்றுதல் மதித்து
நீளி ருங்கரி உரித்திடும் அதளினை நிமலன்
தோளின் மேற்கொடு போர்த்தனன் அருள்புரி
தொடர்பால்.

8946 ஐயன் மிக்கதன் கதிரினைக் குருதிநீர் அறாத
மையல் யானைவன் தோலைமேல் கொண்டனன்
மறைத்தான்
செய்ய கோளொடு கரியகோள் இருவருஞ் செறிந்து
வெய்ய பாணுவின் நடுவுறக் கவர்ந்துமே வியபோல்.

8947 மிகவும் எம்பிரான் தன்கடர் மாற்றி மெய்தளரும்
அகில மேலவர் விழிக்கெலாம் தொல்கதிர் அருளித்
தகவில் அச்சமும் அகற்றியே காத்தனன் தனக்கு
நிகரும் மேலுமின் றாகிய அமர்தரு நிமலன்.

8948 அந்த வேலையில் அமரப்போற் றிசைத்தனர்
அதுகேட்டு
எந்தை மாமணி கன்னிகை ஆலயத் தேக
முந்து தந்திமால் அவுணற்கு வெருவி
மொய்ம்பிழந்து
சிந்தை மான்றுவீழ் பரிசனர் யாவருந் தெளிந்தார்.

8949 செறிவு போகிய சனத்தினோர் எழுந்தருள்
திறத்தால்
கறைகொள் காலினான் குருதிஎன் பொடுதசை
காணா
இறைவ னேஅவன் தன்னைஅட் டானென எண்ணி
அறையும் நேமிபோல் ஆடினர் பாடினர்
ஆர்த்தார்.

8945. ஆள்கின்ற தலைவனான சிவபெருமான் அப்போது உயிர்களின் நிலையை (பதைப்பை) அறிந்து உயிர்க்கூட்டம் எல்லாம் கண் ஒளி குன்றித் தளர்ச்சியடைவதைப்போக்கக் கருதி, பெரிய யானையினை உரித்த தோலை உயிர்களுக்கு அருள்புரியும் முகமாகத் தம் தோளின்மீது போர்த்திக் கொண்டார்.

8946. செந்நிறமான கோளான கேதுவும் கரிய நிறமான இராகுவுமான இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து வெம்மையுடைய கதிரவனின் நடுவிடத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்து, மறைத்துக் கொண்ட தன்மை போல, எம் பெருமானின், திருமேனியின் மிக்க பேரொளியை, இரத்தம் நீங்காத மயக்கத்தையுடைய யானையின் வலிய கரிய தோலைத் தோள் மீது கொண்டு மறைந்தருளினார்.

8947. “தமக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாத நிர்மலரான எம் பெருமான், தம் திருமேனியின் ஒளியைப் பெரிதும் மாற்றி உடல் தளர்கின்ற உலகத்தில் உள்ளவரின் கண்களுக்கு எல்லாம் பழைய ஒளியைத் தந்து தகுதியற்ற பயத்தையும் போக்கிக் காத்தார்.

8948. “அப்போது தேவர் எல்லாம் எம் பெருமானைத் துதித்தனர். அதைக் கேட்டு எம் தந்தையான சிவபெருமான் ‘மணிகர்ணிகை’ என்ற ஆலயத்துள் சென்றார். முன்பு பெரிய கயாசுரனுக்கு அஞ்சி வலி இழந்து உள்ளம் மயங்கி விழுந்த பரிசனரும் முனிவர் உட்பட எல்லாரும் அறிவு தெளிந்தனர்.

8949. “நெருங்கிய மக்கள் கூட்டத்தவர் எழுந்து சிவபெருமானின் திருவருள் திறத்தால் உரலைப் போன்ற காலையுடைய கயாசுரனது குருதியையும் எலும்பையும் தசையையும் கண்டு ‘எம் பெருமானே அவனைக் கொன்றருளினார்’ என்று நினைத்து ஆரவாரிக்கின்ற கடல் போல ஆடிப் பாடி ஆரவாரம் செய்தனர்.

- 8950 காசி வாணரும் முனிவரும் பணிந்தனர் கழல்கள்
பூசை யாற்றவும் புரிவித்து வழுத்தியே போனார்
ஈச வேழவன் தோல்புனை பேரருள் இதுகாண்
பேசு வாம்இனி அயன்சிரம் ஏந்திய பெற்றி.

வேறு

- 8951 முன்னமோர் வைகல் மாலும் முண்டகத்து அயனு
மாகப்
பொன்னின்மால் வரையி னுச்சிப் பொலங்குவ
டொன்றின் உம்பர்
மன்னுழி முனிவர் தேவர் வரம்பிலோர் வந்தன்
னாரைச்
சென்னியால் வணக்கஞ் செய்து செங்கரங்
குவித்துச் சொல்வார்.

- 8952 முவரின் முதலா னோரும் முதலிடை முடிவும்
இல்லாத்
தேவரும் எவையும் நல்குஞ் செல்வரும் பரமே லாகி
ஓவரும் புவனத் துள்ள உயிர்க்குயி ராய்நின்
றோரும்
எவரெங் களுக்கு வல்லே இருவரும் இசைத்திர்
என்றார்.

- 8953 என்றுரைத் திடலும் வேதா எம்பிரான் பிணித்த
மாயை
தன்றலைப் படலால் யான்அத் தலைமையாம்
பிரமம் ஆகும்
நன்றிதைத் தெளிதிர் என்ன நாரணன் தானும்
அற்றாய்
உந்தனைத் தந்த யானே உயர்தரும் பிரமம்
என்றான்.

8950. காசி நகரத்தில் வாழ்பவரும் முனிவர்களும் லிகவநாதரின் திருவடிகளை வணங்கிப் பூசையைச் சிறப்பாகச் செய்து துதித்துச் சென்றனர். நிவபெருமான் யானையின் தோலைப் போர்த்திக் கொண்ட திறம் இது. இனி அவர் பிரம் கபாலத்தை ஏந்தியதைப் பற்றிச் சொல்வேன்.

8951. “முன் ஒரு காலத்திலே பெரிய பொன் மலையான மேருமலையின் உச்சியில் உள்ள சுவர்ண சிகரத்தில் திருமாலும் நான்முகனும் ஒருங்கு இருந்த போது, அளவிலலாத முனிவர்களும் தேவர்களும் வந்து, அந்த இருவரையும் தலையால் வணங்கிச் செம்மையான கைகளைக் குவித்துச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

8952. “மும்மூர்த்திகளுள் முதல்வராக இருப்பவரும் முதலும் நடுவும் முடிவும் இல்லாத மகாதேவரும், எல்லாவற்றைப் படைப்பவரும், மிக மேலாகி, ஒழிவில்லாத உலகங்களில் உள்ள ஆன்மாக்களுக்கு பரமான்வாக இருப்பவரும் யார்? ‘அவர் இவர்’ என்று எங்களுக்கு விரைந்து நீவிர் இருவரும் சொல்வீராக!” என்று வேண்டினர்.

8953. என்று அவர்கள் வினவவும், நான்முகன் எம்பெருமான் கட்டிய மாயை என்ற வலைக்குள் அகப்பட்டிருத்தலால், “நானே அந்தத் தலைமை உடைய ‘பிரம்ம்’ ஆகும். இதனை நன்கு தெளிவீராக!” என்று இயம்பினார். திருமாலும் இறைவனின் மாய வலைக்குட்பட்டிருத்தலால் “உன்னைப் பெற்ற நானே உன்னிலும் உயர்ந்த பிரம்ம்!” ஆகும் என்றார்.

824 □ சுந்தபுராணம்

- 8954 இருவரும் இனைய பேசி எண்ணிலா வைகல்
யாரும்
வெருவரு நிலைய தாக வெய்துயிர்த்து அழன்று
மாறாய்ப்
பொருவரு தருக்கஞ் செய்யப் போயினர் முனிவர்
தேவர்
ஒருவரும் இன்றி நம்மால் உற்றதிப் பெற்றி என்றே.
- 8955 போதலும் அனையர் பின்னும் பூசல்செய் திட்ட
காலை
வேதமும் குடிலை தானும் வேறுவேறுருக்கொண்
டெய்தி
வாதம தியற்றல் என்று மன்னுயிர்க் குயிராய்
ஆர்க்குந்
தாதையாஞ் சிவனே வாய்மைத் தற்பரன் என்ற
அன்றே.
- 8956 பண்டவர் உணர்ந்த வேதப் பனுவலும் குடிலை
வாக்கும்
கொண்டிலர் விலக்கிப் பின்னுங் கொடியவெம்
பூசல் செய்யக்
கண்டமுற் றதனை அன்னோர் கடுமுரண்
தொலைக்கு மாறு
கொண்டனன் கருணை யார்க்குங் குறித்தருள்
கூரும் பெம்மான்.
- 8957 அடிமுடி யிலாத வள்ளல் அமலமாம் ஒளியாய்
விண்ணின்
நடுவுற வந்து தோன்ற நாரணன் தானும் வேதக்
கடவுளுஞ் சிவனாம் என்று கருதிலர் யாதோ
இந்தச்
சுடரென மருண்டார் மாயச் சூழ்ச்சியின் நீங்க
லாதார்.

8954. நான்முகன், திருமால் ஆன இருவரும் இப்படிச் சொல்லி அளவில்லாத காலம் யாவருப், அஞ்சத்தக்க நிலைமை உண்டாக மாறுபட்டு வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுச் சினந்து போரை வருவிக்கும் தருக்கத்தைச் செய்ய முனிவர்களும் தேவர்களும் 'நம்மால் இவ்வியப்பு உண்டாயிற்று' என்று ஒருவரும் அந்த இடத்தில் இல்லாது நீங்கினர்.

8955. முனிவரும் தேவரும் அவ்வாறு அந்த இடத்தினின்றும் நீங்கிச் செல்ல, அந்த இருவரும் போகிட்டபோது, வேதமும் பிரணவமும் வெவ்வேறு வடிவம் கொண்டு வந்து, "நீங்கள் வாதம் செய்ய வேண்டாம்! எப்போதும் நிலை பெற்ற உயிர்களுக்குப் பரமான்மாவான-யாவருக்கும் தந்தையான சிவபெருமானே உண்மையான பரம் பொருள் என்று இயம்பின. (குடிவை-பிரணவம்)

8956. "முன்பே அவர்கள் ஓதியுணர்ந்த வேதவாக்கையும் பிரணவவாக்கையும் கொள்ளாதவராய், அவற்றை விலக்கி மேலும் கொடிய போரைச் செய்தனர். யாவர்க்கும் குறிக் கொண்டு அருள் செய்யும் எம் பெருமான் அவர்களின் போரைக் கண்டு அவர்களின் மாறுபாட்டை நீக்க அருள் கொண்டார்.

8957. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத சிவபெருமான் நிர்மல ஒளியாய் வானின் நடுவில் வந்து தோன்றத் திருமாலும் நான்முகனும் மாயப் பிணிப்பினின்று நீங்காதவராய் அந்த ஒளி சிவபெருமானாகும் என எண்ணாது "இது யாதோ?" என மயங்கினர்.

326 □ கந்தபுராணம்

3958 இயலது தெரிந்து சோதி இடையதாய் எம்மை
 யாளக்
 கயிலையில் உமையா னோடு கலந்துவீற் றிருக்கும்
 கோலச்
 செயல்கொடு பரமன் நண்ணச் சிவனெனச் சிந்தை
 தேற்றிப்
 புயலுறழ் மேனிப் புத்தேள் பொருக்கென எழுந்து
 தாழ்ந்தான்.

3959 மாயையோர் சிறிதுந் தீரா மலரயன் நமது தந்தை
 ஆயவன் போந்தான் என்னா அச்சுத முர்த்தி
 யேபோல்
 நேயமோ டெழுந்து தாழான் நெடியதன் உச்சிச்
 சென்னித்
 தீயதோர் வாயால் மேலாம் சிவனையும் இகழ்த
 லுற்றான்.

3960 முண்டகம் இருந்த ஐந்து முகத்தவன் முதல்வன்
 தோற்றங்
 கண்டனன் இகழ வந்தக் கருணையங் கடலும்
 சேற்றங்
 கொண்டிலன் சிறிது மற்றே கொண்டனன்
 என்னின் எல்லா
 அண்டமும் உயிரும் பின்னும் அழிவுறா திருக்கு
 மோதான்.

8958. "அந்த இருவரின் இயல்பையும் அறிந்து சோதியின் நடுவாகி, எம்மை ஆளும் பொருட்டு உமையம்மையாருடன் கலந்து வீற்றிருக்கின்ற திருக்கோலத்துடன் எம் பெருமான் எழுந்தருளினார். அத்திருக்கோலம் சிவபெருமானே என உள்ளம் தெளிந்து மேகம் போன்ற மெய்யிணையுடைய திருமால் விரைந்து எழுந்து வணங்கினார்.

8959. "மாயையின் பிணிப்பினின்று ஒருசிறிதும் நீங்காத நான்முகன், 'நம் தந்தையானவர் எழுந்தருளினார்' என்று அத்திருமாலைப் போல எழுந்து வணங்காதவராய், தம் நீண்ட தலையில் உள்ள திய வாய் ஒன்றால் மேலான சிவபெருமானை இகழலானார்.

8960. "உந்திக் கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் ஐந்து முகங்களுடைய பிரமா சிவனின் திருக்கோலத்தைப் பார்த்த பின்பு, அவரை இகழ்ந்தார். அவ்வாறு அவர் இஷ்டக், கருணைக் கடலான சிவபெருமான் சற்றும் சினம் கொள்ளவில்லை! அவர் சற்றே சினம் கொண்டாரானால் எல்லா அண்டங்களும் அவற்றில் உள்ள உயிர்களும் பின் அழியாமல் இருக்குமோ?

328 □ கந்தபுராணம்

- 8961 எகினம துயர்த்த அண்ணல் இரும்பவந் தொலைப்பு
ஏனைப்
பகவர்தம் அகந்தை மாற்றப் பண்ணவர் மதர்ப்புச்
சிந்த
மிகபெருங் கருணை தன்னால் வேதநா யகனுள்
ளத்து
மகிழ்வொடு புரிந்தான் என்ப வயிரவக் கடவுள்
தன்னை.
- 8962 நீலுறு சுடரின் மெய்யும் ஞெகிழிகள் அகற்றும்
தாளும்
ஆலம துயிர்க்குஞ் செங்கேழ் அரவவெற் றரையுஞ்
சென்னி
மாலைகள் அநந்த கோடி வயின்வயின் பெயரும்
மார்புஞ்
குலமும் பரசும் நானும் துடியும்ஏந் தியபொற்
றோளும்.
- 8963 முக்கணுந் திங்க ளேபோல் முளைத்தவா ளெயிறும்
வன்னிச்
செக்கரஞ் சடையின் சீருஞ் செயிர்கெழு நகையு
மாக
உக்கிர வடிவு கொண்டாம் குதித்திடு வடுகள்
தன்னை
மைக்கிளர் கண்டத் தெந்தை நோக்கியே வகுத்துச்
சொல்வான்.
- 8964 திகழ்ந்தநஞ் சிறுவ'னாகுஞ் செங்கம லத்தோன்
சென்னி
இகழ்ந்தது நம்மை உச்சி யிருந்ததே அதனை
வல்லே
அகழ்ந்தனை சுரத்தி லேந்தி அவனுயிர் நல்கித்
தம்மைப்
புகழ்ந்திடு முனிவர் தேவர் புரந்தொறும் போதி
அன்றே

8961. “அன்னப் பறவையை உயர்த்திய கொடியினை யுடைய பிரம தேவரின் பாவத்தைத் தொலைக்கவும், மற்றத் தேவரின் செருக்கை ஒழிக்கவும், முனிவரின் கருவத்தைப் போக்கவும், மிக்க பெருங்கருணையால், வேத நாயகரான சிவபெருமான் தம் திருவுள்ளத்தில் னைரவக் கடவுளை மகிழ்ச்சியுடன் தோற்றுவித்தார்.

8962. நீலநிறம் பொருந்திய ஒளிவிளங்கும் மேனியும், சிலம்புகள் ஒலிக்கும் திருவடியும், நஞ்சைக் கக்கும் செந்நிறப் பாம்பை அரைஞாணாகக் கட்டிய இடையும், பலகோடி தலைகளால் ஆன மாலைகள் அங்காங்கு அசையும் மார்பும், சூலம், மழு, பாசம், கடுக்கை என்பனவற்றை உடைய அழகிய திருக் கைகளும்,

8963. மூன்று கண்களும், இளம் பிறை போன்ற ஒளியுடைய கொம்புகளும், அக்கினி மயமான செவ்வானம் போன்ற அழகிய சடையினது சிறப்பும், சினம் வினங்கும் சிரிப்புமாக உக்கிர வடிவத்தைக் கொண்டு அங்குத்தோன்றிய வைரவ மூர்த்தியை நோக்கிக் கரிய கழுத்தையுடைய சிவ பெருமான், வகுத்துச் சொல்லலானார்.

8964. “என் மகனான செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனது உச்சியில் இருந்த தலை என்னை இகழ்ந்தது. அந்தத் தலையை விரைவாகக் கிள்ளிக் கையில் எடுத்து அந்த நான்முகனது உயிரை மீட்டுத்தந்து, என்னைப் புகழும் முனிவர் தேவர் இருக்கும் நகரங்கள் தோறும் போவாயாக!

890 □ கந்தபுராணம்

8965 போந்தனை அனையர் தங்கள் புலவுடற் சோரி
தானே
வாய்ந்ததோர் ஐய மாக வாங்குதி வாங்கும்
வேலை
வீந்தவர் தமக்கு மீட்டும் வியனுயிர் உதவி
அன்னோர்
ஆய்ந்திடும் அகந்தை மாற்றி அண்டமேல் அடைதி
அம்மா.

8966 முன்புடைத் தாகும் அண்ட முகடுதோய் பதத்தின்
மன்னி
மன்பதைக் குலங்கள் யாவும் வானவர் தொகையும்
யாண்டும்
துன்பறக் காத்தி யென்று தூய நல்லருளை நல்கி
அன்புடைக் கடலாம் எங்கோன் அமலமாஞ் சோதி
புக்கான்.

8967 ஆதியங் கடவுள் அங்கண் அடைதலும் அமல
மாகும்
சோதியும் அனையர் காணாத் தோற்றம தாக
மாயோன்
ஈதெலாந் தெரிந்து நின்றல் இயற்கையன்
றென்னா முக்கண்
நாதனை இறைஞ்சி வல்லே நடந்துதன் பதியிற்
புக்கான்.

8968 அளந்து மண்கொண்ட மாயன் அகனகர் அடைத
லோடும்
கிளர்ந்தெழு காரி வேதாக் கேழ்கிளர் உச்சிச்
செனனி
களைந்துதன் நகத்தால் ஏந்தக் காலுறு குருதி
நீத்தம்
வளைந்துது புவியைத் துஞ்சி மலரவன் தானும்
வீழ்ந்தான்.

8965. “அங்கங்குச் சென்று அவர்களின் புலால் உடலின் இரத்தத்தைச் சிறந்த பிச்சையாய் ஏற்பாய், அவ்வாறு ஏற்கும்போது, இறந்தவர்க்கு மட்டும் சிறந்த உயிரைத் தந்து, அன்னார் தேடிய செருக்கைப் போக்கி, அண்டத்தின் உச்சியை அடைவாய்.

8966. “முன் உனக்காக உள்ள அண்ட முகட்டில் பொருந்திய பைரவ புனத்திலிருந்து மக்கள் பரப்பான கூட்டங்கள் முழுவதையும் தேவர்கள் கூட்டத்தையும் எங்கும் துன்பம் அடையாதபடி காப்பாய்!” என்று தூய அருள் செய்து, கருணைக் கடலான எம் பெருமான் சோதியுள் மறைந்தார்.

8967. ஆதியான சிவபெருமான் அழகிய சோதியுள் மறைய, நின்மலமான அந்தச் சோதியும் அவர்கள் காணாத வண்ணம் மறைய, திருமால் இந்நிகழ்ச்சியனைத்தையும் உணர்ந்து, ‘இங்கு நிற்பது இயற்கையன்று’ என விரைவாகச் சென்று தம் வைகுந்தத்தை அடைந்தார்.

8968. நிலவுலகத்தை ஓர் அடியால் அளந்து மாவலியிடம் பெற்ற திருமால் தம் அகன்ற நகரத்தை அடைய உக்கிரம் கிளர்ந்து எழும் வைரவக் கடவுள், பிரமாவின் நிறம் விளங்கும் உச்சித் தலையைத் தம் நகத்தால் கிள்ளி ஏந்திட, இரத்த வெள்ளம் பெருகிப் பூமியைச் சூழ்ந்தது. பிரமாவும் இறந்து விழுந்தார்.

332 □ கந்தபுராணம்

8969 போரிநீர் நீத்த மாகித் துண்ணென உலகங்
கொண்டு
மேருமால் வரையைச் சூழ வெய்யதன் நுதல்கண்
தியால்
சேரவே வறப்பித் தந்தச் செங்கம லத்தி னானுக்
காருயிர் நல்க லோடும் அவனுணர்ந் தெழுந்தான்
அன்றே.

வேறு

8970 துயிலு ணர்ந்தவ ராமெனத் தொல்லைமில்
பயிலு நல்லுணர் வெய்தலும் பங்கயன்
வயிர வந்தன் மலரடி மீமிசை
இயலும் அன்பொ டிறைஞ்சிடரை செய்வான்.

8971 நெற்றி யங்கண் நிமலற் கியான்செயுங்
குற்ற முண்டு குணிப்பில அன்னதால்
பெற்று ளேன்இப் பெரும்பழி ஈங்கினிச்
செற்றம் ஏதுந் திருவுளங் கொள்ளலை.

8972 இன்மை யாக இமைப்பின் உலகடும்
வன்மை கொண்ட வடுகநின் ஆரருள்
நன்மையால் தொல்லை நல்லுணர் வெய்தினன்
புன்மை யாவும் பொறுத்திடல் வேண்டுமால்.

8973 தீய தான சிறியவிச் சென்னியும்
தூய தாகத் தொழும்பினன் கண்டுழி
மாயை தீர மலர்க்கையிற் கோடிநீ
மேய சூல வியன்படை என்னவே.

8974 என்ன இத்தகை பன்னி இறைஞ்சலும்
சென்னி நான்குடைத் தேவனை நோக்கியே
அன்ன தாக என்றையன் அருளியே
பொன்னின் மால்வரை நீங்கினன் போயினான்.

8969. "இரத்த வெள்ளப் பெருக்காகி விரைந்து உலகத்தை மூடி, மேருமலையையும் சூழ்ந்து கொள்ளவும், வைரவமூர்த்தி வெம்மையான தன் நெற்றிக்கண் தீயால் அந்த இரத்த வெள்ளத்தை வற்றச் செய்து, அந்தத் தாமரை யில் வீற்றிருக்கும் பிரமாவுக்கும் அரிய உயிரை அளித்தார். பிரமா உணர்ச்சி பெற்றெழுந்தார்.

8970. உறக்கத்தினின்று விழித்து எழுபவரைப் போல முன்னிருந்த நல்உணர்வு வந்திடலும், நான்முகன், வைரவக் கடவுளின் திருவடியில் வணங்கிப் பொருந்தும் அன்புடனே கூறலானார்.

8971. "நெற்றிக் கண்ணரான சிவபெருமானுக்கு நான் செய்யும் குற்றங்கள் அளவற்றவை உண்டு. அதனால் இந்தப் பெரிய பழியை நான் பெற்றேன். இனிச் சினத்தினை உம் திருவுளத்தில் கொள்ள வேண்டாம்.

8972. "இமைப்போதில் உலகத்தை இல்லாமல் அழிக்கின்ற வன்மையுடைய வைரவரே! உம் அருள் நலத்தால் பழைய நல்வறிவை நான் பெற்றேன். எம் குற்றங்களுையெல்லாம் பொறுத்தருள வேண்டும்!

8973. "சிவனை இழித்துப் பேசிய தீயதான கீழ்மையான இந்தத் தலை தூய்மையுடையதாகும்படி, அடியேன் தரிசிக்கும் மயக்கம் நீங்குமாறு, உயர்வான சூலப்படையைக் கையில் கொண்டாற் போலத் தாங்கள் இந்தத் தலையைக் கையில் தரித்தருள வேண்டும்!"

8974. "என்று இத்தகையவற்றைச் சொல்லி இறைவரான வைரவரைத் துதிக்கவும், நான்கு தலைகளையுடைய பிரமனைப் பார்த்து, 'அப்படியே ஆகுக' என்று வைரவக் கடவுள் அருள் செய்தார். பின் அந்தப் பொன்மலையான மேருவை நீங்கிச் சென்றார்.

334 □ சுந்தபுராணம்

- 8975 கால வேகன் கனன்முகன் சோமகன்
ஆல காலன் அதிபலன் ஆதியாக்
சால நீடிய சாரதர் தானையை
நீல மேனி நிமலன் உதவினான்.
- 8976 எண்ணி லாகுக் கணங்களொடு எம்பிரான்
நண்ணி ஒல்லை நவையுறு மாதவர்
மண்ணின் மேய வனந்தொறும் வானவர்
விண்ணின் எல்லை தொறும்வரைத் தேகினான்.
- 8977 மெய்யின் ஊறும் வியன்குரு திப்புனல்
ஐய மாக்கொண்டு அனையர்தம் ஆவிகள்
உய்ய வேபின் னுதவி உளமெலாந்
துய்ய வாக்கினன் தொல்லருள் ஆழியான்.
- 8978 வடுக அண்ணல் அவ்வானவர் ஊரெலாம்
கடிதின் நீங்கிக் கருவத்தை நீங்குறா
நெடிய மாலுறை நீள்புரம் போயினான்
முடுகி யேகினர் முன்கண நாதரே.
- 8979 அந்த மில்கணம் ஆனவர் யாவரும்
முந்தி ஏக முதற்பெரு வாழலோன்
தந்தி ரத்தலை வன்தடுத்தானரோ
நந்தும் ஆழியும் நாரணன் போலுவான்.
- 8980 கால வேகனை ஆதிக் கணத்தவர்
ஆல மென்ன அவனொடு போர்செய
மேலை யோன் அங்கு மேவி அவனுடல்
குல மேல்கொந்தித் துண்ணென ஏகினான்.

8975. "நீலநிற மேனியையுடைய வைரவக் கடவுள் காலவேகன், அக்கினிமுகன், சோமகன், ஆலகாவன், அதிபலன் முதலாக மிகவும் பெரிய பூதப்படையை உண்டாக்கினார்.

8976. "என்ன இவ்வாத பூத கணங்களுடன் எம்பெருமானான வைரவர் விரைந்து கூடிக் குற்றம் பொருந்திய முனிவர் இருக்கின்ற பூமியில் உள்ள காடுகள்தோறும், அப்படியே தேவர்கள் இருக்கும் வான்உலக எல்லைதோறும் விரைந்து சென்றார்.

8977. "பழைமையான அருளுடைய வைரவர் உடம்பினின்று ஊறும் மிக்க குருதி வெள்ளத்தைப் பிச்சையாக ஏற்று, அவர்களுடைய உயிர்களை உய்யும்படி மீட்டுத்தந்து, உள்ளங்கள் அனைத்தையும் தூயனவாக ஆக்கினார்.

8978. வைரவர் அந்தத் தேவர் உலகம் அனைத்தையும் விரைவாகக் கடந்து இருள்மயமான மயக்கம் நீங்கப் பெறாத திருமால் வீற்றிருக்கின்ற பெரிய வைகுந்த நகரத்துக்குச் சென்றார். பூதகணநாதர்கள் முன்னே சென்றனர்.

8979. அழிவில்லாத பூதகணத்தவர் அனைவரும் முன் செல்ல, முதலில் உள்ள வாய்ந் காவலனும், சேனைத் தலைவனும், சங்கு சக்கரம் ஆகியவற்றைத் தரித்துத் திருமாவின் சாரூபத்தைப் பெற்றவனும் ஆன 'விடுவசேனன்' என்பவன், பூதகணங்களை உள்ளே விடாமல் தடை செய்தான்.

8980. காலவேகன் முதலான பூதகணத்தவர் ஆலகால விடம் போல அந்த விடுவசேனனுடன் போர் செய்தனர். அப்போது மேலோரான வைரவக் கடவுள் அங்குச் சென்று அவ் விடுவசேனனின் உடலைச் சூலத்தால் குத்தி ஏந்திப் பூதகணங்களுடன் உள்ளே சென்றார்.

330 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 8981 நிலமகள் ஒருபுடை நிறம்கொள் பங்கய
மலர்மகள் ஒருபுடை மருவப் பஹலை
குலவிய பணியின்மேல் கொண்டல் மேனியான்
தலைமையொ டுறைதரு தானம் நண்ணினான்.
- 8982 நிணங்கிளர் முத்தலை நெடிய வேல்இறை
கணங்களின் நிரையொடு கடிது செல்லமால்
அணங்கின ரோடெழா ஐயன் தாள்மிசை
வணங்கிநின்று எந்தைநீ வந்ததென் னென்றான்.
- 8983 என்றலுங் கண்ணுதல் இறைவன் யாமிவண்
சென்றது பலிக்குநின் றிருந்து சென்னியில்
ஒன்றிய குருதியே உதவு வாயென
நன்றென நாரணன் நவின்று போற்றியே.
- 8984 தன்னுதல் அதனிடைத் தனாது செங்கையின்
நன்னகத் தாலொரு நாடி வாங்கியே
அன்னதொர் பொழுதினில் அரியுய்த் தானரோ
துன்னிய குருதிநீர் குலி ஏற்பவே.
- 8985 வீண்டிடு சோரியின் வெள்ளம் வெம்பணி
பூண்டதொர் கண்ணுதல் பொலங்கைச் சென்னி
மேல்
ஆண்டொரு நூறுநா றவதி உய்த்தலும்
மாண்டது வேறொரு மயக்கம் வந்ததே.
- 8986 பாதியும் நிறைந்ததும் இல்லை பாணியின்
மீதுறு பலிக்கலன் மிக்க வன்மைபோய்ச்
சீதரன் சோர்தலும் திருவும் ஞாலமும்
காதலன் நிலைமையைக் கண்டி ரங்கினார்.

8981. பூமிதேவி ஒருபக்கத்திலும், செந்நிறமுடைய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி ஒருபக்கத்திலும் இருக்க, பல தலைகளையுடைய ஆதிசேடன் என்ற பாம்பணயின் மீது, மேக நிறத்தினரான திருமால், சிறப்புடன் வீற்றிருக்கும் இடத்தை வைரவர் அடைந்தார்.

8982. நிணத்துடன் கூடிய மூன்று தலைகளையுடைய நீண்ட குலப்படையை ஏந்திய வைரவக் கடவுள் பூதகணங்களான படையுடன் விரைந்து செல்ல, திருமால் மனைவியரோடு எழுந்து, வைரவரின் தாளில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்று, “எம் ஐயனே! தாங்கள் இங்கு வந்தருளும் காரணம் யாது?” என்று வினவினார்.

8983. என்று திருமால் வினவவும், நெற்றிக் கண்ணரான வைரவர், “நான் இங்கு வந்தது பிச்சைக்கு! உன் திருந்திய தலையில் பொருந்திய இரத்தத்தைத் தருவாயாக” என்று சொல்ல, திருமால் ‘நல்லது’ என்று சொல்லித் துதித்து.

8984. அப்போதே திருமால் தம் நெற்றியிலே தம் சிவந்த நல்ல கைந்நகத்தால் ஒரு நரம்பைக் கீறிச் செறிந்த இரத்தத்தைச் சூலத்தையுடைய வைரவர் ஏற்குமாறு பிச்சைப் பாத்திரத்தில் விழச் செய்தார்.

8985. திருமாலினது நெற்றியினின்று ஒழுகும் இரத்தப் பெருக்குப் பதினாயிர ஆண்டுக் காலம், கோடிய பாம்பை அணிந்த ஒப்பற்ற நெற்றிக் கண்ணையுடைய வைரவக் கடவுள் அழகிய திருக்கரத்தில் ஏந்திய பிரம்மபாலத்தில் வார்க்கவும் வரண்டு போனது. அகந்தையான மயக்கத்துக்கு வேறான மயக்கம் (தளர்ச்சி) திருமாலுக்கு உண்டாகியது.

8986. அப்போதும் வைரவக் கடவுளின் பிச்சைப் பாத்திரம் பாதியும் நிறையவில்லை. திருமால் மிக்க வன்மை நீங்கித் தளர்ச்சி அடையவும் இலக்குமியும் பூமிதேவியும் தம் நாயகரின் நிலைமையைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டனர்.

338 □ கந்தபுராணம்

- 8987 செஞ்சரண் அடைந்தயர் தெரிவை மார்தமை
அஞ்சலென் றருளியெம் மண்ணல் அச்சதன்
நெஞ்சறு மயலினை நீக்கி யாங்கவன்
உஞ்செழு மாறுசெய்து உறையுள் நீங்கினான்.
- 8988 நீங்கினன் பின்வரும் தெடிய மாயனை
ஈங்கினி திருத்திஎன்று இயம்ப அன்னவன்
ஓங்குநின் சூலமேல் உற்று ளாந்தனைப்
பாங்குற வருள்கெனப் பகர்ந்து வேண்டவே.
- 8989 கைத்தலை அயன்தலைக் கபால்கொண் குற்றவன்
முத்தலை வேலினும் முடிந்த சேனையின்
மெய்த்தலை வன்தனை விடுத்துத் தொல்லுயிர்
அத்தலை நல்கியே அருள்செய் தானரோ.
- 8990 மாலுல கொருவியே வடுகன் அன்னதோர்
கோலமொ டேகணம் குழுமிச் சூழ்தர
மேலுள புவனமேல் மேவி வைகலும்
பாலனஞ் செய்தனன் பலஅண் டங்கனும்.
- 8991 அடுவதொ றிறுதியில் கமலன் ஆணையால்
கடவுளர் சென்னியுங் கமலன் ஆதியோர்
முடிகளும் அட்டுயிர் முற்று மாற்றிருண்
பொடிபட இயற்றுமால் புவனம் யாவையும்.
- 8992 பொறியுறும் உயிர்களும் புவனம் யாவையும்
இறுதியாய் அழிவுறும் ஈமத்து எல்லையின்
மறையெனு ஞானியை உயர்த்து மற்றவன்
உறுவதோர் மகிழ்ச்சியால் உலவும் என்பவே.

8987. "எம் கடவுளான வைரவர், தம் செம்மையான திருவடிகளை அடைந்து வருத்தம் அடையும் தேவியரை 'அஞ்ச வேண்டாம்' என்று அருள் செய்து, திருமாவின் நெஞ்சில் பொருந்திய மயக்கத்தைப் போக்கி அப்போது அவர் உய்ந்து எழுமாறு செய்து, அத்திருமாவின் இருப் பிடத்தை விட்டு நீங்கினார்.

8988. "அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிய வைரவர் தமக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து வரும் திருமாலை 'இங்கே இனிதாய் இருப்பாயாக!' என அருள் செய்திட, அவர் 'உயர்ந்து விளங்கும் தங்கள் குலத்தின் மீது 'கோத்துக் கிடப் பலனான விடுவசேனன் என்பவனை எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

8989. "தன் கையில் பிரமவின் கபாலத்தைக் கொண் டிருப்பவரான வைரவர், இறந்துபோன படைத்தலைவனான விடுவசேனனை முத்தலைச் குலத்தினின்றும் விடுவித்து, அப்போது பழைய உயிரை அவனுக்கு அளித்து அருள் செய் தார்.

8990. வைரவர், திருமாவின் உலகமான வைகுந் தத்தை விட்டு நீங்கி, ஒப்பில்லாத உக்கிரத்துடன், பூத கணங்கள் கூடித் தம்மைச் சூழ, அண்டத்தின் உச்சியில் உள்ள தம் உலகத்தில் இருந்து, பல அண்டங்களை நாள் தொழும் காத்து வந்தார்.

8991 "உலகத்தை அழிப்பதான சங்கார காலத்தில், சிவபெருமானின் ஆணையால் தேவர்களின் தலைகளையும் இந்த வைரவர், துண்டு செய்து, உயிர்கள் யாவற்றையும் அழித்து உலகம் அனைத்தையும் நுண்ணிய பொடியாகச் செய்வார்.

8992. "ஐம்பொறிகளுடன் கூடிய உயிர்கள் யாவும் எல்லா உலகங்களும் முடிவாகி அழியும் மகா மயானத்தில் வேதமான நாயக்கொடியை உயர்த்தி உண்டானதோர் பேரானந்தத்தால் அந்த வைரவர், உலகியருள்வார்.' எனச் சங்கார ரகசியத்தை அறிந்தவர் கூறுவர்.

வேறு

- 8993 கண்ட கங்கொள் கபால்கொடு காசினி
விண்ட கந்தொறும் வெம்பலிக் குற்றதும்
முண்ட கன்முத லோர்தமை எம்பிரான்
கண்ட கம்செய் தலையளி யாகுமால்.
- 8994 ஆற்றின் மல்கும் அவிர்சடை அண்ணல்பால்
தோற்று கின்றதொர் தூயவன் சோரிநீர்
ஏற்ற தன்மை இயம்பினம் ஈங்கினி
வேற்றுருக் கொண்ட தன்மை விளம்புவாம்.

வேறு

- 8995 முந்தொரு ஞான்று முவுலகும் போற்றிடும்
இத்திரன் இமையவர் இனத்தொடு ஏகியே
அந்தமில் கயிலையின் அரணைப் போற்றுவான்
வந்தனன் அகந்தையும் மனத்தில் தாங்கியே.
- 8996 பொங்கெழு கடிமதில் பொன்னம் கோயில்முன்
மிட்கெழு வச்சிர வேந்தன் சேர்தலுங்
கொங்கெழு பாரிடக் கோலந் தாங்கியே
முன்கடை நின்றனன் முடிவின் முன்னையோன்.
- 8997 தின்றிடும் ஒருவனை நெடிது நோக்கியே
இன்றுனைக் கண்டனன் யாரை ஐயநீ
மன்றவும் விருந்தினை வள்ள லைத்தொழச்
சென்றனன் வேலையென் செப்பு கென்னவே.
- 8998 மற்றது காலையின் மகேசன் யாவதும்
சொற்றில னாகியே சூர்த்த நோக்குடன்
உற்றிட மேல்வரும் ஊற்றம் உன்னலன்
செற்றம் தாயினன் தேவர் செம்மலே.

8993. "வைரவக் கடவுள் வைரமுடைய கபாலத்தை ஏந்திப் பூமியிலும் வானத்திலும் உள்ள இடந்தோறும் விரும்பும் பிச்சைக்குச் சென்றது. தாமரை இருக்கையை யுடைய நான்முகன் முதலானவரை எம் பெருமான் தண்டித்து நல்வழிப்படுத்தற்காம்.

8994. கங்கையாற்றால் பொலிந்து விளங்கும் சடையையுடைய சிவபெருமானிடத்து. உதித்த ஒப்பில்லாத வைரவக் கடவுள் இரத்தத்தைப் பிச்சையாக ஏற்றதை உரைத்தேன். தக்கனே! இனிமேல் சிவபெருமான் வேற்று வடிவம்கொண்ட இயல்பைக் சொல்வேன்.

8995. "முன்னொரு காலத்தில் மூன்று உலகத்தவரும் வணங்கும் இந்திரன், தேவர் கூட்டத்துடனே போய், அழிவில்லாத திருக்கயிலாயத்தில் சிவபெருமானை வழிபடுவதற்குக் கருவத்தையும் உள்ளத்தில் கொண்டு போனான்.

8996. அழகுடைய காவலான மதியையுடைய செம்பொன் திருக்கோயிலின் எதிரே, ஒளி பொருந்திய வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரன் போனான். அப்போது அழிவற்ற பழைமையுடைய சிவபெருமான், அச்சத்தை உண்டாக்கும் பூத வேடம் கொண்டு முதல் கடை வாயிலில் நின்றார்.

8997. பூதக் கோலத்துடன் நிற்கும் சிவபெருமானை நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்து, "நீ மிகவும் புதியவன், இன்று தான் உன்னை இங்குக் கண்டேன். ஐய, நீ யார்? நான் வள்ளலான சிவபெருமானை வணங்க வந்தேன். அதற்கேற்ற செவ்வி எது? சொல்!" என்று இந்திரன் வினவ,

8998. அவன் அவ்வாறு வினவியபோது, சிவபெருமான், அவனுக்கு ஒரு விடையும் சொல்லாதவராகி, அச்சம்தரும் பார்வையுடன் வாளா நின்றார். நிற்க, பின்னால் உண்டாக இருக்கும் விளைவு ஒன்றையும் எண்ணிப்பாராதவனாய் இந்திரன் சினம் கொண்டான்.

342 □ கந்தபுராணம்

- 8999 அண்டரும் அகந்தையன் ஆற்ற வும்திறல்
கொண்டனன் என்றுதன் குலிச மாப்படை
கண்டகன் எறிதலுங் கடவுள் மேற்படா
நுண்டு ளாகியே நொய்தின் மாய்ந்ததே.
- 9000 மருத்துவன் வச்சிரம் மாய்ந்து போதலும்
புரத்தினை யட்டருள் புனிதன் அவ்வழிக்
கிருத்திம வருவினை தீங்கிக் கேழ்கிளர்
உருத்திர வடிவினை ஒல்லை தாங்கினான்.
- 9001 உயர்ப்புறு சடிவநின் றூறு தண்புனல்
அயர்ப்புறு மகபதி அகந்தை கண்டட
மயிர்ப்புறம் எங்கனும் வந்து தோன்றலின்
வியர்ப்புவந் தடைந்தன மேனி முற்றுமே.
- 9002 எள்ளுதல் செய்திடும் இவன்தன் ஆருயிர்
கொள்ளுதல் எனச்சினங் கொண்ட தீயொடும்
உள்ளுறு காலெழீஇ ஒருங்கு சென்றெனப்
பொள்ளென உயிர்ப்பழல் புக்கயொ டுற்றதே.
- 9003 குறுகிநின் றாற்றலால் குலிச மாப்படை
எறிதரு கொடியனை எய்த வேளைஎச்
செறுகனல் விழிஎனச் செப்பச் சேறல்போல்
நெறிதரு புருவமும் நெற்றி சேர்ந்தவே,
- 9004 பற்றலர் புரங்கனோ உலகின் பன்மையோ
முற்றுயிர் ஈட்டமோ முடிக்கப் பேதையைச்
செற்றிடல் வசையவன் செயலைக் காண்டுமென்று
உற்றனன் முறுவலும் உதித்த தொல்ளையில்.

8999. 'இவன் நெருங்குவதற்கு அரிய கருவம் கொண்டவன்; மிக்க வன்மை படைத்தவன்' என்று எண்ணி, கீழானவன் தன் குலிசப் படையை எறியவும், அந்தக் குலிசப் படை பூதமாக நின்ற சிவபெருமான் மீது பட்டு நுண்ணியத்துகளாக ஆகி அழிந்தது.

9000. இந்திரனின் வச்சிராயுதம் அழிந்திட, திரிபுரங்களை எரித்து அருள் செய்த சிவபெருமான், அப்போது, பூதவடிவத்தை ஒழித்து, ஒளி கிளர்கின்ற உருத்திர வடிவத்தை விரைந்து எடுத்தார்.

(கிருத்திமம் — பூதம்)

9001. உயர்ந்த சடையினின்றும் சுரக்கும் துளிர்ந்த கங்கையானது தன்னை மறந்த இந்திரனின் கருவத்தைக் கண்டு அவனைத் தண்டிக்கும் பொருட்டு, மயிர்க்கால் எங்கும் வந்து தோன்றியதைப் போல் திருமேனி முழுவதும், வியர்வை வந்து தோன்றின.

9002. சிவபெருமானை இகழும் இவ்விந்திரனின் அரிய உயிரைப் பறிப்போம் என்று சினந்த தீயுடன் உள்ளே பொருந்திய காற்று ஒன்று பட்டு எழுந்து சென்றது. போல் நெட்டுயிர்ப்பான தீ, விரைவாகப் புகையுடன் எழுந்தது.

9003. 'நெருங்கி நின்று ஆற்றலுடன் குலிசமான படையை எறிந்த இந்தக் கொடியவனை, 'அக்தினிக் கண்ணே, நீ மலரம்பு எய்த மன்மதனை அழித்தது போல அழிப்பாய்!' என்று கூறிச் செல்வதுபோல் நெறிந்த இரு புருவங்களும் நெற்றிமீது சென்றன.

9004. "இந்த அறிவிலியைக் கொல்வதற்கு இவன், பகைவரின் முப்புரங்களோ, அல்லன். பல உலகக் கூட்டங்களும்ல்லன்; முடிதற்குரிய உயிர்க் கூட்டங்களும்ல்லன்; இந்த அற்பனை ஒரு பொருளாய் எண்ணி அழித்தல் வசையாகும். அவனுடைய செய்கையைக் காண்போம்" என்று இறைவன் வாளா நின்றார். உடனே புன்முறுவலும் உண்டாயிற்று.

344 □ கந்தபுராணம்

9005 துடித்தன துவரிதழ் உரப்பித் தூயவாய்
இடித்தன சேந்தன இரண்டு கண்களும்
விடத்தினை நுகர்ந்தவன் வெகுளித் தீயினுச்
கடுத்திடு துணைவர்தம் அமைதி போலவே.

9006 அக்கணம் இவ்வகை யார்க்கும் ஆதியாம்
முக்கணன் நான்முகன் முதல தேவரும்
மிக்குள உயிர்களும் வெருவ வெய்யதோர்
உக்கிர வடிவுகொண்டு ருத்து நின்றனன்.

வேறு

9007 நிற்கின்ற எம்பெருமான் பெருஞ்சேற்றம்
தனைநோக்கி நெஞ்ச மாகும்
கற்குன்றம் நடுநடுங்கப் பதைபதையா
அஞ்சியவன் சுழலின் வீழ்ந்தே
எற்குன்றன் மாயமெலாந் தெரிந்திடுமா
மாலயனும் இன்னுந் தேமார்
பொற்குன்றச் சிலையானே வினையேன்செய்
பிழையதனைப் பொறுத்தி என்றான்.

9008 போற்றிப்பன் முறைதாமும் புரந்தரனை
அஞ்சலென்று புரிந்து நோக்கி
மேற்றிக்கில் வீழ்கின்ற செங்கதிரோ
இதுவென்ன வேலை மேற்றன்
சேற்றத்தீ யினைவீசி ஆங்கவற்கு
விடைகொடுத்துச் செல்கென் றேவி
ஏற்றிற்செய் அரியணைமேல் உறையுள்புகுந்
துமை யொடும்வீற் றிருந்தான் எங்கோன்.

9005. “ஆலகால நஞ்சை உண்ட சிவபெருமானின் சினத்தீரீனுக்கு, அடுத்து வந்து உதவும் உடன் பிறப்பாளரின் தன்மை போல, சிவந்த இதழ்கள் துடித்தன. தூய வாய் உரப்பி இடி இடித்தன. இருகண்களும் சிவந்தன.

9006. “அச்சமயத்தில், இவ்வாறு யாவார்க்கும் முதலான சிவபெருமான், நான்முகன் முதலான தேவர்களும் மற்ற உயிர்களும் அஞ்சும்படி வெம்மையான உக்கிர வடிவம் கொண்டு, சினத்துடன் உருத்து நின்றார்.

9007. “அவ்வாறு உக்கிர வடிவம் கொண்டு உருத்து நிற்கும் சிவபெருமானது பெருஞ்சினத்தை நோக்கி, மனமான கல்மலை நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்து அஞ்சி, அந்த இறைவனின் திருப்பொற்பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி, “பொன் மலையான மேருவை வில்லாகக் கொண்டவரே! எளியேனுக்குத் தங்களின் மாயங்கள் எல்லாம் தெரியுமோ? திருமாலும் நான்முகனும் இன்னமும் அறியார். தீவினையேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினன்.

9008. அவ்வாறு துதித்துப் பல முறை வணங்கும் இந்திரனை ‘அஞ்ச வேண்டாம்!’ என்று அபயம் தந்து நோக்கி, ‘மேற்குத்திசையில் அத்தமன மலையில் மறைகின்ற செஞ்ஞாயிறோ இது’ என்னும்படி, தம் சினத்தீயைக் கடல் மீது எறிந்து அப்போது அந்த இந்திரனுக்குச் ‘செல்லுக’ என்று விடை தந்து அனுப்பினார்; தம் கோயிலுக்குள்ளே போய் ஆண் சிங்கத்தின் மீது செய்யப்பட்ட இருக்கையில் உறையம்மைபுடன் வீற்றிருந்தார்,

346 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9009 கூற்று வந்தவித் கூற்றன் மந்திரம்
வீற்றி ருந்திடும் வேலை னாய்தனில்
ஆற்றல் சேர்புனற் கரசன் பால்விடு
தீற்ற மானதோர் சிறுவன் ஆனதே.
- 9010 ஆன பாலனை அம்பு ராசிதன்
காணு லாந்திரைக் கரங்களால் தழீஇத்
தான வேசன்என் தனயன் ஆயினான்
நான லாதியார் நற்றவஞ் செய்தார்.
- 9011 ஊழி பேரினும் உலகம் பேரினும்
வாழி வாழியென் மைந்த நீளனாக்
கேழில் ஆசிகள் கிளத்திப் போற்றினான்
ஆழி மால்கடற் கரசன் என்பவே.
- 9012 நசைகு லாவிய நரலை காத்திட
வசைவி லாங்கிறிது அமுத வேலையில்
வசையி லாதுயர் வானும் மண்ணுமெண்
டிசையும் யாவையுஞ் செவிடு பட்டலே.
- 9013 நூன்மு கத்தினோர் நுனித்துக் காணுந்
நூன்மு கத்தினோன் நாடி இவ்வொலி
வான்மு கத்திடை வருமி தேதெனா
மீன்மு கத்துலாம் வேலை மேவினான்.
- 9014 வேலை சேரஅவ் வேலை வேலையும்
சால் வன்பினால் தவிசொன் றிட்டுநீ
ஏல மேவுகென் றிருத்தி யான்பெறும்
பாலன் ஈங்கிவன் பார்த்தி யாலெனா.

9009. ஒப்பற்ற காலகாலரான எம் பெருமான் தம் ஆலயத்தில் வீற்றிருந்தபோது, அப்பெருமான் கடலின் மன்னனான வருணனிடத்துச் செலுத்திய சினமானது ஒரு சிறுவனாக ஆகியது.

9010. அங்ஙனம் உண்டான சிறுவனைக் கடல் தனது பரந்த அலைகளான கைகளால் தழுவி எடுத்து, 'அசுரேசன்' என் மைந்தன் ஆனான். ஆதலால் என்னையல்லால் என்னைப்போல் தவம் செய்தவர் யார்?

(அம்பு ராசி—கடல்)

9011. "ஊழிக் காலம் வந்தாலும், அக்காலத்தில் உலகம் நிலை குலைந்தாலும், என் மகனே! நீ வாழ்க! என்று நிகரில்லாத வாழ்த்துச் சொல்லி, ஆழியான கடல் மன்னன் அம் மகனை வளர்ந்து வந்தான்.

9012. விருப்பம் மிக்க கடல் மன்னன் பாதுகாக்க, உசைவில்லாத அந்தச் சிறுவன் சிறிது அழுதபோது, வகையில்லாமல் உயர்ந்த வான் உலகமும் மண் உலகமும் எட்டுத் திக்குக்கும் எல்லாம் செவிடாயின.

(நடலை—கடல்)

9013. நூலறிஞர் நுட்பமாக அறிகின்ற நான்முகன், இந்த அழகை ஒலியைக் கேட்டு, "வானத்தினின்று வரும் இந்த ஒலி யாது?" என்று மீன்கள் உலவும் கடலை அடைந்தார்.

9014. நான்முகன் கடலை அடைய, அப்போது கடல் அரசனான வருணனும்! மிகுந்த அன்புடன் ஓர் இருக்கையை இட்டு 'இங்கு அடும் இவன் என் மைந்தன். நீவிர் பார்ப்பீராக!' என்றான்.

348 ப கந்தபுராணம்

- 9015 கையில் நீட்டலும் கடிது வாங்கிய
ஐயன் தன்மடி அதனில் சேர்த்திடத்
துய்ய புல்லணந் தொடர்ந்து பற்றினான்
மையல் மைந்தனுந் தனது வன்மையால்.
- 9016 நார்த்தொ டுத்தெனும் நான்கு தாடியும்
ஈர்த்துத் தூங்கலும் இணையில் வேதனும்
ஆர்த்தி எய்தினான் அவன்கண் ஏயவன்
சீர்த்தி கான்றெனச் சிந்திற்று ஒண்புனல்.
- 9017 காறொ டர்ந்திழி கலங்கு கண்புனல்
ஆறு போலிய அகலம் தன்வழிச்
சேறல் மேயது செறிவுற் நீண்டியே
வேறொர் வேலைபோல் வேலை புக்கதே.
- 9018 முக்கண் நாயகன் முனிவு தன்னிடைப்
புக்க காலையில் புனல்வ றந்திடு
மைக்க ருங்கடல் வறுமை நீங்கிற்றால்
மிக்க நான்முகன் விழியின் நீரினால்.
- 9019 பதுமன் அவ்வழிப் படர்ம யிர்த்தொகை
மதலை கையினும் மரபின் நீக்கியே
கதுமெ னப்பல கரங்க ளாலெடுத்து
உததி தன்கையில் உயிர்த்து நீட்டினான்.
- 9020 நீட்டி யோர்ஹை நினைந்து நியிது -
கேட்டி யொன்றியாம் கிளத்து வோம்இவன்
ஏட்டு லாயதேன் இதழி சென்னியிற்
சூட்டும் எம்பிரான் முனிவில் தோன்றினான்.

9015 கடலரசன் அம்மைந்தனைக் கையில் தர, தந்தையான நான்முகன் அதைப் பெற்று, தம் மடியில் வைத்தான். பித்தனான சிவபெருமானின் சினத்தால் பிறந்த அம்மைந்தனும், தம் வன்மையால் நான்முகனின் தூய தாடியை எட்டிப் பிடித்தான்.

(புல் அணம் — புல்லிய தாடி)

9016. நாரைத் தொகுத்தாற் போன்ற நான்முகனின் நான்கு தாடிகளையும் இழுத்துக் கொண்டு அம்மகன் தொங்கவும், நிகரில்லாத நான்முகனும், வருத்தும் அடைந்தார். அந்த நான்முகனின் கண்களே, அம்மைந்தனின் கிர்த்தியை வெளிப்படுத்தியது போல ஒண்மையான நீரைச் சிந்தின.

9017. கால் கொண்டு இழிகின்ற கலங்கிய கண்ணீர் ஆறு போல் மார்பின் வழியே செல்லத் தொடங்கி நெருங்கிப் பொருந்தி, மற்றொரு கடலைப் போலக் கடலில் புகுந்தது.

9018. மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் சினத்தி தன்னிடம் புகுந்தபோது, நீர் வற்றிய கரிய கடல், உயர்ந்த நான்முகனின் விழிகளினின்றும் வடிந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தால், நீர் இன்மையான வறுமை நீங்கியது.

9019. நான்முகன் அப்போது படர்ந்த தாடி மயிரின் தொகுதியை, அந்த மைந்தனின் கையினின்றும் விடுவிக்கும் முறையில் விடுவித்து, விரைவாய், அவனைப் பல கைகளால் எடுத்துக் கடல் அரசன் கையில் பெருமூச்சுடன் தந்தார்.

9020. அங்ஙனம் கடலரசனான வருணனது கையில் அம்மைந்தனைத் தந்து ஒருகணப் பொழுது சிந்தித்து, நான்முகன், 'வருணனே! நீ இதைக் கேள். நான் ஒன்று சொல்வேன். இம்மகன் தேன் பொருந்திய இதழையுடைய கொன்றை மலரைத் தலையில் குடுகின்ற சிவபெருமானின் சினத்தில் தோன்றியவன்.

350 □ கந்தபுராணம்

- 9021 கருதி டான்ஒரு கடவுள் தன்னையும்
வரமும் வேண்டலன் ஏது மற்றிவன்
ஒருவ ராலும் றுற்றி டானரோ
பரமன் சிற்றமே யான பான்மையால்.
- 9022 தேவர் தேவர்கோன் திசையினோர் வெரீஇப்
போவ ரேயெனில் பொருகிற் பாரெவர்
நீவி ரேனுமுன் நின்றல் அஞ்சுவீர்
ஏவ ரேஇவன் எதிர்நிற் பார்களே.
- 9023 ஆயுந் தொன்னெறி அமரர் யாவரும்
ஈயுஞ் சாபம்வந்து இவனை நேருமோ
காயுந் திண்டிற்றற் கடவுட் டன்மைசேர்
தியுந் தியுநின் சிறுவன் வெம்மையால்.
- 9024 நானும் அஞ்சவன் நளினை காவலன்
தானும் அஞ்சவன் தவறில் வேள்விசெய்
கோனும் அஞ்சும்வெங் கூற்றும் அஞ்சமல்
வானும் அஞ்சும்இம் மண்ணும் அஞ்சமே.
- 9025 பாச னங்களே பரவ ஞாலமேல்
தேசில் வெய்யகோல் செலுத்தி ஆங்கவர்
ஆசி செய்யநீ டரசு செய்வனால்
ஈசன் அன்றியார் இவனை வீட்டுவார்.
- 9026 என்னு மந்திரத் திவன்த னக்குநீ
நன்ன லம்திகழ் நாமம் ஒன்றினைப்
பன்ன கென்னநீ பரித்த லால்இவன்
தன்ன தொண்பெயர் சலந்த ரன்னா.

9021. "சிவபெருமானின் சினமே இச்சிறுவன் ஆனதால், இவன் எந்தக் கடவுளையும் நினையான். யாதொருவரத்தைப் பெறவும் விரும்பமாட்டான். யார் ஒருவராலும் இறக்க மாட்டான்.

9022. "தேவர்கள் இந்திரன் திக்குப்பாலகர் அஞ்சிப் புறங்கொடுப்பாரானால், இவனை யார்தாம் எதிர்த்துப் போரிடவல்லார்? இவனைப் பெற்று வளர்க்கும் நீவிரும் எதிரில் வாளா நிற்கவும் அஞ்சுவீர். இங்ஙனமாயின் இனி இவன் முன்னே நிற்பவர் எவர்?

9023. ஆராயப்படுகின்ற வேதநெறி கைவரப் பெற்ற தேவர்கள் எல்லாம் இடும் சாபமானது இவனை வந்து அடையாது. காயும் திண்ணிய ஆற்றலையும் தெய்வத் தன்மையுமுடைய அக்கினித் தேவனும், உன் மைந்தனின் சினத் தீயால் அழிவான்.

9024. படைப்புத் தொழிலையுடைய நானும் இவனுக்கு அஞ்சவேன். தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியின் கணவன் திருமாலும் அஞ்சுவார். தப்பாத வேள்வியைச் செய்யும் இந்திரனும் அஞ்சுவான். கொடிய எமனும் அஞ்சுவான். அந்த வான் உலகமும் அஞ்சும். இந்த மண் உலகமும் அஞ்சும்.

9025. அசுரர்களான சுற்றத்தார் துதிக்க, அவ்வாறே அவர்கள் வாழ்த்தும் கூற, ஒளியில்லாத கொடுங்கோலைச் செலுத்தி உலகத்தில் நீண்டகாலம் ஆட்சி செய்வான். சிவனையன்றி அவனை அழிக்க வல்லவர் எவர்? ஒருவரும் இல்லை. (பாசனங்கள் - அசுர பரிவாரங்கள்)

9026. என்று நான்முகன் கூறும்போது, 'இச்சிறுவனுக்கு நான்முகனாகிய நீவிர் நன்மையும் அழகும் விளங்கும் ஒரு பெயரைச் சூட்டுக!' என்று வருணன் வேண்டினான். வேண்ட, நீராகிய (சலமான) நீ தரித்தலால் இவனது ஒளி பொருந்திய பெயர் 'சலந்தரன்' ஆகும்" என்று சொல்லி,

(தரித்தல் - தாங்குதல்)

352 □ கந்தபுராணம்

9027 பேரிட் டொல்லையில் பிரமன் தான் உறை
ஊரிற் போயினான் உததி பற்பகல்
சீறிற் போற்றலுஞ் சிறுவன் காளையாய்ப்
பாரிற் சேர்ந்தனன் அவுணர் பாற்பட.

9028 சென்று பாரிடைத் திசைகள் யாவையும்
வென்று வாசவன் விண்ணு ளோர்நிதித்
குன்று சேர்தரக் கொடுமை செய்தனன்
துன்று கின்றதொல் லவுணர் சூழவே.

9029 பொன்னெ டும்கிரி தனிற் புத் தேளிநு
மன்னும் வைகலும் வான நாடெலாந்
தன்னை நேரிலான் தான வர்க்கெலாம்
நன்ன யப்பொடு நல்கி னானரோ.

9030 வச்சி ரப்படை மன்னன் பொன்னகர்
நச்சும் வண்ணமோர் நகரம் செய்கென
அச்ச லந்தரன் அருளத் தானவர்
தச்சன் அவ்வழி சமைத்து நல்கினான்.

9031 பாந்தள் மீமிசை பரிக்கு நேமிசா
லாந்த ரம்மென அறைய நின்றதோர்
ஏந்தல் மாநக ரிடையில் தானவர்
வேந்தர் போற்றிட அரசில் மேயினான்.

9032 சாலை நேமியாம் அவுணன் கன்னிகை
வேலை நேர்விழி விருந்தை யென்பவள்
கோல நாடியே குரவன் கூறிட
ஏல வேமணந்து இன்பம் எய்தினான்.

9027. 'சலந்தரன்' எனப் பெயர் சூட்டி நான்முகன் தாம் வாழும் உலகத்துக்குச் சென்றார். வருணன் அம்மைந்தனைப் பல நாளாகச் சிறப்புடன் வளர்த்துவர, அச்சிறுவன் காளைப் பருவத்தினனாய் ஆகிப் பூமியில் அவுணர்பக்கம் சேர்ந்தான்.

9028. "நெருங்கிய பழைய அவுணர் சுற்றிச் சூழ்ந்து வர, பூமியில் எங்கும் சென்று திசைகள் எல்லாவற்றையும் வெற்றி கண்டு, இந்திரனும் தேவர்களும் பொன்மலையான மேருமலைக்குச் செல்லும்படி கொடுமை செய்தான்.

9029. "தேவர்களும் இந்திரனும் பெரிய மலையான மேருமலையில் வாழ, சலந்தரன் வான் உலகத்தை யெல்லாம் அவுணர்க்கெல்லாம் விருப்பத்துடன் தந்தான்.

9030. "குலிசப் படையைக் கொண்ட இந்திரனின் பொன் உலகம் விரும்புமாறு ஒரு நகரத்தை உண்டாக்குவாயாக என்று சலந்தரன் கட்டளை இட, அசுரரின் தச்சன் அட்பபுயே செய்து தந்தான்.

9031. ஆதிசேடன் தலை சுமக்கும் உலகத்தில், சாலாந்தரம் எனக்கூற நின்ற பெருமையில் சிறந்த பெரிய நகரத்தில் அசுர மன்னர்கள் துதிக்க அவன் அரசு வீற்றிருந்தான்.

(சாலாந்தரம் - சாலாந்தரனுடைய நகரம்; சாலாந்தரபுரி)

9032. 'கால நேமி' என்ற அவுணனின் மகளான வேல்படை போன்ற விழியையுடைய 'விருந்தை' என்பவளது அழகை ஆராய்ந்து குலகுருவான சுக்கிராசாரியார் சொல்லத் தன் மரபுக்கேற்ப மணந்து இன்பம் அனுபவித்தான்.

- 9033 பாரில் அவ்வழிப் பன்னெ டும்பகல்
சீரின் வைகினான் தேவர் யாவரும்
மேரு வற்றனர் அவரை மேவியாம்
போர்செய் வோமெனப் புகன்று போயினான்.
- 9034 துங்க வீரர்கள் தொழுச லத்தரன்
அங்கண் மேவலும் அமரர் வெய்யவன்
இங்கும் வந்தனன் என்செய் வோமெனாச்
சிங்கம் கண்டதோர் கரியின் தேம்பினார்.
- 9035 தேம்பு கின்றவர் செய்வ தோர்கிலார்
பாம்ப னைத்துயில் பவனை யுன்னியே
ஓம்பு கென்றலும் உவண மீமிசை
ஏம்ப லோடும்வந் திமைப்பில் எய்தினான்.
- 9036 வருச லத்தரன் மாறு கொண்டெழ
இருப தாயிரம் யாண்டு பல்படை
உரிய மாயைகொண் டருத்தெ முந்துமால்
பொருதும் வென்றிலன் புகழ்த்து போயினான்.
- 9037 கொண்டல் மேனியன் கொடியன் தன்னொடு
மண்டு போரிடை மலையும் வேலையில்
அண்டர் வாசவன் அஞ்சி ஆலமார்
கண்டன் மேவிய கயிலை எய்தினார்.

வேறு

- 9038 அற்றா கின்ற வேலையின் வேலை யருள்மைந்தன்
பற்றார் தம்மை நாடினன் யாண்டும்
பார்க்கின்றான்
கற்றார் ஏத்தும் கண்ணுதல் மேய கயிலாயத்
துற்றார் கொல்லென் றுன்னி வெகுண்டான்
ஊர்போந்தான்.

9033. பூமியில் அவ்வாறு பல காலம் சிறப்புடன் இருந்த சலந்தரன், 'தேவர்கள் யாவரும் எனக்கு அஞ்சி மேருமலையை அடைந்தனர். அத்தத் தேவர்களை அடைந்து நாம் போர் செய்வோம்' என்று சொல்லிச் சென்றான்.

9034. வெற்றியுடைய வீரர் வணங்கும் சலந்தரன், அத்த மேருமலையை அடைதலும், தேவர்கள், கொடியோன் இங்கும் வந்து விட்டான்! இனி என்ன செய்வோம்! என்று சிங்கத்தைக் கண்ட யானைபோல் கலக்கம் கொண்டனர்.

9035. 'செய்வது இன்னது' என்று அறியாது கலங்கும் தேவர்கள் ஆதிசேடனான பாம்பணையில் துயிலும் திருமாலைத் துதித்து 'எம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொள்ள, கணப்போதில் கருடன் மீது அமர்ந்து அத்திருமால் வந்தார்.

9036. போர் செய்வதற்காக வந்த சலந்தரன் மாறு பட்டு எழுந்து போர் செய்ய, இருபதினாயிரம் ஆண்டுகள் பல படைக்கலங்களாலும் தமக்குரிய மாயையாலும் போர் செய்தும் திருமால் வெற்றி பெறவில்லை. அவர் சலந்தரனைப் புகழ்ந்துவிட்டுச் சென்றார்.

9037. மேகம் போன்ற நிறத்தவனான திருமால் கொடியவனான சலந்தரனுடன் நெருங்கிய போர்க்களத்தில் போர் செய்யும் போது, தேவர்களும் இந்திரனும் அஞ்சி விடத்தை உண்ட கழுத்தை உடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக் கயிலாய மலையை அடைந்தனர்.

9038. அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்த போது, கடலின் மகனான சலந்தரன் தன் பகைவர்களாகிய தேவர்களை எங்கும் தேடிப் பார்ப்பவன், 'கற்றவர் தொழுகின்ற சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலையை அடைந்தனர் போலும்! எனக் கருதிச்சினந்து தன் சாலாந்தரபுரிக்குத் திரும்பினான்.

356 □ கந்தபுராணம்

9039 தூண்டா ஒற்றால் பெற்றிடு சேனைத்
தொகையோடு
மீண்டா நிற்பான் தென்க யிலைக்கென்று
எழும்வேலை
வேண்டாம் வேண்டாம் நித்த னுடன்வெஞ்
சமர்செய்யின்
மாண்டாய் என்றாள் இல்லென வாழும் மதிவல்லி.

9040 குலந்தலில் வந்தாள் கூறிய மாற்றங்
குறிக்கொள்ளான்
நலந்தரு கின்ற செய்வினை ஓரான் நவைபாரான்
புலந்தரு செற்றம் மீக்கொள யாதும்
பொறையின்றிச்
சலந்த ரனாம்பே ருண்மைய தென்னச் சாதித்தான்.

9041 சோனா மேகம் போற்படை மாரி சொரிகின்ற
சோனா யுகம் சூழ்தர வாழித் திருமைந்தன்
போனான் எங்கோன் தென்க யிலைக்கோர்
புடையாக
வானா டுள்ளோன் ஆங்கது காணா மறுகுற்றான்.

9042 தாண்டும் பாய்மாத் தேர்கரி வீரர் தன்குழ
ஈண்டும் வந்தான் தீயவன் ஆவி இறும்வண்ணங்
காண்டும் என்னா வாசவன் வானோர் கணமோடும்
வேண்டும் வெள்ளிக் குன்றுறு கோயில் மேவுற்றான்.

வேறு

9043 முந்திய வாயிலின் முறைபு ரிந்திடு
நந்தியை வணங்கியுள் நடுக்கம் செப்பலும்
அந்தமில் பண்ணவன் அருளை நாடியே
உந்திட இந்திரன் உறையுள் போயினான்.

9039. தூண்டப்பட்டு ஒற்றரால் அழைக்கப்பட்ட படையுடன் நெருங்கி நிற்பவனான சலந்தரன், தென்கயிலை மீது போருக்கெழுந்து செல்லப் புறப்பட்ட சமயத்தில், அவனுடைய இல்லாளான கொடி போன்ற 'விருந்தை' என்பவள், நித்தியரான சிவபெருமானிடம் போருக்குச் செல்ல வேண்டாம், வேண்டாம்! போர் செய்தால் இறப்பாய்!" என்று அவனைத் தடுத்தாள்.

9040. 'நல்ல குலத்தில் பிறந்தவளான விருந்தை கூறியதை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை; தனக்கு நன்மை தரும் செயலை நினையாதவனாய், வர இருக்கின்ற குற்றத்தையும் பாராதவனாய், தன்னிடம் உண்டாகும் சினம் தன்னைக் கீழ்ப்படுத்த, சற்றுப் பொறுமை இன்றித் தனக்குச் சலந்தரன் என்ற பெயர் உபசாரமன்று; உண்மையானது என்று சாதித்தவன் ஆனான். (சலம்-சினம்; தரன்-தரித்தவன்)

9041. "விடாது மழை பெய்யும் மேகம் போல் ஆயுத மழை பொழியும் படையான அணி வகுப்புச் சூழ்ந்து வர கடல் பெற்ற அழகுள்ள சலந்தரன், எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் அழகிய கயிலாய மலைக்கு ஒரு பக்கத்தில் சென்றான்; இந்திரன் அவனது வருகையைக் கண்டு அஞ்சினான்.

9042. "தாவி ஓடும் குதிரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் வீரரும் தன்னைச் சூழ்ந்துவரத் தீயவன் சலந்தரன் தன் உயிர் அழியும் வண்ணம் இங்கும் வந்தான். நாம் அவனைக் காண்போம்' என்று இந்திரன் தேவர் கூட்டத்துடன் விரும்பப்படும் வெள்ளிமலையில் உள்ள பொன் திருக்கோயிலை அடைந்தான்.

9043. முன் வாயிலில் காவல் செய்கின்ற திருநந்தி தேவரை வணங்கித் தம்முடைய மனக்கலக்கத்தைக் கூறினர். எல்லையில்லாத சிவபெருமானின் அனுமதியை அறிந்து உள்ளே அனுப்ப, இந்திரன் ஆலயத்துள் சென்றான்.

358 □ சுந்தபுராணம்

- 9044 குணங்களின் மேற்படு குழகன் மால்வரை
அணங்கொடு வீற்றிருந் தருளும் எல்லைபோய்
வணங்கினன் தொழுதனன் வலிய துன்பினால்
உணங்குதல் மனக்குறை உரைத்தல் மேயினான்.
- 9045 நிலந்தனை வளைந்த முந்நீரில் வந்தவன்
சலந்தரன் எனும்பெயர்த் தறுகண் தானவன்
மலைந்தெமை வென்றிட மாசுந் றோடினோன்
நலந்தரு கின்றபொன் னாடு நீத்தனன்.
- 9046 வெந்துயர் எய்தியே மேரு வின்புடை
உய்ந்தனன் யானென ஒளித்து மேவினன்
அந்தவன் ணத்தையும் அறிகுந் றாங்கவன்
வந்தனன் அவ்வழி மாலை யுன்னினேன்.
- 9047 மாலும்வந் தணுகியே மலைந்து தோற்றிடா
மேலுமங் கவன்தனை வியந்து போயினான்
நிலகண் டத்தனே நினது மால்வரை
ஏலவந் துற்றனன் இதுவும் கேட்டனன்.
- 9048 ஈங்கும்வந் துற்றன னியாவ துன்னியோ
ஆங்கு தெரிகிலேன் அளியன் துன்பமும்
தீங்குறு சலந்தரன் திறலும் வாழ்க்கையும்
நீங்குதல் உன்னுதி நிமலநீ என்றான்.
- 9049 வரையெறி படையினன் மாற்றங் கேட்டுநின்
பருவரல் ஒழிகெனப் பகர்ந்து போக்கியே
கருணையின் நீர்மையால் கணிச்சி வானவன்
ஒருதனி ஆடலை யுள்ளத் துன்னினான்.

9044. “முக்குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட அழகனான எம்பெருமான், பெரிய கயிலாய மலையில் தம் உமையம்மையாருடன் வீற்றிருந்த போது, அங்குச் சென்று, வணங்கித் தொழுது மிகுந்த துன்பத்தினால் வறண்டு போன தன் உள்ளத்தில் உள்ள குறையைச் சொல்லத் தோடங் கினான்.

9045. பூமியைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள கடலில் தோன்றி யவனான சலந்தரன் என்ற பெயரையும் அஞ்சாமையையும் உடைய அசுரன், போர் செய்து எங்களை வெல்ல, அதனால் அஞ்சி நன்மை தரும் சுவர்க்க உலகத்தை விட்டு நீங்கினேன்.

9046. “கொடிய துன்பத்தை அடைந்து மேரு மலையில் ஓரிடத்தில் நான் உயிர் பிழைத்து ஒளிந்து இருந் தேன். நான் அவ்வாறு அங்கிருப்பதை அறிந்து அவ்விடத் துக்கும் அவன் வந்தான். அச்சமயத்தில் நான் திருமாலை நினைத்தேன்.

9047. “திருமாலும் அங்கு வந்து அவனுடன் போரிட்டுத் தோற்றார். அதனுடன் அந்தச் சலந்தரனைப் புகழ்ந்து விட்டுச் சென்றார். நீல நிறத்தையுடைய கழுத்தை யுடைய இறைவனே! தங்களது கயிலை மலைக்கு வந்து அடைக்கலம் ஆனேன். இதனையும் அவன் கேட்டு அறிந் தான்.

9048. “என்ன நினைத்தோ அவன் இங்கும் வந்து விட்டான். அவனது கருத்தை நான் அறியேன். குற்றம் அற்ற எம் இறைவ! எளியேனது துன்பமும் தீமையுடைய சலந்தரனது வலியும், அவன் வாழ்வும் நீங்கும் வண்ணம் தாங்கள் திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்” என இந்திரன் வேண்டினான்.

9049. “மலைகளின் இறகை அறுத்த இந்திரனனின் சொல்லைக் கேட்டு, ‘உன் துன்பத்தை விடுவாயாக!’ என்று மொழிந்தார். மொழிந்து, அவனை அனுப்பி விட்டு, மழுவை யுடைய சிவபெருமான், அருள் தன்மையால், ஒப்பில்லாத திருவிளையாடல் ஒன்றை மனத்தில் கொண்டார்.

360 □ கந்தபுராணம்

- 9050 நான்றகுண் டிகையினன் நரைகொள் யாக்கையன்
ஊன்றிய கோலினன் ஓலைக் கையினன்
மூன்ற னல்வளர்ப் புறுமுனி வரேயெனத்
தோன்றினன் தனக்கொரு தோற்றம் வேறிலான்.
- 9051 விம்மலை உற்றிடு வீரதர்க் காகமுன்
கைம்மலை உரித்தவன் கயிலை என்றிடும்
அம்மலை ஒருபுடை அணுகும் தானவர்
செம்மலை எதிர்கொடு செல்லல் மேயினான்.
- 9052 இந்திரன் இமையவர் இனத்தொ டண்டியே
வந்தனை செய்தனன் மறைந்து பின்வர
அந்தணர் வடிவுகொண்டு டவுணர் காவலன்
முந்துற வெய்தியே முதல்வன் கூறுவான்.
- 9053 எங்குளை யாரைநீ எவரை நாடியே
இங்குறு கின்றனை இயம்பு வாயென
அங்கணன் மொழிதலும் அந்தண் வேதிய
சங்கைய தில்வகை சாற்றக்கேள் என்றான்.
- 9054 நிலந்தனில் உற்றுளேன் நேமி காதலன்
சலந்தரன் என்பவன் தமிழன் வானவர்
உடைந்திட நுதல்விழி ஒருவன் தன்னுடன்
மலைந்திட வந்தனன் வல்லைஈண் டென்றான்.
- 9055 அவ்வுரை வினவியே அண்ணல் எண்ணமும்
செவ்விது செவ்விது தீதுண் டோவெனா
எவ்வமில் புகழ்ச்சிபோல் இகழ்ந்து காட்டிடா
நவ்வியங் கைத்தலன் நகைத்துச் செப்புவான்.

9050. “தொங்கும் கமலண்டலத்தை உடையவராய், நரைத்த மேனி கொண்டவராய், ஊன்றுகோல் உடையவராய், ஓலைக் குடையைக் கையில் கொண்டவராய், மூவகையான தீயை வளர்க்கும் ஒரு முனிவரைப் போலத் தமக்குச் சுட்டி உணர்வதற்கு ஒரு தோற்றம் என்பது இல்லாத பெருமான் தோன்றியருளினார்.

9051. “துன்பம் அடைந்த முனிவர்க்காக முன் காலத்தில் யானையின் தோலை உரித்த எம்பெருமான், சுயிலாயம் எனப்படுகின்ற அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில் வருகின்ற அவுணர் தலைவனான சலந்தரனை எதிர் கொண்டு செல்லலானார்.

9052. இந்திரன் தேவர் கூட்டத்துடனே வணங்கிய வண்ணம் மறைந்து பின் வர, அந்தணர் கோலத்துடன் அசுரர் தலைவனான சலந்தரனுக்கு எதிரே போய்ச் சிவபெருமான் கூறலானார்.

9053. “நீ எங்கிருப்பவன்? யார் நீ? எவரைத் தேடிக் கொண்டு இங்கு வருகின்றாய்? சொல்வாயாக!” என்று சிவபெருமான் வினவினார். ‘அழகிய கருணையுடைய அந்தணரே! ஐயம் இல்லாமல் கேட்பீராக’ என்றான் சலந்தரன்.

9054. “ஒப்பில்லாதவனான நான் பூவுலகத்தில் இருப்பவன். கடலின் மகன். சலந்தரன் என்று அழைக்கப்படுபவன். தேவர் என்னுடன் போரிட்டுத் தோற்று வருந்திட, நெற்றிக் கண்ணனான சிவபெருமானுடன் விரைவாய்ப் போரிட வந்தேன்!”

9055. “அந்தச் சலந்தரனின் சொல்லைக் கேட்டு ‘நல்லது நல்லது! உன் எண்ணமும் தீதாவதுண்டோ?’ என்று குற்றம் இல்லாத புகழ்ச்சி போல இகழ்ந்து பேசி, மாணைக் கையில் கொண்ட சிவபெருமான் சிரித்துச் சொன்னார்.

362 □ கந்தபுராணம்

- 9056 கயிலையங் கிரியுறை கண்ணு தற்பிரான்
அயலுற இருப்பன்யான் அவனொ டேயமர்
முயலுறு கற்றியேல் முடிதி உய்ந்திடும்
செயலினை நினைத்தியேற் செல்கமீன் டென்றான்.
- 9057 பண்ணவன் இனைய பகர்தல் கேட்டலும்
எண்ணமில் சலந்தரன் எரியின் சீறியே
கண்ணழல் கதுவுறக் காயம் வேர்வெழுத்
துண்ணென உயிர்த்திவை சொற்றல் மேயினான்.
- 9058 சிறியயன் போலெனைச் சிந்தித் தீரியான்
பெறுவதோர் சயமெலாம் பேசி யாவதென்
இறைவரை யீண்டுநின்று எனது வன்மையை
அறிகுதிர் அறிகுதிர் அந்தணீர் என்றான்.
- 9059 என்றிவை சலந்தரன் இசைப்ப யாமுமுன்
வன் திறல் காணிய வந்த வம்மெனாத்
தன்திரு வடியினால் தரணி யின்மிசை
ஒன்றொரு திகிரியை ஒல்லை கீறினான்.
- 9060 ஆங்கது திகிரியொன் றாக அந்தணன்
ஈங்கது சென்னியில் ஏற்றி வன்மையால்
தாங்குதல் வல்லையோ என்று சாற்றலும்
தீங்குறு சலந்தரன் இனைய செப்புவான்.
- 9061 புங்கவர் யாரையும் புறங்கண் டேன்வரு
கங்கையை அடைத்தனன் கார்கொள் வேலையின்
அங்கியை அவித்தனன் அரியை வென்றான்
இங்கு தாங்குவது அரிய தோவெனா.

9056. “நான் கயிலாய மலையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பவன். அப் பெருமானுடன் போர் செய்ய முயலுவாயானால், இறந்துபடுவாய் உயிர் பிழைக்கும் வகையை நினைப்பாயானால் திரும்பிச் செல்வாயாக!” என்றார் அந்தணராக வந்த சிவபெருமான்.

9057. இறைவன் இவ்வகைச் சொற்களைச் சொல்லவும், சிந்தனை சிறிதும் இல்லாத சலந்தரன் தீயைப் போலச் சினந்து, கண்களில் தீ ஒளிர, உடலில் வியர்வை எழ விரைந்து பெருமூச்சு விட்டுப் பின் வருவனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

9058. “அந்தணரே! என்னை வன்மையில் குறைந்தவன் போல் எண்ணிவிட்டீர்! நான் பெற்று வந்த வெற்றிகளையெல்லாம் உமக்குச் சொல்லி ஆவதென்ன! ஒரு கணப் பொழுது இங்கு நின்று என் வலிமையை அறிவீராக, அறிவீராக!” என இயம்பினான்.

9059. என்னும் இவற்றைச் சலந்தரன் சொல்ல, “நாமும் உன் வலிய திறலைக் காண்பதற்காகவே வந்தோம்” என்று சிவபெருமான் கூறி, தம் திருவடிகளால் பூமியின் மீது ஒரு சக்கரத்தைக் கீறியருளினார்.

9060. அங்கு இறைவரால் கீறப்பட்ட அவ்வடிவம், ஒரு சக்கரப் படையாபிற்று. “இங்கு இதைத் தலை மீது ஏற்றி மிக முயன்றாயினும் சுமக்க வல்லையோ!” என்று இறைவன் கேட்க, தீங்கை எதிர் கொள்ளும் சலந்தரன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

9061. “நான் தேவர் அனைவரையும் புறம் கண்டேன். பலமுகமாகப் பெருகி வரும் கங்கையை அடைந்தேன். மேகங்கள் நீரை முகந்து கொள்ளும் கடலில் உள்ள வடவா முகாக்கினியை அவித்தேன். திருமாலை வென்றேன். இத்தகைய எனக்கு இதை எடுத்துச் சுமப்பது அருமையோ!” என்று சொன்னான்.

864 □ கந்தபுராணம்

- 9062 புரத்தழல் கொளுவியோன் பொறித்த நேமியைக்
கரத்திடை எடுத்தனன் கனம்கொண் டெய்தலின்
உரத்திடைப் புயத்திடை உயிர்த்துத் தாங்கியே
கிரத்திடை வைத்தனன் தேவர் ஆர்க்கவே.
- 9063 செழுஞ்சுடர்ப் பரிதியைச் சென்னி கோடலால்
ஒழிந்திடு சலந்தரன் உச்சி யேழுதல்
கிழிந்தது முழுதுடல் கிளர்ந்து சோரிநீர்
இழிந்தது புவிதனில் இழுமென் ஓசையால்.
- 9064 பரிதியங் கடவுள்அப் பதகன் தன்னுடல்
இருபிள வாக்கியே இறைவன் தன்னிடை
உருவுகொண் டுற்றதில் வலகம் யாவையுங்
குருதியம் பெருங்கடல் வளைந்து கொண்டதே.
- 9065 பாதல நிரயமாம் பாழி யூடுநீ
போதென எருவைநீர் போந்தது ஆயிடை
ஆதியங் கடவுள்அவ் வவுணன் சேனையைக்
காதினன் விழிபொழி கனலின் தானையால்
- 9066 பரந்திடும் அவுணர்தம் பகுதி வீட்டியே
கரந்ததொல் வடிவினைக் காட்டி நிறுந்
புரந்தரன் முதலினோர் வணங்கிப் போற்றிஎம்
அரந்தையை யகற்றினை ஐயநீ என்றார்.
- 9067 முன்புறு புரந்தரன் முதலி னோர்க்கெலாம்
இன்புறு தொல்வர சியற்ற நல்கியே
அன்புடன் விடைகொடுத் தமல நாயகன்
தென்பெருங் கயிலைமேல் சேர்ந்து வைகினான்.

9062. என்று முப்புரங்களைத் தீயைக் கொளுத்தி எரித்த சிவபெருமான் கீறியதால் உண்டான சக்கரப் படையைத் தன் கையிலே சலந்தரன் எடுத்தான். அது மிகவும் பாரமாக இருந்ததால் மார்பினிலும் தோளிலும் பெருமூச்சுடன் வைத்துப் பின்பு தலைமீது தேவர் ஆரவாரம் செய்ய வைத்தான்.

9063. “செழுமையான ஒளியையுடைய சக்கரத்தைத் தலை மீது சுமத்தலால் இறக்கின்ற சலந்தரனது உச்சியிலிருந்து உடல் முழுவதும் கிழிந்தது. அந்த உடலினின்று வழிந்த ஒரு குருதி வெள்ளம் கிளர்ந்து பூமியில் இழும் என்ற ஓசையுடன் இறங்கியது.

9064. “சக்கரம் என்ற அழகிய தெய்வம் கீழான வனான சலந்தரனின் உடலை இரண்டு பிளவாக்கிக் கீறிய பின்பு, எடுத்த வடிவையே தாங்கிக் கொண்டு சிவபெருமானிடத்துச் சென்று இருந்தது. இந்த வலகம் முழுவதையும் குருதிப் பெருங்கடல் வளைந்து கொண்டது.

9065. “பாதலத்தில் உள்ள நரகம் என்ற பாழிக்கு செல்வாயாக என்று கட்டளையிட, இரத்த வெள்ளம் அங்குச் சென்றது. அதன் பின் ஆதியான சிவபெருமான், அந்தச் சலந்தரனின் படையைத் தம் கண் பொழியும் தீயினால் அழித்தார்.

9066. “பரந்த அசுரப் படைகளை அழித்து, இறைவன் மறைந்த பழைய வடிவத்தைக் காட்டி நிற்கவும், இந்திரன் முதலியவர் வணங்கித் துதித்து, ‘ஐய! எம் துன்பத்தைத் துடைத்தீர்’ என்று புகழ்ந்தனர்.

9067. முன்னிலையில் நின்ற இந்திரன் முதலியவர்க்கு இன்பம் பொருந்தப் பழையபடி அரசியலை நடத்த அருளி, அன்புடன் விடை அளித்து, குற்றமற்றவரான, இறைவன், அழகிய பெரிய கயிலாயத்தில் செம்பொன் கோயிலில் வீற்றிருக்கலானார்.

366 □ கந்தபுராணம்

- 9068 ஆவியை இழந்திடும் அவுணர் காவலன்
தேவியை விரும்பியே திருவின் நாயகன்
மாவிர நியரென மற்ற வன்மனைக்
காவி னுள்ளிருந் தவன்கை தவத்தினான்.
- 9069 இருந்திடும் எல்லையில் ஏமக் கற்புடை
விருந்தைஎன் றிடும் அவள் வேந்தன் செய்கையைத்
தெரிந்திலள் ஆற்றவும் சிந்தை நொந்துமெய்
வருந்தினள் உய்ந்திடும் வண்ணங் காண்கிலாள்.
- 9070 பரிதலுற் றிரங்கினள் பதைத்துச் சோர்ந்தனள்
ஒருதனித் திருக்கிலள் உரையும் ஆடலள்
திரிதலுற்று உலவினள் செய்வ தோர்கிலள்
இருதலைக் கொள்ளியின் எறும்பு போன்றுளாள்.
- 9071 கல்வரை ஏந்திய காளை யைப்புணர்
தொல்வரை ஊழினால் துன்பம் நீங்கலா
மெல்வரை அன்னதோள் விருந்தை மேவினாள்
இல்வரை இகந்திட ஏமக் காவினுள்.
- 9072 மடவரல் வருதலும வைகுண் டம்தனில்
கடைமுறை போற்றிடும் இருவர் காவலர்
அடலரி ஆகியே ஆர்த்து முன்னுற
இடியுறும் அரவுபோல் ஏங்கி ஓடினாள்.
- 9073 மடந்தையங் கிரிதலும் மடங்க லானவா
தொடர்ந்தனர் பின்வரத் துளங்கிச் சோலையின்
இடந்தனில் முனியென இருந்த வெய்யனை
அடைந்தனள் அடைதலும் அஞ்சல்நீ என்றான்.

9068. உயிர்விட்ட தலைவனான சலந்தரனின் மனைவியான விருந்தையைத் திருமால் விரும்பி, பெரு விரதம் உடையவர்போல வேடம் கொண்டு, அந்தச் சலந்தரனின் மாளிகையை அடுத்துள்ள சோலையுள் வஞ்சமாகத் தவமிருந்தார்.

9069. அங்ஙனம் திருமால் வஞ்சமாகத் தவம் இருந்த போது, கற்பு என்ற காவலையுடைய அந்த விருந்தை என்பவள், சலந்தரனின் நிலைமையை அறியாதவளாய் மிகவும் வருந்தி, உய்யும் திறத்தை அறியாதவளாய் உடல் இளைத்தாள்.

9070. ‘‘தன் கணவன்மீது அன்பு கொண்டு இரங்கிப் பார்த்துச் சோர்ந்து, ஒருத்தியாய்த் தனித்திருக்க ஆற்றாத வளாக, செய்வது இன்னதென அறியாதவளாய், இரு பக்கத்தும் தீயாக அதன் நடுவில் அகப்பட்ட எறும்பைப் போன்ற வளாய் அங்கும் இங்கும் உலாவினாள்.

9071. ‘கோவர்த்தன மலையைப் பசுக்களைக் காத்தற் பொருட்டாக எடுத்த காளையான திருமாலைப் புணர்தற் குரிய பழையான ஊழினால், துன்பம் நீங்காத மென்மையான முங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய விருந்தை தன் வீட்டின் எல்லைக்கு அப்பாற்படாத பாதுகாப்பாக அமைந்த சோலைக்குள் சென்றாள்.

6072. விருந்தை என்பவள் வருதலும், வைகுந்தத்தில் வாயிலைக் காக்கும் இரண்டு துவார பாலகர் அடுதலைச் செய்யும் சிங்கங்களாகிக் கர்ச்சித்துக் கொண்டு எதிரில் வர, இடியேறுண்ட பாம்பு போல அஞ்சி ஏங்கி ஓடினாள்.

9073. விருந்தை என்பவள் அங்கிருந்து ஓடவும், சிங்க வடிவு கொண்ட துவார பாலகர் தன்னைத் தொடர்ந்து பின்னால் வர, விருந்தை நடுங்கி, சோலையில் தவம் செய்பவன் போன்றிருந்த திருமாலைச் சரண் அடைந்தாள். அடைய, அவர், ‘‘நீ அஞ்ச வேண்டாம்!’’ என்று அடைக்கலம் தந்தார்.

368 □ கந்தபுராணம்

- 9074 என்றருள் புரிதலும் இகல்வெஞ் சீயமாய்ப்
பின்றொடர் காவலர் பெயர்வுற் றோடினார்
நின்றவன் இருந்தவன் நிலைமை நோக்கியே
நன்றிவன் இயல்பென நவில்வ தாயினாள்.
- 9075 எந்தையெம் பெருமகேள் எனது காதலன்
அந்தமில் ஈசன்மேல் அமருக்கு ஏகினான்
வந்திலன் இன்னமும் மாய்வுற் றான்கொலோ
உய்துள னேகொலோ உரைத்திநீ என்றாள்.
- 9076 இரங்கினள் இவ்வகை இசைப்ப மாதவன்
வரங்கெழு தானையின் மன்னர் மாயையால்
குரங்கென ஈருருக் கொண்டு கொம்மென
உரம்கிளர் சலந்தரன் உடல்கொண் டெய்தினார்.
- 9077 இருபிள வாம்அவ னியாக்கை கொண்டுசென்
றரிவைமுன் இட்டனர் அதனைக் காண்டலும்
வெருவினள் பதைத்தனள் வீழ்ந்து அரற்றினாள்
ஒருவினள் உயிரென உணர்வு நீங்கினாள்.
- 9078 வருந்தலை வருந்தலை மங்கை நீயெனாக்
கரந்தனை ஒச்சியே காதல் நீர்மையால்
இருந்தவன் எழுப்பலும் எழுந்து தேறியே
வருந்தைகை தொழுதிவை விளம்பல் மேயினாள்.

9074. திருமால் 'அஞ்ச வேண்டாம்' என்று அருள் செய்யவும், கரிய கொடிய சிங்கமாகப் பின் தொடரும் காவலர், அவ்விடத்தை விட்டு ஓடினர். திகைத்த விருந்தை, அங்கே இருந்தவரின் தவநிலையை உற்றுப் பார்த்து, 'இந்தத் தவத்தவரது இயல்பு தனக்கு நன்மையாகும்' என்று எண்ணி, தன் குறையை முறையீடு செய்யலானாள்.

9075. "என் தந்தையே! பெருமானே! என் முறையீட்டைக் கேட்பாயாக! என் கணவர் அழிவற்ற சிவபெருமான் மீது போருக்குச் சென்றார், இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை. இறந்தாரோ, உயிருடன் பிழைத்து இருக்கின்றாரோ? தாங்கள் கூறியருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

9076. விருந்தை வருந்தியவளாய் இவ்வாறு கூற, திருமாலின் வரம் ஒளிர்கின்ற படைத்தலைவராகவும் இருக்கின்ற அந்தத் துவார பாலகர், மாயத்தால் இரண்டு குரங்குகளாக வடிவம் கொண்டு, வலிமை விளங்கும் சலந்தரனின் உடலை விரைவாக அங்குக் கொண்டு வந்தனர்.

9077. இரு கூறுகளாக உள்ள அவளது உடலை எடுத்துச் சென்று விருந்தையின் முன் வைத்தனர். அதைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவள் அஞ்சினாள்; பதைத்தாள்; விழுந்தாள்; உயிர் நீங்கியவள் போல உணர்வு அழிந்தாள்.

9078. "மங்கையே நீ வருந்தாதே, வருந்தாதே! என்று அபயம் கூறி, காதல் கொண்ட இயல்புடன் கையை நீட்டி, அவளது உடலைத் தீண்டி எழுப்பவும், அவள் தெளிந்து எழுந்து கைகூப்பி வணங்கி, இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

- 9079 நின்நிகர் மாதவர் நிலத்தின் இல்லையால்
என்னுயிர் காத்தியேல் எனது நாயகன்
பொன்னுட லந்தனைப் பொருத்தி அவ்வுயிர்
தன்னையும் அமைத்தனை தருதிநீ என்றான்.
- 9080 ஆயது காலையில் அவுணன் யாக்கையை
ஏயென ஒன்றுமா நியற்றி மாதவன்
மாயம தாகியே மறைந்து மற்றவன்
காயம திடைதனில் கலந்து வைகினான்.
- 9081 புல்லிய குரங்கெனப் புகுந்த கள்வரும்
ஒல்லையின் மறைந்தனர் உயர்ச லந்தரன்
தொல்உடல் புகுந்தரி துண்ணென் றேயெழ
மெல்லியல் கண்டனள் வியந்து துள்ளினாள்.
- 9082 உய்தனன் கணவனென் றுளத்தில் உன்னியே
வெந்துயர் அகன்றனள் விருந்தை என்பவள்
வந்தனை போலுமென் மகிண நீயெனா
அந்தமில் உவகையால் அவனைப் புல்லினாள்.
- 9083 புல்லிய விருந்தையைப் புணர்ந்து மாயவன்
எல்லியும் பகலுமோர் இறையும் நீங்கலான்
அல்லியத் தேனுக் அளியைப் போல்அவண்
மெல்இதழ் அமுதமே மிசைந்து மேவினான்.
- 9084 காய்கதிர் நுழைவுறாக் கடிமென் காவினுள்
மேயினன் பலபகல் வேளின் நூல்வழி
ஆயதோர் வைகலின் அரணு ஆணையால்
மாயம தயர்த்தனன் மலர்க்கண் துஞ்சினான்.

9079. “இந்தப் பூமியில் தங்களைப் போன்ற மாதவர் எவரும் இல்லை. என் உயிரை என் உடலில் நிறுத்திக் காப்பது தங்களது கருத்தானால், என் கணவரின் பிளவுபட்ட உடல் பகுதிகளைப் பொருத்தி, அந்த உடலுக்குரிய உயிரையும் அந்த வுடலுள் புகுத்தியருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டினாள்.

9080. அவ்வாறு அவள் வேண்டிக் கொண்ட சமயத்தில், பிளவுபட்ட சலந்தரனின் உடலை, விரைவாகப் பொருந்துமாறு செய்து, திருமால் மாயமாக மறைந்து அந்தச் சலந்தரனது உடலுக்குள் புகுந்து மறைந்திருந்தார்.

9081. “அற்பமான குரங்குகளாக வந்த துவாரபாலகர்களும் மறைந்தனர். வலிமையால் சிறந்த சலந்தரனது பழைய உடலில் திருமால் புகுந்து விரைந்து எழ, விருந்தை அதைக் கண்டு வியந்து துள்ளினாள்.

9082. “கணவன் உயிர் பெற்றுவிட்டான் என்று உள்ளத்தில் எண்ணி விருந்தை கொடிய துன்பம் நீங்கினாள். ‘என் கணவரே! நீவிர் என்னை நாடி வந்தீர் போலும்!’ என்று அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் திருமாலான அந்தச் சலந்தரனைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

9083. தம்மைத் தழுவிய விருந்தையைத் திருமால் சேர்ந்து இரவும் பகலும் ஒரு கணப்பொழுதும் பிரியாது, அழகிய உள்ளிதழில் பொருந்திய தேனை நுகரும் வண்டைப் போல், அவளது மெல்லிய இதழ் அமுதைப் பருகி இன்பம் அனுபவித்திருந்தார்.

9084. “காயும் கதிரவனின் கதிர் நுழையாத செறிவு கொண்ட காவலையுடைய சோலையில், பல நாளாக பன்மதக்கலை முறைப்படி, விருந்தையுடன் திருமால் கூடி யிருந்தார். அங்ஙனம் இருக்கும் காலத்தில் ஒரு நாள், சிவனின் ஆணையால், தான் கொண்ட மாயத்தை மறந்து மலர் போன்ற விழிகளை மூடி உறங்கினார்.

372 □ கந்தபுராணம்

- 9085 துஞ்சிய வேலையில் துணைவி யாகிய
பஞ்சினின் மெல்லடிப் பாவை பார்த்திவன்
வஞ்சகன் வஞ்சகன் மாய னேனா
அஞ்சினள் நெஞ்சகம் அழன்று நீங்கினாள்.
- 9086 அருந்ததி அன்னகற் பழிந்த தன்மையால்
வருந்தினள் உயிர்த்தனள் மாயம் யாவையும்
பொருந்திய தன்னுயிர்ப் போத நீர்மையால்
தெரிந்தனள் சீதரற்கு இதனைச் செப்புவாள்.
- 9087 மாவலி யுடையதோர் மடங்கல் ஆயினோர்
காவல ரிருவர்அக் காவ லாளர்உன்
மேவல ராயுற வேந்த னாகிநீ
ஓவலை குரங்கொடு திரிதி ஒண்புவி.
- 9088 பொற்புறு கணவனைப் போல வந்தெனைப்
பற்பகல் புணர்ந்தனை பகைவர் மாயையால்
கற்புடை மனைவியைக் கவர்ந்து போகநீ
சொற்படு பழியினைச் சுமத்தியால் என்றாள்.

9085. திருமால் அவ்வாறு உறங்கியபோது, பஞ்சு போன்ற இனிய மென்மையான அடிகளை உடைய சலந்தரனின் மனைவியான விருந்தை உறங்குபவனின் கபடத்தை உணர்ந்தாள். 'இவன் வஞ்சகன், வஞ்சகன், திருமாலே!' என்று எண்ணி, உள்ளம் கொதித்து விலகி அகன்றாள்.

9086. அருந்ததியின் கற்புப் போன்ற தன் கற்பு அழிந்ததால், வருந்திப் பெருபூச்சுவிட்டு, தன்னிடம் பொருந்திய ஆன்ம போத இயல்பால், திருமாலின் மாயம் முழுவதையும் உணர்ந்து, அவனுக்கு இதனைக்கூறலானாள்.

9087. 'மிக்க வலிமை கொண்ட சிங்கங்களாகி இங்கு வந்தவர் உன் கோயிலில் உள்ள துவாரபாலகரான இருவர் ஆவர். அவர்கள் உனக்குப் பகைவராக வர, நீ ஓர் அரசனாக, ஒள்ளிய பூவுலகிலே, குரங்குக் கூட்டத்துடன் ஒழிவில்லாது அலைவாயாக'. (துவாரபாலகரான அந்த இரு வருமே இராவணனும் கும்பகருணனும் ஆவர். அரசன் — இராமன்.)

9088. 'அழகுடைய என் கணவரைப் போல வந்து என்னைப் பல நாட்களாகப் புணர்ந்தாய்! அதனால் நின் பகைவரானவர், உன் கற்பிற் சிறந்த மனைவியைப் பகைவர் மாயத்தால் கவர்ந்து செல்ல, நீ உலகத்தால் சொல்லப்படும் பழியைச் சுமப்பாயாக!

374 □ கந்தபுராணம்

9089 இக்கொடு மொழிபுகன்று எரியை மூட்டியே
புக்குயிர் துறந்தனள் புலம்பி யாங்கவள்
அக்குறு சுடலைநீ றாடி வாடினான்
மைக்கடல் மேனியன் மாலின் முழ்கியே.

வேறு

9090 அத்துணை தன்னின் வானோர் அம்புயன் கயிலை
ஏகி
நித்தனை இறைஞ்சி மாயோன் நிலைமையை
உணர்த்தும் போழ்தில்
சத்தியங் கதனைத் தேர்ந்து தலையளி செய்து
தானோர்
வித்தினை உதவி ஈது விண்டுமுன் இடுதிர்
என்றாள்.

9091 ஈதலும் அதனை வேதா இருகையால் ஏந்திச்
சென்னி
மீதுறக் கொண்டு போந்து விருந்தைதன் ஈமந்
தன்னில்
தாதுறு பலியின் வித்தித் தடங்கட லமுதம் பெய்ய
மாதவன் முன்னம் ஆங்கோர் துளவமாய் மலிந்த
தன்றே.

9092 தண்டுள வான தாங்கோர் தையலாய் நின்ற
காலைக்
கண்டனன் தருவின் கேள்வன் கனலிடைப்
புகுந்தாள் மீது
கொண்டிடு காதல் நீங்கி அவள்வயின் கூட்டம்
வெஃக
அண்டரும் அயனும் மாலுக் கருங்கடி இயற்றி
ஈந்தார்.

9089. “இத்தகைய கொடிய சொற்களைப் பேசித் தீயை முட்டி வளர்த்து அதில் புகுந்து விருந்தை உயிர் விட்டாள். கரிய திருமால், அவள்மீது கொண்ட காதலால் மோகத்தில் முழுகி, அவளை எண்ணிப் புலம்பி, அங்கு அவளது எரித்த எலும்புகள் பொருதிய சுடுகாட்டுச் சாம்பலில் விழுந்து புரண்டு வருந்தினார். (அக்கு - எலும்பு)

9090. அப்போது தேவர்களும் நான்முகனும் கயிலாயத்துக்குச் சென்று, சிவபெருமானை வணங்கித் திருமாலின் நிலையைத் தெரிவித்தனர். அருட்சத்தியான உமையம்மையார் உணர்ந்து பேரருள் செய்து, தாம் ஒரு விதையை உண்டாக்கி, இதைத் திருமாலின் எதிரில் விதையுங்கள்” என்று சொன்னாள். (விதை - துளசி விதை)

9091. உமையம்மையார் தர, அதை நான்முகன் இருகையாலும் தாங்கித் தலைமீது கொண்டு சென்று, மயானத்தில் விருந்தையின் சப்த தாதுக்களும் எரித்த சாம்பலில் விதைத்து, பரந்த பரற்கடலின் அமிர்தத்தை அதன்மீது வார்க்க, திருமாலின் முன்பு, அந்த விதை ஒரு துளசியாய் முளைத்து வளர்ந்தது.

9092. குளிர்ந்த துளசியானது அங்கு ஒரு பெண்வடிவமாக. நின்றபோது, இலக்குமியின் கணவரான திருமால் கண்டு, தீயில் மாய்ந்த விருந்தை மீது கொண்ட மோகம் நீங்கி, அந்தத் துளசிப் பெண்ணின் சேர்க்கையை விரும்பிட, தேவரும் நான்முகனும், திருமாலுக்கு அத்துளசிப் பெண்ணை மணம் செய்து தந்தனர்.

376 □ கந்தபுராணம்

0093 கடியுறு துளவம் என்னும் கன்னியைக் கொண்டு
கஞ்சக்
கொடியுறு தகைமைத் தான கோநகர் குறுகி
வேறோர்
படியுறு பெற்றித் தல்லாப் பல்பெரும் போகம்
ஆற்றி
முடியுறு சூட்டு மாக முடித்தனன் முளரிக்
கண்ணன்.

0094 அவன்சலந் தரனை வீட்டும் ஆழியை வாங்கப்
பன்னாள்
சிவன்கழல் வழிபட் டோர்நாள் செங்கணை
மலராச் சாத்த
உவந்தனன் விடைமேல் தோன்றி அப்படை
உதவப் பெற்று
நிவந்தனன் அதனால் வையம் நேமியான் என்ப
மாதோ.

வேறு

0095 போற்ற லார்தம் புரமடு புங்கவன்
வேற்று ருக்கொள் வியனருள் தன்மையைச்
சாற்றி னாம்இனித் தன்னிகர் இல்லதோர்
ஏற்றின் மேல்வருந் தன்மை இயம்புவாம்.

0096 இன்ன நான்கு கத் தெல்லை இராயிரம்
மன்னு கின்றதொர் வைகல்அவ் வைகல்தான்
துன்னு முப்பது தொக்கதொர் திங்களாம்
அன்ன தாறிரண் டால்வரும் ஆண்டரோ.

9093. “திருமணம் செய்து கொண்ட அத்துளசியான பெண்ணை, அழைத்துக் கொண்டு, திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற மேலான தன்மை கொண்ட தலைநகரான வைகுந்தத்தை அடைந்து, வேறொரு வகையில் கிடைக்கக்கூடாத, பல பெரிய போகத்தை அனுபவித்து, முடியில் சூடிக்கொள்ளும் மாலையாகவும் அத்துளசிப் பெண்ணைத் தாமரைக் கண்ணரான திருமால் சூட்டிக் கொண்டார்.

9094. திருமால், சலந்தரனைக் கொன்ற அந்தச் சக்கரப் படையைத் தாம் பெற்றுக் கொள்வதற்காக, பல நாள் சிவபெருமான் திருவடிகளை ஆயிரம் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் அருச்சித்து, ஒருநாள் ஒரு தாமரை மலர் குறைய, தம் சிவந்த கண்ணையே தாமரை மலராகக் தோண்டி அருச்சிக்க, அதற்குச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து காளை வாகனத்தில் ஏழுந்தருளி அந்தச் சக்கரத்தைத் தந்தார். அதைப் பெற்றுத் திருமால் உயர்ச்சி அடைந்தார். சக்கரப் படையைப் பெற்ற காரணத்தால் உலகத்தவர் திருமாலை ‘நேமியான்’ என்று உரைப்பர்.

(நேமி-சக்கரம்)

9095. “பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமான் வேற்று வடிவம் கொண்ட வரலாற்றை உரைத்தேன். தக்கனே, இனி அவர் தமக்கு ஒப்பில்லாத காளையின் மீது ஏழுந்தருளும் தன்மையைச் சொல்வேன்.

9096. இது போழ்து நிகழும் சதுர் யுகம் போல் இரண்டாயிரம் சதுர்யுகம் கெகண்டது ஒரு நாள் ஆகும். அந்நாட்கள் முப்பது கொண்டது நாள்களின் கூட்டான ஒரு மாதம் ஆகும். அந்த மாதம் பன்னிரண்டின் கூட்டால் ஓர் ஆண்டு உண்டாகும். (இங்குச் சொன்ன நாள் என்பது திருமாலின் நாள் ஆகும்).

378 □ கந்தபுராணம்

- 9097 ஆண்டு நூறுசென் றால்அயற் காயவும்
மாண்டு போமது மாற்கொரு வைகலாம்
ஈண்டு நூல்களே லாம்இவை கூறுமால்
காண்டி யாலிவை கற்றுணர் பேதைநீ.
- 9098 ஆய தன்மையில் அச்சுதற் காயுவும்
மாயும் எல்லையின் மன்னுயிர் யாவையும்
தேயும் அண்டஞ் சிதைந்திடும் எங்கனும்
பாயி குங்கன லேபரந் துண்ணுமால்.
- 9099 ஆன காலை அகிலமும் ஈமமாய்த்
தூந லம்கொடு தோன்றும்ச் சூழலில்
தானு லாவித் தனிநடஞ் செய்திடு
ஞான நாயக னாயகி காணவே.
- 9100 பெருகு தேயுப் பிரளயம் அன்னதில்
தருமம் யாவினுக் கும்தனித் தெய்வதம்
வெருவி யாமிவண் வீடுது மேலினிப்
புரிவ தேதெனப் புந்தியிற் சூழ்ந்ததே.
- 9101 ஆறு லாம்சடை அண்ணலைச் சேர்வனேல்
ஈறிலா தென்றும் உற்றிடு வேனெனாத்
தேறி யேஅறத் தெய்வதஞ் செங்கணான்
ஏற தாயொ ரெழிலுருக் கொண்டதே.
- 9102 ஏற்றின் மேனிகொண்டு ஈசன்முன் ஏகியே
போற்றி யானின்று பொன்றிடுந் தன்மையை
மாற்றி யாற்றல் வழங்கிநிற் கூர்தியாம்
பேற்றை எற்குப் பிரானருள் என்னவே.

9097. “மேலே சொன்ன ஆண்டு நூறு சென்றால் நான்முகனுக்கு ஆயுளும் முடியும். நான்முகனின் ஆயுட்காலமான அது திருமாலுக்கு ஒரு நாள் ஆகும். கொள்கையால் பொருந்தும் நூற்பரப்பெல்லாம் இவற்றை உரைக்கும். கற்றறி மூடனே, தக்கனே, நீ இதனை அறிவாயாக!

9098. “அத்தகைய முறையில் திருமாலுக்கு ஆயுளும் முடிந்து போகும். அச்சமயத்தில் நிலை பெற்ற உயிர்கள் யாவும் ஒடுங்கும். உலகங்கள் அழியும். ஒளிரும் தீயானது எங்கும் பரவி அந்த இடங்களை உண்ணும்.

9099. அப்போது, உலகம் எல்லாம் சுடுகாடாகித் தன்மை உடையதாகத் தோன்றும். அந்தப்பெரு மயானத்தில் ஞான நாயகரான சிவபெருமான் ஞான நாயகியான தம் தேவி மட்டும் காணத் தாமே தனித்து நின்று தீயோடு நடனம் செய்வார்.

9100. பெருகிய தீயின் பிரளயமான அதில் தருமமான அனைத்துக்கும் மூலமான தெய்வம் அஞ்சி, ‘நான் இந்த பிரளயத்தில் இறந்து விடுவேன். இனிச் செய்வது என்ன? என்று மனத்தில் எண்ணியது.

9101. “கங்கையைத் தரித்த சடையையுடைய சிவ பெருமானை அடைவனேல், என்றும் அழியாமல் இருப்பேன்!’ என்று துணிந்து தருமதேவதை சிவந்த கண்ணையுடைய காளையாய் ஓர் அழகிய வடிவத்தை எடுத்தது.

9102. “காளையின் வடிவு கொண்டு சிவபெருமான் எதிரே போய்த் துதித்து, ‘நான் அக்கினிப் பிரளயமாகும் இப்போது இறக்கும் தன்மையை நீக்கி, தங்களைச் சுமக்கும் ஆற்றலை அருள் செய்து, தங்கட்கு ஊர்தியாய் இருக்கும் பேற்றை, எம் பெருமானே, எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்’ என்று வேண்டிக் கொள்ள,

380 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9103 இறத்தலை இன்மையும் யான மாய்த்தனைப்
பொறுத்திடும் தன்மையும் பொருவில் வன்மையும்
உறைத்திடும் அன்பும்வா லுணர்வும் நல்கிபே
அறத்தனிக் கடவுளுக்கு அண்ணல் கூறுவான்.
- 9104 முதலயல் இடைகடை மொழிய நின்றிடும்
சதுர்வித யுகந்தனில் தருமத் தின்திறம்
இதுவென நான்குமுன் நிரண்டொன் றாகிய
பதமுறை யூன்றியே படியிற் சேறிமேல்.
- 9105 ஈங்குன திடந்தனில் யாமெக் காலமும்
நீங்கலம் இருந்தனம் நீயும் வந்துநம்
பாங்கரின் அடைந்தனை பரிவொ டீர்தியாய்த்
தாங்குதி யாரினும் தலைமை பெற்றுளாய்.
- 9106 எண்ணுநந் தொண்டர்கள் இயற்று பாவமும்
புண்ணிய மாநமைப் புறக்க ணித்துளார்
பண்ணிய அறமெலாம் பாவ மாகுமால்
திண்ணம் தருமறை தானும் செப்புமே.
- 9107 மைதவிர் அடியர்செய் பவமு மற்றுளார்
செய்திடு தருமமும் திரிப தாகியே
எய்திடு கின்ற தியாம்உன் தன்னிடை
மெய்திகழ் உயிரென மேவும் பான்மையால்.
- 9108 நின்னிடை யாமுளோம் நீயும் ஊர்தியாய்
மன்னுதி எமதுபால் மற்றி தல்லதை
இன்னுமோர் வடிவு கொண்டு எம்மைப் போற்றுதி
அன்னதும் உணர்கென அருளிச் செய்தரோ.

9103. “இறவாத தன்மையையும் ஊர்தியாய்ச் சுமக்கும் தன்மையையும், அதற்கு ஏற்றபடி ஒப்பற்ற ஆற்றலையும், இடையீடுபடாத இறகிய அன்பையும், தூய மெய் உணர்வையும் தனித்த தரும தேவதைக்கு அருளிச் சிவ பெருமான் உரைப்பார்.

9104. முதலும் அதற்கு அயலும் இடையும் கடையும் என்று சொல்லப்படுகின்ற ‘கிரேத, திரேத, துவாபர, கலி, என்று நான்கு வகையான உகங்களிலே ‘தருமத்தின் இயல்பு இது’ என்று எல்லாரும் அறியும்படி, நான்கு கால், மூன்று கால், இருகால், ஒருகால் பூமியில் படியுமாறு, உன்கால்களை உகந்தோறும் ஊன்றிப் புவி மீது சஞ்சரிப்பாயாக.’

9105. ‘தருமத்தின் இடமாகிய இங்கு வந்து நிற்கும் உன்னிடத்தினின்றும் யாம் எக்காலத்தும் உன்னை விட்டு நீங்காமல் இருப்போம். தனியான நீயும் என்னை வந்து அடைந்தாய். அன்புடனே வாகனமாக என்னைச் சுமப்பாயாக! இதனால் யாவரினும் தலையான நிலையைப் பெறுவாயாக!

9106. “எம்மை எண்ணித் துதிக்கும் எம் தொண்டர்கள் செய்யும் பாவமும் புண்ணியமாகும். எம்மை எண்ணாத தொண்டர் அல்லாதவர் செய்த அறங்கள் எல்லாமும் பாவமாகும். இது உறுதி. இந்த உண்மையை அரிய வேதங்களும் கூறும்.

9107. குற்றம் இல்லாத அடியவர்கள் செய்யும் பாவமும் அடியவர் அல்லாதவர் செய்யும் அறமும் பயனால் மாறுபட்டு நிற்பது, யாம் உன்னிடத்தில், உடலில் இருக்கும் உயிர்போல என்றும் கலந்திருக்கும் தன்மையினால் ஆகும்.

9108. உன்னிடத்தில் யாம் என்றும் இருப்போம். நீயும் வாகனமாக எம்மிடத்தில் எப்போதும் எம் பக்கத்தில் இருப்பாயாக! இது அல்லாது மற்றொரு சமயத்தில் வேறொரு வடிவும் எடுத்து எம்மைப் பூசிப்பாய்! அதையும் இப்போதே அறிவாயாக!” என்று கூறியருளி,

382 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9109 கூர்ந்த குலக் கொடும்படை வானவன்
சார்ந்து போற்றுந் தருமக் கடவுளை
ஊர்த்தி டும்தனி யூர்திய தாகியே
சேர்ந்தி டும்படி சேருள் செய்தனன்.
- 9110 அந்த நாண்முத லாதிப் பிரான்தனைச்
சிந்தை மேல்கொண்ட சேருடை யன்பர்முன்
நந்தி யாகும் நலம்பெறும் ஊர்திமேல்
வந்து தோன்றும் வரம்புரி பான்மையால்.
- 9111 சாற்றும் அவ்விடைக் கேதனைத் தாங்குபேர்
ஆற்றல் ஈந்த செயலறிந்து அல்லவோ
மாற்ற லார்புரஞ் செற்றுழி மாயவன்
ஏற்றுள் சேனிகொள் டெந்தையைத் தாங்கினான்.
- 9112 ஆத லால்அரன் அவ்விடை ஊர்ந்திடல்
ஏத மோவன் றிதுநிற்க தெண்டிரை
மீது தோன்றும் விடத்தையுண் டானென
ஒதி னாய்அதன் உண்மையைக் கேட்டிநீ.

வேறு

- 9113 நிருதர் தம்முடன் அவுணரும் அமரரும் நேர்ந்து
திருகு வெஞ்சினத் தொருபகல் முந்துபோர் செய்ய
இருதி றத்தினும் பற்பலர் வல்லையில் இறப்ப
வெருவி அன்னது கண்டனர் அமர்னை விடுத்தார்.

9109. "கூர்மையான குலம் என்ற கொடிய படைநாள் ஏந்திய சிவபெருமான், தம்மைச் சேர்ந்து துதிக்கும் தரும தேவதையை, தாம் ஏறியருளும் ஊர்தியாகத் தம்மைச் சேர்ந்திருக்கும்படி சிறந்த திருவருளைச் செய்தருளினார்.

9110. "அந்த நாள் முதலாக ஆதி இறைவனான தம்மைத் துதிக்கும் அருள் செல்வத்தையுடைய அன்பர் களுக்கு முன்னே வரம் தருவதை முன்னிட்டு, காளையாகும் நலத்தைப் பெறும் தரும தேவதையான ஊர்தி மீது வந்து தோன்றியருள்வார்.

9111. "முன் கூறப்பட்ட தரும தேவதையாகிய அந்தக் காளைக்குச் சுமக்கும் பேராற்றல் கொடுத்த அருள் செயலை அறிந்தன்றோ, எம் பெருமான் பகைவரின் திரி புரிங்களை எரித்த போது, திருமால் காளை வடிவம் கொண்டு எம் பெருமானைச் சுமந்தார்.

9112. "ஆதலால் சிவபெருமான் அந்தக் காளை ஊர்தல் குற்றாகுமோ? தக்கனே! அது குற்றமாகாது; குணமேயாகும். இது நிற்க, தெளிந்த நீரையுடைய பாற்கடல் மீது தோன்றும் விடத்தை உண்டார் என்று நீ சொன்னாய். தக்கனே, அதன் உண்மையையும் கேட்பாயாக!

9113. முற்காலத்திலே ஒருநாளில் அரக்கருடன் அசுரரும் தேவரும் எதிர்த்து மாறுபட்டுச் சினத்துடன் போர் செய்தனர். அப்போது அரக்கருடன் எதிர்த்த அசுரரும் தேவர்களுமான இரண்டு திறத்தாரிலும் மிகப்பலர் விரைவில் இறந்தனர். இறக்க, அதைக் கண்டு அஞ்சி, அரக்கருடன் போர் செய்வதை நிறுத்தினர்.

384 □ கந்தபுராணம்

9114 மேலை வானவர் அவுணர்தங் கோவொடு விரவிக்
கால மெண்ணில இருந்துபோர் செய்வது கருதி
நாலு மாமுகத் திறையவன் பதத்தினை நனுகிச்
சீல மோடவன் தாள்மலர் பணிந்துரை செய்வார்.

9115 ஒல்கு மாயுனை உடையரேம் பற்பகல் உஞற்று
மல்கு பேரமர் இயற்றுவான் பாற்கடல் மதியா
அல்க லின்றிய அமிர்தினை வாங்கியே அடிகேள்
நல்கு வாயெமக் கென்றலும் அயன்இவை நவில்
வான்.

9116 ஆதி மாயவற் கிச்செயல் மொழிகுவம் அவனே
ஓத வேலையை கடைந்தது அளித்திடும்
உண்டால்
சாதல் வல்லையில் வந்திடா தென்றயன் சாற்றிப்
போது நாமென அவரொடும் பாற்கடல்
புகுந்தான்.

9117 நனந்த வைப்படு பயம்கெழு தெண்டிரை நடுவண்
அனந்தன் மீமிசைத் துயிலுறும் மூர்த்தியை
அனுதி
மனந்த லாதபேர் அன்பொடு நான்முகன் வழுத்த
நினைந்து கண்விழித் தொய்யென எழுந்தனன்
நெடியோன்.

9114. அரக்கருடன் போர் செய்தலை நிறுத்தியவர்களான வீண்ணுலத்தவர்களும் தேவர்கள் அசுரர்களுமான இருதிரத்தாரும் தம் தலைவர்களான இந்திரன் அசுரேந்திரன் என்பவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து, அளவற்ற காலம் உயிருடன் இருந்து இறவாமல் இருந்து போர் செய்வதை மனத்தில் கொண்டு, நான்கு சிறந்த முகங்களை உடைய பிரமாலை அணுகி, அவ்விடத்துக்கு வேண்டிய ஒழுக்கத்துடன், அவருடைய மலர் அடிகளை வணங்கிக் கூறலானார்கள்.

9115. "அடிகளே! நாங்கள் சுருங்கும் சில வாழ் நாள் உடையோம். பல காலம் முயற்சி பெறுவதற்குரிய பெரும் போரைச் செய்யும் பொருட்டு, பாற்கடலைக் கடைந்து, குறைதல் இல்லாத அமிர்தத்தைப் பெற்று எங்கட்கு அளிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினர். நான்முகன் அதனைக் கேட்டு இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9116. 'நமக்கெல்லாம் ஆதியான திருமாலுக்கு இதனைச் சொல்வோம். அவர் அலைகளையுடைய பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தத்தைத் தருவார். அதை உண்டால் இறப்பது என்பது விரைவில் வாராது', என்று பிரமா சொல்லி, 'நாம் திருமாலிடம் செல்லலாம்' என்று அவர்களுடனே பாற் கடலை அடைந்தார்.

9117. "இவ்வண்ம் முதல் சுத்தோதகம் வரை உள்ள ஏழு கடல்களுக்கும் நடுவில் உள்ள, தெளிந்த அலை பொருந்திய பாற்கடலின் நடுவில், பாம்பணை மீது அறிதூயில் கொள்ளும் திருமாலை அடைந்து, உள்ளத்தை விட்டு அகலாத பேரன்புடன், பிரமதேவர் துதித்தார். அதைத் திருவுளம் கொண்டு திருமால் விரைவாய் எழுந்தார்.

- 9118 நீவிர் இவ்விடை வந்தவா றென்னென நெடியோன்
 பூவின் மேல்வரு பண்ணவன் அவுணர்கள்
 பொருவில்
 தேவர் வேந்தர்கள் வேண்டிய குறையினைச் செப்ப
 ஆவ தென்றதற்கு இயைந்தனன் அளித்திடும்
 அருளால்.
- 9119 அருள்பு ிந்தெழு மாயவன் மந்தரம் அதனை
 உருள்பு ிந்திடு மத்தென நிறுவியே உடலாம்
 பொருள்பு ிந்திடும் மதியினை மதலையாய்ப் புரியா
 இருள்பு ிந்தவா சுகிதனை நானென யாத்தான்.
- 9120 ஒருபு றத்தினில் அமரர்கள் ஒருபுறத்து அவுணர்
 இருபு றத்தினும் ஈர்த்திட நல்கியிப் புவிகுழ்
 தருபு றக்கிரி யனையமத் தடிமுடி தன்மெய்
 வருபு றத்தினுங் சுரத்தினும் பரித்தனன் மாலோன்.
- 9121 ஆன தன்மையின் மாயவன் பரித்துழி அமரர்
 கோனும் வானவர் யாவரும் அவுணருங் கோமான்
 தானும் வாசுகி பற்றியே வலியுறுந் தகவால்
 வாஹி லாஷுமிழ் பாற்கடல் மறுகிட மதித்தார்.

9118. “நீங்கள் இங்கு வந்த காரணம் யாது?” என்று திருமால் வினவினார். திருமாலின் உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய நான்முகன், ‘அவுணர்களும் ஒப்பில்லாத தேவர்களும் அசுரேந்திரன், இந்திரன் ஆகிய அவர்களுடைய மன்னர்களும் வேண்டிக் கொள்கின்ற குறையை, முறையீடு செய்ய!’ யாவரையும் பாதுகாக்கும் ‘அருளால் ஆவ தாகுக!’ என்று சொல்லி அமிர்தம் தருவதற்கு உடன் பட்டார்.

9119. “அருள் செய்து பூமீலுணர்ந்து எழுந்த திருமால் மந்தர மாலையை உருட்சி பொருந்திய மத்தாக நிறுத்தி, தேய்ந்து சென்ற உடலை வளர்வதாகச் செய்து கொண்ட சந்திரனைக் கடைதறியாகக் கொண்டு, இருள் உடைய நஞ்சையுடைய வாசகி என்ற பாம்பை கடை கயிறாகக் கட்டினார்.

(மதலை-தூண்.)

9120. “ஒரு பக்கத்தில் தேவர்களும் மற்றப் பக்கத் தில் அசுரர்களுமாக இரண்டு பக்கங்களிலும் நின்று இழுக்கு மாறு செய்து, இந்த உலகத்தைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சக்கரவாள மாலையைப் போன்ற மந்தர மலையான மத்தின் அடியையும் முடியையும் முறையே தம் உடலில் பொருந்திய முதுகாலும் கையாலும் திருமால் தங்கினார்.

9121. “இங்ஙனம் திருமால் மத்தினைத் தாங்கத் தேவர்கள் யாவரும், தேவேந்திரனும், அசுரர்களும், அசுரேந்திரனும் வாசகியாகிய கயிற்றைப் பிடித்து வலிக்கும் இயல்பால் வெண்மையான நிலை உமிழ்கின்ற பால்கடல் கலங்கும்படி கடைந்தனர்.

388 □ கந்தபுராணம்

- 9122 மதித்த வேலையவ் வேலையி னுடைந்தென
வாய்விட்டு
அதிர்த்த தேவரும் உலைந்தனர் குலைந்தன
அகிலம்
கதித்த மேருவுஞ் சலித்தன ஒலித்தன கரிகள்
பதைத்து வெய்துயிர்த் தொடுங்கின நடுங்கின
பணியே.
- 9123 உடைந்து போவது கொல்லென அமரர்கள் ஒருங்கே
தொடர்ந்து தம்பெரு வலிகொடே மந்தரம் சுழலக்
கடைந்து வேலையைச் கலக்குழி ஈர்த்திடுங் கயிறாய்
அடைந்த வாசகி பொறுக்கலா தயர்ந்ததை அன்றே.
- 9124 ஊன்று பேதுற வெய்தியே யாற்றவெய்து
உயிர்த்துத்
தோன்று வெஞ்சினங் கொண்டுமெய் பதைத்துநாத்
துடிப்ப
ஆன்ற ஆயிரம் வாய்தொறும் ஆலகா லத்தைக்
கான்ற தத்துணை அளக்கரும் உமிழ்ந்தது கடுவே.
- 9125 ஈற்றுக் கோடியின் எழுமுகிற் கோடியின் இருண்டு
கூற்றுக் கோடியின் மறங்கொடு திசைதொறுங்
குலவும்
காற்றுக் கோடியின் விரைவினால் வடவையங்
கடுந்தீ
நூற்றுக் கோடியிற் பரந்ததவ் விடமெலாம்
நொய்தின்.

9122. “அச்சமயத்தில் கடைந்த அப்பாற்கடல் கரை உடைந்தாற் போல் வாய்விட்டு ஆரவாரம் செய்தது. அதனால் எல்லாரும் நடுங்கினர். உலகங்கள் நிலை குலைந்தன. உயர்ந்த மேருமலையும் அடிமுடி குலைந்தது. திக்கு யானைகள் பிளிறின. அட்டமா நாகங்கள் பதைத்து வெம்மையை உயிர்த்து ஒடுங்கின; நடுங்கின.

9123. “வலிமை அழிந்து கடையாமல் நிறுத்துவதா” என்று தேவர்கள் அசுரர்களுடன் ஒருங்கு தம் மிக்க வன்மை கொண்டு, மந்தர மலையான மத்துச் சுழலுப்படி கடைந்து. பாற்கடலைக் கலக்கிய சமயத்தில் இழுக்கும் கயிறாக அமைந்த வாசுகி பொறுக்க இயலாது தளர்ந்தது.

9124. “அவ்வாசுகி இறுக்கமாகப் பற்றப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்து வெப்பமாகப் பெரிதும் பெருமூச்சு விட்டு, மிக்க கொடிய சினம் கொண்டு, உடல் துடித்து, நாக்குகள் துடிப்ப, அகன்ற ஆயிரம் வாய்தோறும் சுரக்கும் ஆலகால விடத்தைக் கக்கியது. அவ்வளவில் பாற்கடலும் அமிர்தத்தைத் தாராமல் நஞ்சையே தந்தது.

9125. உலக முடிவில் தோன்றும் மேகக் கூட்டங்கள் களைப் போல் கரிய நிறம் அடைந்து கோடி கூற்றுவர்களின் மறத்தை மேற்கொண்டு திசைகள் தோறும் சென்று வீசும். கோடி சண்ட மாருதத்தின் வேகத்துடன் நூறு கோடி வெய்ய வடவாமுகக்கினியைப் போல் அந்த ஆலகாலவிடம் எங்கும் விரைவில் பரவியது.

(ஈற்றுக்கோடி — யுகமுடிவு)

999 □ கந்தபுராணம்

9126 ஓட லுற்றெழுந் தவ்விடம் சூழ்தலும் உலையா
 ஓட லுற்றனர் தானவர் உம்பரா யுள்ளோர்
 ஓட லுற்றனர் முனிவரர் ஓடலுற் றனரால்
 ஓட லுற்றனர் உலகெலாம் படைத்திடும்
 உரவோர்.

9127. தண்டுழாய்முடிப் பண்ணவன் இனையதோர்
 தன்மை
 கண்டு மத்தரங் காப்புவிட் டுள்ளமேற் கவற்சி
 கொண்டு நாமின்று போற்றுதும் ஈதெனக் குறியா
 அண்ட ராதியர் மேற்செலும் விடத்தின்முன்
 அடுத்தான்.

9128. மேல்வ ரும்கொடு வீடத்தின்முன் னுறுதலும்
 வெகுண்டு
 சால அங்கது தாமரைக் கண்ணன்மேல் தாக்கி
 மூல முள்ளதோர் வச்சிர மணிநிற முருக்கி
 நில வண்ணமே யாக்கிய தவனும்நின் நிலனால்.

9129 கோல காலமாய் உலகெலாம் அடுத்தொழில்
 கொண்ட
 ஆல காலமுன் நிற்கலார் அரிமுத லானோர்
 மூல காலமும் இறுதியும் இன்றியே மூவாக்
 கால காலன்வாழ் கயிலையை அடைந்தனர்
 சடிதில்.

9126. “பரவும் இருளின் தன்மையை அடைந்த அந்த ஆலகாலவிடம் எங்கும் எழுந்து பரவுதலும் நிலை குலைந்து அகரர்கள் ஓடினர். தேவர்க்கும் ஓடினர். முனிவரும் ஓடினர். உலகம் அனைத்தையும் படைத்த நான்முகனும் உலக முழுவதையும் அரசாளுமாறு பெற்றுக் கொண்டவரான இந்திரன் அசுரேந்திரன் என்னும் இருவரும் ஓடினர்.

9127. “குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த முடியையுடைய திருமால், மேற்கண்டவாறு நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து, மந்தர மலையான மத்தைக் காப்பதைக் கைவிட்டு, மனத்தில் கவலை அடைந்து, ‘நாம் இன்று இந்த நஞ்சைத் தீது விளையாது காப்போம்,’ என்று அதைத் தடுக்க எண்ணித் தேவர் முதலியவர் மீது செல்லும் ஆலகால விடத்திற்கு முன் சென்றார்.

9128. “அங்கு உள்ளவர் மேல் செல்லும் கொடிய ஆலகால விடத்தின் முன்பு திருமால் செல்லவும், அங்கு அந்த விடம் மிகவும் சினந்து தாமரை மலர் போன்ற கண்ணரான திருமாலைத் தாக்கியது. முன்பு அவருக்கிருந்த வச்சிரமணி போன்ற செந்நிறத்தை மாற்றி நீல நிறத்தை உண்டாக்கியது. இவ்வாறு அத்திருமாலும் அந்த விடத்துக்கு எதிர் நிற்க ஆற்றல் இல்லாதவர் ஆனார்.

9129. “ஊழிக்காலம் உருவம் பெற்றதைப் போன்ற உலகம் முழுவதையும் அழிக்கும் தொழில் கொண்ட ஆலகால நஞ்சின் முன்பு நிற்க மாட்டாது, திருமால் முதலியவர், ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் எப்போதும் மூப்பு அடையாத காலகாலரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலையைப் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

802 இ கந்தபுராணம்

- 9130 முந்து வெவ்விடம் சுடுதலால் இரிந்தவர் முக்கண் எந்தை எம்பெரு மாட்டிவாழ் கயிலையில் எவரும் வந்த தற்புத நீரதோ வெருவினால் மைந்தர் தந்தை தாயிடத் தன்றியே யாங்ஙனம் சார்வார்.

வேறு

- 9131 ஆயவர் கயிலையில் அமலற் காகிய கோயிலின் முதற்பெருங் கோபு ரத்திடை நாயக நந்தியந் தேவை நண்ணியே போயதெந் துயரெனப் புகன்று போற்றினார்.
- 9132 போற்றிய பின்னுறப் புகுந்த வாறெலாம் சாற்றினர் கேட்டலும் தகுவர் தேவர்கள் வீற்றுற அவண்நிறீஇ வேதன் மாறிசைக் கோற்றொழி லார்தமைக் கொண்டு போயினான்.
- 9133 நடைநெறி யருள்புரி நந்தி யெம்பிரான் ! கடைநிலை ஐந்தவாங் காப்பில் எண்திசை அடைதரு மன்னரை அருளின் நோக்கியிவ் விடைதனில் உறுதிரென் றியம்பி யேகியே.
- 9134 அருள்முறை நாடிமால் அயனென் றுள்ளதோர் இருவரை அமலன்முன் எய்த உய்த்தலும் கருணையங் கடல்தனைக் கண்டு போற்றினார் பரவச மாயினார் பணிந்து பன்முறை.

9130. ஓடும் தம்மைத் தொடர்ந்து வந்து கொடிய விடம் சுடுவதால் பறம் கொடுத்து ஓடியவர் யாவரும் மூன்று கண்களையுடைய எம்பெருமானும் உமையம்மையும் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலையில் ஓடிவந்தது ஓர் அப்புதச் செயலோ? மைந்தர், தங்களுக்கு ஓர் அச்சம் உள்ளதானால், தம் தந்தை தாயரிடத்தல்லாது வேறு எங்குப் போவார்கள்?

9131. “அங்குச் சென்றவர், கயிலாய மலையில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பொருட்டாக அமைக்கப்பட்ட செம்பொன் கோயிலின் முதலில் உள்ள பெருமையுடைய கோபுர வாயிலில் காவல் மேற்கொண்டிருந்த நந்தியம் பெருமானை அடைந்து ‘இனி நம் துன்பம் நீங்கியது!’ என்று துதித்தனர்.

9132. துதித்த பின்பு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூறினர். அதை நந்தி கேட்டதும், அசுரர்களையும் தேவர்களையும் அந்த வாயிலில் வேறு வேறாக நிறுத்தி, நான்முகனையும் திருமாலையும் திக்குப் பாலகரையும், அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனார்.

(கோற்றொழில்-கோல் கொண்டு செய்யும் காவல் தொழில்)

9133. வாயிலைக் காவல் செய்யும் நந்திதேவர், கடை வாயிலுக்கு ஐந்தாம் வாயிலில், அட்ட திக்குப் பாலகர்களை அருளுடன் பார்த்து, ‘இங்கு இருப்பீராக’ என்று நிறுத்தி விட்டு, அப்பால் சென்று,

9134. நந்திதேவர் இறைவன் அருளும் முறையை அறிந்து திருமால் நான்முகன் என்ற இருவரையும் சிவபெருமானின் சந்நிதியில் செல்லுமாறு விடுத்தார். அவர்கள் கருணைக் கடலான சிவபெருமானைக் கண்டு பலமுறை வணங்கி மகிழ்ந்து துதித்தனர்.

394 □ கந்தபுராணம்

- 9135 போற்றினர் நின்றலும் புரத்தை முன்அடும்
ஆற்றலின் உம்பரான் அரிநின் மேனிதான்
வேற்றரு வாய்இவண் மேவிற் றென்னெனச்
சாற்றினன் யாவையும் உணரும் தன்மையான்.
- 9136 மெய்வழி பாடுசெய் மேலை யோர்க்கெலாம்
உய்வழி புரிபவன் இனைய ஓதலும்
மைவழி மேலியன் மானம் உள்ளுற
அவ்வழி யினையன அறைதல் மேயினான்.
- 9137 வஞ்சின அவுணர்கள் வான மேலவர்
வெஞ்சின அமரினில் விளிந்த வேலையில்
எஞ்சலில் ஆயவுற்று இகல்செய் வாமெனப்
புஞ்சமொ டயனொடு புகறல் மேயினார்.
- 9138 அன்னமென் கொடியினன் அனைய ரோடுபோந்து
என்னொடு கூறினன் யானெ முந்தரோ
உன்னருள் பெற்றிலன் உணர்ந்தி டாமலே
மன்னிய அமிழ்திவண் வருதல் வேண்டினேன்.
- 9139 தானவர் அமரர்கள் சதுர்மு கத்தவன்
ஏனையர் தம்முட னியானின் நெய்தியே
பானிறை கடல்கடை பொழுதில் பாயெரி
யானது மருளுற ஆலம் போந்ததே.
- 9140 உன்றன தருள்பெறா உண்மை நாடியே
இன்றுல குயிரெலாம் இறக்க அவ்விடம்
சென்றதி யாவருந் தெருமந் தோடினார்
நின்றவென் மெய்யையிந் நிறம தாக்கிற்றே-

9135. “திருமாலும் நான்முகனும் சிவபெருமானைத் துதித்து நிற்கவும், முன் திரிபுரங்களை எரித்தவரான அப்பெருமான் அவர்களுள் திருமாலை நோக்கி, ‘திருமாலே! உன் வடிவம் வேற்று வடிவமாகியதன் காரணம் யாது? நீ இவ்விடம் வந்ததன் காரணம் யாது?’ என்று இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் உணர்த்தாமல் உணரும் இயல்பினரான அப்பெருமான் நிகழ்ந்ததை அறியாதவர் போல வினவினார்.

9136. “உண்மை வழிபாட்டைச் செய்கின்ற மேலோருக்கு உய்யும் திறம் எல்லாவற்றையும் அருள்பவரான சிவபெருமான் இவ்வாறு வினவவும், கருமை ஒழுகும் மேனியரான திருமால், மானம் உள்ளத்தைக் கொள்ள, அப்போது இவற்றைச் சொல்லலானார்.

9137. “வஞ்சினம் சொல்லிப் போரிடும் அசுரர்களும் தேவர்களும் கொடிய சினத்துடன் பகைவருடன் செய்யும் போரில், இறக்க நேர்ந்த போது, ‘இறப்பு இல்லாத நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றுப் போர் செய்வோம்’ என்று எண்ணிக் கூட்டமாகப் பிரமிடம் சென்று உரைத்தனர்.

9138. “மென்மையான அன்னக் கொடியையுடைய நான்முகன் அந்தத் தேவர்களுடன் என்னிடம் வந்து உரைத்தார். நான் உடன்பட்டு எழுந்து, உம்முடைய அருளைப் பெறாமல், பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வும் இல்லாமல், நிலைபெற்ற அமுதம் கிடைப்பதை விரும்பினேன்.

9139. “அசுரர்களும் தேவர்களும் நான்முகனும் மற்றவருமான இவர்களுடன், நான் இன்று சென்று பாற்கடலைக் கடையும்போது, ஒளிவீடும் அக்கினியுடன் மயக்கம் கொள்ளும்படி ஆலகால விடம் எழுந்தது.

9140. “அந்த ஆலகால விடம் தங்களின் அருளையாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளாத உண்மையை உணர்ந்து, இன்று உலகத்து உயிர் அனைத்தும் மடியும்படி, எங்கும் பரவியது. அனைவரும் மயங்கி ஓடினர். எதிர்த்து நின்ற என் உடலை இம்மாதிரி கருமை உடையதாக்கியது.

996 ப கந்தபுராணம்.

- 9141 வேற்றுரு வாக்கியென் மெய்யில் தாக்கலும்
ஆற்றலன் அகன்றனன் அனையர் தம்மொடே
ஏற்றம தானவெம் மிடர்கள் யாவையும்
ஆற்றுநர் யாருளர் மற்று நீயலால்.
- 9142 உன்னருள் பெறாமல்அவ் வுததி சேர்தலால்
இன்னதொர் இன்னல்வந் தெய்திற் றாதலால்
நின்னடி அடைந்தனம் நீடு தீயெனத்
துன்னிய கொடுவிடம் தொலைக்கச் செல்லுமால்.
- 9143 ஆரணம் யாவையும் அறிந்து நாடொணாப்
பூரண வுமையொடு பொருந்தி இன்னதாம்
ஏரண வருவுகொண் டிருக்கை எம்மையாள்
காரண மன்றியே கருமம் யாவதோ.
- 9144 தீயென எழுதரு சீற்ற வெவ்விடம்
ஆயதை மாற்றியே அளியர் தங்களை
நீயருள் புரிகென நீல்நி றம்திகழ்
மாயவன் உரைத்தனன் வழுத்தி நிற்கவே.
- 9145 மாதிர இறைவரும் வானு ளோர்களும்
நீதியில் அவுணரும் நின்ற எல்லையில்
நாதனை வழுத்தலும் நம்பன் கேட்டரோ
ஏதிவை அரவம்என்று இயம்ப லோடுமே.
- 9146 வானவர் அவுணர்கள் மாதிர தத்தவர்
ஏனையர் வல்விடத் தின்வல் உற்றுளார்
கோநகர்க் கடைதொறுங் குழுமி ஏத்தினார்
ஆனதிவ் வொலியென அயன்வி ளம்பவே.

9141. “வேற்று வடிவத்தை உண்டாக்கி, என் உடலில் வந்து தாக்கவும், சகிக்க மாட்டாது அந்தத் தேவாகரர்களுடன் அந்த இடத்தினின்று வந்தேன். மிக்க என் துன்பம் எல்லாவற்றையும் தங்களையன்றி நீக்குபவர் யார்?

9142. “உம் அருளைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் அந்தப் பாற்கடலைக் கடையச் சென்றதால் இந்தத் துன்பம் வந்தது. ஆகலால் உம் திருவடிகளை அடைந்தோம். ஒளிரும் வடவைத் தீயைப் போலத் தொடர்ந்து நெருங்கிய கொடிய ஆலகாலவிடம் நம்மையெல்லாம் அழிக்க வருகின்றது.

9143. “மறைகள் யாவும் ஆராய்ந்து அறியஒண்ணாத பூரணப் பொருளான தாங்கள், உமையுடன் கூடி இத்தன்மையான அழகுடன் கூடி இங்கு வீற்றிருத்தல் அடியவரான எம்மைக் காக்கும் காரணத்தால் அன்றி வேறு யாது கருதி?

9144. “தீயைப் போல எழுதின்ற சினத்தையுடைய வெவ்விடமானதை நீக்கி, எளியவரான எங்களைக் காத்தருளுக” என்று, விடத்தால் நீலநிறம் கொண்ட திருமால் சொல்லித் துதித்து நிற்க,

9145. “திக்குப் பாலகரும் தேவர்களும் நீதியில்லாத அசுரர்களும், தாம் நின்ற இடத்திலிருந்து சிவபெருமானைத் துதித்தனர். துதிக்க, சிவபெருமான் அந்த ஒலியைக் கேட்டு ‘இந்த ஒலி யாது?’ என்று வினவலும்,

9146. ‘தேவர்களும் அசுரர்களும் திக்குப்பாலகர்களும் பிறரும் என்ற வலிய விடத்தால் துன்பம் அடைந்தவர்கள் இக்கோயிலின் வாயில் தோறும் கூடி நின்று தங்களைத் துதித்தனர். இந்த ஒலி அதனால் எழுந்தது’ என்று நான்முகன் உரைத்தார்.

398 □ கந்தபுராணம்

- 8147 சுறுத்திடும் மிடறுடைக் கடவுள் நந்தியைக்
குறிப்பொடு நோக்கியே கொணர்நி யால்எனப்
புறத்திலம் மேலவன் போந்து மற்றவர்
திறத்துடன் உறையுளில் செல்ல உய்ப்பவே.
- 9148 வந்தவர் யாவரும் வணங்கி ஈசனைப்
புந்தியில் அன்பொடு போற்றி யாற்றவும்
நொந்தனம் விடத்தினால் நொய்தில் அன்னதைச்
சிந்தினை எமக்கருள் செய்தி என்னவே.

வேறு

- 9149 ஈதெலாங் கேட்ட மேலோன் இறைவியை நோக்கி
இன்னோர்
ஓதலா மாற்றம் உன்றன் உளத்தினுக்கு இயைவ
தாமோ
மாதுநீ புகறி யென்ன வந்துநின் னடைந்தார்
வானோர்
ஆதலால் அவர்க்கு வல்வே அருள்புரிந் திடுதி
என்றாள்.
- 9150 வண்டமர் குழலெம் மன்னை மற்றிவை இசைத்த
லோடும்
அண்டரு மகிழ்ச்சி எய்தி ஆதியங் கடவுள் தன்பால்
தொண்டுசெய் தொழுகு கின்ற சுந்தரன் தன்னை
நோக்கிக்
கொண்டிவண் வருதி யால்அக் கொடுவிடம் தன்னை
என்றான்.

9147. கரிய கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான் நந்தி தேவரைத் குறிப்புடன் நோக்கி 'அழைத்து வருக' என்று அருள் செய்தார். மேலோரான நந்தி தேவர் வெளியே வந்து, அந்த அவுணர் கூட்டத்தினருடன் அனைவரையும் உள்ளே புகும்படி அனுப்ப,

9148. "உள்ளே வந்தவர் அனைவரும் சிவபெருமானை வணங்கி உள்ளத்தில் அன்புடன் துதித்து, ஆலகால விடத்தால் மிகவும் நொந்தோம்; விரைவில் அந்த விடத்தை நீக்கி எமக்கு அருள் செய்க! என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

9149. "இவற்றையெல்லாம் கேட்ட சிவபெருமான், தன்னுடன் இருக்கும் பெருமாட்டியை நோக்கி, 'இவர்கள் கூறும் முறையீடு உன் உள்ளத்துக்கு உடன்பாடோ? பெண்ணே! உன் எண்ணத்தைச் சொல்வாயாக!' என்று வினவினார். அதற்கு, உலகை ஈன்ற எம் அன்னையார், 'தேவர்கள் தங்களையே அடைக்கலமாக அடைந்தனர் ஆகையால் அத்தேவர்களுக்கு விரைந்து அருள் செய்க' என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

9150. "வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலையுடைய எம்பெருமாட்டி அன்னையார் இவற்றைச் சொன்னவுடன், ஆதியான சிவபெருமான், அடைவதற்கரிய மகிழ்ச்சி அடைந்து, தம்மிடம் பணி செய்து கொண்டிருக்கும் சுந்தரரைப் பார்த்து, 'கொடிய ஆலகால விடத்தை இங்குக் கொணருக' என்று ஆணையிட்டருளினார். (சுந்தரன்-இவர், இறைவருக்கு அணுக்கத் தொண்டரில் ஒருவர்.)

400 □ கந்தபுராணம்.

- 9151 என்றலும் இனிதே என்னா இறைஞ்சினன் ஏகி
 யாண்டுந்
 துன்றிய விடத்தைப் பற்றிச் சுந்தரன் கொடுவந்
 துய்ப்பய
 ஒன்றொரு திவலை யேபோல் ஒடுங்குற மலர்க்கை
 வாங்கி
 நின்றிடும் அமரர் தம்மை நோக்கியே நிமலன்
 சொல்வான்.
- 9152 காளக வருவு கொண்ட கடுவினை உண்கோ
 அன்றேல்
 நீளிடை அதனிற் செல்ல நெறிப்பட எறிகோ
 என்னா
 வாளுறு மதிதோய் சென்னி வானவன் அருள்
 அன்னான்
 தாளுற வணங்கி நின்று சதுர்முகன் முதலோர்
 சொல்வார்.
- 9153 ஐயநீ யன்றி யாரிவ் வனல்விட மாற்று நீரார்
 செய்யகைக் கொண்ட ஆற்றால் சிறிதெனக்
 காட்டிற் றன்றே
 வெய்யதோர் இதனை இன்னே விட்டனை
 என்னில் பின்னை
 உய்வரோ யாரும் இன்னே ஒருங்குடன் முடிந்தி
 டாரோ.
- 9154 முடிவிலா உனக்கே அன்றோ முன்னுறு பாக
 மெல்லாம்
 விடமதே எனினு மாக வேண்டுதும் இதனை
 வல்லே
 அடியரேம் உய்யு மாற்றால் அருந்தினை அருள்
 மோ என்னக்
 கடிகமழ் இதழி வேய்ந்தோன் கலங்கலீர் இனிநீ
 ரென்றான்.

9151. “என்று எம்பெருமான் ஆணையிட, சுந்தரனான அணுக்கத் தொண்டன் சென்று எல்லாவிடங்களிலும் செறிந்து பரவியுள்ள விடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு வந்து கொடுப்ப, அவ்விடம் ஒரு துளி போலக் குறைந்து நிற்க சிவபெருமான் தம் திருக்கையில் அதை ஏற்று, அங்குச் சரண் அடைந்த தேவர்களைப் பார்த்து நின்மலரான சிவபெருமான் சொல்லலானார்.

9152. “கரிய நிறம் கொண்ட இந்த விடத்தை உண்ணுவோமா? இல்லை, நெடுந்தொலைவில் நெறிபடச் செல்லும் பொருட்டு எறிந்து விடுவோமா?” என்று ஒளிமிகும் சந்திரனை அணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபெருமான் கேட்டருள, பிரமா முதலானவர்கள் அப்பெருமானின் தாளில் தலை வைத்து வணங்கி நின்று சொல்லலானார்கள்.

9153. “பெருமானே! தங்களையன்றி யார் தாம் இந்த அழலுகின்ற விடத்தைத் தாங்க வல்லவர்? தங்கள் திருக்கையிலே அடக்கிக் கொண்டதால் அந்த விடம் உன்னைச் சிறியதாகக் காட்டியது. கொடியதான ஒப்பில் உாத இந்த விடத்தை இப்போது விட்டுவிட்டால், பின்பு வெரும் உயிர் பிழைத்திரார். இப்போதே அனைவரும் ஒருங்கே மடிந்து விடுவர்.

9154. “எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும் முதற்பாகம் முழுவதும் அழிவற்ற உமக்கே உரியது அன்றோ! நஞ்சே ஆயினும் ஆகுக. இதை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறோம். அடியவர் உய்யுமாறு இதை விரைவாக அருந்திகு!” என்று வேண்டிக் கொண்டனர். மணம் கமழும் கொன்றை மாலை சூடிய சிவபெருமான் “இனி நீங்கள் கலங்க வேண்டாம்” என்று அருள் செய்தார்.

- 9155 என்றனன் விரைவில் தன்கை யேந்திய விடமுட்
கொள்ளச்
சென்றது மிடற்றில் அன்ன திறத்தினை யாரும்
நோக்கி
இன்றெம துயிர்நீ காத்தற் கிங்கிது சான்றாய்
அங்கண்
நின்றிட வருடி என்றே நிமலனைப் போற்றல்
உற்றார்.
- 9156 போற்றலும் மிடற்றில் எங்கோன் பொலன்மணி
அணிய தென்ன
மாற்றருந் தகைமைத் தான வல்லிடம் நிறுவி
அன்னார்க்கு
ஏற்றநல் லருளைச் செய்ய யாவரும் இறந்தே
இன்று
தோற்றின ராகும்என்னச் சொல்லரு மகிழ்ச்சி
கொண்டார்.
- 9157 மாமகிழ் சிறந்து நிற்கும் மாலயன் முதலோர்
தம்மைத்
தூமதி மிலைச்சும் சென்னித் தொல்லையோன்
அருளால் நோக்கிக்
காமரு கடலை இன்னுங் கடைதிரால் அமுதுண்
டாகும்
போமினீர் இன்னே என்னப் போற்றினர் வணங்கிப்
போனார்.
- 9158 போனவர் தொன்மை போலப் புணரியைக்
கடைந்த காலை
மேனிகழ் அமிர்த மேனை வியன்பொருள் பலவும்
வந்த
வானவர் தாமே பெற்றார் மற்றவை தம்மை ஆலம்
ஆனதை அமலன் உண்ட தவருயிர் அளித்த
தன்றே.

9155. “என்று சிவபெருமான் மொழிந்தருளி, விரைந்து தம் திருக்கையால் அந்த ஆலகால நஞ்சை எடுத்து உண்டருளினார். அந்த நஞ்சும் திருமிடற்றில் சென்றது. அதை யாவரும் நோக்கி, ‘இன்று எங்கள் உயிரைத் தாங்கள் காத்ததற்கு அடையாளமான சான்றாய்த் திருக்கண்டமான அங்கு நிற்குமாறு திருவருள் செய்க!’ எனச் சிவபெருமானை நோக்கி வேண்டிக் கொண்டனர்.

9156. “எம்பெருமான் நீக்கற்கு அரிய வலிய நஞ்சை அழகியந்லமணி அணி என்னுமாறு திருக்கண்டத்தில் நிறுத்தி அத்தேவர்களுக்கு நல்ல அருளைச் செய்தார். அவர்கள் அனைவரும் ‘இன்றே இறந்து பிறந்தார், என்னுமாறு கூறுவதற்கரிய மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

9157 “பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து நிற்கும் திருமால் நான்முகன் முதலானவர்களைத் தூய பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய திருமுடியையுடைய சிவபெருமான், அருள் பார்வை பார்த்தருளி, ‘அழகு பொருந்திய திருப்பாற்கடலை மேலும் கடையுங்கள்! அமுதம் எழும்! நீங்கள் இப்போதே செல்லுங்கள்!’ எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அவர்கள் வணங்கித் துதித்துச் சென்றனர்.

9158. “சென்றவர் முன்போலப் பாற்கடலைக் கடைந்தார். அப்போது மேலாக விளங்கும் அமிழ்தமும் வேறு பல உயர்ந்த பொருள்களும் தோன்றின. அவற்றையெல்லாம் தேவரே பெற்றனர். சிவபெருமான் நஞ்சை உண்டது அத்தேவர்களின் உயிர்களைக் காத்ததாம் அன்றோ! (தோன்றிய பிறபொருள்கள் கற்பகமரம், காமதேனு முதலியவை.) (நஞ்சை உண்டானோ? என்று தக்கன் கேட்டதற்கு ‘அங்ஙனம் உண்டதால் உயிர்கள் பிழைத்தன’ என்று ததீசி முனிவர் விடையளித்தார்.)

404 □ கந்தபுராணம்

9159 கடல்விடம் நுகர்ந்த தொல்லைக் கடவுள்பின்
 னழிக்கும் காலை
 உடலுயிர் அகிலம் யாவும் ஒடுங்கிய விடம தன்றேற
 கடலைய தாகும் அந்தச் சுடலைகாண் அனைய
 சோதி
 நடநவில் கின்ற எல்லை நாடருந் தகைமைத்
 தஃதே-

9160 அங்கதும் அன்றி எந்தை அகிலமு முடித்த
 ஞான்றின்
 எங்கும்வெள் ளிடையதாகி ஈமமாம் அவ்வி மத்து
 மங்கையும் தானு மேவு மற்றிது தவறோ அன்னான்
 கங்கையை முடிமேற் கொண்ட காதைமேல்
 உரைத்தும் அன்றே-

9161 ஈசனை ஒருஞான் றம்மை எழில்பெறு கயிலைக்
 காவில்
 பேசலள் ஆடல் உன்னிப் பின்வரா விழியி ரண்டும்
 தேசுறு கரத்தாற் பொத்தச் செறிதரு புவனம்
 யாவும்
 மாசிருள் பரந்த தெல்லா உயிர்களும் வருத்தம்
 கொன்ன-

9159. “பாற்கடலில் தோன்றிய விடத்தை உண்ட முதல்வரான சிவபெருமான், யுக முடிவில் சங்காரம் செய்யும் போது, உடலும் உட்கும் உலகமும் முழுவதும் ஒடுங்கிய இடமே சுடுகாடு ஆகும். அங்ஙனம் சங்காரம் செய்த சிவ பெருமான் தானம் செய்யும் இடமே சுடுகாடாகும். அது உளளத்தார் எண்ணி அறிதற்கு எட்டாத தன்மையையுடையதாகும்.

செய்யுள், தக்கன், இறந்தவர்களின் சுடுகாட்டில் சிவன் ஆடல் செய்வானோ? என்று வினவியதற்கு விடை)

9160. “அதுவுமில்லாது எம் இறைவன் எல்லா வற்றையும் அழித்த காலத்தில் எங்கும் வெற்றிடமாகும் சுடலையாகும். அந்தச் சுடலையில், உமையும் தாமும் எழுந்தருளியிருப்பர். இது குற்றமாகுமோ? குணமே ஆகும். அது நிற்க, இனி அப்பெருமான் கங்கையை முடிமீதும் அணிந்த கொண்ட வரலாற்றைக் சொல்வேன். தக்கனே, கேள். (ஒருத்தியைச் சுமந்து ஒருத்திக்கு இடம்தருவானேன்? என்ற தக்கனின் வினாவுக்கு விடைசொல்கின்றார் முனிவர்.)

9161. ஒரு காலத்தில் அழகிய கயிலாய மலைச் சோலையில், உமையம்மையார் விளையாட்டை விரும்பி (விளையாட்டாக) ஒன்றும்பேசாதவராகச் சிவபெருமானுக்குப் பின் பக்கத்தில் போய் அப்பெருமானின் இரண்டு விழிகளையும் தம் இருகைகளாலும் மூட, அதனால் உலகங்கள் முழுவதும் கரிய இருள் பரவி உயிர்கள் அனைத்தும் துன்பம் அடைந்தன

406 □ கந்தபுராணம்

- 9162 திங்களின் கதிரும் ஏனைத் தினகரன் வெயிலுந்
தீயின்
பொங்குசெஞ் சுடரும் ஏனைப் புலவர்தம் கதிரு
மற்றும்
எங்குள ஒளியும் மாய்வுற் றிருள்நிறம் படைத்த
மாதோ
சங்கரன் விழியால் எல்லாச் சோதியுந் தழைத்த
நீரால்.
- 9163 தன்னிகர் பிறரி லாத தற்பரன் விழியி ரண்டும்
கன்னிகை கமலக் கையாற் புதைப்பஅக் கணம
தொன்றின்
மன்னுயிர்த் தொகைகட் கெல்லாம் வரம்பிலா
வூழி யாக
அன்னதோர் பான்மை நோக்கி அருளுவான்
நினைந்தான் அன்றே.
- 9164 ஒங்குதன் நுதலின் நாப்பண் ஒருதனி நாட்டம்
நல்கி
ஆங்கது கொண்டு நாதன் அருள்கொடு நோக்கி
யாண்டும்
நீங்கரு நிலைமைத் தாகி நின்றபேர் இருளை
மாற்றித்
தீங்கதிர் முதலா னோர்க்குச் சிறந்தபே ரொளியை
ஈந்தான்.
- 9165 மண்ணுறு புவனத் துள்ள மாயிருள் முழுதும் நீங்க
உண்ணிகழ் உவகை மேல்கொண்டு உயிர்த்தொகை
சிறத்த லோடுங்
கண்ணுதல் இறைவன் செய்கை கவுரிகண் டச்சம்
எய்தித்
துண்ணென விழிகள் மூடுந் துணைக்கரம் வாங்கி
னாளாள்.

9162. “சிவபெருமானின் கண்களின் ஒளியாலே எல்லாச் சோதிகளும் தழைக்கின்ற தன்மையால், சந்திரனின் ஒளிக்கதிர்களும் மூன்று சுடர்களுள் மற்றவையான சூரியனின் வெயிலும், தீயின் ஒளியும் செம்மையான சுடரும் ஏனைய தேவர்களின் உடல் ஒளியும், எங்கும் உள்ள வேறு ஒளிகளும் அழிந்து யாவும் இருள்மயமாக ஆயின.

9163. “தமக்கு ஒப்பாக எவரும் இல்லாத நாயகரான சிவபெருமானின் திருக்கண்கள் இரண்டையும் நித்திய கல்லியான தேவியார் தாமரை போன்ற கைகளால் மூட, அங்ஙனம் மூடிய ஒரு கணப் பொழுதில், நிலைபெற்ற உயிர்க்கூட்டம் யாவற்றிற்கும் எல்லையில்லாத ஊழிகாலம் கழிந்தது. அத்தகைய தன்மையைப் பார்த்துச் சிவபெருமான் அருள் செய்யத் திருவுளம் கொண்டார்.

9164. உயர்ந்த தம் நெற்றியின் நடுவில் ஒப்பில்லாத ஒரு கண்ணை ஏற்படுத்தி, அக்கண்ணால் சிவபெருமான் அருள் நோக்கம் செய்து, எங்கும் நீங்குதற்கரிய தன்மையுடையதான பேரிருளைப் போக்கி, நன்மையைச் செய்யும் கதிரையுடைய சூரியன் சந்திரன் முதலியவர்களுக்குச் சிறந்த பேரொளியைத் தந்தருளினார்.

9165. “மண் பொருந்திய உலகத்தில் மூடிய பேரிருள் முழுவதும் நீங்க, உயிர்க்கூட்டம் உள்ளத்துள் மகிழ்ச்சி மேலோங்கச் சிறப்படையவும், நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் அருள் செயலை உமையம்மையார் கண்டு, தம் விளையாட்டுச் செயலுக்காகப் பயந்து, எம் பெருமானின் கண்களை மூடிய தம் இரண்டு கைகளையும் விரைந்து எடுத்தார்.

408 □ கந்தபுராணம்

- 9166 சங்கரன் விழிகள் முடுந் தனாதுகை திறக்கும்
எல்லை
அங்குலி யவைஈ ரைந்தும் அச்சத்தால் வியர்ப்புத்
தோன்ற
மங்கையத் தகைமை காணூஉ மற்றவை விதிர்ப்பப்
போந்து
கங்கையோர் பத்தா யாண்டுங் கடல்களிற் செறிந்த
அன்றே.
- 9167 ஆயிர நூறு கோடி அணிமுகம் படைத்தி யாண்டும்
பாயிரு நீத்த மாசிப் பரவலும் அதுகண் டஞ்சி
மாயனும் அயனும் வானோர் மன்னனும் பிறரும்
போற்றி
மீயுயர் கயிலை நண்ணி விமலை அடைந்து தாழ்ந்
தார்.
- 9168 அடிமலர் தொழுதே எந்தாய் அறிகிலோம்
இதுவோர் நீத்தம்
கடல்களும் அன்றால் யாண்டுங் கல்லென விரைத்தி
யாரும்
முடிவுறு திறத்தால் அண்டம் முழுவதுங் கவர்ந்த
முன்னான்
விடமெனப் பரித்தே ஈது விமலநீ காத்தி என்றார்.
- 9169 என்றலும் நதிகள் தோற்றம் இயப்பி எவ் வுலகும்
சூழ்போய்
நின்றவந் நீத்தந் தன்னை நினைத்தவன் அழைத்து
நாதன்
ஒன்றுதன் வேணி மேல்ஓர் உரோமத்தின் உம்ப
ரூப்ப
மன்றலங் கமலத் தோனும் மாலுமிந் திரனுஞ்
சொல்வார்.

9166. “சிவபெருமானின் வீழிகளைமூடியதம்கைகளை எடுக்கும்போது அச்சத்தால் பத்து விரல்களான அவற்றில் வியர்வை ஏற்பட, அம்மையார் அதைக் கண்டு, அவ் வியர்வையை உதற, அது பத்துக் கங்கை ஆறுகளாகப் பெருகிக் கடல்களைப் போல் எங்கும் பரவின.

9167. “வியர்வையான கங்கைகள் நூறாயிரம் கோடி அணி முகம் கொண்டு, எங்கும் பெருகும் பெரிய நீர்ப் பெருக் காகிப் பரவுதலும், அதைப் பார்த்து அஞ்சித் திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனும் மற்றவரும் மிக உயர்ந்த கயிலாயத்தை அடைந்து கயிலாயபதியின் திருமுன் சென்று துதித்து வணங்கினர்.

9168. “சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி, ‘எம்தந்தையே! இது புதிய ஒரு நீர்ப் பெருக்கு. இதைப்பற்றி நாங்கள் அறியோம். இது கடல்களின் சேர்க்கையுமன்று. எங்கும் கலீர் என்று ஒலித்து எல்லாரும் அறியுமாறு உலகம் முழுவதையும் கவிந்தது. முன்பு தோன்றிய நஞ்சைப் போல இதனையும் தாங்கி விமலரான தாங்கள் எங்களைக் காக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினர்.

9169. “என்று அத்தேவர்கள் வேண்டிக்கொண்டனர். பத்துக் கங்கைகளான அந்த ஆறுகளின் தோற்றத்தை அவருக்கு எம் பெருமான் கூறி, எல்லாவுலகத்தையும் சூழ்ந்து நின்ற அந்த நதிப்பெருக்கை நினைத்தருளித் தம் இடத்துக்கு வருமாறு செய்தார். தம் சடைகளில் ஒரு சடையின் ஓர் மயிரின்மீது விடுத்தார். அதைக் கண்ட மணம் பொருந்திய தாமரையில் தோன்றிய நான்முகனும் திருமாலும் இந்திரனும் பின்வருமாறு வேண்டிக் கொண்டனர்.

410 □ கந்தபுராணம்

- 9170 மேதினி யண்ட முற்றும் விழுங்கிய கங்கை உந்தன்
பாதி யாள் கரத்தில் தோன்றும் பான்மையால்
உனது சென்னி
மீதினிற் செறிக்கும் பண்பால் விமலமாம் அதனில்
எங்கண்
மீதெயில் நகரம் வைகச் சிறிதருள் முதல்வ
என்றார்.
- 9171 இறையவன் வேணி யுள்புக் கிருந்ததோர் கங்கை
தன்னில்
சிறுவதை வாங்கி மூவர் செங்கையும் செறிய நல்க
நிறைதரும் அன்பால் தாழ்ந்து நிகழ்விடை
பெற்றுத் தத்தம்
உறைநகர் எய்தி அங்கண் உய்த்தனர் அனைய
நீத்தம்.
- 9172 அந்நதி மூன்று தன்னில் அயனகர் புகுந்த கங்கை
பன்னருந் திறலின் மிக்க பகீரதன் தவத்தால்
மீளப்
பின்னரும் இமையா முக்கண் பெருந்தகை
முடிமேல் தாங்கி
இந்நில வரைப்பிற் செல்ல இறையதில் விடுத்தல்
செய்தான்.
- 9173 நானில மிசையே உய்த்த நன்னதி சகரர் எல்லாம்
வானுயர் கதிபெற் றுய்ய மற்றவர் என்பின்
பாய்ந்து
மீனெறி தரங்க வேலை மேவிய திஃதொன்
றல்லால்
ஏனைய நதிகள் தொல்லை இடந்தனில் இருந்த
அன்றே.

9170. “உலகம் முழுவதையும் மூடிய கங்கையானது, உம் இடப்பாகத்தில் உள்ள உமையம்மையாரின் திருக்கைகளினின்றுதோன்றியதாலும், தங்களின் திருமுடியில் பொருந்தியிருக்கும் தன்மையாலும் மிகவும் புனிதமானதாகும் பெருமானே! ஆதலால் எங்களுது பழைமையான மதில் சூழ்ந்த நகரங்களிலும், இருக்குமாறு, அதில் சிறிது அருள் செய்க! என்றனர்.

9171. “எம் பெருமான் தம் சடையில் தங்கியிருந்த ஒப்பில்லாத கங்கையாற்றில் சிறிதை எடுத்து, திருமால் முதலான மூவரின் கைகளிலும் நிறையத் தந்தார். அவர்கள் நிறைந்த முழு அன்புடன் வணங்கி, விடையைப் பெற்றுத் தத்தம் உறைவிடத்தை அடைந்து, பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிய அந்தக் கங்கையைத் தத்தம் நகரங்களில் ஓடும்படி விட்டனர்.

9172. “அந்த மூன்று கங்கை ஆறுகளுள் நான்முகனின் சத்திய உலகத்தை அடைந்த கங்கையானது, சொல்வதற்கரிய தவ வன்மையான் மிக்க பகீரதனின் தவத்தால் திரும்பப் பூமிக்குக் கொண்டு வர, இமையாத மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் பின்னும் முடியில் ஏற்று, அதில் சிறிதை, இந்த நிலவுலகில் செல்லுமாறு விடுத்தார்.

9173. “இட்பூவுலகில் விடுத்த நல்ல கங்கையாறு பகீரதனின் முன்னோராய்ச் சாபம் ஒன்றால் இறந்து கிடந்த அறுபதினாயிரம் சகரர்களும் உயர்வான மேற்கதியைப் பெறும் பொருட்டு, சாம்பலாய் இருந்த அவர்கள் எலும்பு மீது பாய்ந்து, மீன்களை எறிகின்ற அலைகளையுடைய கடலை அடைந்தது. இஃது ஒன்றைத் தவிர, மற்ற இரண்டு ஆறுகளும் தாம் புகுந்த பழைய இடங்களிலேயே இருந்தன.

412 □ கந்தபுராணம்

- 9174 தொல்லையில் இறைவி அங்கைத் தோன்றிய
கங்கை நீத்தம்
ஒல்லையில் உலகம் கொள்ளா தடக்கிய உண்மை
அன்றோ
அல்லிருள் அனைய கண்டத் தாதியங் கடவுள்
முன்னோர்
மெல்லியல் தன்னை வேணி மிசைக்கொண்டா
னென்னு மாறே.
- 9175 மாதுமை வசத்த னாகி மருவுவான் என்றி
அன்னாள்
நாதன தருளே எல்லாம் நண்ணுவித் தருளும்
வண்ணம்
பேதக மாகித் தானோர் பெண்ணுருக் கொண்டு
மேவும்
ஆதலின் அவள்வந் துற்ற தன்மையை அறைவன்
கேட்டி.
- 9176 தொல்லையோர் கமலத் தண்ணல் தோன்றியே
இருந்த காலைப்
பல்லுயிர்த் தொகுதி தன்னைப் படைப்பது கருதி
முன்னர்
வல்லையிற் சனக னாதி மைந்தர்நால்
வரையுநல்க
நல்லுணர் வெய்தி அன்னோர் நற்றவ ராகி
உற்றார்.
- 9177 அன்னதற் பின்னர் வேதன் அளிப்பதும் அல்கா
தாக
இன்னலுற்று இரக்கம் எய்தி யாதினிச் செய்வ
தென்னா
முன்னுறு குமர ரோடு முகுந்தன திடத்தில்
எய்திப்
பொன்னடி வணக்கஞ் செய்து தன்குறை புகன்று
நின்றான்.

9174. “முன்காலத்தில் உமையம்மையாரின் திருக் கரத்தில் தோன்றிய கங்கை நீர் வெள்ளம், விரைந்து உலகத்தை அழிக்காதவாறு அடக்கிய உண்மையை அன்றோ, வலிய இருள் போன்று கருமையான கண்டத்தைக் கொண்ட இறைவனான சிவபெருமான், முன்னாளில் ஒரு பெண்ணைச் சடைமீது தாங்கியுள்ளார் என்று கூறுவதாகும்.

9175. “சிவபெருமான் உமையம்மையின் வசத்தராக இருப்பர் என்று சொன்னாய். அந்த உமை, சிவபெருமானது திருவுருவே ஆகும். உலகம் அனைத்தையும் படைக்கும் சிவ பெருமான் தாமே ஒரு பெண் வடிவம் கொண்டு பின்னமாக இருப்பார். ஆதலால், உண்மை இங்ஙனமாக இனி உமையம் மையார் தோன்றி எம் பெருமானின் இடப்பாகத்தில் வந்து பொருந்தியதை உரைப்பேன், தக்கனே, கேள்.

9176. “முன் ஒரு காலத்தில் தாமரையில் உள்ள வனான நான்முகன் மட்டும் தோன்றியிருந்தபோது பல வகைப்பட்ட உயிர்க் கூட்டங்களைப் படைப்பது கருதி, முதலில், விரைவாக சனகர் முதலான நான்கு மைந்தரையும் படைக்க, அந்நால்வரும் மெய்யுணர்வு வரம் பெற்று நல்ல தவத்தவர் ஆயினர்.

9177. “அதற்குப் பின், “நான்முகன், தன் படைப்புத் தொழில் விருத்தியடையாது போக, ‘இனி என் செய்வது’ என்று வருந்தி இரங்கி, முதலில் தன்னிடத் தில் தோன்றிய சனகர் முதலான மைந்தருடனும் திருமா லிடம் போய், திருமாலின் பொன்னடிகளை வணங்கித் தம் குறைகளைச் சொல்லி நின்றார்.

414. □ கந்தபுராணம்

- 9178 நின்றிடு கின்ற காலை நேமியங் கரத்து வள்ளல்
இன்றிது நம்மால் முற்றா தீசனால் அன்றி
யென்னா
நன்றுணர் முனிவரோடு நான்முக னோடும்
வெள்ளிக்
குன்றினில் ஏகி நாதன் குரைகழல் பணிந்து
சொல்வான்.
- 9179 அண்டர்கள் முதல்வ கேண்மோ அம்புயன்
படைப்பின் உள்ளம்
கொண்ட என்அதுமல் காதால் குறையிது நீக்கு
கென்ன
வண்டுள வத்தி னானை மைந்தரை அயனை
நோக்கி
நுண்டுகள் படவே ஈசன் நொய்தென வீறு செய்
தான்.
- 9180 ஏகனை ஆகி வைகும் எந்தைதன் னிடப்பா லான
வாகுவை நோக்கும் எல்லை மற்றவண் உமையாள்
தோன்றப்
பாகமது இருத்தி அன்னாள் பரிவொடு கலந்து
மேவிக்
கோகன தக்கண் ணானைக் குமரரை அயனைத்
தந்தான்.
- 9181 தந்துழி ஈசன் தன்னைத் தனையும் அயனும்
மாலும்
வந்தனை செய்து போற்ற மாயவன் வதனம்
நோக்கி
நத்தம தருள தாகு நங்கையோ டினிது
சேர்ந்தாந்
முந்தையின் வேதாச் செய்கை முற்றிடும் போதி
என்றான்.

9178. “அவ்வாறு அவர் நின்றபோது சக்கரப் படையைக் கையில் கொண்ட திருமால், ‘இது சிவபெருமானால் அன்றி நம்மால் நிறைவு பெறாது!’ என்று சொல்லி, மெய்யுணர்வு கொண்ட நான்கு சனகர் முதலிய முனிவருடனும் நான்முகனுடனும், வெள்ளி மயமான கயிலாயத்தில் சென்று, எம்பெருமானின் ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த பொற் பாதங்களை வணங்கிச் சொல்லலானார்.

9179. “தேவரின் தலைவரே! கேட்டருளுக. நான் முகன் படைப்புத் தொழிலில் மனம் கொண்டான். ஆனால் அது கைகூடவில்லை. ஆதலால், இது எம் முறையீடு செய்தற்குரிய எம் பெரிய குறையாக உள்ளது. இதை நீக்கியருள வேண்டும்’ என வேண்டினர். அதைக் கேட்ட சிவபெருமான், வளம் வாய்ந்த துளசி மாலை அணிந்த திருமாலையும், நான்முகனையும், அவர் மைந்தர் நால்வரையும், நுட்பமான பொடியாகுமாறு சினந்து பார்த்து விரைந்து அழித்தார்.

9180. அவர்களையெல்லாம் அழித்து ஒருவராக இருக்கும் சிவபெருமான், தம் இடப்பக்கத்தில் பொருந்திய திருத்தோளைப் பார்க்கும்போது, அந்தத் தோளினின்று உமை தோன்றினார். அவரைத் தம் இடப்பாகத்தில் இருக்கச் செய்து, அன்புடன் மேவி, அத்தேவியைக் கலந்து வீற்றிருந்து, தாமரைக் கண்ணனான திருமாலையும் சனகர் முதலான நான்கு புதல்வரையும் நான்முகனையும் படைத்தார்.

9181. “அங்ஙனம் படைப்புத் தொழிலைச் செய்த போது சிவபெருமானை, நான்கு மைந்தரும் நான்முகனும் திருமாலும் வணங்கித் துதித்தனர். சிவபெருமான் திருமாவின் முகத்தைப் பார்த்து, ‘நாம் நம் அருள் சத்தியான உமையுடன் இனிதாகச் சேர்ந்தோம். நான்முகனின் படைப்புத் தொழில் இனி முன் போல் கை கூடும். செல்வாயாக’ என்று கூறியருளினார்.

416 □ கந்தபுராணம்

- 9182 என்னலும் உவகை எய்தி யாமினி உய்ந்தோம்
என்னா
அன்னையொ டத்தன் தன்னை அளியொடு
வலம்செய் தேத்திப்
பின்னரும் வணக்கஞ் செய்து பெயர்ந்தனர் பின்பு
வேதா
மன்னுயிர்த் தொகுதி யெல்லாம்வரன்முறை
படைக்கல் உற்றான்.
- 9183 மாற்றலர் புரமுன் றட்ட வரனவன் உமையா
ளோடும்
வீற்றிருந் தருள லாலே விழைவுடன் ஆண்பெண்
மேவி
ஆற்றவும் இன்ப மெய்தி ஆவிகள் பெரிது மல்க
நாற்றிசை முகத்தன் செய்கை நன்றுற நடந்த
தன்றே.
9184. தேனமர் கமலத் தண்ணல் செய்தொழில் முற்று
மாற்றால்
ஆனதன் அருளை யாங்கோ ராயிழை யாக நல்கி
மேனிகழ் கருணை தன்னால் மேவுவு துணராய்
ஏனை
வானவர் போலெங் கோனை மதித்தனை மதியி
லாதாய்.
- 9185 காமரு வடிவாய் எங்குங் காண்பது சத்தி அங்கன்
மாமய மாகி நின்றான் மன்னிய சிவனாம் ஈது
தூமறை முதலா வுள்ள தொல்லைநூல் புகலும்
அன்னார்
தாமொரு புதல்வன் தன்னைத் தந்தவா சாற்று
கின்றாம்.

தட்ச னாண்டம் முற்பகுதி முற்றும்
கந்தபுராணம்—ஒன்பதாம் தொகுதி முற்றிற்று

9182. "என்று சொல்ல மகிழ்ந்து, 'யாம் இனி உய்ந்தோம்,' என்று உலக அன்னையையும் தந்தையையும் அன்புடன் வலம் வந்து வணங்கித் திருமால் முதலியவர் சென்றனர். பின்பு நான்முகன் நிலைபெற்ற உயிர்க் கூட்டத்தையெல்லாம் முறைப்படி படைக்கலானார்.

9183. "பகைவரின் மூன்று புரங்களை எரித்த சிவ பெருமான் உமையுடனே வீற்றிருந்து அருளுதலால், ஆண் பெண் என்ற இருபாலரும் ஆசையுடனே சேர்ந்து மிகவும் இன்பத்தை அனுபவித்தனர். அதனால் உயிர்கள் மிக் குப்பெருகின, நான்முகனின் படைப்புத் தொழில் நன்றாக நடந்தது.

9184. "தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் படைப்புத் தொழில் முற்றுவதற்காக தம்முடன் பிரியாது சேர்ந்துள்ள அருளை, தம்மிடத்தில் தானே ஒரு பெண்ணாகச் செய்து கொண்டு நம்மேல் அருள் வைத்த அச்சத்தியுடன் அப்பெருமான் வீற்றிருப்பதை, அறிவற்ற தக்கனே, நீ அறியாய் போலும்! மற்றத் தேவரைப் போல எம் பெருமானையும் நினைத்தாய்!

9185. "அழகின் வடிவாய் எங்கும் காணப்படுவது அருள் சத்தியேயாகும். காணப்படும் உருவப் பொருளில் சத்திமயமாக நின்றவன் சிவபெருமானே ஆவான். இந்த வுண்மையைத் தூய மறை முதலான பழைய நூல்கள் எல்லாம் எடுத்துக் கூறும். நிற்க. அந்தச் சத்தியும் சிவமுமான இருவரும் ஒரு மைந்தரை அருளிய வரலாற்றைத் தக்கனே! இனிச் சொல்வேன்.

தட்ச காண்டம் முற்பகுதி உரை முற்றும்

